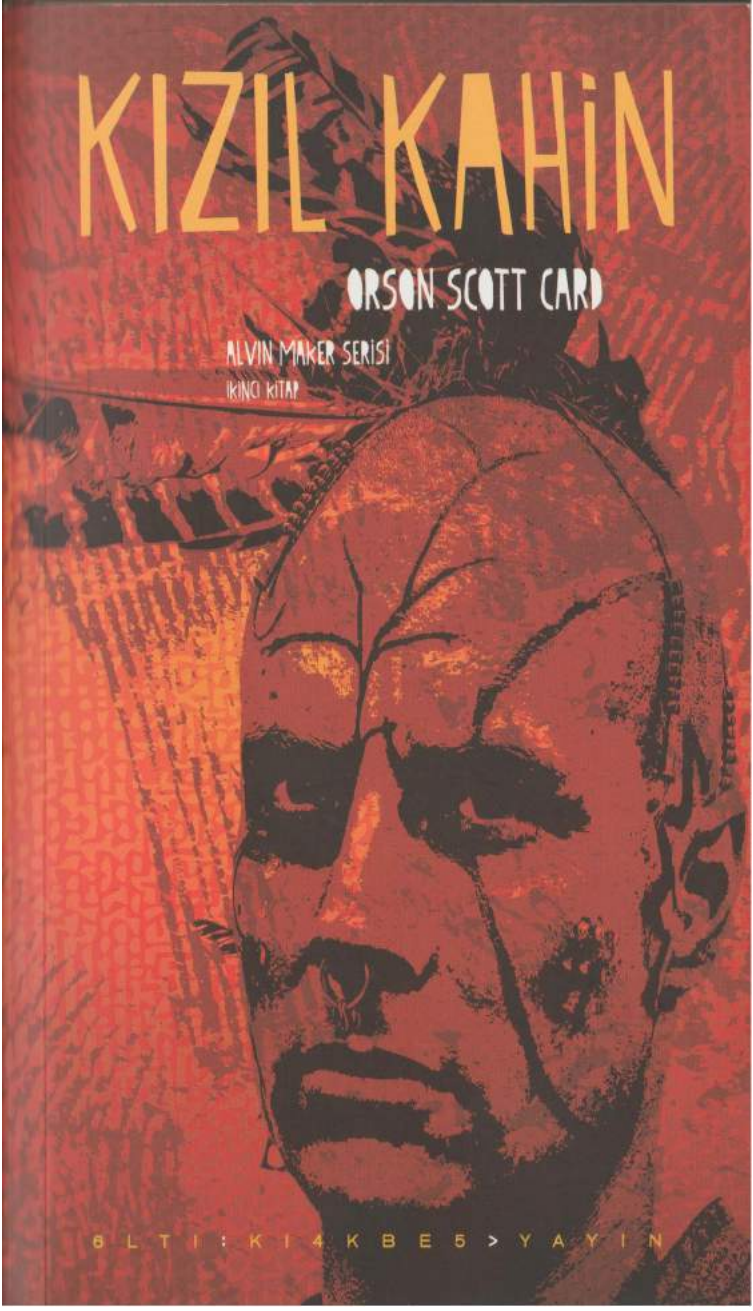
KIZIL KAHİN

ORSON SCOTT CARD

ALVIN MAKER SERİSİ
İKİNCİ KİTAP

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kızıl Kahin- Alvin Maker II
Orson Scott Card
1.baskı: Ağustos 2011
Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Editör
Kaan Çaydamlı
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Baskı
Arı Matbaası Sertifika no:13340
(0-212) 412 17 00

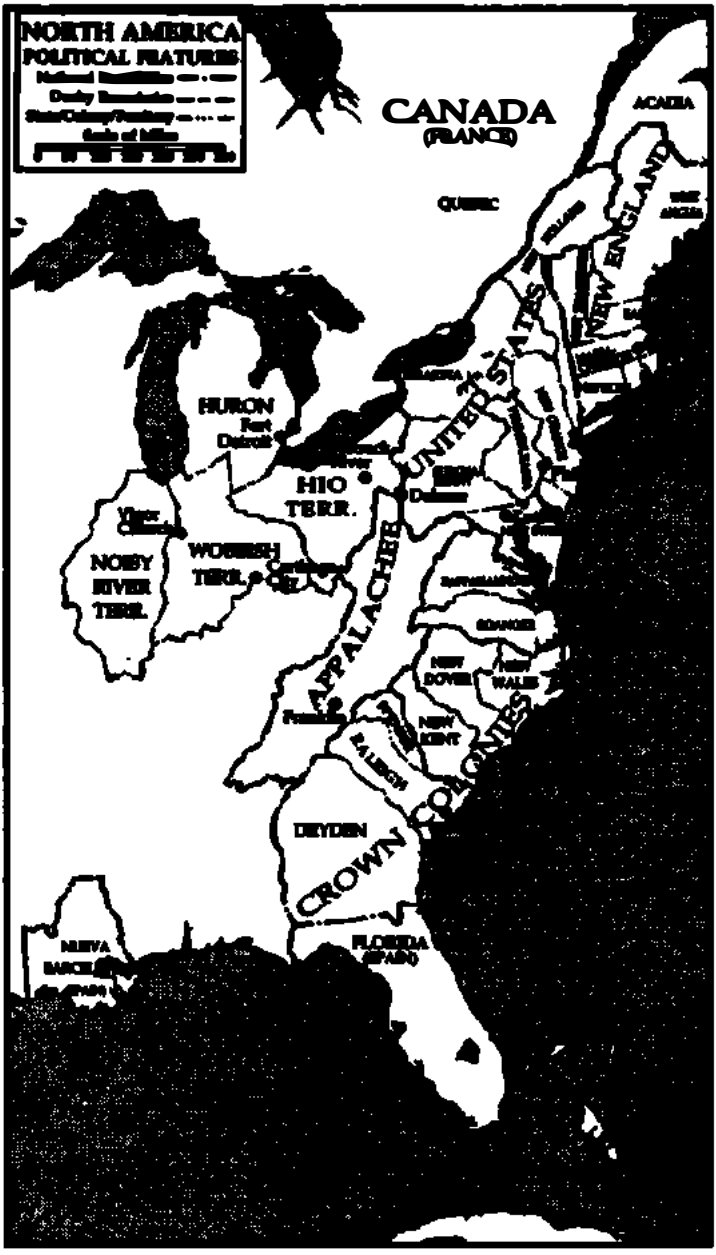
ANATOLİALİT AJANS aracılığıyla
© ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: 17613

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Barbaros blv Marmara apt no 68/1 beşiktaş
Tel-Fax: (0-212) 2729725 - 2168
www. altikirkbes.wordpress.com
altikirkbespublishing@gmail.com

Kanada sınırında bir çocukken hayatı, Kan Kızılderilileri kabilesi tarafından kurtarılan büyükbabam Orson Rega Card'ın (1891-1984) anısına.

Orson Scott Card

NORTH AMERICA
POLITICAL FEATURES
CANADA
(FRANCE)
ACADIA
QUEBEC
NEW ENGLAND
UNITED STATES
HURON
Fort Detroit
HIO TERR.
NOBY RIVER TERR.
WORRISH TERR.
APPALACHIES
NEW DOVER
NEW WALES
NEW KENT
COLONIES
DEYDEN
CROWN
FLORIDA
(SPAIN)
NUEVA

NORTH AMERICA
PHYSICAL FEATURES
APPALACHEE MOUNTAINS

▸KIZIL KAHİN◂

Alvin Maker Serisi İkinci Kitap

orson scott card

Türkçesi: Feyyaz Şahin

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
çArşı,
2011

▸1◂
Hooch

Bugünlerde Hio'dan içinde öncüler, onların peşi sıra gelen aileler, eşyaları, tarlalarına ekecekleri tohumları ve bir domuz sürüsü yapmaya yetecek kadar domuz yavrusunun bulunduğu gemiler geçmiyordu. Atılan bir iki ateşli oktan sonra, bölgede yaşayan Kızılderili kabilelerinden biri, Detroit'teki Fransızlara satacakları bir dizi kafa derisini iplere geçirmiş oluyordu.

Ama Hooch Palmer'ın böyle bir derdi yoktu. Kızılderililer, onun küçük varillerle dolu gemisini uzaktan bile seçebilirlerdi. Bu varillerin çoğu içlerindeki viski ile çalkalanıyordu. Kim bilir, belki de bu şıkırdama, bu vahşilerin anlayabildiği tek müzikal sesti. Fakat devasa fıçı yığınının ortasında çalkalanmayan tek bir varil vardı. Dışına bir fitilin bağlandığı kilolarca barutla doluydu.

Peki Hooch bu barutu nasıl kullanıyordu? Denizin üzerinde akıntıyla sürüklenip, kıyıya yaklaştıktan sonra bayraklarını göndere çektikleri gibi, etrafları bir anda Kicky-Poo kabilesine bağlı, yüzleri boyalı Kızılderililerle dolu yarım düzine kano ile çevriliyordu. Ya da kıyının yakınlarında yakılmış bir ateş ve tutuşturmaya hazırladıkları oklarıyla bu ateşin etrafında dans eden Shaw-Nee şeytanlarını görüyorlardı.

Çoğu insan için bu, dua etme, savaşma ve ölme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Ama Hooch için değil... Bir elinde meşalesi, diğer elinde barutun fitili ile

geminin ortasında dikiliyor ve "Viskiyi patlat! Viskiyi patlat!' diye bağırıyordu.

Kızılderililerin çoğu fazla İngilizce bilmiyordu ama "patlatmak" ve "viski" kelimelerinin ne anlama geldiğinden kuşkusuz hepsi haberdardı. Bu yüzden, bu bağırışın üzerine verdikleri ilk tepki oklarını fırlatmak ya da geminin etrafını sarmak olmuyor, kanolarıyla birlikte nehrin uzak yakasına doğru kürek çekiyorlardu. Kızılderililerden bazıları "Carthage City!" diye bağırıyor, Hooch "Aynen öyle!" diye haykırarak onlara karşılık veriyordu. Bunun üzerine kanolar içkinin kısa süre sonra satılacağı yere, Hio'ya doğru yola koyuluyordu.

Bayrak direğinde gözcülük yapan çocuklar, bu nehirde yaptıkları ilk yolculuk olduğu için elbette Hooch Palmer'ın bildiği şeyi bilmiyorlardı. Ellerinde yanan oklarla Kızılderilileri ilk gördüklerinde neredeyse pantolonlarını dolduracaklardı. Hooch'u meşaleyi barut fitiline doğru tutarken gördüklerinde ise akıllarından ilk geçen nehre atlamak oldu. Hooch ise onlara bakıp katıla katıla gülmüştü. "Siz çocuklar Kızılderililer ve içki hakkında bir şey bilmiyorsunuz," dedi. "Bu fıçılardan Hio'ya tek bir damla dökülmesine neden olacak hiçbir şey yapmazlar. Bir viski fıçısı ile aralarına girerse annelerini bile gözlerini kırpmadan öldürebilirler ama elimde bana dokundukları anda patlatacağım bu barut olduğu sürece bize hiçbir şey yapamazlar."

Çocuklar gizliden gizliye Hooch'un böyle bir durumda gemiyi, tüm tayfayla beraber her şeyi patlatıp patlatamayacağını düşünüyordu. İşin doğrusu Hooch böyle bir şeyi yapabilirdi. Hayata, ölüme ve ölümden sonra ne olacağına dair düşüncelere dalarak vaktini harcayacak

türden bir adam olmasa da kesin olarak şu kararı vermişti: Öldüğünde yanında başkalarını da götürecekti. Ayrıca eğer birisi, hele de bıçağını kafa derisini yüzmek için kullanan korkak bir Kızılderili onu öldürecek olursa, yaptığı şeyin ona hiçbir getirisinin olmayacağını düşünüyordu.

Aslında Hooch'un ne meşaleye ne de fitile ihtiyacı vardı. Aslına bakılırsa fitil barut fıçısına girmiyordu bile. Hooch, barutun kaza ile patlamasına ihtimal bırakmak istemiyordu. Hayır, Hooch, eğer gemisini patlatması gerekirse, oturup bunun üzerinde bir süre düşünürdü. Ve çok geçmeden barut ısınmaya başlar, belki biraz duman çıkarır ve sonra piuuuv! Patlar ve gemiyi yerle bir ederdi.

Doğru, Yaşlı Hooch bir kıvılcımdı. Bazı insanlar kıvılcım diye bir şeyin olmadığını söyler ve kanıt için "Bir kıvılcımla tanıştın mı ya da bir kıvılcım ile karşılaşmış birini tanıyor musun?" diye sorar ama bu bir kanıt olamaz. Çünkü eğer birisi kıvılcım olarak doğmuşsa gidip bunu etrafındaki herkese anlatmaz değil mi? Bu, insanların faydalanmak isteyeceği türden bir hüner değildir. Çakmaktaşı ve çeliği ya da hatta simya kibritlerini kullanmak fazlasıyla kolaydır. Fakat bir kıvılcım olmanın değerli tek yanı, bu hünerin sadece insanlara zarar vermek, bir binayı yakmak, bir şeyler patlatmak için uzaktan yangın çıkarmak istediğinizde ortaya çıkmasıdır. İnsan böyle bir hizmeti para karşılığı sunacak olsa, Satılık Kıvılcım diye bir tabela asmazdı.

En kötüsü de, eğer bir kıvılcım olduğunuz etrafa yayılırsa, çıkan ufacık bir yangından bile sizi suçlu tutarlar. Birinin oğlu çatının borusunu yakar ve ahır yanıp kül olur. Peki bu velet, "Evet Baba, bunu yapan bendim," der mi? Elbette Hayır, bu çocuk gidip, "Yangına sebep veren

bir kıvılcım olmalı," der ve insanlar sizi, kasabanın günah keçisini aramaya başlar. Hayır, Hooch'ta o göz yoktu. Etrafındaki şeyleri nasıl tutuşturduğunu asla, hiç kimseye söylemedi.

Hooch'un kıvılcım yeteneklerini fazla kullanmamasının bir başka sebebi daha vardı. Bu, Hooch'un kendisine bile açıklayamadığı bir sırdı. Sorun şu ki, ateş Hooch'u korkutuyor, ruhuna derin bir korku salıyordu. Nasıl ki bazı insanlar sudan korkup denize girer, bazıları ölümden korkup mezar kazıcılığı yapar, kimisi Tanrı'dan korkup bir vaiz olmaya karar verir, Hooch da hiçbir şeyden ateşten korktuğu kadar korkmuyor ama içinde oluşan bezdirici duyguya aldırmadan ateşin çekim gücüne kapılıyordu. Ama ateşi kendisinin yakması gerektiğinde geri çekiliyor, geciktiriyor ve bunu neden yapmaması gerektiğine dair nedenler üzerinde düşünüyordu. Hooch'un bir hüneri vardı ama Hooch bu hüneri fazla kullanmak konusunda isteksizdi.

Ama bunu yapabilirdi. Kızılderilinin tekinin kendisini öldürerek gemisini ve içkisini ele geçirmesine izin vermektense, bu barutu patlatıp tüm gemiyi havaya uçurabilir, kendisinin ve tayfasının ölümüne göz yumabilirdi. Evet, belki Hooch ateşten çok korkuyordu. Ama bu adamı yeterince kızdırırsanız, bu korkunun da üstesinden gelebilirdi.

Kızılderililerin içkiyi, bir damlasının bile nehre akması tehlikesini göze alamayacak kadar sevmesi de iyi bir şeydi. Hiçbir kano gemiye fazla yaklaşamıyor, fıçılara ok saplanmıyor ve Hooch, fıçıları ve viskisi ile suyun üzerinde usulca süzülüp, My-Ammy nehrinin Hio ile buluştuğu, Carthage City'ye - Vali Harrison'ın yüz kadar asker

tarafından korunan askeri hapishanesine verdiği isimdoğru yol alıyordu. Fakat bu yere ismini ilk veren ve bölgenin adının hakkını vermesi için canını dişine takan asıl kişi Bill Harrison'dı. Şimdi askeri hapishanenin etrafında yaklaşık yirmi aile yaşıyordu. Bu da Carthage City'nin bir kasaba olmaya çok yaklaştığının bir göstergesiydi.

Daha iskeleye girmeden bağırışları duydu. Bunlar, yaşamının yarısını nehrin kenarında, içki taşıyan gemilerin kıyıya yanaşmasını bekleyerek geçiren Kızılderililer olmalıydı. Hooch, bu kez özellikle iştahlı olduklarını biliyordu. Paranın Fort Dekane'de el değiştirdiğine bakılırsa, diğer içki satıcıları eski Carthage City susuzluktan kuruyana kadar bu durumda kalacaktı. Şimdi Hooch'un gemisi daha önce gördüklerinden çok daha ağır bir şekilde geliyordu. Bu kez malını istediği fiyattan satabilecekti, bu kesindi.

Kendisi dışında hiç kimsenin onu seçip görevlendirmemesine rağmen havalara girip kendisini vali zanneden Bill Harrison, bir tavus kuşu kadar kibirli olsa da işini bilirdi. Üstlerinde heybetli üniformalarıyla kıyıda düzenli bir şekilde sıralanmış, kurşunlarla dolu ve kıyıya doğru adım atacak ilk Kızılderili'yi vurmaya hazır silahları olan adamları vardı. Bunu boşuna yaptığı söylenemezdi; Hooch, Kızılderililerin gemiye nasıl iştahla baktıklarını görebiliyordu. Elbette çocuklar gibi sabırsızlıkla bir o yana bir bu yana sıçramıyor, yalnızca orada dikilip, yaz mevsiminde çoğu zaman oldukları gibi yarı çıplak, kendilerini kimsenin görüp görmediğine aldırmadan bekliyorlardı.

Orada aciz bir şekilde dikilip, başlarını eğip el kapanmaya, "Lütfen Bay Hooch, otuz geyik derisi karşılığında

bir fıçı," diye yalvarıp yakarmaya hazır bir şekilde bekliyorlardı; "Lütfen Bay Hooch, şu on misk sıçanı postu için bir bardak içki" Tüm bunlar kulağa çok hoş geliyordu, gerçekten. "Niiii-haaa!" diye bağırdı" Hooch. Tayfa çocuklar ona bakıp çıldırdığını düşündüler. Elbette ortada neler döndüğünden haberleri yoktu; bu Kızılderililerin, Governor Harrison burada tezgâhı kurmadan önce nasıl gözüktüğünü, önceleri bir Beyaza bakmayı bile düşünemediklerini, bir zamanlar onların yaşadıkları bölgelere gidip duman ve buhardan neredeyse boğulacak hale gelip, ayrılmak için izin alana kadar işaret dili ve iki tarafın a birbirini anlamadığı sözlerle konuştuklarını bilmiyorlardı. Önceleri Kızılderililer orada ellerinde okları ve mızrakları ile bekler ve derilerinin pazarlık eşyalarından daha değerli olduğunu düşünebilecekleri korkusuyla diğerlerinin yüreği yerinden oynardı.

Artık değil... Şimdi aralarında tek bir silah vardı. Şimdi dilleri dışarı sarkmış bir vaziyette alkolün gelmesini bekliyorlardı. Doya doya içecek, hiç olmadığı kadar kafayı bulacak ve hooop! İçmeyi kesmeden önce yere yıkılıp öbür dünyayı boylayacaklardı. Bundan daha iyisi olamazdı. Hooch her zaman 'en iyi Kızılderili ölü kızılderilidir' düsturuyla hareket ederdi. O ve Bill Harrison işlerini yoluna koyarlarken, bu vahşi ırkın insanlıktan uzak üyelerinin içkiden ölmesi ikisinin de işine geliyordu.

İşte bu yüzden Hooch, gemisi Carthage City İskelesine bağlanırken belki de dünya üzerindeki en mutlu adamdı. Karaya ayak bastığında onu çavuş bile selamladı. İnanılır gibi değil! Suskwahenny'de Birleşik Devletler subaylarının ona bir pislik gibi davranmasından ne kadar da farklı

bir muamele... Geldiği bu yeni kasabada Hooch gibi özgür ruhlu adamlara gerçek bir beyefendi gibi davranılıyordu. Bu da Hooch için gayet uygundu. Sert ve çirkin karıları ve zayıf veletleriyle o öncüler, sadece karınlarını doyurmak için ağaçları kesip, toprağı temizleyerek mısır yetiştiredursun, Hooch böyle bir şey yapacak değildi. O, bütün tarlalar ekilir hale gelip, evler düzenli caddeler üzerinde sıralanmaya başladıktan sonra parasını alıp kasabadaki en büyük evi satın alacaktı ve bankacı ona yol verebilmek için kaldırımdan inip çamura girecek, belediye başkanı ona 'efendim' diyecekti- tabi o zaman kendisi belediye başkanı olmaya karar vermezse.

İskeleye adım attığında çavuşun ona vermeye çalıştığı mesaj da buydu. Gösterdiği saygıyla Hooch'a geleceğini anlatır gibiydi.

"Yükü burada boşaltacağız Bay Hooch," dedi çavuş.

"Taşıma senedim yanımda," dedi Hooch, "bu yüzden senin çocukların gemime girip yükümü denetlemesine gerek yok. Gerçi kayıtlara girmemiş, kaliteli viskiyle dolu bir varilim olduğundan buna karşı çıkma hakkım olmayabilir. Gözden kaçacağını hiç zannetmiyorum."

"Merak etmeyin, çok dikkatli olacağız efendim," dedi çavuş. Yüzünde o kadar geniş bir sırıtma belirdi ki, Hooch çavuşun bu fazladan varilin yarısını kendine ayırmanın bir yolunu bulacağından emin oldu. Eğer aptalın biriyse, eline geçen bu viskiyi yavaş yavaş Kızılderililere satardı. Yarım varil viskiden kimse zengin olmaz. Hayır, bu çavuşun kafası biraz çalışıyorsa bu yarım varili, onu terfi etme ihtimali en yüksek olan memurlarla paylaşırdı. Bunu yapmaya devam ederse bir gün kıyıya yanaşan gemileri karşılamak zorunda kalmaz, memurların

makamında oturmaya başlar, yatak odasında çekici bir kadın bulunur, belinde pahalı bir çelik kılıç taşırdı.

Tabi Hooch çavuşa bunları söyleyecek değildi. Hooch'a göre adama böyle bir şeyin söylenmesi gerekiyorsa, zaten adam bu işi yapacak zekâya sahip değildi. Eğer yapılması gerekeni yapacak kadar zekiyse, ona bunları söyleyecek bir içki simsarına ihtiyacı yoktu.

"Vali Harrison sizi görmek istiyor," dedi çavuş.

"Ben de onu," dedi Hooch. "Ama her şeyden önce yıkanıp tıraş olmam ve üzerime temiz bir şeyler geçirmem gerek."

"Vali eski konakta kalmanızı söyledi."

"Eski konakta mı?" dedi Hooch. Harrison resmi konağı daha dört yıl önce yaptırmıştı. Hooch, Bill'in bu kadar az zaman geçmişken yeni bir konak yaptırmasının tek bir nedeni olabileceğini düşündü. "Pekala, Vali Bill kendisine yeni bir eş buldu mu?"

"Evet," dedi çavuş. "Tahmin ettiğiniz gibi son derece güzel bir kadın. Ve sadece on beş yaşında! Ama Manhattan'lı, bu yüzden pek İngilizce konuşamıyor, konuştuğundaysa söyledikleri kulağa pek İngilizce gibi gelmiyor."

Bu Hooch için sorun değildi. Flemenkçesi yeterince iyi, İngilizcesi kadar akıcı ve Shaw-Nee dilinden çok daha iyiydi. Bill Harrison'ın karısıyla kısa sürede arkadaşlık kurabilirdi. Hatta aklından şu bile... Fakat hayır hayır, başka adamların karılarına bulaşmak için iyi bir zaman değildi. Hooch çoğu kez böyle arzulara kapılırdı ama ne zaman böyle bir yola girse işlerin iyice sarpa sardığını biliyordu. Dahası, etrafında bu kadar susuz Kızılderili taze varken, Beyaz bir kadına ihtiyacı yoktu.

Bill Harrison, şimdi ikinci bir karısı varken çocuklarını buraya getirir miydi acaba? Hooch, valinin erkek çocuklarının şimdi kaç yaşlarına olduklarından pek emin olamasa da, sınır yaşamından hoşlanacak kadar büyüdüklerini tahmin ediyordu. Yine de çocukların Phildelphia'da teyzeleriyle birlikte kalmalarının çok daha iyi olacağını hissediyordu. Vahşilerin yaşadığı bir bölgede olmamaları gerektiği için değil, babalarının yakınında olmamaları gerektiği için. Hooch, Bill Harrison'ı sever ama onun çocuklar şöyle dursun, kendini bile koruyuculuk edemeyecek bir adam olduğunu düşünürdü.

Hooch, askeri hapishanenin giriş kapısında durdu. Gördöüğü kadarıyla burada ilginç değişikliklere gidilmişti. Vali Bill, düşmanı, çıkabilecek bir yangını ve diğer tehlikeleri önceden engellemek için koyulmuş bilindik büyü ve sembollerin yanı sıra, geçidin tamamını kaplayan bir tabela koydurmuştu. Geçitin üzerinde büyük harflerle: CARTHAGE CITY ve daha küçük harflerle WOBBISH EYALETİNİN BAŞKENTİ yazıyordu. Bu, tam da Bill'den beklenebilecek bir hareketti. Belki de bu tabelanın tüm büyülerden çok daha etkili olacağını düşünüyordu. Örneğin Hooch, bir kıvılcım olarak, yangın tehlikesine karşı yapılmış bir büyünün kendisini durduramayacağını, yalnızca büyünün yakınlarında yangın çıkarmasını biraz güçleştireceğini biliyordu. Etrafa yayılacak güçlü bir alev yaratabilirse, büyü de diğer her şey gibi yanıp kül olabilirdi. Fakat Wobbish'i bir eyalet ve Carthage'ı bu eyaletin başkenti olarak adlandıran bu tabela, gerçekte insanların düşündüğünden çok daha fazla bir güce sahip olabilirdi. Bir şeyi yeterince sık söylerseniz insanlar onun gerçek oluğuna inanmaya başlar ve çok geçmeden hiçbir şüphe

duyulmadan kabul edilen bir gerçek haline gelir. Bu, "Ay bu gece istikametini değiştirip, ters yönde hareket edecek" demeye benzemez, çünkü bu durumda ayın söylediklerinizi işitmesi gerekir. Fakat "Bu kız kolay lokma," ya da "Şu adam bir hırsız," derseniz, o kişinin size inanıp inanmamasının bir önemi kalmaz, diğer herkes sözünüze inanmaya ve karşılarındaki kişiye haklarında söylenen şeyler doğruymuş gibi davranmaya başlar. Bu yüzden Hooch, Harrison'un Carthage'ı Wobbish eyaletinin başkenti olarak gösteren tabelasını yeterli sayıda insan görürse, bir gün bunun gerçekleşebileceğini düşündü.

Aslına bakılırsa, valinin Carthage City'yi başkent yapmak isteyen Harrison ya da kuzeyde, Tippy-Canoe çayının Wobbish Nehrine döküldüğü yerde hüküm süren ve Vigur Church'ü başkent yapmak isteyen kendini beğenmiş, küstah Armor-of-God'ın olması Hooch'u fazla ilgilendirmiyordu. Onlar birbirinin kuyusunu kazarken, kazanan kim olursa olsun Hooch zengin olmak ve istediği her şeyi yapmak niyetindeydi. Ya dileklerini gerçekleştirecek, ya da tüm bölgeyi yakıp yok edecekti. Eğer Hooch bütünüyle yenik düşerse, bundan başka kimsenin fayda sağlamaması için elinden geleni ardına koymayacaktı. Bir kıvılcım, hiçbir umudu kalmadığı zaman uğradığı mağlubiyeti başkalarının acısını çıkarabilirdi. Zaten Hooch'a göre bir kıvılcım olmanın tek iyi yanı da buydu.

Elbette bir kıvılcım olarak banyo suyunun her zaman sıcak olmasını sağlayabiliyordu, bu da tam bir kayıp sayılmazdı. Sonunda nehirden çıkıp medeni yaşama geri dönmek onun için çok iyi bir değişiklik olmuştu. Onun için hazırlanmış giysiler tertemizdi ve yüzüne iğne gibi batan sakallarından kurtulmak kendisini çok iyi hisset-

mesini sağladı. Onu yıkayan ve fazladan viski alabilmek için tüm hünerlerini gösteren Kızılderili kız da cabası. Harrison, acele etmesi için kapısını çalan bir asker göndermeseydi, belki de Hooch mallarının ilk getirisini elde etmiş olacaktı. Bunun yerine kurulanıp giyindi.

Hooch kapıya yöneldiği sırada kız gerçekten endişeli bir sesle, "Sen geri dönecek?" diye sordu.

"Elbette döneceğim," dedi Hooch, "ve yanımda bir fıçı viski olacak."

"Hava kararmadan önce değil mi?" dedi kız.

"Belki evet, belki hayır," diye yanıtladı Hooch. "Kimin umrunda?"

"Karanlık çökünce, benden bütün Kızılderililer hoşlanır, kalenin dışındaki."

"Öyle mi..." diye mırıldandı Hooch. "Pekala, hava kararmadan dönmeye çalışacağım. Eğer dönemezsem seni hatırlayaağım. Belki yüzünü unutabilirim, ama ellerini asla. Tamam mı? Gerçekten güzel bir banyoydu."

Kız gülümsedi fakat bu gerçek bir gülümsemenin ucuz bir taklidiydi. Hooch, Kızılderililerin neslinin neden yıllar önce tükenmemiş olduğunu anlayamıyordu. Kadınları o kadar çirkindi ki... Ama gözlerinizi kapayacak olursanız, bir Kızılderili kadının muamelesi, gerçek bir kadına geri dönene kadar bu eksikliklerini unutturabilirdi.

Harrison yeni bir konak yaptırmakla kalmamış, askeri hapishaneye bir bölüm daha ekletmişti, bu yüzden istihkam bölgesi şimdi önceki halinden iki kat aha büyük gözüküyordu. Bölgenin tamamını güçlü bir beton siper çevreliyordu. Harrison savaşa hazırdı. Bu, Hooch'u bayağı huzursuz ediyordu. Savaş sırasında içki işi yeterince kâr

getirmiyordu. Savaşa giren Kızılderililer, içki içen Kızılderililer değildi. Hooch, alkolik Kızılderilileri görmeye o kadar alışmıştı ki, savaşçı vahşilerin önceden varolduğunu bile unutmuştu. Şimdi kalenin içinde bir, hayır iki top vardı. Bu, Hooch açısından hiç iyiye işaret değildi.

Harrison'ın ofisi konağın içinde değil, yeni yapılmış bir karargah binasındaydı. Odası güneybatı cephesine bakıyordu ve oldukça aydınlıktı. Hooch, karargahı koruyan askerler ve evrak işlerine bakan memurların dışında, karargah binasının etrafına yayılmış ya da içeride oturan çok sayıda Kızılderilinin olduğunu fark etti. Harrison'un ehlileştirilmiş Kızılderilileri elbette... Etrafında her zaman bunların birkaçını bulundururdu.

Fakat bu kez her zaman olduğundan daha fazla Kızılderili vardı ve Hooch bunların arasından sadece, daha içkiden ölmemiş Kızılderililerin en sarhoşu olan tek gözlü Shaw-Nee, Lolla-Wossiky'yi tanıyabildi.

Bu manzarayı daha da komikleştiren, Lolla-Wossiky'nin babasını on beş yıl önce, o daha küçük bir yavru köpekken, gözleri önünde öldürenin Harrison'ın ta kendisi olmasıydı. Hatta Harrison bu olayı Lolla-Wossiky'nin önünde başkalarına anlatır, tek gözlü sarhoş ise başını sallayıp güler, sırıtır ve aptallaşmış, tüm onurunu yitirmiş, Hooch'un hayatı boyunca gördüğü en alçak Kızılderili gibi davranmayı sürdürürdü. İçkisine kavuştuğu sürece ölü babasının intikamını almayı dahi düşünmezdi. Hooch, Lolla-Wossiky'yi Harrison'un ofisinin önünde yerde yatar vaziyette gördüğünde hiç şaşırmadı. Kapı, her açıldığında onun kalçasına çarpıyordu. Carthage City'ye dört aydır yeni içki gelmediği şu anda

bile Lolla-Wossiky'nin sarhoş gezmesi inanılır gibi değildi. Hooch'un geldiğini görünce bir dirseği üzerinde doğrulup, bir kolunu sallayarak onu selamladı ve sesini çıkarmadan yeniden yere yığıldı. Olmayan gözünün üzerine tutturduğu mendil yerinde yoktu, bu yüzden kurumuş göz kapakları ile birlikte boş oyuk göze çarpıyordu. İçinde uyanan duygu Hooch'un hoşuna gitmedi. Lolla-Wossiky'den hiç hoşlanmıyordu. Harrison, etrafında böyle sefil yaratıklar bulundurup kendisi ile onların arasındaki karşıtlığa bakarak halinden memnun olacak türden bir adamdı. Ama Hooch, insanlığın bu zavallı türlerini görmekten hoşlanmıyordu. Lolls-Wossiky neden hâlâ ölmemişti?

Tam Harrison'ın kapısını açacağı sırada, Hooch'un bakışları sarhoş, tek gözlü Kızılderiliden başka bir adama yöneldi. Tuhaf bir şekilde, bir an için karşısındaki kişinin Lolla-Wossiky olduğunu düşündü. Bu adamlar birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki... Fakat bu Lolla-Wossiky'nin iki gözü vardı ve hiç sarhoş gözükmüyordu. Bu, ayak tabanından kafa derisine 1.80 boylarında, kafasının tepesindeki perçem dışında başı tamamen tıraşlı, kıyafetleri temiz bir kızılderiliydi. Nöbette duran bir asker gibi dimdik ayakta dikiliyordu ve galiba Hooch pek dikkatini çekmemişti. Bakışları boşluğa takılmış gibiydi. Yine de Hooch bu çocuğun, hiçbir şeye odaklanmasa da her şeyi gördüğünü biliyordu. Hooch, böyle soğukkanlı gözüken ama etrafındaki her şeyden haberdar olan Kızılderilileri uzun süredir görüyordu.

Tehlikeli, çok tehlikeli... Harrison, bakışları bu kadar kuvvetli, bir kral gibi heybetli gözüken, altı yaşındaki bir meşe gövdesinden yapılmış bir oku çekebilecek kadar

güçlü kolları olan bir Kızılderilinin karargâhına girmesine izin verecek kadar dikkatsiz miydi? Lolla-Wossiky o kadar rezil bir haldeydi ki, Hooch'un midesi bulanmıştı. Fakat Lolla-Wossiky'ye benzeyen bu Kızılderili onun tam tersiydi ve sanki bir Beyaz kadar iyi biri olduğunu göstermeye çalışan kibirli ve küstah tavırlarıyla Hooch'un midesini bulandırmaktan çok öfkelendiriyordu. Hayır hayır, bir beyaz kadar iyi değil, bir beyazdan daha iyi olduğunu göstermeye çalışır gibiydi.

Sonra eli kapı kolunda, Kızılderiliye bakarak orada dikildiğinin farkına vardı. Ne kadar süredir bu haldeydi? İnsanların, bir Kızılderinin kendisini ne kadar rahatsız ettiğini görmesine izin vermek iyi bir şey değildi. Kapıyı açıp içeri girdi.

Ama Kızılderili hakkında hiçbir şey söylemedi. Elbette söylemezdi, Harrison'ın, kibirli bir Shaw-Nee'nin onu rahatsız ettiğini, öfkelendirdiğini bilmesine izin vermek hiç işine gelmezdi. Çünkü Vali Bill o sırada masasının arkasında tahtına kurulmuş bir Tanrı gibi oturuyordu. Hooch, burada işlerin gidişatının değiştiğinin yavaş yavşa farkına varıyordu. Görünüşe bakılırsa sadece kale değil, Bill Harrison'ın kibri de büyümüştü. Hooch, eğer bu yolculuğundan kâr elde etmek istiyorsa, Vali Bill'in biraz taviz vermesini sağlamak zorundaydı. Ancak bu şekilde tüccar ve vali sıfatlarından kurtulup, eşit şartlar altında iş yapabilirlerdi.

Hooch, selam sabaha gerek duymadan, "Yeni toplarını fark ettim," dedi. "Ağır silahlar kimin için? Detroit'ten gelen Fransızlar için mi, Florida'dan gelen İspanyollar için mi yoksa Kızılderililer için mi?"

"Kafa derilerini kim alırsa alsın, durum ne olursa olsun, Kızılderililer için," dedi Harrison. "Şimdi otur ve rahatla Hooch. Kapım kapalı olduğu sürece aramızda formalitelere gerek yok." Oh evet, Vali Bill yine politikacılara özgü oyunlarına başlıyordu. Bir adamı karşında oturmasına izin vererek ona iyilik yapmışsın gibi hissettir, cebini boşaltmadan önce ona özgüler düzerek en iyi dostun olduğunu düşünmesini sağla. Pekala, diye düşündü Hooch, benim de bana özgü bazı oyunlarım var, bakalım hangimizinki üstün gelecek.

Hooch oturup ayaklarını Vali Bill'in masasına koydu. Bir tutam tütün çıkarıp yanağına yerleştirdi. Bill'in biraz ürktüğünü görebiliyordu. Bu, karısının onu erkeklere özgü alışkanlıkların bazılarından kurtardığının açık bir göstergesiydi. "Bir tutam ister misin?" diye sordu Hooch.

Harrison ancak bir dakika sonra Harrison'un bu tavırlarına aldırış etmemeye başladı. Kederli bir sesle, "O şeyi bir daha kullanmayacağıma yeminliyim," dedi.

Demek Harrison bekarlık günlerini hâlâ özlüyordu. Bu, Hooch için iyi bir haberdi. Valinin dengesini şaşırtmak için ona bir araç sunuyordu. "Manhattan'dan kendine bir yatak ısıtıcısı getirdiğini duydum," dedi Hooch.

İşe yarıyordu: Harrison'un yüzü kızardı. "New Amsterdam'lı bir hanımefendiyle evlendim," dedi. Alçak ve soğukkanlı bir sesle konuşuyordu. Bu Hooch'u hiç rahatsız etmedi, onun istediği de tam olarak buydu.

"Demek bir eş ha!" dedi Hooch. "Sayın vali, bunu affınıza sığınarak söylüyorum, fakat benim duyduğum dedikodular bu yönde değildi."

"Dedikodular mı?" diye sordu Harrison.

"Oh hayır hayır, neyse boşverin. Askerlerin nasıl konuştuklarını bilirsiniz. Onların sohbetlerini bilirsiniz. Başından beri onları dinlediğim için kendimden utanıyorum. Eğer sizin incelikli bir dostunuz olsaydım, bunca yıl ilk eşinizin değerli hatırasına sadık kalmanızdan sonra evinize soktuğunuz bir kadının bir hanımefendi ve evlendiğiniz eşiniz olması gerektiğini bilirdim."

"Bilmek istediğim," dedi Harrison, "Onun eşim olmadığını sana kimin söylediği..."

"Hadi ama Bill, gevşek askerlerin saçma sohbetlerinden biriydi işte; dilini tutamadığı için adamlarından birinin başının belaya girmesini istemem. Tanrı aşkına Bill, içki sevkiyatı daha yeni geldi, içtikleri viskinin verdiği sarhoşlukla söyledikleri yüzünden onları suçlayamazsın. Şu tütünden bir tutam al ve senin çocukların sana ilk günkü kadar sadık olduğunu unutma."

Harrison tütün tabakasınan büyük bir tutam aldı ve ağzına attı."Oh, biliyorum Hooch, benim canımı sıkmıyorlar." Fakat Hooch, canının fena halde sıkıldığını çok iyi biliyordu. Harrison o kadar kızgındı ki, çiğnediği tütünü doğru düzgün tüküremiyor, tükürük hokkasını her seferinde ıskalıyordu. Hooch ayrıca tükürük hokkasının tertemiz olduğunu fark etti. Burada Hooch dışında kimse tütün çiğnemiyor muydu yani?

"Gittikçe medenileşiyorsun," dedi Hooch. "Eminim bundan sonra ilk iş, dantel perde taktırmak olacak."

"Oh, taktırdım bile," dedi Harrison. "Evimde."

"Ve Çin işi küçük oturaklar?"

"Hooch, yılan gibi bir zekân var ve ağzın bir domuz gibi çalışıyor."

"Beni bu yüzden seviyorsun Bill- çünkü bir domuzun zekâsına sahipsin ve ağzın bir yılan gibi çalışıyor."

"Bunu sakın unutma," dedi Harrison. "Benim nasıl ısırabileceğimi, dişlerimi etinin derinliklerine geçirip, seni zehrimle öldürebileceğimi aklına kazı. Kazı ki, o beş para etmez oyunlarını benim üzerimde kullanmadan önce bir kez daha düşünebilesin."

"Peş para etmez oyunlar mı?!" diye bağırdı Hooch, "Ne demek istiyorsun Bill Harrison! Beni ne ile suçluyorsun?"

"Seni, bizi bahar döneminin dört ayı boyunca, üç Kızılderili adamımı askeri depoya girmeye çalışmak suçundan astırmak zorunda kalana, kendi askerlerime bile hakim olmakta güçlük çekene kadar kasten içkisiz bırakmakla suçluyorum!"

"Ben mi?! Son sevkiyatı elimden geldiğinde hızlı getirmeye çalıştım!"

Harrison sadece gülümsedi.

Yüzündeki acı dolu öfke ifadesini sürdürdü. Bu takındığı en iyi ifadeydi, aslına bakılırsa bir bakıma doğruydu. Diğer viski tüccarlarından biri bile onun biraz olsun önüne geçecek olursa, Hooch'un çabalarına rağmen, nehrin aşağı bölgelerinde kendisine başka bir yer bulabilirdi. Bu işteki en sinsi, en aşağılık, en içten pazarlıklı, en işini bilir fakat aynı zamanda en güvenilmez kişi olması onun suçu değildi.

Hooch'un yüzündeki yaralı masumiyet ifadesi, beklediği gibi, Harrison'ın gülümsemesinden daha uzun sürdü.

"Dinle Hooch," dedi Harrison.

"Belki de bana Bay Ulsses Palmer olarak hitap etmeye başlayabilirsiniz," dedi. "Bana sadece arkadaşlarım Hooch der."

Ama Harrison oltaya takılmadı. Ebedi dostluklarına dair itirazlarda bulunmaya başlamadı. "Beni dinle Bay Palmer," dedi Harrison, "bunun arkadaşlıkla bir ilgisi olmadığını sen de ben de çok iyi biliyoruz. Sen zengin olmak istiyorsun, ben de gerçek bir eyaletin valisi olmak istiyorum. Benim vali olabilmek için içkine, senin de zengin olabilmek için benim korumama ihtiyacın var. Ama bu kez çok ileri gittin. Anlıyor musun? İçkini satabilmek için tüm bölgeyi istediğin kadar tekeline alabilirsin ama senden düzenli olarak viski alamazsam, başkasından alırım."

"Vali Harrison, uzun süredir viskisiz kalmanın canınızı sıktığını anlayabiliyorum ve sanırım bunu telafi edebilirim. En iyi kalitede, alti varil dolusu viskinin altısı da sizin olsaydı ne hissederdiniz?"

Fakat Harrison bugün rüşvet alma havasında da değildi. "Unuttuğun bir şey var Bay Palmer. Eğer istersem o viskinin tamamına sahip olabilirim."

Harrison bu kadar açık sözlü olabiliyorsa, Hooch da, bu tür şeyleri bir gülümsemeyle söylemeyi bir alışkanlık haline getirmiş olsa bile kartlarını açık oynayabilirdi. "Sayın vali, bir seferde tüm viskimi elimden alabilirsiniz. Peki sonra hangi satıcı sizinle alışveriş yapar sanıyorsunuz?"

Harrison uzun bir kahkaha attıktan sonra, "Hangisini istersem Hooch Palmer, bunu sen de biliyorsun!"

Hooch yavaş yavaş yenilgisini kabulleniyordu. Harrison'ın kahkahalarına o da katıldı.

Biri kapıya vurdu. "Gir," dedi Harrison. Aynı sırada Hooch'a sandalyesinden kalkmaması için elini salladı. Bir asker içeri girip selam verdikten sonra, "Bay Andrew Jackson isimli biri sizi görmek istiyor efendim. Tennizy bölgesinden olduğunu söylüyor."

"Ona ihtiyacım olmasından günler önce," dedi Harrison, "buna daha fazla sevinemezdim, içeri al, içeri al."

Andrew. Bay Hickory dedikleri şu avukat olsa gerek. Hooch'un Tennizy bölgesinde çalıştığı zamanlarda Hickory Jackson tam bir çiftçi çocuğuydu; düelloda adam öldürmüş, birkaç kişinin suratını yumruklamış ve sonra sözünü tutan bir adam olmakla ün yapmıştı. Rivayete göre bu adam, geçmişinde o sırada hâlâ hayatta olan bir adamla evli bir kadınla evlenmeden dost hayatı yaşıyordu. İşte Hickory ile Hooch arasındaki fark buydu. Hooch, böyle bir şey yapmadan önce kadının kocasının yıllar önce öldüğünden emin olmak isterdi. Bu yüzden Jackson'ın işlerini Tennizy'den Carthage City'ye kadar büyütmüş olmasına biraz şaşırdı.

Fakat Jackson kapıdan içeri ateş gibi yanan gözlerle girdiğinde şaşkınlığı ikiye katlandı. Odanın karşısına yürüyüp Vali Harrison'a elini uzattı. Ona Bay Harrison diye hitap ediyordu. Bu adam ya tam bir aptaldı, ya da Harrison'ın ona ihtiyaç duyduğu kadar onun da Harrison'a ihtiyacı olabileceğini düşünemiyordu.

"Burada ortalık çok fazla Kızılderiliyle dolmuş," dedi Jackson, "kapının yanındaki tek gözlü sarhoş, insanı kusturmaya yeter."

"Onu bir tür evcil hayvan olarak görüyorum. Bana ait, evcil bir Kızılderili hayvan."

"Lolla-Wossiky," dedi Hooch yardımcı olmak istercesine. Aslında buna yardımcı olma isteği denemezdi. Sadece Jackson'ın odadaki varlığını fark etmemesi ve Harrison'un yeni gelen adamı onunla tanıştırma zahmetine girmemesi hoşuna gitmemişti. Jackson bakışlarını ona çevirdi.

"Ne dedin?"

"Lolla-Wossiky," dedi Hooch.

"Tek gözlü Kızılderilinin adı," dedi Harrison.

Jackson buz gibi bakışlarını Hooch'un üzerinde gezdirdi. "bir atın atını bilmem gereken tek zaman, ona binmeyi planladığım zamandır."

"Benim adım Hooch Palmer," dedi Hooch. Elini uzattı.

Jackson uzatılan ele karşılık vermedi. "Senin adın Ulysses Brock," dedi Jackson, "ve Nashville'de on paunddan daha fazla ödenmemiş borcun var. Appalachee Birleşik Devletler para birimine geçtiğine göre, bu da altın olarak ikiyüz yirmi dolar borcun olduğu anlamına geliyor. Bu borçları getirdim. Buralarda viski sattığını duyduğum için belgeleri de yanıma aldım. Sanırım seni tutuklatacağım."

Jackson'un böyle güçlü bir hafızaya sahip olduğu ve bir adamın, hem de yedi sene öncesinden kalmış, çoktan unutulması gereken belgelerini satın alacak kadar aşağılık birisi olabileceği Hooch'un aklından bile geçmezdi. Ama Jackson ceketinin cebinden bir tutuklama emri çıkarıp Vali Harrison'ın masasına bıraktı.

"Buraya geldiğimde bu adamı çoktan gözaltında tutmanız karşılığında bir teşekkür olarak, Appalachee kanunlarına göre tevkifi yapan memurun toplanan ödenek-

lerin yüzde onunu alma hakkına sahip olduğunu memnuniyetle söyleyebilirim."

Harrison koltuğuna yaslanıp Hooch'a sırıttı. "Pekala Hooch, sanırım artık maskeni indirmelisin ve birbirimizi daha iyi tanımaya başlamalıyız. Ya da sanırım buna gerek bile yok, çünkü görünüşe bakılırsa Bay Jackson seni benden daha iyi tanıyormuş."

"Oh, Ulyses Brock'u iyi tanırım," dedi Jackson. "Tennizy'de medenileştirmeye çalışmadan kurtulmamız gereken, aşağılık herifin tekiydi. Sizin de bunun gibi adamlardan kısa süre kurtulmanızı bekliyoruz. Bildiğim kadarıyla Wobbish ülkesini Birleşik Devletler'e katılması için hazırlıyorsunuz."

"Çok fazla şeyden emin oluyorsunuz. Burada kendi başımızın çaresina bakmayı da deneyebiliriz."

"Apalachee, Tom Jefferson gibi bir başkanla tek başına tutunamadıysa, sizin işinizin çok daha zor olacağını düşünüyorum."

"Belki de," dedi Harrison, "Tom Jefferson'ın yapmaya cesaret edemediği şeyleri yapmalıyız. Belki de burada Hooch gibi adamlara ihtiyacımız vardır."

"Asıl ihtiyacınız olan asker," dedi Jackson, "alkolikler değil."

Harrison başını salladı. "Beni sadede gelmeye zorlayan bir adamsın Bay Jackson. Tennizy'li dostlarının seni benimle buluşmak üzere buraya neden gönderdiklerini tahmin edebiliyorum. Bu yüzden kısa keseceğim. Burada biz de sizinle aynı sorunla uğraşıyoruz. Ve bu sorun tek kelime ile özetlenebilir: Kızılderililer."

"Benim kafamı karıştıran da bu ya... O sarhoş Kızılderililerin kendi karargâhlarınıza girmelerine nasıl oluyor

da izin veriyorsunuz anlayamıyorum. O vahşilerin hepsi Mizzipy'nin batısına ait, bu gün gibi açık. Bu iş hallolana kadar ne barış, ne de medeniyet yüzü görebileceğiz. Hem Appalachee hem de Birleşik Devletler, Kızılderililere insan muamelesi yapılabileceği konusunda uzlaştığına göre, Birliğe katılmadan önce Kızılderili sorununu çözmek zorundayız. Her şey bu kadar basit.

"İşte görüyorsun ya," dedi Harrison, "şimdiden anlaştık bile..."

"Peki neden karargahlarınızı, Washington City'deki Bağımsızlık Caddesinde olduğu gibi Kızılderililerle doldurmuyorsunuz? Appalachee'de, başkentin ta kendisinde, bir memurla aynı konumdaymış gibi davranan, beyaz adamların sahip olması gereken işleri işgal eden Çerokiler var. Buraya geldiğimdeyse, bir de bakıyorum ki sizin de etrafınızı Kızılderililer sarmış.

"Sakin ol Bay Jackson, sakin ol... Kralın kendisi, siyahlarını kendi sarayında yaşatmıyor mu?"

"Onun siyahlarının hepsi köle. Kızılderililerin köleleştirilemeyeceğini herkes biliyor. Eğitilecek zekâya bile sahip değiller."

"Pekala Bay Jackson, şu sandalyeye oturun, size derdimi bildiğim en iyi yöntemle, ShawNee ırkının en iyi iki örneğini göstererek anlatmaya çalışacağım. Sadece oturun ve beni bekleyin."

Jackson sandalyeyi alıp, Hooch'un oturduğu yerin karşısına geçti. Jackson'ın ona karşı tavırları Hooch'un canını fena halde sıkıyordu. Jackson gibi adamlar fazla namuslu ve dürüst görünümlüydü. Fakat Hooch iyi adam diye bir şeyin olmadığını, saece henüz satın alınmamış, başını yeterince büyük bir derde sokmamış ya da

istediği şeyler için mücadele edecek cesareti bulamamış insanlar olduğunu biliyordu. Hooch'un hayatı boyunca şahit olabildiği kadarıyla, insanların erdem dedikleri şey bundan ibaretti. Ama şimdi Jackson buraya gelmiş çalım satıyor ve kendisini tutuklaması için Harrison'ı kışkırtıyordu. Düşünün bir kere, yabancının biri Tennizy'den kalkıp geliyor, Appalachee hakiminin yazdığı, Etiyopya kralı yazmış olsa bile Wobbish ülkesinde hiçbir geçerliliği olmayan bir tutuklama emrini yüzüne karşı sallıyordu. Bay Jackson, buraya uzun bir yol katettikten sonra gelmiş olmalısınız, dönüş yolculuğunuz boyunca başınıza bir kaza gelmemesi için elimizden geleni yapacağımıza emin olun.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü Hooch sessizce. İntikam almanın hiçbir anlamı yoktu. İntikam almak insanın sadece geriye düşmesine yol açardı. En iyi intikam, herkesin sana efendim diye hitap etmesini sağlayacak kadar zengin olmaktı. Bu zavallıların yaptıklarının acısını çıkarmanın en iyi yolu buydu. Pusu kurmaya hiç gerek yok. Başkalarına pusu kurmaya karar verdiğin an, kendi sonunu hazırlamış olursun Hooch Palmer.

Hooch bu yüzden, Harrison yardım çağrısında bulunmaya giderken orada oturup gülümsedi. "Neden Lolla-Wossiky'yi buraya çağırmıyorsun? Hatta erkek kardeşini bile davet edebilirsin." Lolla Wossiky'nin erkek kardeşi, karargaha girdiği sırada duvara yaslanırken gördüğü küstah Kızılderili olmalıydı. Aynı kabuktan çıkan bu iki bezelyenin birbirinden bu kadar farklı olması ne kadar da komikti.

Lolla-Wossiky dalkavukluk edip gülümseyerek, bakışlarını bir beyazdan ötekine çevirip kendisinden ne iste-

diklerini, onları karşılığında viski ile ödüllendirilebilecek kadar mutlu etmek için ne yapması gerektiğini merak ederek içeri girdi. Şimdiden, yalpalamadan yürüyemeyecek kadar sarhoş olmasına rağmen, nasıl bir suzuzluk çektiği her halinden anlaşılıyordu. Belki de bu zamana kadar o kadar çok içmişti ki, ayık olduğunda bile düz yolda yürüyemiyordu. Hooch, merak ettiği tüm bu soruların cevaplarını kısa sürede buldu.

Harrison arkasındaki çekmeceye uzanıp içinden bir testi ve bardak çıkardı. Lolla-Wossiky, kahverengi sıvının bardağa dökülüşünü izledi. Gözünü bardağa öyle bir tutkuyla dikmişti ki, sanki bakışlarıyla içkinin tadına bakabiliyordu. Fakat bardağa doğru tek bir adım bile atmadı. Harrison uzanıp bardağı kızılderilinin yakınındaki masaya bıraktı ama adam yine kılını kıpırdatmadan bir kupaya, bir Harrison'a baktı ve gülümseyerek beklemeye devam etti.

Harrison, Jackson'a dönüp gülümsedi. "Lolla-Wossiky belki de Wobbish bölgesindeki en medeni Kızılderili, Bay Jackson. Kendisine bir şey söylenmediği sürece asla konuşmaz. Kendisine ait olmayan hiçbir şeyi almaz. Verdiğim her emre sesini çıkarmadan itaat eder. Tüm bunların karşılığında benden tek beklediği ise bir bardak içki. Hem kaliteli içki olması da gerekmiyor. Mısır viskisi de, İspanyol romu da onun damak zevkine uyar. Öyle değil mi Lolla-Wossiky?

"Çok doğru Bay Ekselansları, dedi Lolla Wossiky. Konuşması bir Kızılderili, özellikle sarhoş bir Kızılderiliye göre son derece anlaşılırdı.

Hooch, Jackson'ın tek gözlü kızılderiliyi büyük bir iğrenmeyle izlediğini fark etti. Tennizy'li avukatın bakışları

sonra uzun boylu, güçlü ve kibirli bir Kızılderilinin dikildiği kapıya yöneldi. Jackson'ın yüzünün aldığı ifade Hooch'u çok eğlendirdi. Suratını bir anda korkunç bir öfke kaplamıştı. Öfke ve evet, korku... Evet, korkusuz bir adam değilsin Bay Jackson. Lolla-Wossiky'nin kardeşinin kim olduğunu biliyorsun. Senin, benim ve bu topraklara sahip olmayı arzulayan bütün Beyazların düşmanı... Çünkü bu mağrur Kızılderili savaş baltasını başına indirecek, kafatası derini yavaş yavaş soyacak ve bu deriyi Fransızlara da satmayacak Bay Jackson. Saklayıp çocuklarına verecek ve onlara şöyle diyecek: "Bu, görebileceğiniz tek iyi beyaz adamdı. Bu, sözünden caymayan tek beyaz adamdır. Beyaz adamlara işte böyle yapılır." Bunu, Hooch da, Harrison da, Jackson da çok iyi biliyordu. Kapının yanındaki erkek geyik, ölümün ta kendisiydi. O, doğudaki dağlık bölgelerde yaşamaya mecbur bırakılmış, avukatları, profesörleri ve onlara nefes alma alanı bırakmayan soylu insanları ile onları kasabaların ücra bölgelerine sıkıştıran Beyaz adama, aslında Jackson gibi insanlara duyulan öfkeydi. Aklına gelen bu düşünce Hooch'un kahkahalarla gülmesine neden oldu. Bu insanlar, Jackson gibilerinden kaçabilmek için batıya göç ediyorlardı. Peki izini kaybettirip avukatları arkasında bırakabilmek için Hooch'un ne kadar batıya gitmesi gerekecekti?

"Sanırım Ta-Kumsaw'ı fark ettiniz. Lolla-Wossiky'nin abisi ve benim çok sevgili arkadaşım. Bu delikanlıyı babasının ölümünden önce bile tanırdım. Ne kadar güçlü bir adama dönüştüğüne bir baksanıza!"

Ta-Kumsaw, kendisiyle dalga geçildiğini fark etse de, hiçbir şey belli etmedi. Odada bulunan hiç kimseye bakmıyordu. Bunun yerine gözlerini valinin arkasındaki du-

varın penceresine dikmişti. Ama Hooch'u kandıramadı. Hooch, Ta-Kumsaw'ın o sırada ne seyrettiği ve neler hissettiğinin farkındaydı. Bu Kızılderililer ailelerini gerçekten çok ciddiye alırı. Ta-Kumsaw belli etmeden kardeşi Lolla-wossiky'yi izliyordu ve Lolla-Wossiky kendisinden ve kendisine yapılanlardan utanamayacak kadar sarhoş olduğunda, Ta-Kumsaw'ın içinde taşıdığı utanç duygusu daha da büyüyordu.

Harrison'un sözleri üzerine Lolla-Wossiky ciddileşti. İçki kendisi için hazırlanmamış olabilir miydi? Ama Ta-Kumsaw kıpırdamadı, söylenenleri işittiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

"Gördün mü?" dedi Harrison Jackson'a. "Ta-Kumsaw oturup arkadaşlarıyla bi keyif içkisi içecek kadar bile medeni eğil. Ama küçük kardeşi gayet medeni, değil mi? Öyle değil mi Lolly? Oturman için başka sandalyem olmadığı için üzgünüm dostum ama masamın altında, ayaklarımın ucunda yere oturabilir ve bu romu içebilirsin."

"Çok naziksiniz," dedi Lolla-Wossiky o açık, anlaşılır konuşmasıyla. Tek gözlü Kızılderilinin kupaya saldırmaması Hooch'u çok şaşırttı. Bunun yerine dikkatle, kararlı adımlar atarak masaya yürüdü ve kupayı çok az titreyen ellerinin arasına aldı. Sonra Harrison'ın masasının önünde diz çöküp, hâlâ bardağı dengede tutmaya çalışarak bağdaş kurup oturdu.

Ama hâlâ masanın altında değil önündeydi ve Harrison uşağının dikkatini çekti. "Masamın altına oturmanı istiyorum," dedi vali. "Bunu yaparak bana büyük bir nezaket göstermiş olacaksın."

Bunun üzerine Lolla-Wossiky başını neredeyse kucağına dek eğdi ve masanın altına girene kadar emekledi. Bardağı boşaltmak için başını geriye yaslamak şöyle dursun, kaldıramadığı için bu pozisyonda içmek çok güçtü. Ama başını bir sağa bir sola yamultarak içkinin tamamını bitirmeyi başardı.

Tüm bu sırada Ta-Kumsaw tek kelime etmedi. Kardeşinin nasıl aşağılandığını gördüğünü bile belli etmedi. Bu çocuğun kalbinde kim bilir nasıl bir intikam ateşi yanıyordur, diye düşündü Hooch. Harrison burada korkunç bir riske giriyor. Hem Lolla-Wossiky'nin erkek kardeşi olduğuna göre, Harrison'ın doksanlarda, Komutan Wayne Fransızlara karşı savaşırken çıkan Kızılderili isyanı sırasında babasını öldürdüğünü biliyor olmalıydı. Bir erkek, hele de bir Kızılderili adam böyle bir şeyi unutmaz. Şimdi ise Harrison onu sınıyor, sınırlarını zorluyordu.

"Şimdi herkes rahatladığına göre," dedi Harrison, "neden oturup bize buraya neden geldiğini anlatmıyorsun Ta-Kumsaw."

Ta-Kumsaw oturmadı. Kapıyı kapatmadı, odaya doğru bir adım bile atmadı. "Ben, Shaw-Nee, Caska,Skeeaw, Pee-Orawa, Winny-Baygo adına konuşuyor."

"Hadi ama Ta-Kumsaw, tüm Shaw-Nee kabilesi adına bile konuşmadığını biliyorsun. Diğerleri de nereden çıktı?"

"Komutan Wayne'in anlaşmasını kabul eden tüm kabileler adına..." Ta-Kumsaw, sanki Harrison hiçbir şey söylememiş gibi konuşmasına devam etti. "Anlaşmaya göre Beyazlar Kızılderililere viski satamaz."

"Doğru," dedi Harrison, "ve biz de anlaşmanın bu şartına uyuyoruz."

Ta-Kumsaw, Hooch'a bakmadı ama elini kaldırıp onu işaret etti. Hooch, bu hareketi sanki Ta-Kumsaw parmağıyla ona dokunmuş gibi hissetti. Bu kez öfkelenmese de korktuğu çok açıktı. Kızılderililerin, karşısında hiçbir büyünün kâr etmediği bir çekim gücüne sahip olduğu, insanı tek başına ormana sürükleyip, sadece çığlıklarını duymak için bıçaklarıyla paramparça edebileceklerini duymuştu. Ta-Kumsaw büyük bir nefret duygusuyla onu işaret ettiğinde Hooch'un aklından geçenler bunlardı.

"Neden parmağınla eski dostum Hooch Palmer'ı işaret ediyorsun?" diye sordu Harrison.

"Oh, sanırım bugün kimse beni sevmiyor," dedi Hooch. Gülüşü, içinde uyanan korkuyu kovamadı.

"Buraya gemisiyle viski getiriyor," dedi Ta-Kumsaw.

"Buraya bir sürü şey getirdi," dedi Harrison. "Ama viski getirmiş olsaydı, ordunun yiyecek-içecek işleri ile ilgilenen bölümüne teslim edilirdi. Hem viski gelse bile bunun tek damlası Kızılderililere satılmazdı. Bundan emin olabilirsin. Anlaşmanın şartlarını biz de savunuyoruz Ta-Kumsaw. Ve anlaşmaya uymak konusunda son zamanlarda siz de büyük bir başarı gösterdiniz. Artık gemiler Hio'da başlarına buyruk hareket edemiyorlar. İnsanların kuralları askıya alması durumunda, ordu gerekeni yapacaktır."

"Bir köyü yakarak mı?" diye sordu Ta-Kumsaw. "Silahlarınızla bebeklerimizi, yaşlılarımızı, kadınlarımızı vurarak mı?"

"Nasıl oluyor da böyle fikirlere kapılıyorsun?" dedi Harrison. Sesinden çok alındığı anlaşılsa da Hooch, Ta-

Kumsaw'ın ordunun her zamanki operasyonlarından söz ettiğini biliyordu.

Hooch, hiç çekinmeden araya girdi. "Siz Kızılderililer de biçare çiftçilerin kulübelerini ve öncülerin gemilerini yakıyorsunuz değil mi? Öyleyse nasıl olur da bizim köylerimizin daha güvenli olduğunu söyleyebiliyorsun? Bana bunu anlat!"

Ta-Kumsaw hâlâ ona bakmıyordu. "İngiliz yasaları, toprağınızı çalan adamı öldürürseniz, suçlu değilsiniz der. Bir insanı, toprağını çalmak için öldürürseniz çok kötüsünüz. Biz Beyaz çiftçileri öldürdüğümüzde kötü değiliz. Siz, bin yıldır bu topraklarda yaşayan Kızılderili halkını öldürüğünüz için çok kötüsünüz. Anlaşma, My-Ammy nehrinin en doğusunda kalmaları gerektiğini söylüyor. Ama onlar bunu yapmıyor ve onlara siz yardımcı oluyorsunuz."

"Sanırım Bay Palmer braz yersiz konuştu," dedi Harrison. "Siz vahşiler bizim halkımıza ne yaparsanız yapın, adamlarımıza işkence, edip, kadınlarımıza tecavüz edip, çocuklarımızı kaçırıp köle yapsanız da, biz yardıma muhtaç haklara savaş açmayız. Biz uygar bir halkız ve uygarca davranırız."

"Bu adam viskisini Kızılderili adama satacak. Bir solucan gibi çamurun içinde yatmasına neden olacak. Viskisini Kızılderili kadınlara verecek. Onları kanayan bir geyik gibi zayıflatacak."

"Eğer böyle bir şey yaparsa onu tutuklayacağız," dedi Harrison. "Onu yargılayıp, yasaları çiğnemek suçuyla cezalandıracağız."

"Böyle bir şey yaparsa onu tutuklamayacaksınız," dedi Ta-Kumsaw. "Kârını onunla paylaşacaksınız. Onu koruyacaksınız."

"Bana sakın yalancı deme," dedi Harrison.

"Yalan söyleme," dedi Ta-Kumsaw.

"Eski dostum Ta-Kumsaw, Beyaz adamlarla bu şekilde konuşmaya devam edersen, içlerinden biri sana çok öfkelenip, kafanı uçuracak."

"O zaman siz de onu tutuklarsınız. Onu yargılayıp, yasaları çiğneme suçuyla cezalandırırsınız." Ta-Kumsaw bu sözleri hiç gülümsemeden söyledi ama Hooch, Kızılderililerle onların esprilerini anlayacak kadar uzun süredir ticaret yapıyordu.

Harrison ciddiyetle başını salladı. Hooch'un anladığı kadarıyla Harrison bunun bir şaka olduğunu fark edememişti. Belki de Ta-Kumsaw'ın buna gerçekten inandığını zannediyordu. Fakat Hayır, Harison, o ve Ta-Kumsaw'ın birbirine yalan söylediğini biliyordu. Hooch, eğer her iki taraf da yalan söylüyor ve iki taraf da diğer tarafın yalan söylediğini biliyorsa, bunun doğruyu söylemekle neredeyse aynı şey sayılabileceğini düşündü.

Daha da komiği, Jackson'ın tüm bunlara gerçekten inanıyor olmasıydı. "Bu doğru," dedi Tennizy'li avukat. "Medeni insanları vahşilerden ayıran, yasalara duydukları saygıdır. Kızılderililer henüz hukukun üstünlüğünü kabul edecek kadar ilerleme kaydedemedi. Eğer Beyaz adamın yasalarına uymak istemiyorsanız, kendinizi geliştirmek zorundasınız."

Ta-Kumsaw ilk defa içlerinden birinin gözlerine baktı. Buz gibi bakışlarını Jackson'a dikip, "Bu adamlar yalancı.

Neyin doğru olduğunu biliyorlar ama söylemiyorlar. Sen yalancı değilsin. Sen, söylediğin şeye inanıyorsun."

Jackson usulca başını salladı. O kadar kibirli ve dürüst gözüküyordu ki, Hooch kendini tutamayıp Jackson'ın rahatını bozmak için altındaki sandalyeyi ısıttı. Bu, takındığı ciddiyet havasını biraz dağıttı. Fakat Jackson etrafındakilere çalım satmaya devam etti. "Söylediğim şeye inanıyorum, çünkü gerçeği söylüyorum."

"İnandıklarını söylüyorsun. Ama yine de doğru değil. Adın ne senin?"

"Andrew Jackson."

Ta-Kumsaw başını salladı. "Hickory."

Jackson, Ta-Kumsaw'ın onun bahsini işitmiş olmasına çok şaşırdı ve memnun oldu. "Bazı insanlar beni bu isimle çağırır." Hooch sandalyeyi biraz daha ısıttı.

"Mavi Ceket, Hickory'nin iyi bir adam olduğunu söylüyor.

Jackson sandalyesinin neden bu kadar rahatsız olduğunu anlayamıyordu ama bu kadarı da fazlaydı. Bir anda hareketlenip, sandalyeden uzaklaştı. Sanki attığı her adımda kendisini rahatlatmak için bacaklarını sallıyor gibiyi. Ama dünyanın en ciddi adamı havasında konuşmaya devam etti. "Mavi Ceket'in böyle düşünmesine sevindim. O, Tennizy bölgesinin Shaw-Nee şefi, öyle değil mi?"

"Bazen," dedi Ta-Kumsaw.

"Bazen mi? Ne demek istiyorsun?" dedi Harrison. "Ya bir şeftir ya da değildir."

"Doğruları söylediğinde, şeftir," dedi Ta-Kumsaw.

"Bana güvendiğini duyduğuma memnun oldum," dedi Jackson. Ama gülümsemesi biraz solgundu, çünkü

Hooch ayağının altındaki zemini ısıtmakla meşguldü ve eğer uçma yeteneğine sahip değilse Hickory'nin bundan kurtulması imkânsızdı. Hooch, ona uzun süre eziyet etmeyi planlamıyordu. Bu şeyi sadece Jackson bir iki kez zıplayıp, genç bir Shaw-Nee savaşçısı ve Vali William Henry Harrison'ın önünde neden dans ettiğini açıklamaya çalışmaya başlayana kadar yapacaktı.

Fakat Hooch küçük oyununu yarıda kesmek zorunda kaldı, çünkü tam o anda Lolla-Wossiky ileri atılıp, masanın altında yuvarlandı. Yüzünde ahmakça bir sırıtma vardı ve gözleri kapalıydı. "Mavi Ceket!" diye bağırdı. Hooch, içtiği romun sonunda kelimeleri ağzında yuvarlamasına yol açtığını fark etti. "Hickory!" diye bağırdı tek gözlü Kızılderili.

Ta-Kumsaw, kardeşine aldırış etmeden, "Sen benim düşmanımsın," dedi.

"Yanılıyorsn," dedi Harrison. "Ben senin dostunum. Düşmanın buranın kuzeyinde, Vigor Church kasabasında. Senin düşmanın, Armor-of-God denen hain."

"Armor-of-God artık Kızılderililere viski satmıyor."

"Ben de satmıyorum," dedi Harrison. "Ama Wobbish'in kuzeyinin tamamının haritasını çizen o. Tüm Kızılderilileri öldürdükten sonra bölgenin tamamını parselleyip başkalarına satmayı planlıyor."

Ta-Kumsaw, Harrison'ın kendisini kuzeydeki rakibine karşı kışkırtma girişimlerine aldırış etmedi. "Seni uyarmaya geldim," dedi Ta-Kumsaw.

"Uyarmaya mı?" dedi Harrison. "Sen, hiç kimse adına konuşma hakkına sahip olmayan Shaw-Nee, seni vurmak için tek sözüme bakan yüzlerce askerle dolu karargâhıma beni uyarmak için geliyorsun, öyle mi?"

"Anlaşmaya uyun," dedi Ta-Kumsaw.

"Biz anlaşmaya uyuyoruz! Her seferinde şartları çiğneyen asıl sizsiniz!"

"Yoksa ne olur?" diye sordu Jackson.

"Yoksa kuzey dağlarında yaşayan Kızılderililer birleşip sizi parçalara ayırır."

Harrison arkasına yaslanıp gürültülü bir kahkaha koyverdi. Ta-Kumsaw hiçbir tepki vermedi.

"Hepsi mi, Ta-Kumsaw?" diye sordu Harrison. "Yani şu gördüğün Lolly bile mi? Benim evcil Shaw-Nee'm, evcil Kızılderili hayvanım bile mi?"

Ta-Kumsaw, yerde yatıp horlayan kardeşine ilk defa baktı. "Güneş her gün doğar, Beyaz adam. Ama evcil midir? Yağmur her zaman yağar. Ama yağmuru ehlileştirebilir misiniz?"

"Beni bağışla Ta-Kumsaw ama bu tek gözlü sarhoş, atım kadar evcil."

"Oh evet," dedi Ta-Kumsaw. "Eyerini, dizginlerini takın ve üzerine binin. Bakın bakalım bu Kızılderili nereye gidecek. İstediğiniz yere değil..."

"Tam olarak istediğim yere gidecek," dedi Harrison. "Sakın şunu aklından çıkarma. Erkek kardeşin her zaman elimin altında. Eğer haddini aşacak olursan delikanlı, onu senin komplo tertipçin olarak tutuklanır ve astırırım."

Ta-Kumsaw'ın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Bu senin fikrin. Belki Lolla-Wossiky de böyle düşünüyor. Ama sen ona el süremeden önce diğer gözüyle görmeyi öğrenecek."

Sonra Ta-Kumsaw arkasını dönüp, sessizce, büyük bir rahatlıkla, adımlarını yerde sürümeden, hiçbir öfke belirtisi göstermeden, kapıyı arkasından kapatmadan odayı

terk etti. Bir hayvan, çok tehlikeli bir hayvan gibi zarif hareketlerle hareket ediyordu. Hooch, yıllar önce dağlarda tek başınayken bir puma görmüştü. Şimdi Ta-Kumsaw ona tam olarak bu hayvanı anımsatmıştı. Katil bir kedi...

Harrison'ın emir eri kapıyı kapadı.

Harrison, Jackson'a dönüp gülümsedi. "Gördün mü?" dedi.

"Neyi görmem gerekiyor Bay Harrison?"

"Sana her şeyi tek tek açıklamam mı gerekiyor Bay Jackson?"

"Ben bir avukatım. Her şeyi ayrıntılarıyla bilmek isterim. Sizin için de zahmet olmazsa..."

"Ben okumayı bile bilmem..." dedi Hooch neşeyle.

"O zaman çeneni tutabilirsin," dedi Harrison. "Pekala, sana açıklayacağım Harrison. Sen ve senin Tennizy'li adamların, Kızılderilileri Mizzipy'nin batısına taşımaktan söz ediyorsunuz. Hadi diyelim bunu yaptık. Sonra ne yapacaksınız, askerleriniz tüm nehrin başını tutup, sabah akşam gözcülük mü yapacak? O vahşiler nehre istedikleri zaman geri dönüp, yağmacılık, hırsızlık yağmaya, insanlarımızı öldürmeye ve onlara eziyet etmeye devam edecekler."

"Ben bir aptal değilim," dedi Jackson. "Büyük, kanlı bir savaş çıkacak ama onları nehrin karşısına geçirdiğimizde işleri bitmiş ve Ta-Kumsaw gibi adamlar ölmüş ya da halklarının gözünden düşmüş olacak."

"Öyle mi dersin? O bahsettiğin büyük kanlı savaşta çok sayıda beyaz erkek, kadın ve çocuk ölecek. Ama benim daha iyi bir fikrim var. Bu Kızılderililer, içkiyi, annesinin memesinden süt emen bir buzağı gibi yalayıp yutuyor. İki yıl önce, My-Ammy nehrinin doğusunda yaşayan

bin kadar Pee-Ankashaw vardı. Sonra içki ile kafayı bulmaya başladılar. Çalışmayı, yemek yemeyi bıraktılar, o kadar fazla güç kaybettiler ki, çıkan ilk hastalıkta haritadan silinip gittiler. Sanki hiç yaşamamış gibi... Orada yaşayan tek bir Pee-Ankashaw varsa bile benim haberim yok. Aynı şey kuzeydeki Chippy-Wa'ların da başına geldi, tek fark, bunu onlara yapan Fransız tüccarlar olmasıydı. Ve içkinin en güzel tarafı da, Kızılderilileri öldürürken tek bir Beyaz adamın ölmemesi."

Jackson yavaşça ayağa kalkdı. "Sanırım evime döndüğümde üç kez banyo yapmam gerekecek ama yine de kendimi temizlenmiş hissetmeyeceğim."

Hooch, Harrison'un bu kez gerçekten öfkelendiğini görünce keyiflendi. Harrison, ayağa kalkıp Jackson'a o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Hooch sandalyesinin titrediğini hisseder gibi oldu. "Sakın bana üstünlük taslamaya kalkışma seni ikiyüzlü! Benim gibi sen de hepsinin ölmesini istiyorsun! Aramızda hiçbir fark yok."

Jackson kapıda durup valiye nefretle baktı. "Bay Harrison, bir suikastçi, zehirleyici, kendisi ile bir asker arasındaki farkı göremez. Ama asker bu farkı bilir."

Ta-Kumsaw'dan farklı olarak, Jackson kapıyı çarpmaktan çekinmedi.

Harrison yeniden sandalyesine oturdu. "Hooch, bu adamdan pek hoşlanmadığımı söylemem gerek."

"Boşver," dedi Hooch. "O senin tarafında."

Harrison yavaşça gülümsedi. "Biliyorum. Savaş çıktığında, belki Vigor Church'deki Reskisser dışında hepimiz birlikte olacağız."

"O bile saflarımıza katılacak," dedi Hooch. "Savaş başladığında Kızılderililer bir Beyaz adamı diğerinden

ayıramayacak. Sonra bizim insanlarımız gibi onun insanları da ölmeye başlayacak. Sonra Armor-of-God da savaşa girecek."

"Evet, bir de şu var, eğer Jackson ve Weaver da Kızılderililerini bizim gibi içkiye boğarsa, belki savaşa gerek kalmaz."

Hooch, bir ağız dolusu tütünü tükrük hokkasına tükürüp fazla ıskalamadı. "Şu Kızılderili Ta-Kumsaw..."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Harrison.

"Beni endişelendiriyor."

"Beni değil," dedi Harrison. "Elimde odamın orta yerinde sızmış kardeşi var. Hiçbir şey yapamaz."

"Parmağını bana doğrulttuğuna, odanın karşısından bana dokunmuş gibi hissettim. Sanırım çekim ya da uzaktan dokunma yeteneğine sahip. Bence tehlikeli biri..."

"Şu büyücülük safsatalarına sen de inanmıyorsun değil mi Hooch? Sen eğitimli bir adamsın, batıl inançlı olmadığını düşünmüştüm."

"Öyleyim, ve sen de öylesin Bill Harrison. Bu karargâhı yaptırırken yerin altını görme hüneri olan birine sağlam zemin buldurdun ve ilk karın hamile kaldığında bir meşaleye bebeğin annesinin karnında ne durumda olduğunu anlattırdın."

"Seni karım konusunda daha fazla yorum yapmaman konusunda uyardım."

"Hangi karın Bill? Sıcak olan mı soğuk olan mı?"

Harrison bunun üzerine Hooch'u uzun bir küfür yağmuruna tuttu. Hooch şimdi neşelenmiş, keyfi iyice yerine gelmişti. Eşyaları ısıtma hünerine sahipti ama bir adamın öfkesini kızıştırmak çok daha eğlenceliydi, çünkü

bunu yaparken hiç ateş çıkmıyor, sadece etrafa çok fazla buhar ve sıcak hava yayılıyordu.

Hooch, Bill Harrison'ın kendisini bir süre azarlamasına izin verdi. Sonra gülümsedi ve ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Hadi ama, amacımın seni kızdırmak olmadığını biliyorsun. Sadece senin son günlerde bu kadar titiz olduğunu bilmiyorum. Bir bebeğin nasıl doğduğunu, oraya nasıl girdiğini, nasıl çıktığını ikimizin de bildiğini sanmıştım. Senin kadınının doğumu benimkinin doğumundan farklı olmadı. Yatağına uzanıp çığlık atarken bir ebenin onu uyutabileceğini ya da acısını alabileceğini ve doğum geciktiğinde bir meşalenin bebeğin ne durumda olduğunu söyleyecek bir meşale bulunabileceğini bilirsin. Bana kulak ver Bill Harrison. Bu Ta-Kumsaw, bir tür hünere, bir tür güce sahip. Göründüğünden çok daha fazlası..."

"Öyle mi Hooch? Belki öyledir, belki de değildir. Ama Lolla-Wossiky'nin ben ona zarar veremeden diğer gözüyle görmeye başlayacağını söyledi ve ben çok geçmeden onun bir kâhin olmadığını kanıtlayacağım."

"Şu tek gözlüden söz etmişken, sanırım korkunç bir osuruk salacak."

Harrison emir erine seslendi. "Hemen Onbaşı Withers'ı ve dört asker çağır."

Hooch, Harrison'un askeri disiplinine hayran oluyordu. Otuz saniye bile geçmeden askerler odaya girmişti. Onbaşı Withers selam durup, "Evet efendim, Komutan Harrison," dedi.

"Adamlarından üçüne şu hayvanı ahıra taşıttır."

Onbaşı Withers yalnızca, "Evet efendim, Komutan Harrison," demek için durup verilen emri hemen yerine getirdi.

Komutan Harrison... Hooch gülümsedi. Harrison'ın sadece son Fransız savaşında Komutan Wayne'in komutası altında albay olarak hizmet verdiğini biliyordu. Şimdi ise kendisini bir Komutan, Vali olarak görüyordu. Ne kadar da kendini beğenmiş bir adam...

Ama Harrison şimdi yine Withers'la konuşuyor, bu sırada Hooch'a bakıyordu. "Şimdi sen ve er Dickey, Bay Palmer'ı kibarca tutuklayıp kodese atın."

"Beni tutuklamak mı?" diye bağırdı Hooch. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bir sürü silah taşıyor, bu yüzden üstünü dikkatlice arayın," dedi Harrison. "Onu kodese atmadan önce burada soymanızı ve içeride çıplak bırakmanızı öneririm. Bu sinsi eski dostumuzun elimizden kaçmasını istemeyorum."

"Peki beni hangi suçtan tutukluyorsunuz?"

"Elimizde ödenmemiş borçlarından dolayı çıkarılmış bir tutuklama emri var," dedi Harrison. "Ayrıca Kızılderililere viski satmakla suçlanıyorsun. Biz de doğal olarak senin mallarına -adamlarımın dün boyunca karargâha taşıdığı şu şüpheli variller- el koyacak ve zararını karşılamak için satacağız. Eğer yeterince satar ve seni Kızılderilileri sarhoş etmek gibi çirkin bir suçlamadan kurtarabilirsek, gitmene izin vereceğiz."

Sonra Harrison ofisinden çıkıp gitti. Hooch ağzından tükürükler saçarak küfürleriyle Harrison'ın karısı ve annesini andı ama Er Dickey tüfeğini sımsıkı tutuyordu ve bu tüfeğin ucunda ona doğrultulmuş bir süngü vardı; bu

yüzden Hooch onu soyup üstünü aramalarına karşı çıkmadı. Fakat şimdi işler daha da kötüye gidiyordu, Withers, Hooch'un savurduğu küfürlere aldırmadan ona tüm karargahı çırılçıplak yürüttü ve onu depoya kilitledikten sonra üzerini örtecek bir şey vermedi. Depo, son nakliyatla gelmiş boş varillerle doluydu.

Yargılanmadan önce iki gün boyunc o kilitli odada oturdu. İlk başlarda kalbinde cinayet vardı. Aklından bir sürü intikam planı geçiyordu. Harrison'ın evinin dantel perdelerini ateşe vermeyi ya da viskilerin saklandığı hangarı yakmayı düşünüyordu. Yeteneğini, ona dostuymuş gibi davranıp sonra kodese atan bu adamlardan intikam almak için kullanmayacaksa, bir kıvılcım olmasının ne anlamı vardı ki?

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Bunu yapacak kadar aptal değildi. Karargahın bir yeri alev alırsa, yangının yarım saat içinde her yere yayılabileceğini biliyordu. Hem insanlar telaşa kapılıp karılarını, çocuklarını depoda saklanan barutu ve içkiyi kurtarmak için uğraşırken, bir depoda kilitli kalan bir viski satıcısını unutabilirdi. Hooch, kendi çıkardığı bir yangında ölmeyi arzulamıyordu- buna intikam denemezdi. Belki bir gün boynuna bir ip geçirildiğinde, son nefesini vermeden önce yangın çıkaracak kadar zaman bulabilirdi ama kendisine yapılan böyle bir şeyin intikamını almak için yanarak ölme riskine giremezdi.

Ama yangın çıkarmamasının esas sebebi korku değildi, burada da tamamen ticari düşünüyordu. Harrison bunu ona, fiyatları yükseltmek için içki nakliyatlarını geciktirmesinden hoşlanmadığı için yapıyordu. Harrison ona sahip olduğu gücü ve Hooch'un sahip olduğu tek şeyin

para olduğunu göstermek istiyordu. Pekala, bırakalım Harrison güçlü adam havalarına girmeye devam etsin. Hooch da bazı şeyler biliyordu. Bir gün, Wobbish bölgesinin bir eyalet olmak için Philadelphia'daki Birleşik Devletler Kongresi'ne talepte bulunacağını biliyordu. İşte o zaman William Henry Harrison eyalet valisi olmak isteyecekti. Hooch geçmişte Suskwahenny'de, Pennsylvania'da ve Appalachee'de yapılan seçimlerde para harcamadan bu amaca ulaşılamayacağını görmüştü. O zaman Hooch bu paraya sahip olacaktı. Zamanı geldiğinde parasını, Harrison'ın seçmenlerine isterse harcayacak, istemezse harcamayacaktı. Belki de Carthage gerçek bir şehir ve Wobbish gerçek bir eyalet olduğunda, valinin konağında hizmet veren başka bir adama yardım ederdi ve Harrison yaşamının geri kalanında orada oturup insanları kilit altına almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlar, Hooch gibi adamların sahip olduğu gücü elinden nasıl aldıklarını düşünerek öfke içinde dişlerini gıcırdatırdı.

Hooch, iki gün ve gece boyunca o depoda otururken kendisini işte böyle eğlendirdi.

Sonra onu saçı sakalına karışmış bir halde, kir içinde ve üstündeki buruş buruş kıyafetlerle yaka paça sürükleyip mahkemeye çıkardılar. Hâkim Komutan Harrison'dı, juri heyetinin hepsi üniformalıydı ve savunma avukatı... Andrew Jackson'dı! Vali Bill, Hooch'un öfkelenip salondaki herkese atıp tutmasını bekliyor olmalıydı ama Hooch dünkü çocuk değildi. Harrison'ın niyeti ne olursa olsun, öfkeye kapılmanın onun için hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Yerinden kalkmadan bu eziyete katlanması gerekiyordu.

Duruşma sadece birkaç dakika sürdü.

Hooch, genç bir teğmen Hooch'un viskisinin tamamının bir önceki seferle aynı fiyata satıldığına şahitlik ederken sakince dinledi. Yasal belgelere göre Hooch, iki nakliyat arasında viskisini dört ay boyunca elinde tutarak bir kuruş daha fazla kazanmamıştı. Hiç fena değil, diye düşündü Hooch, demek Harrison işlerin nasıl ilerlemesi istediğini bilmeme izin veriyor. Bu yüzden tek kelime etmedi. Harrison'ın hakim ciddiyetiyle maskelediği neşesini fark etmemek güçtü. Keyfine bak, diye düşündü Hooch. Beni kızdıramayacaksın.

Ama ne olursa olsun elinden geleni yapıyordu. 220 doları alıp, hiç çekinmeden, mahkemenin orta yerinde Andrew Jackson'a verdiler. Eline onbir tane yirmi dolarlık altın para bıraktılar. Bu sert metalin Jackson'ın eline düşüşü Hooch'un fiziksel bir acı duymasına sebep oldu. Artık susamayacaktı. Ama alçak ve ılımlı bir sesle konuşmayı başardı. "Davacının savunma avukatı olarak görev alması bana pek kurallara uygun gelmedi."

"Oh, size borçlarla ilgili suçlamada avukatlık yapmıyor," dedi Hâkim Harrison. "Sadece içki ile ilgili suçlamalarda savunma avukatlığınızı yapıyor." Sonra Harrison sırıtıp yargıç tokmağını masaya indirerek itirazın reddedildiğini bildirdi.

İçki meselesini de daha uzun tutmadılar. Jackson, her bir viski varilinin Carthage Kalesinin gıda departmanına satıldığını, Kızılderililere bir yudum içki bile satılmadığını kanıtlamak için bilindik itirazları ve belgeleri dikkatle sundu. "Yine de," dedi Jackson, "bu faturalara göre, getirilen viski bu ordunun üç katı büyüklüğündeki bir oduya üç yıl boyuna yetecek kadar fazla olduğunu söylemeliyim."

"Çok fazla ayyaş askerimiz var," dedi Hakim Harrison. "Bu içkinin altı ay bile dayanacağını zannetmiyorum. Ama Kızılderililere bir damla bile verilmeyecek Bay Jackson, bundan emin olabilirsiniz!"

Sonra Hooch Palmer, namı diğer Ulysses Brock'a karşı bütün suçlamaları düşürdü. "Bu size bir ders olsun Bay Palmer," dedi Harrison, en iyi yargıç sesini takınmaya çalışarak. "Burada adalet hızlı ve kesin olarak işler. Borçlarınızı en kısa sürede ödeyin ve kötülüğün kıyısına bile yaklaşmayın."

"Elbette," dedi Hooch neşeyle. Harrison ona boyun eğdirse de her şey istediği gibi gelişmişti. Cebinden çıkan 220 dolar ve kodeste geçirdiği iki gün canını sıksa da Harrison Hooch'a fazla eziyet etmek istemedi. Çünkü Jackson'ın bilmediği ve kimsenin bahsetmeyi uygun görmediği, Hooch Palmer'ın Wobbish bölgesinde Birleşik Devletler ordusunun sözleşmeli gıda satıcısı olduğuydu. İçkiyi Kızılderililere satmadığını kanıtlayan tüm belgeler aslında içkiyi kendi kendisine, hem de kâr ederek sattığını gösteriyordu. Şimdi Jackson evine doğru yola çıkacak ve Hooch askeri gıda deposuna gidip içkisini Kızılderililere fahiş fiyatlardan satacak, kârını Vali Bill ile paylaşacak ve Kızılderililerin sinekler gibi ölmesini seyredecekti. Harrison Hooch'a küçük bir şaka yapmıştı ama Hickory'ye oynadığı oyun bundan çok daha büyüktü.

Jackson'ı feribotla Hio'ya geri gönderirlerken, iskeledeki uğurlama merasimine Hooch da katıldı. Jackson yanında iki irikıyım silahlı adam getirmişti. Hooch bu adamlardan birinin yarı Kızılderili, Çeroke melezi olduğunu fark etti- Appalachee'de Kızılderili kadınlarla, sanki onlar gerçek kadınlarmış gibi evlenen Beyaz adamlara sık

rastlanırdı. Ellerindeki silahların namlularının üzerindeki "Eli Whitney" yazısından, silahların Whitley'nin seri üretimle fiyatları düşürdüğü Irrakwa'da yapıldığı anlaşılıyordu. Bu adamın bütün çalışanları Kızılderili kadınlardı. Jackson, Kızılderilileri Mizzipy'nin batısına gönderme isteğinden ne kadar söz ederse etsin, artık bunun için çok geçti. Ben Franklin, kuzeye Irrakwa'lılara kendi bağımsız eyaletlerini vererek bunu yapmış ve Tom Jefferson, krala karşı devrim savaşı verdikleri sırada Appalachee'lilere oy verme ve tam vatandaşlık hakları tanıyarak işleri daha içinden çıkılmaz hale getirmişti. Bu Kızılderililer, onlara vatandaşlık hakkı verilince, Beyaz adamla aynı haklara sahip oluklarını düşünmeye başlıyordu. Böyle bir düşünce yayılırsa, toplumda düzeni sağlamanın hiçbir yolu kalmazdı. Sonra Siyahlar kölelikten çıkmaya çalışmaya başlar ve insan bir meyhanenin barında oturduğunda, soluna baktığında bir Kızılderili, sağına baktığında bir Siyah görürdü. Bu düpedüz doğaya aykırı bir şeydi.

Şimdi de Jackson, bir melez ve Kızılerililerin elinden çıkma silahla yolculuk ederken, Beyaz adamı Kızılderililerden kurtaracağını düşünüyordu. En kötüsü de, Jackson'ın kesesinde hepsi Hooch Palmer'a ait onbir altın akçe bulunmasıydı. Bu Hooch'u o kadar öfkelendirmişti ki, o sırada sağlıklı düşünemiyordu.

Bu yüzden Hooch eyer kesesini metal iğnenin ağzını tuttuğu yerden ısıtmaya başladı. Derinin iğnenin etrafında kömürleştiğini, kül karasına döndüğünü ve sertleşmeye başladığını oradan hissedebiliyordu. Çok geçmeden at hareket ederken düşecekti. Ama muhtemelen fark edecekleri için, keseyle yetinmemesi gerektiğini düşündü. Kesenin diğer noktalarını ve diğer adamların keselerini

de ısıttı. Nehrin diğer yakasına vardıklarında, atlarına eyersiz biniyor olacaklardı. Jackson'ın eyeri öyle bir kırılsın ki, ihtiyar Hickory kıçının üstüne düşsün, hatta kolunu kırsın istiyordu. Bu manzarayı gözünün önüne getirmek bile Hooch'un neşelenmesi için yetti. Bir kıvılcım olmak bazen eğlenceli olabiliyor, kendini beğenmiş bir avukatı rezil etmek için işe yarayabiliyordu.

Gerçek şu ki, Andrew Jackson gibi dürüst bir adam, Bill Harrison ve Hooch Palmer gibi iki alçağın dengi olamazdı. Ordunun, düşmanlarını vurmak yerine onları sarhoş eden askerlere madalya vermemesi ne kadar da ayıptı. Çünkü eğer böyle bir şey yapsalardı, Harrison ve Palmer kahraman olabilirdi. Hooch bundan emindi.

Hooch, Harrison kendisini bu şekilde bir kahraman yapmanın bir yolunu bulacağını ve kendisinin en sonunda çok zengin olacağını tahmin ediyordu. İşte böyle, diye düşündü Hooch. Bazı insanlar üne, bazıları paraya kavuşur. Ama sonunda elinde hiçbir şey olmayan insanlara benzemediğim sürece benim için fark etmez. Onlardan biri olmak istemediğime eminim. Eğer böyle olursa, buna çok üzülecekleri kesin.

▸2◂
Ta-Kumsaw

Hooch, Jackson'ın gemisinin nehrin diğer yakasına doğru yol alışını izlerken, Ta-Kumsaw beyaz viski tüccarını seyrediyor ve ne yaptığını biliyordu. Aldırış eden diğer Kızılderililer- elbette ayık olanlar- de yaptığı şeyin farkındaydı. Kızılderililer Beyazların yaptığı pek çok şeyi anlamaz ama ateşle, suyla, toprakla ve havayla oynadıklarında Kızılderililiden hiçbir şey gizleyemezler.

Ta-Kumsaw, Jackson'ın atının üzerindeki eyerin derisinin yandığını görmedi. Sıcaklığı hissetmedi. Gördüğü şey daha çok, dikkatini suyun ötesine çeken bir tür çalkantıydı. Kızılderililerin çoğu bu gibi şeylere Ta-Kumsaw kadar hassas değildi. Ta-Kumsaw'ın küçük kardeşi Lolla-Wossiky, bunu kendisinden fazla hissettiğini bildiği tek kişiydi. Sezgileri kendisinden çok daha kuvvetliydi. Bütün kasırgaları, nehirde oluşan girdapları biliyordu. Ta-Kumsaw, babaları Pucky-Shinwa'nın, Lolla-Wossiky'nin bir şaman, Ta-Kumsaw'ın ise bir savaş lideri olacağını söylediğini hatırladı.

Bu, Yalancı Harrison'ın Pucky-Shinwa'yı Lolla-Wossiky'nin gözleri önünde vurmasından önceydi. Ta-Kumsaw o gün ava çıkmıştı ve dört eli üzerinde kuzeye doğru yürüyordu ama cinayeti arkasından ateşlenen bir silah gibi yakınında hissetmişti. Beyaz bir adam bir sihir ya da kara büyü yaptığında Ta-Kumsaw bunu teninin altındaki bir kaşınma gibi hissederdi. Ama Beyaz bir adam

öldürdüğünde, hissettiği, karnına saplanan bir bıçağın verdiği acıdan farksızdı.

O sırada bir başka kardeşi Methowa-Tasky'ile birlikteydi ve ona seslendi: "Sen de hissettin mi?"

Methowa ona bomboş gözlerle baktı. Hiçbir şey hissetmemişti. Fakat o yaşında bile -daha onüç yaşında bile değildi- Ta-Kumsaw hiçbir kuşkuya düşmemişti. O hissetmişti. Bu gerçekti. Bir cinayet işlenmişti ve ölen adamın yanına gitmeliydi.

Orman boyunca koşarak yolunu buldu. Eski günlerde tüm Kızılerililerde olduğu gibi o da orman ile uyum içine girme sürecini tamamlamıştı. Ayaklarını nereye bastığını düşünmesine gerek yoktu; ayaklarının altındaki dalların yumuşayıp büküleceğini, yaprakların nemleneceğini ve hışırdamayacağını, çalılıkların ona yol verip, geçtikten sonra orada bulunduğuna dair hiçbir iz bırakmayacaklarını biliyordu. Bazı Beyazlar bir Kızılderili kadar sessiz hareket ettikleri için kendileri ile gurur duyuyordu, bazıları gerçekten başarabiliyordu da. Ama bunu ancak, yavaşça, büyük bir dikkatle, ayaklarının altındaki zemine bakıp çalıların etrafından dolaşarak yapabiliyorlardı. Bir Kızılderilinin ses çıkarmamaya, arkasında iz bırakmamaya ne kadar az dikkat ettiğini hiç bilmiyorlardı.

Ta-Kumsaw yürürken adımlarını ya da kendisini değil, etrafındaki ormanın yeşil şarkısını ve bu şarkının derinliklerinde, kendisini gittikçe daha güçlü, daha hızlı bir şekilde, yaşayan yeşilin bir cinayetin işlenmesine izin vermek için bir yara gibi açıldığı yere doğru çeken girdabı dşünüyordu. Oraya varmalarından uzun süre önce bunu Meyhowa-Tasky bile hissetmeye başlamıştı. Babaları

yüzüne yediği kurşunla yerde yatıyor, on yaşındaki kör oğlu Lolla-Wossiky sessizce başında dikiliyordu.

Ta-Kumsaw babasının bedenini, bir geyik gibi omuzlarına alıp eve götürdü. Metthowa-Tasky, Lolla-Wossiky'nin elinden tutup ona yol gösterdi, çünkü çocuk başka türlü hareket edemezdi. Anneleri onları acılı feryatlarla karşıladı, çünkü o da ölümü hissetmiş ama oğulları kocasını eve geri getirene kadar kimin öldüğünü anlayamamıştı. Anne, kocasının cesedini Ta-Kumsaw'ın sırtına bağladı; sonra Ta-Kumsaw en yüksek ağaca tırmandı, babasının cesedini sırtından çözdü ve uzanabildiği en yüksek dala bağladı.

Gücünün yetmediği bir yere tırmanıp, babasının bedenini düşürseydi çok kötü olabilirdi. Ama Ta-Kumsaw bunu yapmadı. Ta-Kumsaw babasını, güneş yüzünü tüm gün okşasın diye bir ağaca bağladı. Kuşlar ve böcekler onu yesin, güneş ve hava onu kurutsun, yağmur bedeninden kalan son parçaları yıkayıp yere düşürsün diye. Ta-Kumsaw babasını toprağa işte böyle geri verdi.

Peki şimi Lolla-Wossiky ile ne yapacaklardı? Hiçbir şey konuşmuyor, birisi onu doyurmazsa hiçbir şey yemiyordu. Birisi elinden tutup ona yol göstermezse, bulunduğu yerde sonsuza dek kalabilirdi. Oğluna olanlar anneyi çok korkutuyordu. Annesi Ta-Kumsaw'ı çok seviyor, ona karşı, kabiledeki bütün annelerin evlatlarına duyduğu sevgiden daha derin bir sevgi besliyordu; ama yine de Lolla-Wossiky'yi daha çok seviyordu. Onlara bebek Lolla-Wossiky'nin her kış, havanın ilk kez sert soğuğa dönüşünde nasıl ağladığını kim bilir kaç kez anlatmıştı. Onu ayı postu ve bufalo tüyünden giysilerle sarmalasa da onu susturamazdı. Sonra bir kış, konuşabilecek yaşa gel-

diğinde annesine neden ağladığını söylemişti. "Tüm arılar ölüyor," demişti. İşte bu Lolla Wossiky'di, arıların ölümünü hisseden tek Shaw-Nee...

İşte şimdi aynı çocuk, Albay Bill Harrison tarafınan vurulmuş babasının yanında ayakta dikiliyordu. Ta-Kumsaw bir günlük yürüme yolu mesafesinden cinayeti bir bıçak yarası gibi hissettiyse, Lolla-Wossiky gibi hassas bir çocuk babasının bu kadar yakınında dikilirken kim bilir neler hissetmişti. Kışın ölen arılar için ağladıysa, babasının gözlerinin önünde öldürülürken içinden neler geçmişti?

Lolla-Wossiky birkaç yıl sonra yeniden konuşmaya başlasa da gözlerindeki ışık sönmüştü, etrafındaki hiçbir şeye aldırış etmiyordu. Ormanda ayağı takılıp, kırılmış bir çalının kısa, sivri uçlu kökünün üzerine düştüğü için kaza ile bir gözünü kaybetti. Ayağı takılıp düşmek ha! Hangi Kızılderili böyle bir şeyi yapabilirdi? Lolla-Wossiky sanki toprağa karşı bütün duygularını yitirmiş, bir Beyaz kadar donuklaşmıştı.

Ya a belki de, diye düşünüyordu Ta-Kumsaw, belki de yıllar önce duyduğu o silah sesi hâlâ kulaklarında o kadar gürültülü bir şekilde çınlıyor ki, başka hiçbir şey duyamıyor; ya da o eski acı hâlâ o kadar keskin ki, yaşayan dünyanın uyarıcılarını hissedemiyor. Lolla-Wossiky, viskiyi ilk kez tadıp, bu içkinin acısını hafifletebileceğini düşünene kadar bu şekilde yaşamaya devam etti.

İşte Ta-Kumsaw bu yüzden, elinde Beyaz adamın zehrini gördüğü diğer bütün Shaw-Nee'leri, hatta erkek kardeşlerini, hatta yaşlı bir adamı dövmek yerine, kendisini alkole gömen Lolla-Wossiky'yi dövüyordu.

Fakat Beyaz adam, Kızılderililerin neler gördüğünü, neler duyduğunu ve hissettiğini asla tahmin edemezdi. Beyaz adam buraya ölüm ve boşluk getirdi. Beyaz adam daha söyleyecek çok şeyi olan bilge yaşlı ağaçları, önlerinde daha nice ömürler olan körpe ağaçları kesti ve Beyaz adam onlara şu soruyu hiç sormadı: "Ben ve kabilem için bir ahşap kulübe haline gelmekten memnun olacak mısın?" Kesmek ve doğramak, parçalamak ve yakmak, Beyaz adamın yaşam tarzıydı. Ormandan al, topraktan, nehirden al ama geriye hiçbir şey koyma. Beyaz adam ihtiyaç duyduğu hayvanları, ona hiçbir zararı dokunmayan hayvanları öldürdü, ama bir ayı kış mevsiminde aç karnına uyanıp onun yavru domuzunu aldığında, Beyaz adam öcünü almak için peşine düşüp onu öldürdü. Doğanın dengesini asla hissetmedi.

Toprağın Beyaz adamdan nefret etmesine şaşmamalı! Toprağa ait tüm varlıkların ona düşman kesilmesine, ayağının altında çatırdamasına, yanlış yöne eğilip Kızılderili adama "işte düşmanın burada" durdu diye bağırmasına şaşmamalı! İşgalci işte buradan geldi, bu çalılıklardan geçti, şu tepeye tırmandı! Beyazlar kendi aralarında Kızılderililerin bir adamın suyun üzerinde bile izini sürebileceği konusunda şakalaşıyor, sonra sanki bu doğru değilmiş gibi gülüyordu. Ama bu doğruydu, çünkü bir Beyaz bir nehirden ya da gölen geçince su, üzerinden saatler geçmiş olsa bile kabarıyor, köpürüyor ve gürültüyle dalgalanıyordu.

Şimdi Hooch Palmer, zehir satıcısı, sinsi katil, kimsenin bilmediğini düşünerek bir başka Beyaz adamın eyeri üzerinde ateş çıkarıyor. Küçük zayıf hünerlere sahip şu Beyazlar... Yaptıkları etkisiz büyülerle kendilerini koru-

yabileceğini zanneden Beyazlar. Büyülerinin yalnızca doğal olmayan şeyleri uzaklaştırabileceğini bilmiyorlar mıydı? Kötü bir şey yaptığını bilen bir hırsız gelirse, güçlü bir büyü, adamın korkusunu artırıp, onun bağırarak kaçmasına yol açar. Ama bir Kızılerili asla hırsızlık yapmaz. Kızılderili, bu topraklarda bulunduğu her yere aittir. Bir büyü onun için soğuk bir yer, havada hissettiği küçük bir kıpırdanmadan fazlası değildir. Beyaz adamın hüneri onun için vızıldayan bir sinekten ibarettir. Yaşayan toprağın gücü bu sineğin üzerinde çember çizen, onu gözleyen yüzlerce şahin gibiydi.

Ta-Kumsaw, Hooch'un dönüp kaleye geri dönmesini izledi. Kısa süre sonra büyük bir ciddiyetle zehirini satmaya başlayacak. Biraraya gelen Kızılderililerin çoğu sarhoş olacak. Ta-Kumsaw ise geride kalıp onları seyredecek. Kimseyle konuşmasına gerek yok. Onlar yalnızca onu görüyor ve içlerinden biraz olsun gururu olanlar içki içmeden uzaklaşıyor. Ta-Kumsaw henüz bir şef değil. Ama Ta-Kumsaw, hafife alınacak biri de değil. Ta-Kumsaw, Shaw-Nee kabilesinin gururu. Diğer Kabilelerin bütü üyeleri ona karşı önlem almak zorunda. Alkolik Kızılderililer, bu uzun boylu, güçlü Kızılderilinin karşısında kendilerini küçücük hissederler.

Akşam karanlığı çökerken, Ta-Kumsaw'ın önündeki çamurlukta bir kardinal kuşu belirdi.

Bakışlarını suskun Kızılderiliye dikip, bana bir hikâye anlat dedi kardinal kuşu, sessizliğin diliyle.

Sana anlatmadan önce hikâyemi biliyorsun dedi Ta-Kumsaw sessizce. Gözyaşlarımı dökmeden önce hissedebiliyorsun. Dökülmeden önce kanımı tadabilirsin.

Shaw-Nee kabilesinden olmayan Kızılderililer için neden üzülüyorsun?

Beyaz adam gelmeden önce, dedi Ta-Kumsaw sessizce, bütün Kızılderililerin aynı insanlar, toprağın kardeşleri olduğunu bilmiyorduk, çünkü bütün canlıların bu şekilde olduklarını düşünüyorduk, bu yüzden diğer Kızılderililerle ayıların pumalarla didiştiği gibi didişiyor, onlara nehir sıçanlarının kunduzlara saldırdığı gibi pusu kuruyorduk. Sonra Beyaz adam geldi ve Beyaz adamla karşılaştırıldığında tüm Kızılderililerin ikiz kardeşler gibi birbirine benzediğini gördüm.

Beyaz adam kimdir? Ne yapar?

Beyaz adamın bir insandan farkı yok gibidir ama o, ayağının altındaki yaşayan her şeyi ezer.

Öyleyse, söyle bana Ta-Kumsaw, yüreğinin derinliklerinde neden Beyaz adamı incitmek istediğine dair bir duygu göremiyorum? Neden Beyaz adamı öldürmeyi arzulamıyorsun?

Beyaz adam yaptığı kötülüklerin farkında değil. Beyaz adamın toprağın huzurunu hissedemiyor, böyle olunca, neden olduğu küçük ölümleri nasıl bilebilir? Beyaz adamı suçlayamam. Ama onun burada kalmasına izin veremem. Onu bu topraklardan uzaklaştırdığımda ondan nefret etmeyeceğim.

Eğer nefret duygusundan kurtulduysan, Ta-Kumsaw, onu yaşadığın topraklardan kovman hiç zor olmayacak.

Ona, buralardan gitmesini sağlamak için gerekenden daha fazla acı çektirmeyeceğim.

Kardinal kuşu başını sallar. Bir kere, iki, üç, dört kere... Ta-Kumsaw'ın başının seviyesinde bir dala uçar ve yeni bir şarkı söylemeye başlar. Ta-Kumsaw bu şarkıda

hiçbir söz duyamaz ama kendi hikâyesinin anlatıldığını iştir. Bu andan itibren hikâyesi bu topraklarda yaşayan bütün kardinal kuşlarının şarkılarında yer alacaktır. Çünkü bir kardinal kuşunun bildiğini, diğer hepsi hatırlar.

Eğer Ta-Kumsaw'ı tüm bu sırada izleyen birisi olduysa, söylediği, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyi anlamamıştır. Ta-Kumsaw'ın yüzündeki ifade hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bulunduğu yerde ayakta dikilmeyi sürdürdü, bir kardinal kuşu yakınında bir yere kondu, bir süre orada kaldı, şarkısını söyledi ve uçup gitti.

Fakat Ta-Kumsaw bu anın yaşamında bir dönüm noktası olduğunu çok iyi biliyordu. O güne kadar sadece genç bir delikanlıydı. Gücü, ağırbaşlılığı ve cesareti hayranlık uyandırıyordu. Ama sadece diğer bütün Shaw-Nee'ler kadar söz sahibiydi. Fikirlerini dile getirdikten sonra susuyor, kararı yaşlı bilgelere bırakıyordu. Şimdi ise gerçek bir Kızılderili reisi, savaş lideri gibi kendi kararlarını verebilirdi. Artık sadece Shaw-Nee'lerin, hatta kuzey ülkesinde Yaşayan Kızılderililerin şefi değil, Beyaz adama karşı savaş verecek olan tüm Kızılderili kabilelerinin reisiydi. Bu savaşın başlatılması gerektiğini yıllardır bliyor ama insanlarına öncülük edenin Comstalk, Karabalık, hatta güneyde yaşayan Cree-Ek ya da Chok-ok gibi liderler olacağını düşünüyordu. Ama kardinal kuşu ona, Ta-Kumsaw'a gelmiş ve kadim şarkısına onu da dahil etmişti. Şimdi Ta-Kumsaw, tüm ülkede, insanların kardinal kuşunun şarkısını bildiği nereye giderse gitsin, en bilge Kızılderililer tarafından tanınacağını biliyordu. O, toprağı seven bütün Kızılderililerin savaş şefiydi; toprak onu seçmişti.

Şimdi Hio nehrinin kıyısında otururken, kendisini toprağın yüzü gibi hissetti. Güneşin ateşi, rüzgarın nefesi, toprağın gücü, suyun hızı, hepsi ona uzanıp dünyaya onun gözlerinden baktılar. Ben toprağım; ben, Beyaz adamdan kurtulmak için mücadele veren toprağın elleri, ayakları, ağzı ve sesiyim.

İşte bunları düşünüyordu.

Hava tamamen kararana kadar orada durdu. Diğer Kızılderililer uyumak ya da sabah olana kadar ölü gibi sızmış bir halde yatmak için çadırlarına ya da kulubelerine çekilmişti. Ta-Kumsaw, kardinal kuşunun üzerinde yarattığı vecd etkisinden çıkıp, Kızılderili köyünden gelen kahkahaları, kalenin içinde neşe dolu kahkahalar atıp şarkı söyleyen Beyaz askerlerin seslerini duydu.

Ta-Kumsaw saatlerdir ayakta dikildiği yerden ayrıldı. Ayakları ağrımaya başlamıştı ama sendelemedi, bacaklarını kolayca hareket etmeye zorladı ve yer ayaklarının altında ona nazikçe yol verdi. Beyaz adam bu topraklarda uzun mesafeleri yürüyebilmek için ağır çizmeler giymek zorundaydı, çünkü çakıllı arazi ayaklarını aşındırıp yırtıyordu; Kızılderili ise aynı mokaseni yıllarca giyebilirdi, çünkü toprak ona karşı nazikdi ve adımlarını hoş karşılıyordu. Ta-Kumsaw yürürken toprağın, nehrin ve ışığın onunla birlikte hareket ettiğini hissetti. Ve toprak, yaşayan her şey onun içindeydi. Ta-Kumsaw artık doğanın suretiydi.

Kalenin içinden bir çığlık duyuldu ve ortalığı başka bağrışmalar kapladı:

"Hırsız! Hırsız! Durdurun şunu!"

"Bir varil çaldı!"

Küfürler, feryatlar... Sonra havayı bir kurşun sesi doldurdu. Ta-Kumsaw içinde ölümün ince sızısını duymayı bekledi. Gelmedi.

Siperin üzerinden bir adamı seçer gibi oldu. Bu adam her kim ise, bir varili omzunun üzerinde dengede tutmaya çalışıyordu. Bir an için sendeleyip aşağı atladı. Ta-Kumsaw, elinde ağır bir varille üç adam boyu yükseklikten atlayıp, yere düştüğünde neredeyse hiç ses çıkarmamış olmasından, bunun bir Kızılderili olduğunu anladı.

Kaçan hırsız belki kasten, belki de kim oluğunu bilmeden doğrudan Ta-Kumsaw'a doğru koşup onun önünde durdu. Ta-Kumsaw, yıldızların ışığının yardımıyla karşısındaki adamı tanıdı.

"Lolla-Wossiky," dedi.

"Bir varil aldım," dedi Lolla-Wossiky."

"O varili paramparça gerek," dedi Ta-Kumsaw.

Lolla-Wossiky başını kardinal kuşu gibi dikip kardeşine baktı. "O zaman ben de başka bir tane çalmak zorunda kalırım."

Lolla-Wossiky'yi kovalayan Beyaz adam geçide gelip, kapıyı açması içim muhafıza seslendi. Bunu hatırlamalıyım, diye düşündü Ta-Kumsaw. Böylece benim için geçidi açmalarını sağlayabilirim. Aklından bu düşünceler geçerken, kollarıyla kardeşini ve varili siper aldı. Ta-Kumsaw, yeşil toprağın içinde şiddetli bir kalp atışı gibi yayıldığını hissetti; erkek kardeşini tutarken, aynı güç Lolla-Wossiky'nin de içinde aktı. Ta-Kumsaw kardeşinin nefes nefese kaldığını duydu.

Beyazlar kaleden koşarak çıktı. Ta-Kumsaw ve Lolla-Wossiky gözlerinin önünde olsa da onları göremediler. Yanlarından geçip ormana doğru bağırmaya ve ateş et-

meye başladılar. İki kardeşin yanında toplandılar, o kadar yakınlarındaydılar ki, kollarını kaldırıp onlara dokunabilirlerdi. Ama kollarını kaldırmadılar, Kızılderili adamlara dokunmadılar.

Bir süre sonra Beyazlar onları aramaktan vazgeçtiler ve küfredip homuranarak kaleye geri döndüler.

"Varili çalan tek gözlü Kızılderiliydi."

"Ayyaş Shaw-Nee."

"Lolla-Wossiky."

"Onu bulup öldüreceğim."

"O hırsız şeytanı asalım."

Onlar tüm bunları söylerken, kendilerinden bir taş atımı uzaklığında bile olmayan Lolla-Wossikiy varili omuzlarında tutarak onları seyrediyordu.

Son beyaz adam da içeri girdikten sonra, Lolla-Wossiky kıkırdadı.

"Omuzlarında Beyaz adamın zehriyle gülüyorsun," dedi Ta-Kumsaw.

"Arkamda erkek kardeşimin kolunun desteğiyle gülüyorum," cevabını verdi Lolla-Wossiky.

"O viskiyi bırak ve benimle gel kardeşim," dedi Ta-Kumsaw. "Kardinal kuşu hikâyemi duydu ve şarkısında beni hatırlıyor."

"O zaman ben de o şarkıyı dinleyip yaşamım boyunca hoşnut olacağım," dedi Lolla-Wossiky.

"Toprak benimle kardeşim. Ben toprağın yüzüyüm ve toprak benim nefesim ve kanım."

"O zaman rüzgarın titreyişinde senin kalbinin atışını dinleyeceğim," dedi Lolla-Wossiky.

"Beyaz adamı denizin ötesine geri göndereceğim," dedi Ta-Kumsaw.

Lolla-Wossiky bu söze cevap olarak ağlamaya başladı. Ağlayışı, bir sarhoşa özgü bir ağlama değil, ızdırapla dolu bir adamın gözyaşından yoksun, sert hıçkırıklarıydı. Ta-Kumsaw ona daha sıkı sarılmaya çalıştıysa da, kardeşi onu itip, elindeki varili bırakmadan, karanlığa ve ormana doğru yalpalayarak uzaklaştı.

Ta-Kumsaw onu takip etmedi. Kardeşinin neden acı çektiğini biliyordu: Çünkü toprak onu bir güç, sarhoş Beyazların arasında dikilip bir ağaç kadar görünmez olabilecek kadar büyük bir güçle ödüllendirmişti. Lolla-Wossiky kendisinin Ta-Kumsaw'ın sahip olduğu gücün belki de on katına sahip olması gerektiğini biliyordu.

Ama Beyaz adam cinayet ve içki ile bu gücü Lolla-Wossiky'den çalmış, Lolla-Wossiky en sonunda erkekliğini, kardinal kuşuna şarkısını duyurup, doğanın kudretiyle ödüllendirilemeyecek kadar kaybetmişti.

Boşver, boşver, boşver...

Toprak, sesini duyurmam için beni seçti, bu yüzden ben de konuşmaya başlamalıyım. Artık burada kalıp, Beyaz adamın zehrine duydukları şiddetli arzuyla çoktan ölmüş olan, acınacak haldeki sarhoşları, yaptıkları şeyden utanç duymaya zorlamaya çalışmayacağım. Beyaz yalancıları daha fazla uyarmayacağım. Hâlâ yaşayan, erkekliklerini kaybetmemiş Kızılderililere gidip onları bir araya getireceğim. Hep beraber olup Beyaz adamı topraklarımızdan kovacağız.

▸3◂
De Maureas

Frederic, Genç Comte de Maurepas, Gilbert ve ihtiyar Marquis de La Fayette, kanal mavnasının korkuluğunda hep beraber dikilmiş, bakışlarının Irrakwa gölünün ötelerine dikmişlerdi. Marie-Philippe'in gemisinin yelkeni şimdi açık seçik görülüyordu; Amerika Kıtasınaki göllerin en önemsiz gölünün karşı yakasına doğru yaklaşırken bu gemiyi saatlerce izlemişlerdi.

Frederic, ulusu adına en son ne zaman bu kadar aşağılandığını hatırlamaya çalışıyoru. Belki de şu kardinal - neydi onun adı?- Kraliçe MarieAntoinette'ye para yedirmeye çalıştığında... Ama elbette Frederic o zaman küçük bir çocuk sayılırdı, daha yirmi beş yaşında, tecrübesiz ve genç, dünyaya dair çok fazla bilgisi olmayan bir delikanlıydı. O zaman, bir kardinalin, bir kraliçenin elmas bir gerdanlıkla ayartılabileceğine inanabileceğini bilmekten daha büyük bir aşağılanmanın olamayacağını düşünüyordu. Elbette çok geçmeden asıl utanç kaynağının bir Fransız kardinalin, bi kraçileye rüşvet vererek eline bir şey geleceğini düşünecek kadar ahmak olması oldğunu anladı. Kraliçenin tek yapabileceği Kralın aklına girmekti ve ihtiyar Kral Louis kimsenin etkisinde kalmayacak bir adam olduğunu düşününüldüğünde, yapmaya çalıştıkları şeyin saçmalığı ortadaydı.

Kişisel aşağılanma acı vericiydi. İnsanın ailesinin aşağılanması bundan çok daha kötüydü. İnsanın toplum içindeki itibarının ayaklar altına alınması, katlanılması

güç bir ızdıraptı. Ama kişinin ulusunun küçük düşürülmesi insanın başına gelebilecek acıların en büyüğüydü.

Şimdi, bir Amerikan kanalının ucuna bağlanmış, acınacak haldeki bir mavnada ayakta dikilip, bir Fransız komutanını karşılamak için bekliyordu. Bu neden bir Fransız kanalı değildi? Zeki mühendislerini kullanıp Nehirlerin Kanada'ya ait tarafına bir kanal inşa etmeyi neden ilk Fransızlar akıl etmemişti?

"Burnundan solumaya bir ara ver, sevgili Frederic," diye mırıldandı La Fayette.

"Burnumdan solumuyorum, sevgili Gilbert."

"Homurdanıyorsun o zaman. Saatlerdir homurdanıp duruyorsun."

"Burnumu çekiyorum. Biraz nezle olmuşum." Kanada'nın Fransız halkı için artıklarının depolanacağı bir yer görevi gördüğüne şüphe yoktu. Frederic bunu binlerce kez düşünmüştü. Burada sona eren soyluluk bile utanç vericiydi. Marquis de La Fayette, Feuillantlar*[1] Kulübünün üyesi, daha doğrusu kurucusuydu. Bu, Kral Charles'a düpedüz ihanet etmekti. Demokrat geveze... Şu terörist Roberspierre gibi bir Jakoben olduğu bile söyle-

---

[1] Feuillant. Fransiz ihtilalinin basladigi 14 Temmuz 1789'dan 1792'deki Eylül katliamlarına kadar ülkeyi yöneten yüksek (ya da aristokratik) burjuva sınıfının egemen olduğu siyasi topluluk. Amaçları iktidarı aristokrasinin elinden alıp kendi güdümlerine sokmak, devrimin daha fazla ilerlemesini engellemek, artik amacına ulastığı için halk hareketini durdurmaktı. Bu sebeple Champ de Mars katliamını yapan da onlardı. En önemli liderleri Marquis de la Fayette, Domte de Mirabeau ve Brnave'dir

nebilirdi. Elbette La Fayette'yi, Fransa'yı uygunsuz bir şekilde aşağılamak dışında başkalarına fazla zarar vermeyeceği Kanada'ya sürdüler.

"Yeni komutanımız yanında çok sayıda kurmay subay ve yük getirdi," dedi La Fayette. "Her şeyi suyun üzerinde taşımak varken, kara yoluyla yolculuk yapıp, yük vagonları ve at arabalarının çilesini çekmek çok anlamsız. Bu sayede onunla tanışma fırsatı bulacağız."

La Fayette her zamanki nezaketsiz üslubuyla (kahrolsun aristokrasi!) bu konuda mümkün olduğunca açık sözlü konuşmakta ısrar ettiği için, Frederic onun suyundan gidip durumu olduğu gibi ortaya koymak zorundaydı. "Bir Fransız komutanı görev yerine ulaşmak için yabancı topraklar üzerinde seyahat etmek zorunda olmamalı!"

"Fakat sevgili Frederick, şimdi Amerika topraklarına hiç ayak basmayacak değil mi! Sadece suyun üzerinde, bir gemiden diğerine binip buraya gelecek."

La Fayette'in yapmacık gülümsemesi son derece sinir bozucuydu. Fransa'nın onurunu lekeleyen bu olayın onun gözünde sanki hiçbir önemi yoktu. Neden, ah neden, Frederick'in babası kralı biraz daha desteklememişti? Böylece Frederick seçkin bir konuma gelebilecek kadar Fransa'da kalabilir, ağzının tadına layık yemekler yiyip, kaliteli müzik dinleyebilir ve tiyatro izleyebilirdi. Ah Moliere! Babası Kral'a verdiği desteği çekmeseydi, Avrupa'da kalıp, Avusturyalılar, Prusyalılar ya da hatta -bu medeni kelimesinin anlamını biraz zorlamış olsa da- İngilizler gibi medeni düşmanlarla karşı karşıya gelebilirdi. Şimdi ise İngiliz halkının en süprüntü, en ayaktakımı, eğitimsiz tabakası ile uğraşmak zorundaydı. Flemenkler, İsveçliler ve Almanlardan söz etmeye bile gerek yok. Oh,

düşünmesi bile dayanılır gibi değildi. Bundan daha da kötüsü müttefiklerdi! Hıristiyan olmak şöyle dursun hepsi tanrısız olan Kızılderili kabileleri... Detroit'teki askeri operasyonun yarısı bu mahlukları kendi saflarına çekmeyi kapsıyordu.

"Sevgili Frederick, üşümüş gibisin," dedi La Fayette.

"Hiç de değil."

"Titrediğini gördüm."

"Sadece ürperdim."

"Surat asmayı bırakıp işi iyi tarafından düşünmelisin. Irrakvwa çok işbirlikçi davranıyor. Bize, iyi niyetlerinin göstergesi olarak, valinin mavnasını verdiler."

"Vali mi? Vali ha! Şu şişko Kızılderili kâfir kadından söz ediyorsun değil mi?"

"Kızılderili olması onun suçu değil ve kâfir olduğunu söylemezsin. Aslında o bir Baptist. Bunun Hıristiyanlıktan bir farkı yok.

"Bu İngiliz sapkınlarının ne işler çevirdiklerini kim takip edebilir ki?"

"Bence, Irrakwa eyaletinin valisi Kızılderili bir kadın olarak, Suskwahenny, Pennsylvania, New Amsterdam, New Sweden, New Orange, New Holland eyaletleri ile denk görülmesi hiç de kötü bir durum değil."

"Bazen şu berbat Birleşik Devletleri kendi vatanına tercih ettiğini düşünüyorum."

"Ben milletine canı pahasına bağlı olan bir Fransızım," dedi La Fayette makul bir ses tonuyla. "Ama Amerikanların eşitlik ruhuna hayranım.

Yine eşitlikçilik zırvası. Marquis de La Fayette tek gamdan oluşan bir piyano gibiydi. "Detroit'teki düşmanımızın Amerikan olduğunu unutuyorsun."

"Sen de düşmanımızın, hangi ulustan olursa olsun, Kızılderilili topraklarında saklanan bir işgalciler sürüsü olduğunu unutuyorsun."

"Kaçamak cevaplar vermenin anlamı yok. Hepsi Amerikalı. New Amsterdam ve Phildelphia'dan geçip doğuya ulaşmaya çalışıyorlar. Siz de onlara destek çıkıyorsunuz. Kral Karşıtı politikalarına ne kadar hayranlık duyduğunuzu hepsi biliyor. Ben de Kızılderililer Batıda onları katlederken, soyulan kafa derilerinin bedelini ödemek zorunda kalıyorum."

"Orada dur bakalım Frederick. Şaka ile bile olsa beni kral karşıtı olmakla suçlayamazsın. Bay Giyotinin kurnaz et dilimleme makinesi, bu suça mahkum olan herkesin yolunu gözlüyor."

"Hadi ama, biraz ciddi olalım Gilbert. Böyle bir suçu asla bir markize karşı kullanmazlar. Bu çılgınca demokrat fikirlerin savunuculuğunu yapan aristokratların kafalarını koparmak yerine onları Quebec'e sürgün ediyorlar." Frederick gülümsedi. Taşı gediğine oturtmak konusunda üstüne yoktu. "Gerçekten nefret ettiklerini ise Niagara'ya gönderiyorlar."

"Öyleyse sen Detroit'e gönderilmeyi hak edecek ne kötülük yaptın?" diye homurdandı La Fayette.

Daha fazla aşağılama. Bunun bir sonu gelmeyecek miydi artık?

Marie-Philippe onlara, geminin içineki denizçileri ve gemi Irrakwa limanına demir atarken onların bağırışlarını duyabilecekleri kadar yaklaşmıştı. Büyük Göllerin en alçak eyaleti olan Irrakwa, deniz aşırı seyahat eden gemiler tarafından ziyaret edileblecek tek kıyı bölgesiydi- Buna Niagara Şelaleleri neden oluyordu. Son üç yıldır, Irrakwa

kanal yapımını tamamladığı için, şelalenin ötesinde Kanada Gölüne aktarılması gereken yüklerin tamamı Amerikan kıyılarına ve oradan Niagara Kanalına gönderiliyordu. Fransız liman kasabaları acınacak haldeydi ve utanç verici sayıda Fransız, Amerikan tarafında yaşamak için gölün diğer yakasına göç etmişti. Irrakwa eyaleti göç eden bu insanları ucuz işlere koşmaktan son derece memnundu ve Güney Kanada ve Batı Quebec'ın sözde en yüksek yöneticisi olan Marquis de La Fayette bu durumdan pek şikâyetçi görünmüyordu. Eğer Frederick'in babası Kral Charles'ın desteğini kaybetmemiş olsaydı, Federick, La Fayette'ı giyotine vurulacak aristokratlar listesinde ilk sıraya koymak için elinden geleni yapardı. Kanada'da gerçekleştirdiği şeyler düpedüz vatana ihanet suçu sayılmalıydı.

La Fayette, sanki aklını okuyabiliyormuş gibi, Frederick'in omzuna dostça vurdu ve "Az kaldı, çok az kaldı, sadece biraz sabret," dedi. Frederick bir an için çılgınca bir fikre kapılıp, La Fayette'in sakince, ihanet suçundan ölüm cezasına çarptırıldığı kehanetinde bulunduğunu düşündü.

Fakat La Fayette sadece, Marrie-Philippe'in gemisinin sonunda iskeleye halat atmak üzere olduğundan bahsediyordu. Irrakwalı yük boşaltma işçileri halatı yakalayıp iskeleye bağladıktan sonra, gemiyi kıyıya doğru çekerken anlaşılmaz bir dilde bağırarak konuştular. Gemi kıyıya yanaştığı gibi bir yandan yükü boşaltıp, diğer yandan yolcuları karaya çıkardılar.

"Yüklerin taşınması işini çabuklaştırmak konusunda ne kadar marifetliler değil mi?"" dedi La Fayette.

"Rayların üzerinde oturan ağır vagonlara yüklüyorlar. Aynı maden arabaları gibi! Sonra atlar tün yükü kolaylıkla buraya kadar getiriyor. Raylar üzerinde normal vagonların taşıyabileceğinden çok daha ağır yükler taşınabilir. Buraya son gelişimde Stephenson anlattı. Vagonu yönlendirmek zorunluluğu olmadığı için bu kadar kolaymış." Aralıksız olarak bu şekilde saçmalamaya devam etti. Beklendiği gibi, çok geçmeden yine Stephenson'ın buhar makinesinden söz etmeye başladı. La Fayette, bu icadın kısa sürede atın yerine geçeceğinden emindi. Bu icadı İngiltere, İskoçya ve diğer birkaç yerde kullanıma sokmuştu. Şimdi Amerika'da olduğuna göre La Fayette onu Kanada'da buharlı trenler yapmak için davet eder miydi acaba? Elbette hayır, La Fayette onu bu iş için memnuniyetle Irrakwa'ya çağıracaktı. Bunun gerekliliği ile ilgili aptalca gerekçeler öne sürdü: Irrakwa şimdiden çıkrıkları için buhar makineleri kullanıyordu ve kömürün tamamı Amerikan tarafındaydı. Ama Frederic de Maurepas gerçeği biliyordu. La Fayette, buhar makinesi ve raylı yollar üzerinde hareket eden vagonların ticaret ve seyahati daha hızlı ve ucuz hale getireceğine inanıyor ve tüm bu yeniliklerin demokrasi sınırları içerisinde gerçekleştirilmesinin tüm dünya için en iyisi olacağına inanıyordu! Elbette Frederick buharla çalışan makinelerin atlar kadar hızlı olabileceğini düşünmüyordu. Fakat bunun hiçbir önemi yoktu. La Fayette bunlara inanıyordu ve bahsettiği yenilikleri Kanada'ya getirmemesi ihanetten başka bir şey değildi.

Bu kelime dudaklarının arasından çıkmış olmalıydı. Bir diğer ihtimal de La Fayette'nın diğer insanların düşüncelerini okuyabildiği yönündeydi. Frederick, La

Fayette'nin böyle bir hünere sahip olduğu söylentilerine kulak misafiri olmuştu. Belki de La Fayette sadece tahmin etti. Ya da şeytan kulağına fısıldadı! La Fayette sesli bir kahkaha atıp şöyle dedi: "Frederick, eğer Stephenson bu demiryolunu Kanada'da inşa etmiş olsaydı, anlamsız yatırımlara para dökmek suçuyla işime son verdirirdin. Zaten beni, Stephenson'ı Irrakwa'da kalması için teşvik etmekle suçlayan bir rapor yazsan, seni ülkeye geri çağırıp ses geçirmeyen bir odaya kapatırlardı!"

"İhanet mi? Seni suçlamak mı?" dedi Frederic. "Bu aklımdan geçecek en son şey." La Fayette'in aklına bu fikri sokanın şeytan olduğundan artık iyice emin oluyordu. "Hamalların yükleri indirmesini yeterince izlemedik mi? Sanırım burada bulunmamızın nedeni bir komutanı karşılamaktı."

"Şimdi de onunla buluşmaya can atmaya mı başladın?" diye sordu La Fayette. "Dün bana onun mevkiinin adamı olduğunu hatırlatıp durdun. Hatta sanırım bir onbaşı olarak hizmet verdiğini bile söylemiştin."

"O şimdi bir komutan ve Majesteleri onu bölgemizde görev yapmaya uygun buldu." Frederick elinden geldiğince uygun sözler kullanmaya çalışarak, gerginliğini gizlemeye çalıştı. La Fayette neşesini kaybetmeden gülümsemeye devam etti. Günün birinde Gilbert, o gün geldiğinde...

Ordu üniformaları giymiş birkaç subay iskelenin kenarında durmuş etraflarına bakınıyordu fakat hiçbiri komutan rütbesinde değildi. Madrid savaşının kahramanı belli ki heybetli bir giriş yapmayı bekliyordu. Belki de Marki ve Comte'nin oğlunun gemiye girip, kaldığı kama-

raya teşrif etemelerini bekliyordu. Böyle şey de düşünülür müydü?

Doğrusu, böyle bir şey düşünmemişti. Subaylar geri çekildi ve Maurepas ile La Fayette onların arasından, Marie-Philippe'den inip iskeleye ayak basan komutanı gördüler.

"Pek irikıyım bir adam sayılmaz değil mi?" dedi Frederic.

"Güney Fransa'da yaşayanlar uzun boylu değildir."

"Fransa'nın Güneyi ha!" dedi Frederic küçümseyici bir sesle. "Bu adam Corsica'lı sevgili Gilbert. Fransız bile sayılmaz. İtalyan demek daha doğru olur..."

"İşine son verilmesini gerektiren bir bağlılık eylemi..." dedi Frederic.

"Oh, bu noktada sana katılmak zorundayım," dedi La Fayette. "Ama şu da var ki, o savaşı kazandı ve Kral Charles'ın İspanya tahtını impratorluk koleksiyonuna dahil ettiği düşünülürse, bu savaşı onun için kazanan komutanı askeri mahkemeye çıkarması biraz uygunsuz olmaz mıydı?"

"Disiplin her şeyden önce gelir. Herkes yerini bilmeli ve şikayet etmeden kabul etmelidir. Aksi takdirde her yere düzensizlik hâkim olur."

"Kuşkusuz. Onu cezalandırdılar işte. Onu komutan yapıp buraya gönderdiler. İtalyan davasının bir parçası olmasına izin vermediler. Viyana tahtına oturmak Majesteleri için bir sorun teşkil etmeyebilir ama Komutan Bonaparte ölçüsünü kaçırıp, Kardinaller Heyetini esir alarak Kral Charles'ı papa yapabilir."

"Mizah anlayışın suç sayılmalı."

"Frederic, şu adama bak."

"Bakıyorum zaten."

"O zaman ona bakmayı kes ve subaylarına bak. Daha önce hiç askerlerin komutanlarına bu kadar sevgi gösterdiğini görmüş müydün?"

Frederic bakışlarını isteksizce Corsica'lı komutandan ayırıp, onu sessizce takip eden emir kullarına baktı. Saray mensuplarına, iyi bir mevkiye ulaşmak için her türlü kurnazlığı yapabilecek kral yalakalarına benzemiyorlardı. Daha çok, daha çok... Frederic hissettiği duygulara uygun düşebilecek kelimeleri bulamıyordu.

"Sanki adamların her biri Bonaparte'ın onları sevdiğini ve onlara değer verdiğini biliyor gibi."

"Eğer sistemi buysa, son derece saçma bir sistem," dedi Frederic. "Bir komutan askerlerini sürekli, rütbelerini kaybetme korkusu içinde tutmadan kontrolü altında tutamaz.

"Gidip onu karşılayalım."

"Saçma! Onun bize gelmesi gerekiyor!"

Fakat La Fayette her zamanki gibi bir an için bile tereddüt etmeden söylediğini eyleme geçirdi- şimdiden iskeleye varmış, Komutanın önüne çıkıp ona selam durmasına birkaç metre kalmıştı. Frederic ise hem kendi, hem de Bonaparte'ın konumunu bildiği için, Bonaparte'ın ona gelmesini bekliyordu. Bonaparte'ı bir komutan yapabilirler ama bu adamı bir beyefendi yapmaları olanaksız.

Elbette La Fayette yalakalıklarına başlamıştı. "Komutan Bonaparte, buraya gelerek bizi onurlandırdınız. Tek üzüntüm burada size Paris'in güzelliklerini sunamayacak olmamız."

"Saygıdeğer Vali," dedi Bonaparte, yanlış kişiye saygı gösterisinde bulunması gerektiğinin farkına varmadan,

"Ben Paris'in güzelliklerini hiç tatmadım. Benim yaşamımın en mutlu anları savaş alanlarında geçti."

"...ve Fransa'nın en mutlu anları da sizin savaş alanında olduğunuz sırada yaşandı. Gelin, size Komutan de Maurepas'ı tanıştırayım. Detroit'te sizin üstünüz olarak görev yapacak."

Frederic, La Fayette üst sözcüğünü kullanmadan önce bir an için duraksadığını duydu. Kendisiyle ne zaman alay edilse bunu anlardı. Her anı hatırlayacağım Gilbert, hiçbir şeyi unutmayıp, bunların hepsini sana teker teker ödeteceğim.

Irrakwa yüklerin aktarılması konusunda çok etkiliydi, kanal mavnası bir saatten kısa sürede harekete geçti. Doğal olarak La Fayette, birlikte geçirdikleri ilk güne Bonaparte'a Stephenson'ın buharlı makinesini anlatma fırsatını kaçırmadı. Bonaparte, bu yolla ordu transferinin gerçekleşip gerçekleştirilemeyeceği, düşmanları arkada bırakmanın ne kadar çabuk olabileceği ve bu demir yollarının düşman tarafından bozulmasının ne kadar kolay olabileceği ile ilgili sorular sorarak ilgili gözükmeye çalıştı. Ama tüm bunlar o kadar can sıkıcıydı ki, Frederic, Bonaparte'ın bu oyunu nasıl sürdürebildiğini merak etti. Elbette bir komutan bir valinin söylediği her şeyle ilgilenir gibi gözükmek zorundaydı. Ama Bonaparte o sırada işin dozunu kaçırmıştı.

Kanal mavnası üzerindeki tek masa olduğu için akşam yemeğini Vali Rainbow'un masasında yediler. Vali, seçkin Fransız askerlerini ziyaret edemediği için çok üzgün olduğu fakat çalışanlarının onları rahat ettirmek için elinden geleni yapacağı mesajını gönderdi. Frederic, bunun bir Irakkwa kabile reisinin, sert geyik kıkırdağından olu-

şan bir Kızılderili yemeğine katılmak için hazırlık yaptığı anlamına geldiğini düşündü. İşin en komik yanı da bu Kızılderili şefinin bir Fransız olmasıydı! Safkan Fransız protestanı olmasa da, böyle bir adamın torunuydu fakat sırf bu yüzden onlara kin güdecek değildi elbette. Bu yüzden muhteşem bir yemek hazırlatılmıştı. Böyle bir yerde bu kadar lezzetli bir Fransız yemeği yemeyi kim hayal edebilirdi?

Frederic, akşam yemeği sırasında, tek bir kırıntı bırakmadan tabağındaki her şeyi yedikten sonra sohbette daha etkin bir rol almak için uğraştı. Bonaparte'a güneybatıda askeri bir düzen oluşturmanın neredeyse olanaksız olduğunu açıklayabilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Sorunları tek tek sıraladı- disiplinsiz Kızılderili müttefikleri, bitmek bilmeyen göçmen akışı. "Aslında en kötüsü bizim askerlerimiz. Düşük sınıflardan gelen herkes gibi son derece batıl inançlılar. Her şeyde bir uğursuzluk işareti görüyorlar. Bölgedeki Flemenk ve Alman yerleşimcilerden bazıları kapılarının üzerine büyü yapıyorlar. Askerlerimizi bu evlere neredeyse döverek sokabiliyoruz."

Bonaparte kahvesini yudumladıktan sonra sandalyesine yaslanıp delici bakışlarını Frederic'e dikti. "Bundan, ev aramaları sırasında askerlerinize eşlik ettiğiniz sonucunu çıkarmam gerekiyor galiba?"

Bonaparte'ın küçümseyici tavrı çok sinir bozucuydu. Frederic tam sert bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki, La Fayette gürültülü bir kahkaha attı. "Napoleon, sevgili dostum, bu düşmanımızın doğasında var. Elli millik alandaki en büyük şehir sadece dört ev ve bir demirci

dükkanı olunca, buna ev araması denemez. Her bir ev düşman kalesi sayılır."

Napoleon'un alnı kırıştı. "Bir ordu kurarak güçlerini birleştirmiyorlar mı?"

"Komutan Wayne, Chief Pontiac'ın birliklerini ağır bir yenilgiye uğratmasından bu yana ordu olarak savaştıkları hiç olmadı. Zaten o da bir İngiliz ordusuydu. Birleşik Devletlerin birkaç kalesi var ama hepsi Hio boyunca sıralanmış istihkâm bölgeleri."

"Öyleyse bu kaleler neden hâlâ ayakta?"

La Fayette bir kahkaha daha koyverdi. "İngiliz kralının, Apalachee isyankârlarına karşı açtığı savaşta nasıl bir politika izlediği ile ilgili raporları okumadınız galiba?"

"Başka işlerle meşguldüm," dedi Bonaparte.

"Bize İspanya'da savaştığınızı hatırlatmanıza gerek yok," dedi Frederic. "Orada olmayı biz de memnuniyetle kabul ederdik."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Bonaparte.

"İzin verin, Virginia'dan Tennizy Nehrinin yukarısında yer alan Appalachee başkenti Franklin'e ulaşmaya çalışırken Lord Cornwallis'in ordusunun başına neler geldiğini anlatayım," dedi La Fayette.

"Bunu bana bıraksan," dedi Frederic. "Senin özetlerin genelde olayın kendisinden daha uzun oluyor Gilbert."

La Fayette, Frederic'in lafını bölmesine bozulmuş gözüktü. En nihayetinde, iki kardeş komutan olarak birbirlerine ilk isimleriyle hitap etmeleri konusunda ısrar eden kendisiydi. La Fayette bir markiz muamelesi görmek istiyorsa, asıl protokoller konusunda ısrarcı olmalıydı. "Buyur anlat," dedi La Fayette.

"Cornwallis, Appalachee ordusunu aramaya çıktı ama bu orduyu asla bulamadı. Önüne çıkan boş çadırların hepsini yaktı. Ama bu kızılderiler bir gün içinde yeni çadırlar yapabilir. Etraftan açılan tüfek ateşi sonucu her gün onlarca askeri öldü ya da yaralandı."

"Yivli tüfek ateşi," diye düzeltti La Fayette.

"Evet, doğru, Amerikanlar genelde yivli tüfek kovanlarını tercih ediyor," dedi Frederic.

"Diğeriyle doğru düzgün yaylım ateşi yapılamadığı için," dedi Bonaparte, "tüfeklere kurşun doldurmak çok vakit alıyor."

"Hikâyeme devam edeyim," dedi Frederic. "Cornwallis, Franklin'e vardığında ordusunun yarısının öldüğünü, yaralandığını ya da ikmal hatlarını korumak için geride kaldığını fark etti. Appalachee komutanı şehrin etrafını güçlendirmişti. Tüm dağ eteklerinin yüksek ve alçak bölgeleri duvarlar, korkuluklar ve hendeklerle doluydu. Lord Cornwallis şehrin etrafını kuşatmaya çalışsa da, Çerokeler o kadar sessiz hareket etti ki, süvari birlikleri gece boyunca yaptıkları silah nakliyatını duymadı bile. Kızılderililerle bu kadar sıkı bir işbirliğine giren, onlara başından beri vatandaşlık hakkı veren Appalachee beyazlarının, yaptıkları iyiliğin karşlığını bu şekilde alması çok korkunç. Ayrıca Appalachee birlikleri Cornwallis'in ikmal hatlarını o kadar sık baskın düzenliyordu ki, bir aydan daha kısa sürede Cornwallis'in kuşatmayı yapan değil, kuşatma altındaki taraf olduğu açığa çıktı. Sonunda tüm ordusuyla teslim oldu ve İngiliz Kralı, Appalachee'ye bağımsızlık hakkı tanıdı.

Bonaparte ciddiyetle başını salladı.

"Cornwallis teslim olduktan sonra Franklin şehrine götürüldü ve o varmadan önce bütün ailelerin bölgeyi terk etmiş olduğunu keşfetti. Ne kadar da zekice! Bu, sınırda yaşayan Amerikanların en önemli özelliği. Kısa sürede tasını tasarığını toplayıp başka herhangi bir yere taşınabilirler. Onları bir bölgede sıkıştırmak imkânsız."

"Ama öldürmek değil," dedi Bonaparte.

"Onları yakalayabilirseniz tabi," dedi Bonaparte.

"Tarlaları ve çiftlikleri var," dedi Bonaparte.

"Evet doğru, her bir çiftliği bulmaya çalışabilirsiniz," dedi La Fayette. "Ama oraya vardığınızda size kapısını açan basit bir çiftçi ailesidir. Aralarında tek bir asker bile yoktur. Bir ordunun izine rastlanmaz. Fakat oradan ayrıldığınız dakikada birisi ormandan size ateş açar. Bu, evinde ziyaret ettiğiniz mütevazi çiftçi olabilir de, olmayabilir de."

"İlginç bir sorun," dedi Bonaparte. "Düşmanı asla bilemiyorsunuz. Güçlerini asla bir noktada toplamıyor."

"İşte bu yüzden Kızılderililerden yararlanmaya çalışıyoruz," dedi Frederic. "Gördüğümüz her masum çiftçi ailesini oracıkta öldüremeyiz değil mi?"

"Bu yüzden onları sizin yerinize öldürmesi için paryla Kızılderilileri tutuyorsunuz."

"Evet. Şu ana kadar oldukça işe yaradı," dedi Frederic, "ve farklı bir şey yapmak yönünde bir planımız yok."

"Öyle mi? Demek işe yarıyor ha?" dedi Bonaparte küçümseyici bir tavırla. "On yıl önce Appalachee Dağlarının batısında beşyüz bin Amerikan ailesi bile yaşamıyordu. Şimdi ise Appalachee ile My-Ammy arasında onbin aile var ve durmadan daha da batıya doğru ilerliyorlar."

La Fayette, Frederic'e göz kırptı. Frederic bunu yapmasından nefret ediyordu. "Anlaşılan Napoleon resmi raporlarımızı okumuş," dedi La Fayette neşeyle. "ve Kızılderili Yerleşkesinde yaşayan Amerikanlarla ilgili tuttuğumuz hesapları ezberlemiş."

Kral, Fransız toprakları üzerinde gerçekleşen bu Amerikan işgaline bir son verilmesini istiyor," dedi Bonaparte.

"Oh, öyle mi?" diye sordu La Fayette. "Bu isteğini ne kadar da tuhaf bir şekilde gösteriyor!"

"Tuhaf mı? Buraya beni gönderdi," dedi Bonaparte. "Bu da bir zafer beklediği anlamına geliyor."

"Ama siz bir komutansınız," dedi La Fayette. "Bizim zaten komutanlarımız var."

"Dahası," dedi Frederic, "orduları komuta edecek olan siz değilsiniz, benim."

"Burada ordu üzerinde en üst yetkiye sahip olan Markizdir," dedi Bonaparte.

Frederic şimdi her şeyi anlamıştı: La Fayette eğer isterse Bonaparte'ı Frederic'in üstü yapabilirdi. O sırada ekmeğine ördek ciğeri ezmesi süren La Fayette'e endişeli bir bakış attı. La Fayette, bakışlarına sevecen bir gülümseme ile karşılık verdi. "Komutan Bonaparte senin komutan altında Frederic. Bu değişmeyecek. Hiçbir zaman. Umarım bu konuyu tam olarak açıklığa kavuşturabilmişizdir, sevgili Napoleon."

"Elbette," dedi Napoleon, "bunu değiştirmek aklımdan bile geçmez. Kralın Kanada'ya daha fazla komutan gönderdiğini bilmelisiniz. Bahar ayında buraya bin asker daha gelmiş olacak."

"Daha fazla birlik gönderceğine söz verdiğini duymak beni çok etkiledi. Daha önce bunun gibi onlarca vaat işit-

medik mi Frederic? Kraldan yine buna benzer bir söz duyduğumuza adım gibi eminim." La Fayette şarap kadehinden son bir yudum aldı. "Ama gerçek şu ki, sevgili Napoleon, bizim zaten, Detroit Kalesi ve Chicago Kalesinde, Kızılderililerden burbon karşılığında kafa derisi satın alıp, geri kalan zamanlarında yan gelip yatmak dışında hiçbir şey yapmayan fazlasıyla askerimiz var. Burbonlar boşu boşuna ziyan oluyor. Kızılderililer su gibi içip kendilerini öldürüyorlar."

"Eğer komutanlara ve askerlere ihtiyacımız yoksa, sizce bu savaşı kazanmak için neye ihtiyacımız var?" diye sordu Bonaparte karşısındakileri küçümser biçimde.

Frederic, Bonaparte'tan bir aristokratla bu kadar kabaca konuştuğu için nefret mi ediyor, yoksa Markiz de la Fayette gibi mide bulandırıcı bir adama burnunu kıvırarak konuştuğu için onu seviyor muydu, karar veremedi.

"Kazanmak için neye mi ihtiyacımız var? On bin Fransızı o bölgeye yerleştirmeye; her bir Amerikan erkeği, kadını, çocuğunun karşısına, bir Fransız erkeği, kadını, çocuğu çıkarmaya, ülkenin o bölgesini Fransızca konuşmadan ticaret yapılamayacak bir yer haline getirmeye, onları sayımızla ezmeye..."

"O kadar vahşi bir bölgeye kimse göç etmez," dedi Frederic, daha önce pek çok kez söylediği gibi.

"Onlara toprak teklif ettiğinizde fazla düşünmeden geleceklerdir," dedi La Fayette.

"Ayak takımı" dedi Frederic. "Artık daha fazla ayak takımına ihtiyacımız yok."

Bonaparte bir an üçün La Fayette'in yüzünü inceledi. "Bu toprakların ticari değeri kürk ticaretine dayanıyor,"

dedi Bonaparte sakin bir sesle. "Kral bu konuda çok kesin konuştu. Hiçbir Avrupalının istihkam bölgelerinin dışında yaşamasını istemiyor."

"Öyleyse kral, ne kadar komutan gönderirse göndersin bu savaşı kaybedecek demektir," dedi La Fayette neşeyle, "bu konu da kapandıysa, sayın centilmenler, sanırım artık akşam yemeğimizi sonlandırabiliriz."

La Fayette ayağa kalkıp derhal masayı terk etti.

Bonaparte çoktan ayağa kalkmış, ayrılmaya hazırlanan Frederic'e döndü. Elini uzatıp Frederick'in bileğine dokundu. "Gitme, lütfen," dedi. Aslında sadece "Kal," demişti ama Frederick ona lütfen diye seslenmiş, Bonaparte kalmasını gerçekten istiyormuş, onu gerçekten seviyor ve ona saygı duyuyormuş gibi hissetti.

Ama kalamazdı, kesinlikle kalamazdı. Bonaparte ayaktakımından gelme biriydi ve Frederick'in ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Sayın de Maurepas," diye mırıldandı Korsikalı onbaşı. Ya da belki de sadece "Maurepas" demiş ve sözlerinin geri kalanını Frederic'in hayal gücü tamamlamıştı. Ne söylemiş olursa olsun, sesi saygı, güven ve umut doluydu.

Frederick sırf bu yüzden gitmedi.

Bonaparte neredeyse hiçbir şey söylemedi. Sadece bilindik iyi niyet gösterileri sundu. Birlikte çalışmalıyız. Krala en uygun şekilde hizmet edebiliriz. Sana elimden geldiğince yardımcı olacağım.

Ama bu sözler Frederick için çok daha fazla şey ifade ediyordu. Gelecekte kazanacağı saygınlık, Paris'e büyük bir ihtişamla geri döneceği günün hayali... Amerikanlara karşı kazanılacak bir zafer ve her şeyden önemlisi La

Fayette'i hak ettiği alçak konuma geri göndermenin, o demokratik hayin markizi mağlup etmenin... O ve Bonaparte bunu birlikte başarabilirdi. Birkaç yıl sabredip, Amerikanları da ordu kurmaya teşfik edecek bir Kızılderili ordusu oluşturabilir, sonra o Amerikan ordusunu mağlup edip vatanlarına geri dönebilirlerdi. Tek yapmaları gereken buydu. Bu neredeyse, Frederic'in kalbini dolduran bir tür umut ve güven ateşi gibi bir şeydi.

Bonaparte elini Frederick'in bileğinden çekene kadar...

Sanki Bonaparte'in eli onun büyük bir yaşam ve sıcaklık kaynağı ile bağlantısı olmuştu; o dokunuşun bedeninden uzaklaşması ile birlikte, bir anda içini bir soğukluk ve yorgunluk dalgası kapladı. Ama işte Bonaparte hâlâ gülümsüyordu. Frederick ona bakıp birkaç saniye önce kapıldığı gelecek vaadi hissini hatırladı. Bonaparte'le çalışmanın kendisi için hiçbir getirisi olmayacağını nasıl düşünebilmişti? Bu adamın bölgeyi tanıdığına kuşku yoktu. Frederick sadece Bonaparte'ın inkâr edilmesi güç askeri yeteeklerini kullanacak ve birlikte girdikleri savaştan galip çıkıp Fransa'ya saygın komutanlar olarak geri döneceklerdi.

Bonaparte'ın gülümsemesi kayboldu ve Frederick yine belirsiz bir kayıp duygusuna kapıldı.

"İyi akşamlar," dedi Bonaparte, "Sabah görüşmek üzere efendim."

Kosikalı odadan ayrıldı.

Frederick adamın yüzünü görmüş olsaydı, yüzündeki ifadeyi tanıyabilirdi; bu, Bonaparte'ın emir erlerinin yüzünde gördüğü, komutanlarına duydukları sevgi ve bağlılık ifadesi ile aynıydı. Ama Bonaparte'ın yüzünü göre-

medi. O gece yatağına kendisini, yıllardır Kanada'da geçirdiği tüm gecelerden daha huzurlu, daha güvenli, daha umutlu ve heyecanlı hissederek gitti. Hatta kendisini... bu duyguya bir isim bulmaya çalıştı.. ah evet.. o gece kendisini zeki bile hissetti.

Gecenin geç saatleri olsa da kanal çalışanları sıkı bir çalışmaya girmişti. Gürültülü buhar makinesini kullanarak kanal havuzuna su pompalıyorlardı. Bu, dünyadaki bütün kanal doldurma sistemlerinden daha iyi bir mühendislik harikasıydı. Dünyanın geri kalanı bunu bilmiyordu. Avrupa, Amerika'yı hâlâ vahşilerin yaşadığı bir toprak parçası olarak düşünedursun, o ihtiyar büyücü Benk Franklin'den ilham alan girişimci Amerika Birleşik Devletleri, endüstri ve yenilikleri teşvik ediyordu. Bazı söylentilere göre Fulton isimli bir adam, Hudson nehri boyunca yolculuk edebilen, buhar gücüyle çalışan bir gemi icat etmişti. O gemi ki, yapımı için Kral Charles'tan mali destek istenmiş ama aynı kişi tarafından geri çevrilmişti! Suskwahenny ve Appalachee'de kömür ocakları toprağın derinliklerine saldırıyor ve burada, Irrakwa eyaletinde Kızılderililer kanallar, raylı yollarda hareket edecek, buhar gücüyle çalışan trenler, Kraliyet Sömügelerinin pamuğunu işleyen, Avrupa'daki en kaliteli ürünlerle boy ölçüşebilecek ipliklere dönüştüren çıkrıklar yaparak, Beyaz adamı kendi oyununda geride bırakıyordu. Bu daha başlangıçtı, bölgenin kalkınması yeni yeni boy atmaya başlamıştı ama şimdiden, St. Lawrence Nehrinden yola çıkan gemilerin yarısından fazlası Kanada'ya değil, Irrakwa'ya gitmek üzere yola çıkıyordu.

La Fayette, kanal doldurulup, buharlı makinenin ateşi sönene dek işçilerin başında bekledi. Artık gemi yeni-

den su üzerinde süzülüp, gideceği istikamete doğru yol alabilirdi. La Fayette oradan ayrılıp, odasına giden merdivenleri sessizce çıktı. Şafak söktüğünde, Buffalo limanına varmış olacaklardı. De Maurepas ve Bonaparte, batıya, Detroit'e gidecekti. La Fayette'i Vali'nin Niagara'daki konağına geri dönecekti. Orada oturup emirler verecek ve Parisli polislerin, Kanada'daki Fransızların geleceği için yapılabilecek her türlü girişimin önüne geçişine seyirci kalacaktı.

La Fayette kendi konutunda yatağına uzanmış, gülümsüyordu. Bonaparte'ın bu gece aklında hangi sinsi planlarla gözlerini kapadığını tahmin edebiliyordu. Genç Comte de Maurepas kuşkusuz tam olarak büyülenmişti. Aynı şey La Fayette'in de başına gelebilirdi ama o, Bonaparte'ın neler yapabileceği, insanların güvenlerini kazanmada gösterdiği kusursuz hüner konusunda uyarılmıştı. Yalnızca askerleri üzerinde, kendisi için ölebilecek bir ordu yaratmak için kullandığı sürece bir komutanın böyle bir hünere sahip olması iyi bir şeydi. Ama Bonaparte, bu hüneri etkilemeyi amaçladığı herkes üzerinde kullanmaya çalışıyordu. Bu yüzden La Fayette'in iyi yürekli dostu Rebespierre ona, Bonaparte'ın büyüsünden korunabilmesi için, değerli taşlarla süslü bir tılsım ve eğer onun kötücül hünerini kontrol altına almak için başka çaresi kalmazsa kullanmak üzere bir şişe büyülü toz göndermişti.

Endişelenmene gerek yok, sevgili dostum Roberpierre, diye düşündü La Fayette. Bonaparte yaşayacak. O, kendi menfaatlerine ulaşabilmek için Kanada'dan yararlandığını düşünüyor ama ben demokrasinin menfaatleri için onu kullanacağım. Bonaparte şimdilik bundan şüphelenmiyor

ama Fransa'ya geri döndüğünde devrimci ordunun komutasını almak ve hünerini, Kral Charles'ı onurlandırmaya devam etmek yerine egemen sınıfın zorba yönetimine son vermek için kullanmaya hazır olacak.

Çünkü La Fayette'in hüneri, de Maurepas'ın şüphelendiği gibi başka insanların düşüncelerini okuyabilmek değil ama buna çok yakın bir şeydi. La Fayette, başka insanlarla tanıştığı gibi onların en büyük arzularının ne olduğunu anlayabiliyordu. Zaten böyle bir şey bilininince, geriye kalan her şeyi tahmin etmek zor değildi. La Fayette şimdiden Napoleon'u kendisinden bile daha iyi tanıyordu. Napoleon Bonaparte'ın dünyaya hakim olmak istediğini biliyordu. Belki buna ulaşacaktı. Ama şimdilik, Kanada sınırları içerisinde, Napoleon'a hakim olacak olan kendisiydi. Onu koruyan tılsımı avcunun içinde sımsıkı tutarak uyuya kaldı.

▸4◂
Lolla-Wossiky

Lolla-Wossiky, Ta-Kumsaw'ı Carthage Kalesinin kapısının önünde dikilir halde bıraktığında, kardeşinin aklından neler geçtiğini biliyordu. Ta-Kumsaw, Lolla-Wossiky'nin varili ile, saklanmasını gerektirmeyecek bir yere gidip, sızana kadar içeceğini biliyordu.

Ama Ta-Kumsaw'ın bilmediği şeyler de vardı. Beyaz Katil Harrison'ın bilmediği şeyler de vardı. Gerçekte kimse Lolla-Wossiky'yi tanımıyordu. Bu varil ona belki de iki ay boyunca yetecekti. Arada sırada, az az içecek, büyük bir dikkatle, bir damlasını bile dökmeden, sımsıkı kapatıp, yetirecekti. Belki de üç ay boyunca...

Artık Beyaz Katil Harrison'ın kalesine girip ondan içki dilenmek zorunda kalmak zorunda değildi. Rüyalarında peşini bırakmayan canavarla buluşmak için kuzeye yapacağı yolculuk boyunca yetecek kadar içkisi vardı artık.

Lolla-Wossiky'nin bir rüya canavarı olduğunu kimse bilemezdi. Beyaz adam bilemezdi, çünkü Beyaz adam böyle bir şeyin varlığından bile habersizdi. Beyaz adam her zaman deliksiz uykulara dalardı. Kızılderililer de bilemezdi çünkü onların gözünde Lolla-Wossiky rüya canavarı olmayan, deliksiz uykulara dalan, çok geçmeden ölecek olan alkolik bir Kızılderiliydi.

Ama Lolla-Wossiky biliyordu. Onu ilk beş yıl önce görmüştü. Bunun, onu çağıran rüya canavarı olduğunu biliyordu ama hiçbir zaman ona gidememişti. Kuzeye

gitmeyi defalarca denemişti. Ama her seferinde, alkolün kanından çekilmesiyle birlikte ona büyük bir acı veren korkunç, siyah gürültü geri gelmişti. Siyah gürültü geldiğinde, sanki başına yüzlerce küçük bıçak batırılıyormuş gibi hissediyor, artık toprağı hissedemiyor, hatta rüya canavarının ışığını bile göremiyor, duyduğu acıya son vermek için içki bulmak üzere geri dönmek zorunda kalıyordu.

Son sefer yaşadıkları hepsinden daha kötü olmuştu. Uzun, çok uzun süredir limana hiç içki gelmemişti, Beyaz Katil Harrison'ın bile kendisine verebilecek kadar içkisi kalmamıştı. Belki haftada bir bardak ucuz rom verebiliyor, bu da onu birkaç saatten fazla bile tutmuyordu. Kara gürültü ona iki ay boyunca büyük bir acı vermişti.

Kara gürültünün öyle bir etkisi vardı ki, Lolla-Wossiky düz yürüyemiyordu. Etrafındaki her şey oynar, ayağının altındaki zemin yükselip alçalırken, toprak su gibi gözükürken nasıl yürüyebilirdi? Bu yüzden herkes Lolla-Wossiky'nin sarhoşun biri olduğunu, viski ile kafayı bulmuş bir Kızılderili gibi sendeleyip, sürekli yere düştüğünü düşünüyordu. Sürekli sordukları soru şuydu: Peki içkiyi nereden buluyor? Kimse ağzına sürecek bir yudum içki bulamazken, Lolla-Wossiky hâlâ sarhoş olabiliyordu. Nasıl yapıyordu bunu? Kimse, Lolla-Wossiky'nin sarhoş olmadığı bir güne şahit olmamıştı. Sarhoş konuşmasına benzemeyen, akıcı konuşmasını da mı duymuyorlardı? Üzerinde hiç alkol kokusu olmadığını fark etmiyorlar mıydı? Kimse düşünmüyor, tahmin etmiyor, kimsenin aklına başka bir olasılık gelmiyordu. Tek bildikleri Lolla-Wossiky'nin daima içki ihtiyacı içinde olduğuydu. Hiç

kimse Lolla Wossiky'nin belki de ölmeyi isteyecek kadar şiddetli bir acı duyduğunu akıl edemiyordu.

Ve etrafındaki dünyanın bir nehir gibi dalgalanmasını durdurmak için gözlerini kapadığında, hepsi uyuduğunu düşünüp, hakkında, başka hiçbir Kızılderilinin duymayı istemeyeceği sözler söylüyorlardu. Lolla-Wossiky her şeyin farkındaydı. Kara gürültünün şiddeti dayanılmaz hale geldiğinde, bu acıdan sonsuza dek kurtulabilmek için nehrin dibine atlamak istiyor ama bunun yerine yalpalayarak Beyaz Katilin ofisine gidiyor ve yere yatıp dinlemeye devam ediyordu. Korkunç bir gürültüydü. Ama bu kulağın işitebileceği türden bir ses değildi, bu yüzden kara gürültünün kafasında yankılanan uğultusu dışında, etrafındaki sesleri de duyabiliyordu. Kapının altından işittiklerini anlamlandırmakta güçlük çekse de, Beyaz Katil Harrison'un herkese ne söylediğini biliyordu.

Lolla-Wossiky duyduğu şeyleri asla, hiç kimseye söylemedi.

Lolla-Wossiky gerçekleri hiç kimseye anlatmadı. Zaten anlatsa bile ona inanmazlardı. Sarhoşsun, Lolla-Wossiky. Kendinden utanmalısın Lolla-Wossiky. Sarhoş olmadığı zamanlarda bile, yaşadığı acıdan kurtulmak için herkesi öldürmeyi istediği anlarda bile, 'bir Kızılderilinin bile bu kadar sarhoş oluğunu görmek çok korkunç' dediklerinde bile....ve Ta Kumsaw orada dikilip kendisine hiçbir şey söylemiyordu. Konuştuğundaysa, kendisi o kadar güçlü ve haklı, Lolla-Wossiky ise de o kadar zayıf ve haksız olurdu ki...

Lolla-Wossiky, kendi kendine bir türkü tutturmuş, büyük bir kararlılıkla kuzeye doğru gidiyordu. Birkaç yudum içki içmek için kuzeye doğru bin adım... Kara gü-

rültü o kadar şiddetli ki kuzeyin nerede olduğunu bilemiyorum. Ama yine de kuzeye doğru yürümeli, çünkü artık durmaya bile cesaret edemiyorum.

Gecenin karanlığı üzerini bir örtü gibi örtmüştü. Kara gürültü tüm benliğini kapladığından, toprak Lolla-Wossiky'ye hiçbir şey söylemiyordu. Rüya canavarının ışığı bile ondan çok uzaktı ve sanki ona aynı zamanda binlerce yerden ulaşıyor gibiydi. Bir gözü kara geceyi, diğer gözü kara gürültüyü görüyordu. Artık durmak zorundaydı. Durmazsa korkunç şeyler olacaktı.

Lolla-Wossiky bir ağaç bulup fıçıyı büyük bir dikkatle yere bıraktı, oturup, fıçıyı bacaklarının arasına alarak ağaca yaslandı. Hiçbir şey göremediği için her hareketine çok dikkat ediyordu. Tıpayı bulabilmek için fıçının her yerini yokladı. Baltası ile hafif vuruşlarla tıpayı gevşettikten sonra, parmaklarını kullanarak yavaş yavaş açtı. Dudakları fıçıya tutkulu bir öpücük kadar, memeye yapışan bir bebek kadar sıkıca yapıştı. Sonra fıçıyı yavaş, çok yavaş bir şekilde havaya kaldırdı. Dikkatle, fazla yüksek değil. Saatlerce arzuladığı tada sonunda ulaştı. Bir yudum, iki yudum, üç, dört...

Sadece dört yudum içti.. Fazlası çoktu. Olması gerektiği kadar, dört yudum, daha fazla değil...

Fıçıyı yeniden yere bırakıp tıpayı sıkıca kapattı. İçki şimdiden etkisini göstermeye başlıyor, kara gürültü kafasından yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

Sessizliğe doğru... O eşsiz, yeşil sessizliğe doğru...

Ama siyahla birlikte yeşil de solup gidiyordu. Her seferinde böyle oluyordu. Her Kızılderilinin sahip olduğu toprak duygusunu, yeşil vizyonu hiç kimse Lolla-Wossiky'den daha açık şekilde göremezdi. Ama şimdi,

onun her gelişiyle birlikte, arkasından kara gürültü de geliyordu. Ve kara gürültü uzaklaştığında, içki onu kovaladığında, onun arkasından yeşil, canlı sessizlik de uzaklaşıyordu.

Sonra Lolla-Wossiky topraktan kopuyor, Beyaz adamdan hiçbir farkı kalmıyordu. Ayaklarının altındaki zemin hışırdıyor, dallar yolunu kapatıyor, ağaç kökleri tökezlemesine yol açıyor, hayvanlar ondan kaçıyordu.

Lolla-Wossiky yıllardır hem kara gürültüyü uzaklaştırmak, hem de yeşil vizyonu kaybetmemek için en uygun içki miktarını bulmayı ummuştu. Dört yudum, kusursuz orana en fazla bu kadar yaklaşabilmişti. Kara gürültünün kendisinden uzaklaşıp, ona en yakın ağacın arkasına gitmesini sağlıyor, yeşil vizyonu da ona dokunabileceği kadar yaklaştırıyordu. Böylece, bir Beyaz olmaktan hiçbir farkı olmayan ayyaş bir Kızılderili değil, gerçek bir Kızılderili gibi davranabiliyordu.

İki aydır arada sırada içtiği bir bardak içki dışında hiç alkol almadığı için, bu gece içtiği dört yudum ona çok sert geldi. Yeşil, siyahla birlikte uzaklaştı. Ama bugün bu durumu umursayacak halde değildi. Umrunda değildi, uyumak zorundaydı.

Sabah uyandığında, kara gürültü geri geliyordu. Onu uyandıran güneş miydi, yoksa gürültü müydü emin olamadı. Fıçının tıpasını açıp dört yudum aldıktan sonra yeniden kapattı. Bu kez toprak yaklaşmış gibiydi. Biraz olsun hissetmeye başlamıştı. Deliğindeki tavşanı bulabilecek kadar...

Lolla-Wossiky tavşan deliğinin önünde çömeldi.

"Çok açım," diye fısıldadı, "ve çok güçlü değilim. Bana biraz et verir misin?"

Cevabı duyabilmek, ricasının doğru anlaşılıp anlaşılmadığını anlayabilmek için dikkat kesildi. Ama deliğin dibi çok uzaktaydı ve tavşanların toprak-sesleri çok alçaktı. Bir zamanlar kendisinden millerce uzakta olsa bile bütün sesleri duyabildiğini hatırladı. Belki kara gürültü giderse, yine duyabilirdi. Ama şimdilik, tavşanların kendilerinden istenen şeye razı olup olmadığını bilmek için başka yolu yoktu.

Bu yüzden tavşanların etini yiyecek olarak kullanma hakkı olup olmadığını bilmiyordu. Toprağın ırkına armağan ettiği yeteneğe sahip olup olmadığını, bir Kızılderili gibi konuşup konuşamadığını bilmiyordu. Belki de tam o sırada bir Beyaz gibi çalıyor, istediği her şeyi öldürüyordu. Başka seçeneği yoktu.

Yerde bulup ucunu sivrilttiği ağaç dalını tavşan yuvasının içine soktu. Tavşanın titremesini, ciyaklamasını duydu. Çubuğu dışarı çıkardığında hâlâ titreyen tavşanı gördü. Etine batan kıymıklardan kurtulabilmek için kıvranan küçük bir tavşan...

Fakat tavşan tam yuvanın ağzındayken, kurtulup kaçmaya hazırlandığı sırada hızlı davranıp onu başından yakaladı, havaya kaldırdı ve başına sağlam bir fiske atıp salladı. Küçük tavşan birkaç saniye sonra elleri arasında can verdi. Lolla-Wossiky onu, fıçısının bulunduğu yere götürdü. Çünkü bir hayvan yavrusunun derisini, onun ailesinin seni görebileceği ya da işitebileceği bir yerde soymak kötü bir şeydir, doğada kapanması güç bir boşluk yaratır.

Ateş yakmadı. Bu çok tehlikeli olurdu ve Beyaz Katil Harrison'ın kalesine bu kadar yakınken eti pişirecek zamanı yoktu. Zaten zavallı hayvandan fazla et çıkmamıştı.

Hepsini yedi. Çok fazla çiğnemesi gerekse de tadı güçlü ve lezzetliydi. Kızılderili adam, etini pişiremiyorsa, taşıyabileceği kadarını karnında taşıması gerektiğini bilir. Hayvanın postunu peştemalinin bel kısmına soktu, fıçıyı omzunun üstüne yerleştirdi ve kuzeye doğru yola çıktı. Beyaz ışık önündeydi, rüya canavarı onu çağırıyor, yoluna devm etmesi için teşvik ediyordu. Seni uyandıracağım, dedi rüya canavarı. Rüyana son vereceğim.

Beyaz adam da rüya canavarı hakkında bir şeyler duymuştu. Beyaz adam, Kızılderililerin ormana gidip rüyalar gördüklerini düşünüyordu. Aptal Beyaz adam, yaşamın tamamının ilk başta uzun bir uyku, uzun bir rüyadan ibaret olduğunu hiçbir zaman anlamamıştı. İnsan doğduğu anda uykuya dalar ve rüya canarı onu çağırana kadar asla uyanmaz. Sonra, kimi zaman yalnızca birkaç adım atıp, kimi zaman da dünyanın sonuna kadar yürüyerek ormana gider. Onu çağıran rüya canavarıyla buluşana kadar yoluna devam eder. Canavar, rüyalarda değildir. O, insanı rüyasından uyandırır. İnsana kim olduğunu gösterir, ona topraktaki yerini öğretir. Sonra, en sonunda uyanık bir halde, kabile şamanına, annesine ve kızkardeşlerine rüya canavarının kim olduğunu söylemeye gider. Bir ayı? Bir porsuk? Kuş? Balık? Bir şahin ya da kartal? Bir arı ya da yaban arısı? Şaman ona hikâyeler anlatıp, ona uyanık yaşamında sahip olacağı ismi verir. Annesi ve kızkardeşleri, doğmuş olsun ya da olmasın, tüm çocuklarının adını koyar.

Lolla-Wossiky'nin erkek kardeşlerinin hepsi rüya canavarlarıyla uzun zaman önce karşılaşmışlardı. Şimdi annesi ölmüş, iki kız kardeşi bir başka kabile ile yaşamaya gitmişti. Çocuklarına kim isim koyacaktı?

Biliyorum, dedi Lolla-Wossiky. Biliyorum. Lolla-Wossiky'nin, bu ihtiyar, tek gözlü, alkolik Kızılderilinin asla bir çocuğu olmayacaktı. Ama Lolla-Wossiky rüya canavarını bulacaktı; uyanıp, uyanık yaşamı boyunca sahip olacağı adı öğrenecekti.

Sonra Lolla-Wossiky, yaşayacak mı, ölecek mi, öğrencekti. Kara gürültü devam eder ve uyanmak ona şimdi bildiklerinden daha fazlasını öğretmezse, Lolla-Wossiky nehire atlayıp orada uykuya dalarak, onu yaşadığı topraklardan ve kara gürültüden uzaklara, denize sürüklemesine izin verecekti. Ama uyanmak ona yaşamak için bir sebep verirse, kara gürültünün ona vereceği acıya, önünde uzanan ızdırap ve içki dolu yıllara aldırmaksızın yaşamayı sürdürecekti.

Lolla-Wossiky her sabah dört yudum, her gece dört yudum içti ve rüya canavarının onu uyandırması, ardından ölebilmek umuduyla uyudu.

Bir gün, içinde berrak bir suyun aktığı bir nehrin kenarında durdu. Kara gürültü hâlâ görüş alanını bir perde gibi örtüyor, acı çığlığıyla kulaklarını tırmalıyordu. Suyun içinde devasa bir boz ayı vardı. Pençesiyle suyun yüzeyine vurdu ve bir balık havaya doğru sıçradı. Ayı, onu dişlerinin arasında yakalayıp, iki kez ısırdıktan sonra yuttu. Lolla-Wossiky'nin dikkatini çeken, balığı yiyiş şekli değil, ayının gözleriydi.

Aynı Lolla-Wossiky gibi ayının da bir gözü eksikti. Bu, Lolla-Wossiky'nin, ayının onun rüya canavarı olup olmadığını merak etmesine yol açtı. Ama bu imkânsızdı. Onu çağıran beyaz ışık hâlâ kuzeyde ve bu yerin batısındaydı. Bu yüzden bu ayı rüya canavarı olamazdı, rüyanın bir parçasıydı.

Yine de, Lolla-Wossiky için bir mesajı olabilirdi. Bu ayı, toprak Lolla-Wossiky'ye bir hikâye anlatmak istediği için burada olabilirdi.

Lolla-Wossiky'nin ilk fark ettiği bu oldu: Ayı, balığı çenesinin arasına sıkıştırdığında bile, tek gözüyle balığın üzerinde parlayan güneş ışığı pırıltısına bakıyordu. Lolla-Wossiky bunu biliyordu, çünkü Lolla-Wossiky, başını aynı bu ayı gibi yana yatırırdı.

Lolla-Wossiky'nin fark ettiği ikinci şey şu oldu: Ayı, yüzen balığı suyun üzerinde pençeleriyle yakalamak için suya bakarken, diğer gözüyle, olmayna gözüyle de bakıyordu. Lolla-Wossiky bundan hiçbir şey anlayamadı. Çok tuhaftı.

Ve Lolla-Wossiky'nin fark ettiği son şey şuydu: Ayıyı izlerken, kendi gören gözü kapalıydı. Gözlerini açtığında nehir hâlâ oradaydı, güneş ışığı hâlâ oradaydı, balıklar hâlâ havaya doğru yükselerek dansedip yeniden suya atlıyordu ama ayı ortalarda yoktu. Lolla-Wossiky, ayıyı ancak gözlerini kapadığında görebiliyordu.

Lolla-Wossiky fıçıdan iki yudum aldı ve ayı tamamen ortadan kayboldu.

Bir gün Lolla-Wossiky, Beyaz adamın yolundan geçti ve ayağının altından bir nehir akıyor gibi hissetti. Yolun akışı dengesini kaybetmesine yol açıyordu. Bir an için sendeliyor, sonra yeniden yürüyecek duruma gelip, omzunda fıçısı, uzun adımlarla bu engeli geride bırakmaya çalışıyordu. Bir Kızılderili, Beyaz adamın yolunda hiç yürümemişti. Kurak havalarda oluşan toz yüzünden zemin sertleşiyor, yağmurlu havalarda bir çamur birikintisine dönüşüyordu ve at arabalarının bıraktığı tekerlek izleri, sanki Beyaz adamın Kızılderilinin ayak bileklerini büküp,

çelme takarak, onu yere sereceğinin habercisi oluyordu. Fakat bu kez zemin, Lolla-Wossiky doğru istikamete doğru koştuğu sürece, bahar mevsiminde bir nehir kenarında yeni bitmiş çimenler kadar yumuşaktı. Artık ışığa doğru yürümüyordu. Çünkü ışık etrafını sarmış, rahatlatıcı yumuşaklığını ona duyuruyordu. Artık çok yaklaşmış olduğunu biliyordu.

Yol üç kez suyun -iki küçük ve bir büyük derenin- üzerinden geçti ve her seferinde, büyük, ağır kütükler ve dayanıklı kalaslardan yapılma, üstünde Beyaz adamın evlerindekilere benzeyen bir dam bulunan bir köprü vardı. Lolla Wossiky ilk köprünün üzerinde uzun süre durdu. Daha önce böyle bir şeyden hiç haberi olmamıştı. Orada suyun olması gereken yerde dikiliyordu ama köprü o kadar ağır ve güçlü, duvarları o kadar kalındı ki, suyu ne görebiliyor ne de işitebiliyordu.

Ve nehir ondan nefret ediyordu. Lolla-Wossiky onun ne kadar kızgın olduğunu, öfkeli dalgalarıyla o köprüyü nasıl yıkmak istediğini duyabiliyordu. Beyaz adamın yolları, diye düşündü Lolla-Wossiky, Beyaz adam kendisini her şeyi fethetmek, doğadan kopartmak zorunda hissediyor.

Fakat köprünün üzerinde dikilirken başka bir şey fark etti. Alkolün etkisinden büyük oranda çıkmış olmasına rağmen, kara gürültü o köprünün üzerindeyken sessizleşmişti. Uzun zamandır yeşil sessizliği bu kadar işitebildiği olmamıştı. Sanki kara gürültü kısmen nehirden geliyordu. Nasıl böyle bir şey olabilir? Nehrin Kızılderili adama karşı bir kızgınlığı yoktu ve Beyaz adamın elinden çıkmış hiçbir şey Kızılderili bir adamı toprağa yaklaştıramazdı. Ama bu yerde gerçekleşen tam olarak buydu.

Lolla-Wossiky yeniden aceleyle yola koyuldu; belki rüyası onu uyandırdığında bunun sebebini anlayabilirdi.

ol, bir çayırlık ve içinde Beyaz adamın yaşadığı anlaşılan birkaç binanın bulunduğu bir yere çıktı. Bir sürü yük arabası. Bir yerlere çekilip bağlanan, çimenliğin üzerinde otlayan atlar. Metal çekiçlerin çınlama sesi, ormanda ağaçların gövdelerine inen baltaların parçalama, ileri geri hareket eden testerelerin çığlık sesi, Beyaz adamın ormanı öldürme seslerinin her türlüsü... Beyaz adama ait bir kasaba...

Ama farklı olan bir şey vardı. Lolla-Wossiky açık arazinin sınırında durdu. Bu kasabada Beyaz adamın yaşamına özgü olmayan ne? görmeyi beklediğim hangi şey eksik?

Askeri hapishane. Bir askeri hapishane yoktu.

Beyaz adamlar saklanmak için nereye gidiyorlardı? Sarhoş Kızılderilileri ve Beyaz hırsızları nerede kilit altına alıyorlardu? Silahlarını nerede gizliyorlardu?

"Kaldır! Kaldır! Kaldır!" Beyaz adamın sesi, yaz öğlesonrasının ağır havasında çınlayan bir çan gibi yankılandı.

Belki yarım mil kadar uzaktaki yeşillik bir tepenin eteklerinde, tuhaf görünüşlü bir tahta yukarı doğru yükseliyordu. Lolla-Wossiky, görüş açısında olmadıklarından, bu şeyi kaldıran adamları göremedi; hepsi tepenin yamacının arkasında kalıyordu. Ama şimdi bir başka ahşap çerçevenin yukarı doğru çıktığını, onu kaldıran direkleri görebiliyordu.

"Şimdi yan duvar! Kaldır! Kaldır! Kaldır!"

Şimdi bir başka yapı iskeleti daha, ilkine yanlamasına, yavaşça yükseliyordu. İki yapı iskeleri de düz durdu-

ğunda, uçları birleşti. Lolla-Wossiky adamları ilk o zaman gördü. Beyaz çocuklar yapı iskeletlerine tırmanıp, çekiçlerini kaldırdılar ve tahtayı dize getirmek ister gibi sertçe üzerlerine indirdiler. Tahtaları bir süre daha dövdükten sonra, üçü, ahçap çatkılarının tepesinde dikildiler. Çekiçlerini, vahşi bir bufalonun bedeninden çıkarılmış mızraklar gibi havada tutuyorlardı. Yapı iskeletlerini yerlerinde tutan direkler çekildi. Duvarlar, birbirine dayanarak havada dikiliyordu.

Sonra bir anda beyaz adamların hepsi tepenin yamacında belirdi. Beni gördüler mi? Beni kasabalarından kaçırmak ya da hapsetmek için buraya gelirler mi? Hayır, sadece atları ve yük arabalarının durduğu, tepenin aşağı kısmına doğru iniyorlardı. Lolla-Wossiky ağaçların arasına saklandı.

Fıçıdan dört yudum içtikten sonra bir ağaca tırmanıp fıçısını iki kalın dalın ayrıldığı bir yere koydu. Güzel ve sağlam, güzel ve güvenli... Yapraklar güzel ve kalın; içki fıçını yerden hiç kimse, bir Kızılderili bile göremez.

Lolla-Wossiky, ormanın etrafından uzun bir yol kat etmesi gerekse de, yeni duvarların dikildiği tepeye sonunda ulaştı. Uzun süre baksa da bu binanın ne olacağını kestiremedi. Bu ahşap çatkılara bakılırsa bina yapmak için geliştirilmiş yeni bir yöntemdi. Gördükleri Beyaz Katil Harrison'ın yeni konağını çok fazla andırıyordu, ne var ki bu daha büyüktü. Lolla-Wossiky'nin Beyaz adamların yaptığını gördüğü her şeyden daha büyük, askeri hapishaneden bile daha uzundu.

Önce evler kadar sağlam tuhaf köprüler, şimdi de ağaçlar kadar uzun bu acayip bina... Lolla-Wossiky, ormanın siperliğinden ayrılıp açık çimenliğe çıktı. İçkinin

etkisiyle ayağının altındaki zeminin asla düz durmadığını zannettiği için ileri geri sallanıyordu. Binaya ulaştığında, tahta zemine çıktı. Beyaz adamın zemini, Beyaz adamın duvarları. Ama bu, Lolla-Wossiky'nin o zamana dek gördüğü, Beyaz adamın yaptığı hiçbir binaya benzemiyordu. İçerisi çok geniş ve açık bir alandan oluşuyordu. Duvarlar çok yüksekti. Beyaz adamın inşa ettiği şeyler arasında gördüğü, kapalı ve karanlık olmayan ilk ypaıydı. Bir Kızılderili bile böyle bir yerde yaşamaktan memnun olabilirdi.

"Kimdir o? Sen kimsin?"

Lolla-Wossiky o kadar hızlı geri döndü ki, neredeyse düşecekti. Binanın kapısında uzun boylu bir Beyaz adam dikiliyordu. Zemin o kadar yüksekteydi ki, adamın ancak belini görebildi. Üzerinde bir avcı gibi geyik derisi ya da bir asker gibi üniforma yoktu. Belki bir çiftçi gibi giyinmiş olabilirdi, ne var ki kıyafetleri temiz gözüküyordu. Aslına bakılırsa Lolla-Wossiky, Carthage City'de daha önce hiç böyle bir adam görmemişti.

"Sen de kimsin?" diye sordu adam yeniden.

"Kızılderili," dedi Lolla-Wossiky.

"Hava kararmaya başladı ama henüz gece olmuş değil. Senin bir Kızılderili olduğunu fark etmemek için kör olmam gerekir. Yakından baktığımda Kızılderilileri çok iyi tanırım. Ama görünüşe bakılırsa buralı değilsin."

Lolly-Wossiky güldü. Demek Beyaz adam bir Kızılderiliyi, yaşadığı yerden olup olmadığını tahmin edebilecek kadar tanıyordu?

"Bir adın var mı, Kızılderili?"

"Lolla-Wossiky."

"Sarhoşsun değil mi? Kokusu bana kadar geliyor. Hem doğru düzgün yürüyemiyorsun bile."

"Çok sarhoşum. Viski ile kafayı bulmuş bir Kızılderiliyim."

"Sana o içkiyi kim verdi? Söyle bakalım? Nereden buldun o içkiyi?"

Lolla-Wossiky'nin kafası karıştı. Beyaz adam ona içkisini nereden bulduğunu daha önce hiç sormamıştı. Beyaz adam her zaman bilirdi. "Beyaz Katil Harrison'dan," dedi.

"Harrison, güneybatıda, buradan iki yüz mil kadar uzakta. Bir dakika, ona ne dedin?

"Vali Bill Harrison."

"Hayır, ona Beyaz Katil Harrison dedin."

"Bu Kızılderili çok sarhoş."

"Bunu görebiliyorum. Ama Carthage kalesinde sarhoş olup, buraya geldiğinde hâlâ ayılmamış olman imkânsız. Şimdi söyle bana, nereden buldun o içkiyi?"

"Beni hapse mi atacaksın?"

"Hapse atmak mı? Söyle bakalım, seni hangi hapishaneye atabilirim? Gerçekten de Carthage Kalesinden gelmiş olmalısın, değil mi? Pekala, sana anlatayım, Bay Lolla-Wossiky, bizim burada sarhoş Kızılderilileri kilit altına alabileceğimiz bir yerimiz yok, çünkü burada yaşayan Kızılderililer sarhoş olmaz. Eğer böyle bir şey olursa, ona içkiyi veren Beyaz adamı buluruz ve o Beyaz adam sağlam bir kırbaç cezası alır. Bu yüzden bana hemen şimdi, o içkiyi nereden bulduğunu söyle."

"Benim viskim," dedi Lolla-Wossiky.

"Belki de benimle birlikte gelsen iyi olacak."

"Sen beni hapse atacak."

"Sana söyledim, biz... Tanrım! Beni dinle, aç mısın?"

"Sanırım," dedi Lolla-Wossiky.

"Yemek yiyebileceğin bir yerin var mı?"

"Neredeysem orada yerim."

"Öyleyse bu gece benim evime gelip burada yiyebilirsin."

Lolla-Wossiky ne söyleyeceğini bilemedi. Bu, bir Beyaz adam şakası mıydı? Beyaz adamın şakalarını anlamak da amma zordu.

"Aç değil misin?"

"Sanırım açım," dedi Lolla-Wossiky yeniden.

"E hadi içeri gel o zaman!"

Bir adamın tepeye doğru çıktığını gördüler. "Armor-of-God!" diye seslendi. "Karın tüm gün nerede olduğunu merak etti."

"Bir dakika lütfen, Papaz Throwe. Sanırım akşam yemeğinde bir misafirimiz olacak."

"O da kim? Oh, sanırım bir Kızılderili, Armor-of-God."

"Adının Lolla-Wossiky olduğunu söylüyor. Bir Shaw-Nee ve zilzurna sarhoş."

Lolla-Wossiky çok şaşırdı. Bu beyaz adam, onun bir Shaw-Nee olduğunu sormadan bilmişti. Kafasının ortasındaki şerit dışında tamamen dazlak olan saçından mı? Bu, diğer Kızılderililer için bir işaret sayılırdı. Peştemalinin üzerindeki saçaktan mı? Beyaz adamlar böyle şeylere asla dikkat etmezdi.

"Demek bir Shaw-Nee," dedi yeni gelen Beyaz adam. "Onlar çok vahşi bir kabile değil mi?"

"Bilmiyorum, Papaz Thrower," dedi Armor-of-God. "Bildiğim bir şey varsa onların ayık bir kabile olduğu.

Yani, üyelerinin çoğu, diğer bazıları kadar çok içmez. Bazı insanlar sadece viski ile kafayı bulmuş bir Kızılderilinin tehlikesiz olabileceğini söyler. Bu yüzden ayık olanlardan özellikle çekinilir."

"Görünüşe bakılırsa bunun böyle bir sorunu yok."

"Biliyorum. Ona viskiyi verenin kim olduğunu öğrenmeye çalıştım ama söylememekte ısrar ediyor."

Papaz Thrower, Lolla-Wossiky'ye seslenerek, "Viskinin, şeytanın vasıtası ve Kızılderili adamın yıkımına sebep olan şey olduğunu bilmiyor musun?" dedi.

"Neden bahsettiğini anlayacak kadar İngilizcesi olduğunu zannetmiyorum, sayın papaz."

"İçki Kızılderili için çok kötü," dedi Lolla-Wossiky.

"Belki de anlıyordur," dedi Armor-of-God, kahkaha atarak. "Lolla-Wossiky, içkinin ne kadar kötü olduğunu biliyorsan, nasıl oluyor da bir İrlanda barı gibi ucuz içki kokuyorsun?"

"İçki Kızılderili için çok kötü," dedi Lolla-Wossiky, "ama Kızılderili hep susuzluk çekiyor."

"Bunun çok basit bir bilimsel açıklaması var," dedi Papaz Thrower. "Avrupalılar, alkollü içeceklere o kadar uzun süredir sahip ki, içkiye karşı bir dayanıklılık geliştirdi. Umutsuz bir alkol arayışı içinde olan Avrupalılar genç yaşta ölme, daha az sayıda çocuğa sahip olma, sahip oldukları çocukları da sağlıksız koşullarda yetiştirme eğilimindedir. Bunun sonucu olarak artık Avrupalılar alkol konusunda daha dirençli. Siz Kızılderililer ise hâlâ bunu akıl edemediniz."

"Kahretsin, ne kadar da doğru sözler!" dedi Lolla-Wossiky, "Gerçeği söyleyen bir Beyaz adam, nasıl oldu da Beyaz Katil Harrison seni daha öldürmedi?"

"Şuna baksana," dedi Armor-of-God, "ikidir Harrison'a katil diyor."

"Bir de küfür etti, hiç tasvip etmedim."

"Eğer Carthage'lıysa, İngilizce'yi, 'kahretsin' gibi kelimeleri noktalama işareti olarak kullanan Beyaz adamlardan öğrenmiş olmalı. Sanırım demek istediğimi anladınız sayın papaz. Beni dinle Lolla-Wossiky, bu gördüğün adam, Philadelphia Thrower, İsa Mesih'in öğütlerini bize ileten bir papaz. Bu yüzden onun bulunduğu ortamlarda küfürlü konuşmalısın."

Lolla-Wossiky'nin, bir papazın ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Carthage City'de böyle bir şey yoktu. Aklına gelen en iyi ihtimal, papazın vali gibi bir şey olduğuydu.

"Bu çok büyük evde mi yaşayacaksınız?"

"Burada yaşamak mı?" diye sordu. "Oh, hayır. Bu, Efendimizin evi."

"Kimin?"

"Yüce Efendimiz Kurtarıcı İsa'nın."

Lolla-Wossiky, daha önce Kurtarıcı İsa ile ilgili bir şeyler duymuştu. Beyaz adam bu ismi sürekli, en çok da öfkeliyken ya da yalan söylerken kullanıyordu. "Çok kızgın adam," dedi Lolla-Wossiky. "Burada mı yaşıyor?"

"İsa, sevgi dolu ve bağışlayıcı bir Tanrıdır," dedi Papaz Thrower. "O burada, Beyaz adamın bir evde yaşaması gibi yaşamaz. Ama iyi Hıristiyanlar ibadet etmek, ilahi söylemek, dua etmek ve Tanrının sözlerini işitmek istediklerinde, burada toplanırız. Burası bir Kilise, yani bir kilise olacak."

"İsa burada mı konuşuyor?" Lolla-Wossiky, bu önemli adamla yüzyüze tanışmanın çok ilginç olabileceğini düşündü.

"Oh, hayır, bizzat kendisi değil. Onun adına ben konuşuyorum."

Tepenin aşağısından bir kadın sesi geldi. "Armor! Armor Weaver!"

Armor-of-God, alarm durumuna geçti. "Akşam yemeği hazır ve karım sesleniyor. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret eder. Hadi bakalım Lolla-Wossiky, sarhoş olsan da olmasan da, bir şeyler yemek istiyorsan, bu fırsayı kaçırma."

"Umarım yemeğe katılırsın," dedi Papaz Thrower. "Hem belki ben de yemek bittikten sonra sana İsa'nın bilgelik dolu sözlerini öğretebilirim."

"İlk önce istediğim" dedi Lolla-Wossiky, "beni hapse atmayacağınıza söz vermeniz. Hapse girmek istemiyorum, rüya canavarını bulmaya mecburum."

"Bu Pagan inançları da beni çok etkiliyor. Bir rüya canavarı ha! Onların Tanrıları da bu batıl yaratıklar mı acaba?"

"Rüya canavarı Tanrıları değil, rüyalarında görüp bir şeyler öğrendikleri hayvanlar," diye açıkladı Armor. "Sürekli, bekledikleri rüyayı görene kadar uzun yolculuklara çıkıp, sonrasında evlerine geri dönüyorlar. Bu da Shaw-Nee'lerin büyük çoğunluğunun yaşadığı iki yüz mil uzaklıktan yola çıkıp, aşağı My-Ammy'ye gelme nedenini açıklıyor."

"Rüya canavarı gerçek," dedi Lolla-Wossiky.

"Doğru," dedi Armor-of-God. Lolla-Wossky, bunu kendisini gücendirmemek için söylediğini biliyordu.

"Besbelli bu zavallı mahlukun İsa'nın hakikatini öğrenmeye ihtiyacı var," dedi Thrower.

"Bana şu anda daha çok bir şeyler yemeye ihtiyacı var gibi geliyor. İncil'in hakikati ancak dolu bir mideyle öğrenilebilir, sence de öyle değil mi?"

Thrower güldü. "Bunun İncil'de geçtiğini zannetmiyorum, Armor-of-God, ama haklı olduğunu kabul etmem gerek."

Armor-of-God ellerini belinin iki yanına koyup, Lolla-Wossiky'ye tekrar sordu. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Sanırım geliyorum," dedi Lolla-Wossiky.

Lolla-Wossiky'nin karnı toktu ama Beyaz adamın iyi pişmiş, yumuşak ve lezzetli yemeği iştahını açmıştı. Thrower o tuhaf sözlerini sıralamaya devam etti. Taşlar iyiydi ama Thrower konuyu sürekli ilk günah ve günahlardan arınmaya getiriyordu. Lolla-Wossiky bir keresinde bahsettiği şeyleri anladığını düşünüp, "Ne kadar da aptal bir tanrı, herkesi kötü doğurup, yanan cehenneme gönderiyor? Neden bu kadar kızgın? Hepsi onun suçu," dedi. Aam bu Thrower'ın canını çok sıktı ve Thrower çok daha uzun ve hızlı konuşmaya başladı. Lolla-Wossiky bundan sonra Thrower'ın söylediklerıyle ilgili bir fikir belirtmemeye karar verdi.

Thrower konuştukça kara gürültü kendisini daha da fazla hissettirdi. Viskinin etkisi mi geçiyordu? Bu kez viskinin verdiği güç çok daha çabuk kaybolmuştu. Thrower hacetini gidermek üzere yanlarından ayrıldığında, kara gürültü sessizleşti. Çok tuhaf- Lolla Wossiky daha önce başka birisinin kara gürültünün şiddetinin azalıp artmasına yol açtığını fark etmemişti.

Armor-of-God Lolla-Wossiky'ye haritayı gösterdi. "Bu, bulunduğumuz bölgenin etrafındaki tüm alanı gösteren resim. Kuzeybatıda büyük bir göl var- Kicky-Poo bu göle Fat Water adını verdi. Şurada gördüğün ise Chicago Kalesi, burası Fransızların ileri karakol mevki."

"Fransızlar. Beyaz adamın kafa derisine karşılık bir bardak viski."

"Bunun," dedi Armor-of-God. "Fakat bu bölgede yaşayan Kızılderililer kafa derisi almaz. Onlar benimle dürüst ticaret yapar, ben de onlarla. Ve biz burada Kızılderilileri öldürmeyiz ve Kızılderililer karşılığında başkaları tarafından ödüllendirilmek için Beyaz insanları öldürmeye çalışmaz. Anlıyor musun beni? Canın içki çekmeye başlıyor galiba, şu hikâyeyi bir dinle bak: Dört yıl önce Wee-Aw kabilesine bağlı alkolik bir Kızılderili vardı. Ormanın içinde Danimarkalı bir çocuğu öldürdü. Sence onun izini Beyazlar mı sürdü? Hiç sanmıyorum; Beyazların, hele de bizim gibi çiftçilerin bu ormanlarda bir Kızılderiliyi bulmayı umut edemeyeceklerini sen de bilirsin. Çocuk ortalıktan kaybolduktan sonra katil Kızılderiliyi bulanlar Shaw-Nee ve Otty-Wa'ydı. O, alkolik Kızılderiliyi Beyaz adamlar mı cezalandırdı dersin? Hiç sanmıyorum. O, Wee-Aw'ı yakalayıp ona kahramanlık göstermek isteyip istemediğini sordular. Evet cevabını alınca, onu altı saat işkence ederek öldürdüler."

"Çok kibarca," dedi Lolla-Wossiky.

"Kibarca mı? Hiç sanmıyorum," dedi Armor-of-God.

"Ben, Beyaz bir çocuğu viski için öldüren bir Kızılderilinin kahramanlık göstermesine izin vermem. Oracıkta, çıngıraklı bir yılan gibi ölmeli. Ona erkek denemez."

"Siz Kızılderililerin çok ilginç bir düşünce tarzınız olduğunu söylemeliyim," dedi Armor. "Yani, birine ölene dek işkence etmenin bir iyilik olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Herhangi bir kimseye değil, düşmana... Yakalanan düşman ölmeden önce kahramanlık gösterirse, ruhu evine uçar, annesine ve kız kardeşlerine onun cesurca öldüğünü anlatır. Sonra ailesi onun için şarkılar söyleyip yas tutar. Eğer kahramanlık göstermezse, ruhu pisliğe gömülür. Onu ayaklarının altına alıp ezersin. Asla eve gidemez ve adını hiç kimse hatırlamaz."

"İyi ki Thrower su dökmek için dışarı çıkmış. Bu anlattıklarını duysaydı, kesin pantolonunu ıslatırdı." Thrower, Lolla-Wossiky'ye şaşkınlıkla baktı. "O küçük çocuğu öldüren Wee-Aw'ı onurlandırdıklarını m söylemek istiyorsun?"

"Küçük çocuğu öldürmek çok kötü bir şey. Ama belki Kızılerili adam alkolik Kızılderilinin içkiye nasıl susadığını, çıldırmak üzere olduğunu biliyordur. Bu, beyaz adamın her zaman yaptığı şeye, başkasının evini, kadınını ya da toprağını alabilmek için öldürmeye benzemez.

"Siz Kızılderililer hakkında daha fazla şey öğrendikçe, yaptıklarınızı daha iyi anlamaya başladığımı itiraf etmeliyim. Kendim Kızılderiliye dönüşmeden önce her gece daha fazla İncil okusam iyi olacak."

Lolla-Wossiky bu sözün üzerine uzun bir kahkaha attı.

"Komik olan nedir?"

"Pek çok Kızılderili, Beyaz adama dönüşür ve sonra ölür. Ama Beyaz adam Asla Kızılderiliye dönüşmez. Bu

hikâyeyi arkadaşlarıma anlatmalıyım. Hepsi çok gülecek."

"Siz Kızılderililerin, hiç anlayamadığım bir mizah anlayışı var." Armor haritaya hafifçe vurdu. "Biz işte buradayız, Tippt-Canoe'nun Wobbish'e aktığı yerin biraz aşağısında. Tüm bu noktalar, Beyaz adamların çiftlikleri. Bu çemberler de Kızılderili köyleri. Bu Shaw-Nee, bu da Winny-Baydo. Anlayabildin mi?"

"Beyaz Karil Harrison, sizin bu haritaları Kızılderili köylerini bulmak, herkesi öldürmek için yaptığınızı söylüyor."

"Bu, ondan beklediğim türden bir yalan. Demek buraya gelmeden önce benim hakkımda bir şeyler duydun, öyle mi? Umarım onun yalanlarına inanmıyorsundur."

"Oh, hayır. Beyaz Katil Harrison'a kimse inanmaz."

"Bu güzel."

"Bir Beyaz adama kimse inanmaz. Söylediği her şey yalan..."

"Benim değil, anladın mı? Benim değil... Harrison vali olmayı o kadar çok istiyor ki, iktidara ulaşıp sahip olduğu gücü kaybetmemek için her türlü yalanı söyleyebilir."

"Senin de vali olmak istediğini söylüyor."

Armor bu söz üzerine bir süre duraksadı. Haritaya baktı, içeride karısının bulaşıkları yıkadığı mutfağın kapısına baktı. "Sanırım bu konuda yalan söylememiş. Ama benim bir vali olmanın ne demek olduğu yönündeki görüşümle onunki arasında dağlar kadar fark var. Ben, Kızılderililer ve Beyazlar bir arada, barış içerisinde yaşasınlar, yan yana çiftlikler kursunlar, aynı okullarda okusunlar ve bir gün iki ırk arasında hiçbir fark kalmasın diye

vali olmak istiyorum. Fakat Harrison Kızılderililerden topyekün kurtulmak istiyor."

Kızılderiliyi, aynı Beyazlar gibi bir insana dönüştürürseniz, o artık bir Kızılderili olmayacak. Harrison'ın yöntemi de, Armor'ın yöntemi de Kızılderiliyi Kızılderili olmaktan çıkaracak. Lolla-Wossiky bunları düşünse de söylemedi. Kızılderili adamı Beyaz adama dönüştürmek çok kötü olsa da, bu ırkı Harrison'ın tasarladığı gibi içkiyle öldürmek, Jackson'ın planladığı tüm Kızılderilileri öldürüp onları yaşadıkları topraklardan uzaklaştırmak çok daha kötüydü. Harrison çok kötü bir adamdı. Armor iyi bir insan olmak istiyor, ama bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu. Lolla-Wossiky bunu anladı ve Armor-of-God'la tartışmadı.

Armor ona haritayı göstermeye devam etti. "Şu aşağıda gördüğün Carthage Kalesi. Bir kasaba olduğu için kare ile işaretlenmiş. Biz henüz bir kasaba olamadıysak da, kendi yaşadığımız bölgeye de bir kare koydum. İnşa ettiğimiz kilise nedeniyle, buraya Vigur Church adını verdik."

"Kilise bina için. Neden Vigor?"

"Oh, buraya yerleşen, yolu ve köprüleri yapan ilk insanlar Miller ailesiydi. Bu yol yapılmadan önce kilisenin arkasında yaşıyorlardı. Aslında eşim onların en büyük kızı. Buraya en büyük oğulları Vigor'un adını verdiler. Buraya gelirlerken, Suskwahenny yakınlarındaki Hatrack nehrinde boğuldu. Bu yüzden burası onun adını aldı."

"Karın, çok güzel," dedi Lolla-Wossiky.

Armor o kadar şaşırdı ki, Lolla-Wossiky'nin yorumuna ancak birkaç saniye sonra cevap verebildi. Karısı

Eleanor mutfakta onları dinliyor olmalıydı, çünkü bir anda kapı aralığında belirdi.

"Daha önce hiç kimse güzel olduğumu söylememişti," dedi yumuşak bir sesle.

Lolla-Wossiky şaşkına uğramıştı. Beyaz kadınların çoğu dar yüzlü olurdu, elmacık kemikleri bulunmaz ve tenleri hasta insanlarınkine benzerdi. Eleanor'un ise esmer bir teni, geniş bir yüzü ve belirgin elmacık kemikleri vardı.

"Ben güzel olduğunu düşünüyorum," dedi Armor, "gerçekten."

Lolla-Wossiky ve gülümseyip kapıdan uzaklaşmış olsa da Eleanor ona inanmadı. Karısının güzel olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti, bu gün gibi açıktı. Lolla-Wossiky kısa bir süre sonra bunun nedenini anladı. Kadının güzelliği bir Kızılderili kadının güzelliğiyle aynıydı. Bu yüzden insanları ve şeyleri oldukları gibi göremeyen Beyaz adamlar onun güzelliğini çirkin buluyordu.

Bu aynı zamanda Armor-of-God'ın, çirkin bulduğu bir kadınla evli olduğu anlamına geliyordu. Ama çirkin bir kadını olan bir Kızılderili gibi ona bağırmıyor ve vurmuyordu. Bu güzel bir şey, diye düşündü Lolla-Wossiky.

"Siz çok mutlu," dedi Lolla-Wossiky.

"Çünkü biz Hıristiyanız," dedi Armor-of-God. "Hıristiyan olsaydın sen de mutlu olurdun."

"Ben asla mutlu olamayacağım, dedi Lolla-Wossiky. Aslında, "yeşil sessizliği yeniden işitene, kara gürültü beni rahat bırakana kadar," demek istiyordu. Ama dünyada olup biten ve onlara gözükmeyen şeylerin yarısını bile anlayayan Beyazlara anlatmanın hiçbir faydası olmazdı.

"Evet, olacaksın," dedi Thrower. Her türlü enerji ile dolu, bu dinsiz adamı hak yoluna getirmeye yeniden hazır bir halde, hızlı adımlarla odaya yürüdü. "İsa'yı kurtarıcın olarak kabul ettiğinde gerçek mutluluğa ulaşacaksın."

Bu, üzerinde düşünmeye değer bir vaatti. Bu, Kurtarıcı İsa hakkında konuşmak için iyi bir gerekçeydi. Belki de Lolla-Wossiky'nin rüya canavarı İsa'ydı. Belki de İsa kara gürültüyü uzaklaştıracak ve Lolla-Wossiky'yi, Beyaz Katil Harrison silahından çıkan kara gürültü ile dünyasını yıkmadan önceki eski mutluluğuna kavuşturacaktı.

"İsa uyanmamı sağlayabilir mi?" diye sordu Lolla-Wossiky.

"Beni takip et, seni insanlığı Hıristiyanlığa kazandıran bir vaiz yapacağım," cevabını verdi Thrower.

"Beni uyandırır mı? Beni mutlu bir adam yapacak mı?"

"Göklerdeki Babamızın koynunda, sonsuz mutluluk," dedi Thrower.

Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu ama Lolla-Wossiky, uyanma ve Thrower'ın neden söz ettiğini anlama ümidiyle devam etmeye karar verdi. Thrower kara gürültünün daha da artmasına neden olsa da, belki bunun devasına da sahipti.

Böylece Lolla Wossiky o gece ormanda uyudu, sabah dört yudum viskisini içti ve sendeleyerek kiliseye yürüdü. Lolla-Wossiky'nin sarhoş olması Thrower'ın keyfini kaçırdı ve Armor bir kez daha ona içkiyi verenin kim olduğunu öğrenmek için ısrar etti. Kilisenin inşasında görevli diğer bütün adamlar toplandığından, Armor tehditlerle dolu bir konuşma yaptı. "Bu Kızılderilileri kimin

sarhoş ettiğini bir öğrenirsem, yemin ederim evini yakarım ve Hio'da Harrison'la birlikte yaşamaya gönderirim. Burada Hıristiyan bir halk yaşıyor. Bu yaptığınız bir inançsızlık göstergesi olsa da, evlerinizin üzerine koyduğunuz büyüleri, efsunları ve diğer bütün batıl uygulamalarınızı durduramasam da, Tanrının bu topraklarda yaşamalarını uygun gördüğü insanları zehirlemenize engel olabilirim. Anladınız mı beni?"

Beyaz adamların hepsi başını salladı ve evet dedi.

"Buradaki hiç kimse bana viski vermedi," dedi Lolla-Wossiky.

"Belki de bir bardakta yanında taşımıştır," dedi içlerinden biri.

"Belki ormanda bir imbiği vardır!" dedi bir başkası.

Hepsi güldü.

"Lütfen saygılı olun," dedi Thrower. "Bu barbar, Kurtarıcı İsa'yı ediyor. İsa'nın kendisi gibi vaftiz suyuyla yıkanacak. Bu, Amerikan ormanlarında yaşayan Kızılderililer arasındaki misyonerlik çalışmasının başlangıcı olsun!

Amin, diye mırıldandı adamlar.

Thrower suyu yüzüne serptiğinde Lolla-Wossiky'nin kara gürültünün daha da şiddetlenmesi dışında fark ettiği tek şey suyun soğuk olduğuydu. Lolla-Wossiky hayal kırıklığına uğradı.

Ama Papaz Thrower hiç de hayal kırıklığına uğramış değildi. İşte Beyaz adamın bir başka tuhaflığı daha... Etraflarında olup biten hiçbir şeyin farkında değil gibi gözüküyorlar. Thrower, vaftiz ettiği kişiye hiçbir iyiliği dokunmamışken, günün geri kalanında sanki bir bufaloyu kışın ortasında açlıktan ölmekte olan bir köye çekmiş gibi çalımla gezdi.

Armor-of-God da onun kadar kördü. Eleanor öğlen vakti tepedeki çalışanlara yemek getirdi ve Lolla-Wossiky'nin de onlarla birlikte yemesine izin verdiler. "Bir Hıristiyan'ı soframızdan kovamayız değil mi?" dedi içlerinden biri. Fakat büyük olasılıkla içki ve ter koktuğu için ve sendeleyerek yürüdüğü için hiç kimse onun yanında oturmaktan mutlu değildi. Armor-of-god bu sorunun farkına vararak diğerlerinden uzakta, onunla birlikte oturdu ve ikisi havadan sudan konuşmaya başladı.

Bir süre sonra Lolla-Wossiky, "İsa Mesih, büyü yapılmasından hoşlanmaz mı?"

"Bu doğru. O, tek doğru yoldur. Başka şeylerden medet ummak, Tanrı'ya şirk koşmakla birdir."

Lolla-Wossiky usulca başını salladı. "Boyalı büyü iyi değil. Boya hiç canlı olmadı."

"Boyalı, tahtaya kazınmış, hepsi aynı şey..."

"Tahta büyüsü, biraz daha güçlü. Ağaç önceden yaşıyordu."

Benim için tahta ya da boyalı fark etmez. Evimde asla büyü bulundurmayacağım. Ruh çağırma, kötü güçleri uzaklaştırma, bu şeylerin hiçbiri... İyi bir Hıristiyan ettiği dualara güvenir ve bu onun için yeterlidir. İsa Mesih benim çobanımdır ve başkasını istemem."

Lolla-Wossiky, Armor-of-God'ın Thrower kadar kör olduğunu işte o zaman anladı. Çünkü Armor-of-God'ın evi, Lolla-Wossiky'nin gördüğü, büyü ile korunan en güçlü evdi. Lolla-Wossiky'nin Armor-of-God'dan etkilenmesinin bir sebebi de, evini koruması ve büyülerini yaşayan şeylerden yapacak kadar zeki olmasıydı. Kapı girişinde asılı yaşayan bitkiler, dikkatlice yerleştirilmiş kavanozlardaki yaşam dolu tohumlar, sarımsaklar, bö-

ğürtlen suyu lekeleri, hepsi o kadar güçlü bir şekilde düzenlenmişti ki, Lolla-Wossiky kara gürültüyü susturmak için içki içtiğinde bile koruyucu büyülerin etkisi hissedebiliyordu.

Fakat Armor-of-God, evinde büyü bulunduğundan bihaberdi. "Karım Eleanor'un ailesi her zaman büyüden yararlanırdı. Orada, şu İsveçli sarışın çocukla güreşen küçük çocuğu gördün mü? O, karımın küçük kardeşi Al Junior. Onun çok yetenekli bir büyü yapıcı olduğunu söylerler."

Lolla-Wossiky çocuğa baktı ama onu tam olarak göremedi. Güreştiği sarı saçlı çocuğu gördü ama anlamadığı bir sebepten ötürü, diğer çocuğun görüntüsü bir türlü netleşemiyordu.

Armor hâlâ konuşuyordu. "Bu seni de iğrendirmiyor mu? Çocuk bu yaşta İsa'nın hakikatinden uzaklaşıyor. Her neyse, Eleanor'un da bu saçma büyüleri bırakması çok zor oldu. Ama başardı. Bana resmi yeminde bulundu, yoksa onunla asla evlenmezdim."

Tam o anda, Beyaz adamların çirkin bulduğu güzel kadın Eleanor, yemek bulaşıklarını götürmek için yanlarına geldi. Kocasının son söylediklerini duydu ama bu sözlerin onun için bir şey ifade ettiğini belli etmedi. Ama Lolla-Wossiky'nin kâsesini alırken gözlerinin içine baktığında, Lolla-Wossiky sanki ona bir soru sorulmuş gibi hissetti. O büyüleri gördün mü?

Lolla-Wossiky, kocasına bir şey anlatmayı aklından geçirmediğini anlaması için ona gülümsedi.

Kadın tereddütle, güvensiz bir şekilde, gülümsemesine karşılık verdi. "Yemeği beğendin mi?" diye sordu.

"Her şey çok pişmiş," dedi Lolla-Wossiky. "Kan tadı tamamen gitmiş."

Kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. Armor ise sadece güldü ve Lolla-Wossiky'nin omzuna vurdu. "Medeniyet dedikleri bu işte dostum. İnsanlaştıkça, kan içme sevdasından vazgeçersin. Umarım vaftiz edilmen seni doğru yola götürür. Uzun zamandır yanlış yolu takip ettiğin çok açık."

"Düşündüm de..." dedi Eleanor, sonra durdu, bakışlarını Lolla-Wossiky'nin peştemaline çevirde ve sonra yeniden kocasına baktı.

"Oh evet, bu konuyu dün gece konuştuk. Artık kullanmadığım eski bir pantolonum ve gömleğim var. Zaten Eleanor bana hep yeni kıyafetler diker. Bu yüzden, vaftiz edildiğine göre artık bir Hıristiyan gibi giyinmem gerektiğini düşündüm."

"Çok sıcak bir gün," dedi Lolla-Wossiky.

"Evet ama Hıristiyanlar gösterişsiz giysiler giymeye çok önem verir, Lolla Wossiky." Armor yeniden gülmeye başladu ve Lolla-Wossiky'nin omzuna vurdu.

"Giysileri bu öğleden sonra getirebilirim," dedi Eleanor.

Lolla-Wossiky bunun çok aptalca bir fikir olduğunu düşündü. Kızılderililer, Beyaz adamın kıyafetlerini giydiklerinde çok aptal görünürdü. Ama ona yakınlık göstermeye çalıştıkları için, onlarla tartışmak istemedi. Belki Beyaz adamın kıyafetlerini giyince vaftiz bir işe yarayabilirdi. Belki kara gürültü ondan uzaklaşabilirdi.

Bu yüzden cevap vermedi. Sadece bir çember çizerek koşan ve "Alvin! Ally!" diye bağıran sarı saçlı çocuğa baktı. Lolla-Wossiky, kovaladığı çocuğu görmek için çok

çabaladı. Yere değen ve toz kaldıran bir ayak, havada hareket eden bir el gördü ama çocuğun kendisini tam olarak göremedi. Çok tuhaf...

Eleanor, Lolla-Wossiky'nin cevap vermesini bekliyordu. Lolla-Wossiky o sırada orada olmayan çocuğu izlediği için hiçbir şey söylemedi. Sonuna Armor-of-God gülüp, "Giysileri getir Eleanor. Onu bir Hıristiyan gibi giydireceğiz. Belki yarın kilisenin inşasına o da katılır ve bir Hıristiyan zanaatı öğrenir. Bu adamın eline testere yakışır."

Lolla-Wossiky, Armor'ın söylediği son sözü duymadı. Duymuş olsaydı hemen ormana kaçardı. Beyaz adamın aletlerini kullanan Kızılderililerin başına ne geldiğini görmüştü. O metali itip çektikçe, topraktan yavaş yavaş nasıl koptuklarını görmüştü. Silahlar da aynı şekilde... Bir Kızılderili avcılık yapmak için silah kullanmaya başlarsa, çektiği ilk tetikte yarı Beyaz olmuştur bile; bir Kızılderili silahları ancak Beyaz adamları öldürmek için kullanabilirdi. Ta-Kumsaw hep böyle derdi ve bunda haklıydı. Ama Lolla-Wossiky, Armor'un Lolla-Wossiky'nin bir testere kullanmasını istediğinden söz edişini duymadı çünkü o sırada çok önemli bir şey keşfetmişti. Sağlıklı gözünü kapadığında çocuğu görebiliyordu. Nehirdeki tek gözlü ayıda olduğu gibi... Gözünü açtığında, onu kovalayan ve bağıran sarı saçlı çocuğu görüyordu ama Alvin Miller Junior ortalarda yoktu. Gözünü kapadığında ise, kar gürültü ve yeşilin izlerinden başka hiçbir şey göremiyor, sonra bu görüntünün tam ortasında, arka cebinde güneşi taşıyormuş gibi ışıldayan, müziğe benzer bir sesle gülerek oynayan çocuğu görüyordu.

Sonra çocuk tamamen kayboldu.

Lolla-Wossiky gözünü açtı. Karşısında Papaz thrower vardı. Armor ve Eleanor gitmiş, diğer tüm adamlar kilisedeki işlerine dönmüştü. Çocuğun kaybolmasına neden olan Thrower'dı, bu çok açıktı. Belki de böyle bir şey olmamıştı. Çünkü şimdi, Thrower yanında dikilirken, Lolla-Wossiky sağlıklı gözüyle çocuğu, diğer tüm çocuklar gibi görebiliyordu.

"Lolla-Wossiky, sanırım sana bir Hıristiyan adı vermek gerekiyor. Daha önce hiç Kızılderili vaftiz etmemiştim ve yüzden düşüncesizlik edip barbarlık günlerinden kalma adını kullandım. Yeni bir isme, bir Hıristiyan ismine sahip olmalısın. Bir aziz ismi değil -biz Katolik değiliz- ama İsa'ya olan yeni bağlılığını ifade edecek bir isim."

Lolla-Wossiky başını salladı. Vaftiz edilmesi her şeyin sonunda bir işine yarayacaksa, yeni bir isme ihtiyacı olacağını biliyordu. Rüya canavarı ile karşılaşıp evine geri döndüğünde adını alabilirdi. Bunu Thrower'a açıklamaya çalıştı ama Beyaz Papaz pek anlamadı. En sonunda, Lolla-Wossiky'nin yeni bir isim istediği ve bu isme kısa süre içerisinde sahip olmayı arzuladığı sonucunu çıkararak tatmin oldu.

"Bu arada, ikimiz de buradayken," dedi Thrower, "Başını inceleyebilirim diye düşündüm. Kafatası bilimi çalışmalarım için birtakım düzenli sınıflandırmalar geliştiriyorum. İnsan ruhundaki bazı yeteneklerin ve eğilimlerin, kafatasının şekline yansıyabileceğini, hatta kafataslarını etkileyebileceği düşüncesinden yola çıktım."

Lolla-Wossiky, Thrower'ın anlattıklarından hiçbir şey anlamasa da sessizce başını salladı. Bu, saçmasapan şeylerden söz eden Beyazlar üzerinde genellikle işe yarardı ve Thrower da bir istisna değildi. En sonunda Thrower,

Lolla-Wossiky'nin başının üzerine eğildi, arada sırada durup bir kâğıt parçasına notlar aldı, "İlginç! Vay Canına!" ve "teorimi haklı çıkarmak için yeter de artar bile!" gibi şeyler" mırıldandı. İşi bittikten sonra Lolla-Wossiky'ye teşekkür etti. "Bilim yoluna büyük bir katkıa bulundunuz Bay Wossiky. Siz, bütün Kızılderililerin kafalarında vahşilik ve yamyamlığın izlerini taşıması gerekmediğinin canlı kanıtısınız. Siz, her insanın sahip olduğu normal yetenek ve zaaflara sahipsiniz. Kızılderililer, en azından basit bir sınıflandırma çalışmasından anlaşıldığı kadarıyla, doğaları itibariyle Beyazlardan farklı değil. Aslında siz, son derece gelişkin bir din duygusuna sahip, oldukça başarılı bir konuşmacının tüm özelliklerine sahipsiniz. Amerika'dak bir kilisenin dini öğretilerini kabul eden ilk Kızılderili olmanız bir rastlantı olamaz. Kafatası yapınızın benimki ile büyük benzerlikler taşıdığını söylemeliyim. Kısacası, benim sevgili yeni vaftiz edilmiş Hıristiyan din kardeşim, en sonunda bir misyoner olursanız hiç şaşırmam. Kızılderili halklarına vaaz vererek onları Tanrı'nın İsa Mesih yoluyla bize bağışladığı hakikat yoluna çekin, Bay Wossiky. Bunu çok iyi düşünün. Eğer yanılmıyorsam, sizin geleceğiniz bu."

Lolla-Wossiky, Thrower'ın anlattıklarının ana fikrini pek anlayamadı. Vaiz olması ile ilgili bir şey. Geleceği söylemekle ilgili bir şeyler. Lolla-Wossiky tüm bunları kafasında anlamlandırmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Gece olduğunda Lolla-Wossiky beyaz adamın kıyafetlerini giymiş ve masakaraya dönmüştü. İçkinin etkisi geçmişti ve her zamanki gibi dört yudum içmek için ormana kaçmak için bir fırsatı yoktu. Bu yüzden kara gürültü ona çok acı vermeye başlamıştı. Daha da kötüsü, yağ-

murlu bir gece olacağa benziyordu. Tek gözü görmüyor ve kara gürültü iyice şiddetlenmişken, toprak duygusu fıçısına gitmesi için ona yol gösteremezdi.

Bunun sonucunda, içki içtiği zamanlardan daha fazla sendeliyordu. Zemin, ayaklarının altında inip kalkıyordu. Armor'un yemek masasında, sandalyesinden kalkmaya çalışırken yere düştü. Eleanor geceyi orada geçirmesinde ısrar etmişti. Sanki dışarıda şimşek çakmaya, yağmur damlaları çatı ve duvarları dövmeye başlamış gibi,"Dışarıda bu kadar yağmur yağıyorken, ormanda uyumasına müsaade edemeyiz.," demişti. Thrower ve Armour kepenkleri kapatmak için evin bütün odalarını gezerken Eleanor, Lolla-Wossiky'ye mutfakta bir yer yatağı yaptı. Lolla-Wossiky, onu rahatsız eden pantolonunu ve gömleğini bile çıkarmadan, büyük bir minnettarlıkla uzandı, gözlerini kapatı ve kara gürültünün sanki kafasına bir bıçak saplayıp, dilimlere ayırıyormuş gibi verdiği acıya katlanmaya çalıştı.

Her zamanki gibi, uyuduğunu düşündüler.

"Bu sabah olduğundan daha fazla sarhoş gözüküyor," dedi Thrower.

"Tepeyi hiç terketmetiğini biliyorum," dedi Armor. "Bir yerden içki bulmuş olması imkânsız."

"Bir yerlerde, sarhoş bir adamın ayıldığında, ilk başlarda alkollü halinden daha sarhoş davrandığını duymuştum," dedi Thrower.

"Umarım onun durumu da budur," dedi Armor.

"Sanırım, bugün vaftiz edildikten sonra biraz hayalkırıklığına uğradı," dedi Thrower. "Elbette bir vahşinin hissettiklerini anlamak imkânsız ama..."

"Ben ona vahşi demezdim, Papaz Thrower," dedi Eleanor. "Bana kalırsa o kendi şartlarında medeni."

"O zaman bir porsuğa da medeni diyebilirsiniz, dedi Thrower, "kendi şartlarında..."

"Demek istediğim," dedi Eleanor, sesi daha da alçak ve sakin çıksa da, daha fazla ağırlık taşıyordu, "onu bir şeyler okurken gördüm."

"Yani sayfaları çevirirken," dedi Thrower, "Okuma becerisine sahip olduğuna ihtimal vermiyorum."

"Hayır. Okuyordu ve okuduğu kelimeler dudaklarından çıkıyordu," dedi. "Müşterilere hizmet ettiğimiz ön odadaki duvarın üzerindeki tabelaları okuyordu."

"Bu mümkün olabilir," dedi Armor. "aslına bakarsanız, Irrakwa halkının Beyazlar kadar iyi okuyabildiğini biliyorum. Oraya işlerim için sık sık gittiğim oldu. Yazdıkları sözleşmelerin üzerindeki akıcı yazıyı okuyabileceğinizden emin olabilirsiniz. Kızılderililer okumayı öğrenebilir, bu bir gerçek."

"Ama bu ayyaş adam..."

"Karında içki dolaşmadığında nasıl biri olacağını kim bilebilir?" dedi Eleanor.

Sonra diğer odaya geçip, yağmur şiddetlenmeden önce Thrower'ı kaldığı barakaya götürmek üzere evden ayrıldılar.

Lolla-Wossiky evde tek başına kaldığında, yaşadıklarından bir anlam çıkarmaya çalıştı. Vaftiz edilmek ve Beyaz adamın giysileri uykusundan uyanmasına yardımcı olmamıştı. O sırada uyuyamayacak kadar acı çekiyor olsa da, belki Eleanor'un söylediği gibi, sadece bir geceliğine içki içmemek etkili olabilirdi.

Fakat ne olursa olsun, rüya canavarının onu buranın yakınlarında bir yerde beklediğini biliyordu. Beyaz ışık etrafını iyice kaplamıştı; burası Lolla-Wossiky'nin uyanış yeri olacaktı. Belki bugün kilisenin bulunduğu tepeden uzak durup, Vigor Kilisesinin etrafındaki ormanda dolaşsayı, rüya canavarı onu bulabilirdi.

Kesin olan bir şey vardı. Viskisiz bir gece daha geçirmeyecekti. Bir ağacın yüksek dalında, kara gürültüden kurtulmasını ve sonunda uyuyabilmesini sağlayacak içki dolu bir şişesi varken böyle bir şey yapamazdı.

Lolla-Wossiky ormanın her yerinde dolaştı. Bir sürü hayvan gördü ama hepsi kendisinden kaçıyordu; o kadar sarhoştu ya da kara gürültünün o kadar fazla etkisindeydi ki, doğanın bir parçası olamıyor, sanki bir Beyazmış gibi hayvanlar onu fark ettiği anda uzaklaşıyordu.

Cesareti kırıldığı için, viskisinin kısa sürede bitecek olmasına aldırmadan dört yudumdan daha fazla içti. Ormandan gittikçe uzaklaşıp, gün ortasında Beyaz adamın patika ve yollarında, çiftlik evlerinde kendisini gösterdi. Bazen kadınlar çığlık atıp, bebeklerini taşıyıp çocuklarını sürükleyerek ormana doğru kaçtı. Diğer kadınlar ona silahlarını yönelterek çiftliklerinden uzaklaşmasını sağladı. Bazıları ise ona yemek verip İsa Mesih'ten bahsetti. En sonunda Armor-of-God ona, erkekler kilisede çalışmak için evlerinden ayrıldıklarında çiftlikleri ziyaret etmemesini söyledi.

İşte bu yüzden Lolla-Wossiky'nin yapabileceği hiçbir şey kalmadı. Rüya canavarına çok yakın olduğunu biliyor ama onu bulamıyordu. Hayvanlar ondan kaçtığı ve sürekli ayağı takılıp düştüğü için, küçük hayvanlar bile ona etlerini sunmadığından açlıktan ölmekten ya da bir ke-

miğini kırmaktan korktuğu için ormanda yürüyemiyordu. Erkekler ona öfkeli olduğu için çiftlikleri ziyaret edemiyordu. Tek yaptığı, içkinin etkisiyle uyuyarak ya da kara gürültünün verdiği acıya dayanmaya çalışarak ortak alanlarda uyumaktı.

Bazen tepeye çıkacak kadar enerjisi oluyor ve Kilisede çalışan adamları izliyordu. Oraya ne zaman gitse, adamlardan bazıları, "İşte Kızılderili Hıristiyan geliyor!" diye bağırıyordu. Lolla-Wossiky, bu sözleri söyleyen ve gülen adamların seslerindeki kötülük ve aşağılamayı hissediyordu.

Mahya kirişinin düştüğü gün kilisede değildi. Çarpma sesini duyduğunda Armor'un evinin verandasının yakınlarında bir çimenliğin üzerinde uyuyordu. Bir anda uyandı ve kara gürültü, o sabah sekiz yudum içmiş olmasına ve öğlene kadar sarhoş olması gerekmesine rağmen, hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde geri döndü. Adamlar, gerçekleşen bu tuhaf olaya küfürler edip homurdanarak tepeden aşağı inene kadar orada başını tutarak yattı.

"Ne oldu?" diye sordu Lolla-Wossiky. Bilmek zorundaydı, çünkü her ne oluysa, kara gürültünün yıllardan beri ilk kez bu kadar kötüleşmesine neden olmuştu. "Bir adam mı öldürüldü?" Kara gürültünün ortaya çıkmasına neden olan şeyin bir silah atışı olduğunu biliyordu. "Beyaz Katil Harrison birini mi vurdu?"

İlk başta, elbette sarhoş olduğu için ilk başta onu umursamadılar. Ama sonunda birisi olan biteni anlattı.

Binanın tepesine ilk mahya kirişini yerleştirirlerken, merkezi çatı direği parçalanıp mahya kirişinin havaya fırlamasına neden olmuş. "Tanrının dünyaya ayak basışı gibi, dümdüz düştü. Kirişin hemen altında Al Miller'ın oğ-

lu Alvin Junior vardı. Öldüğünü düşündük. Fakat çocuk hâlâ orada dikiliyordu. Kiriş küt diye yere düşmüştü. Belki inanmayacaksın ama mahya kirişi tam Alvin'in durduğu yerde ikiye ayrılıp, çocuğun iki yanına düştü ve saçının bir teline bile değmedi."

"Bu çocukta tuhaf bir şeyler var," dedi bir adam.

"Bir koruyucu meleği var, başka hiçbir şey değil," dedi bir başkası.

Alvin Junior. Açık gözüyle göremediği çocuk.

Lolla-Wossiky kiliseye vardığında orada hiç kimse yoktu. Mahya kirişi de yoktu, her şey ortadan silinmiş gibiydi, az önce bir kaza gerçekleştiğine dair hiçbir işaret yoktu. Ama Lolla-Wossiky gözüyle bakmıyordu. Kiliseye yaklaştığı anda hissetti. Biraz ilerisinde bir ışık girdabı vardı ve Lolla-Wossiky ona doğru ilerledike kara gürültü zayıflıyordu. Kiliseye girdiğinde içeride bir çocuk ayakta dikiliyordu. Peki, bunu nasıl biliyordu? Çünkü kara gürültü şimdi daha da sessizleşmişti. Tam olarak yok olmamıştı, acı tam olarak ortadan kalkmamıştı ama Lolla-Wossiky yeşil toprağı eskisi kadar olmasa da biraz olsun hissedebiliyordu. Fakat çok uzakta olmayan bir yerde zeminin altında bir yaşamı, çayırlıkta gizlenen bir sincabı hisedebiliyordu. Babasını öldüren kurşun aynı zamanda kara gürültüyü kafasına soktuğundan bu yana yıllar boyunca, sarhoş ya da ayıkken hissetmediği pek çok şeyi hissetmeye başlamıştı.

Lolla-Wossiky etrafına bakınıp durdu ama kilise duvarlarından başka hiçbir şey görmedi. En sonunda gözünü kapadı ve etrafında dönüp duran beyaz ışık girdabını ve kara gürültünün geri çekildiğini gördü. Artık kendi rüyasının sonundayı ve gözleri kapalı, her şeyi açıkça gö-

rebiliyordu. Önünde öğlen güneşi kadar parlak, bulutsuz bir günde çimenlerin üzerindeki kar birikintisi gibi gözlerini kamaştıran bit yol vardı. Şimdiden, görmek için gözlerini açmadan, bu yolun onu nereye götüreceğini biliyordu. Tepeciğin diğer yakasından daha yüksek bir tepeye, nehirden çok uzak olmayan bir eve, Lolla-Wossiky'nin ancak gözü kapalıyken görebildiği Beyaz bir çocuğun yaşadığı eve...

Beyaz baba Alvin Miller tuvalete gitmek için dışarı çıktı. Çok geçmeden çocuk da, onun arkasından koşarak geldi. Korkmuş gibiydi. Lolla-Wossiky, açıkgözüyle orada birinin dikildiğini, bağırdığını gördü. Gözünü kapadığında çocuğu gördü. Etrafı ışıl ışıl parlıyor gibiydi. Sonra sesini duydu. Çocuklara özgü saçma şeyler söylese de sesi, nehrin karşısında şakıyan bir kuşun müzik dolu sesine benziyordu.

"Oradan dışarı çıkmazsan hacetimi kapının önünde gideririm ve çıktığında üstüne basmak zorunda kalırsın!"

Sonra ortama sessizlik hakim oldu. Çocuk şimdi daha da endişelenmeye başlamış, yumruğuyla başını dövüyordu. Kendi kendisine kızmış gibiydi. Al Junior'un yüzündeki ifade değişti. Lolla-Wossiky, gözünü açtı ve babanın dışarı çıktığını, bir şeyler söylediğini gördü.

Çocuk mahçup bir şekilde ona cevap verdi. Babası onu düzeltti. Lolla-Wossiky gözünü kapadı.

"Evet efendim," dedi çocuk.

Yine baba konuşuyor olmalıydı ama Lolla-Wossiky gözü kapalı olduğu için babayı duyamadı.

"Özür dilerim baba."

Sonra baba uzaklaşmış olmalıydı, çünkü Alvin tuvalete girdi. Kimsenin duyamayacağı bir sesle homurdanı-

yordu. Ama Lolla-Wossiky duydu. "Bir ev daha yapmış olsaydın, sesimi çıkarmazdım."

Lolla-Wossiky güldü. Akılsız çocuk, akılsız baba, bütün çocuklar gibi, bütün babalar gibi...

Çocuk tuvalette işini bitirip eve girdi.

İşte buradayım dedi Lolla-Wossiky sessizce. Işıldayan yolu takip ettim, buraya geldim, Beyaz bir aileye özgü budalaca şeyler gördüm; peki rüya canavarım nerede?

Beyaz ışığın yeniden yoğunlaştığını, şimdi üst kata çıkmış olan beyaz çocuğu takip ettiğini gördü. Lolla-Wossiky önündeki duvarlara rağmen her şeyi görebiliyordu. Çocuk, dikkat kesilmişti, sanki bir düşmanın saldırısına karşı tetikte gibiydi. Yatak odasına geldiğinde büyük bir aceleyle içeri girdi ve kapıyı aceleyle kapadı. Lolla-Wossiky çocuğu o kadar net bir şekilde görebiliyordu ki, bir an için çocuğun düşüncelerini bile okuyabildiğini düşündü. Sonra, bunu düşündüğü için ve o sırada yaşadıkları rüyasının sonları olduğu için, uyanmasına çok az kaldığı için, çocuğun düşüncelerini duydu ya da en azından hissettiklerini hissetti. Korktuğu, kız kardeşleriydi. Karşılıkla laf atmalarla başlayan çocukça bir tartışma şimdi kötü niyetli bir savaşa dönüşmüş gibiydi. Kendisinden intikam almalarından korkuyordu.

Giysilerini çıkarıp geceliğini üstüne geçirdiğinde korkusu doruk noktasına ulaştı. Tenine bir şey batmış gibi hissetti. Böcekler, diye düşündü çocuk. Örümcekler, akrepler, küçük yılanlar! Geceliğini çıkardı, kendisine vurdu. Acı, şaşkınlık, korku içinde ağlamaya başladı.

Ama Lolla-Wossiky toprağı, böceklerin olmadığını bilebilecek kadar hissedebiliyordu. Orada çok sayıda başka canlı yaratık olsa da, ne vücudunda, ne de kıyafetlerinde

böcek yoktu. Duvarlar ve yer, küçük yaşamlar, küçük hayvanlar, yüzlerce hamamböceği ile doluydu.

Fakat bu yaratıklar evin bütün duvarlarında ve zeminlerinde değildi. Sadece Alvin'in odasına toplanmışlardı.

Ona karşı düşmanlık mı besliyorlardı? Hamam böcekleri nefret edemeyecek kadar küçüktü. Bu minik hayvanlar sadece üç duyguyu bilirdi. Korku, açlık ve üçüncü duygu, toprak duygusu... Doğanın nasıl işlemesi gerektiğine dair duydukları güven... Çocuk onları besliyor muydu? Hayır... Ona başka bir şey için gelmişlerdi. Lolla-Wossiky ilk başta inanmakta güçlük çekti ama bunu hamamböceklerinde hissettikten sonra şüphesi kalmadı. Çocuk bir yolunu bulup onları çağırmıştı. Bu çocuğun en azından bu küçük yaratıkları çağırabilecek kadar toprak duygusu vardı.

Peki onları neden çağırdı? Hamamböceklerini kim odasında ister ki? Ama o sadece küçük bir çocuktu. Yaptığı her şeyin bir anlamı olması gerekmiyordu. Bu küçük yaşamların çağırıldıklarında geldiklerini keşfetmek bile yeterli olmuş olabilirdi. Bunu Kızılderili çocuklar da öğrenirdi ama her zaman babaları ya da erkek kardeşleriyle ve her zaman ilk avda. Diz çöküp alman gereken yaratıkla sessizce konuş, ona bunun iyi bir zaman olup olmadığını, senin yaşamını güçlendirmek için ölmeyi isteyip istemediğini sor? "Ölüm vaktin geldi mi?" diye sorar Kızılderili çocuk ve küçük yaratık razı olursa ona direnmez.

Küçük çocuk da böyle yapmıştı. Fakat onun yaptığı bu kadar basit değildi. O, hamamböceklerini kendisi için ölmeleri için çağırmamıştı, böyle bir ihtiyacı yoktu. Çağırdığı hayvanları koruyordu. Bir anlaşma yapmış gibiydiler. Hamamböceklerinin gitmediği belli başlı yerler vardı.

Alvin'in yatağına, küçük kardeşi Calvin'in beşiğine, Alvin'in taburenin üstüne koyduğu katlanmış kıyafetlerine giremezlerdi. Bunun karşlığında Alvin onları asla öldürmüyordu. Bu odada güvendeydiler. Onlar için bir sığınak, yuva görevi görüyordu.

Ama bunun mucizevi yanı, bu beyaz çocuğun bir Kızılderili erkeğinin yeteneklerini bile aşan bir şeyi yapabiliyor olmasıydı. Bir Kızılderili ne zaman bir ayıya, "Gel ve benimle birlikte yaşa, seni koruyacağım," demişti? Bir ayı böyle bir şeye ne zaman inanmıştı? Işığın bu çocukta toplanmış olmasına şaşmamalı.

Bu, Beyaz adam Hooch'un saçma hüneri ya da Eleanor'un yaşayan, güçlü büyülerinden çok farklıydı. Bu, Kızılderili adamın doğaya uyum sağlayabilmek için sahip olduğu güce benzemiyordu. Hayır, Alvin kendisini bir şeye uydurmaya çalışmıyordu. Doğa ona uyuyordu. Bu küçük yaratıkların onunla birlikte yaşadığı bu küçük yere Alvin hükmediyor ve doğa onun isteklerine uyuyordu.

Peki çocuk bunun ne kadar mucizevi bir şey olduğunu anlamış mıydı?

Hayır, hayır, sahip olduğu yetenekten bihaberdi. Nasıl bilebilirdi ki? Bunu hangi Beyaz adam anlayabilirdi ki?

Alvin Junior şimdi, kendisine yapılan şeyi anlamadığı için, yarattığı hassas şeyi yok ediyordu. Onu ısıran aslında böcekler değil, kız kardeşlerinin geceliğine soktuğu metal pimlerdi. Şimdi duvarın arkasından ona güldüklerini duyabiliyordu. Çok korktuğu için, şimdi çok kızgındı. Yaptıkları şeyin karşılığını vermek, öcünü almak istiyordu; Lolla-Wossiky onun çocukça öfkesini hissedebiliyordu. Kardeşlerine takılmak için küçük bir şey yapmıştı,

kardeşleri ise onu korkutarak, yüzlerce kötülük yaparak intikam almıştı. Alvin Junior yatağının ucunda oturup, iğneleri geceliğinden tek tek, dikkatle çıkardı. Beyaz adam hiçbir işe yaramayan metal eşyalarını, bu küçük iğneleri bile tutumlulukla saklıyordu. Orada otururken hamamböceklerinin duvarların üzerinde hızla koşuşturuğunu, yerdeki çatlaklara girip dışarı çıkrıklarını gördü ve nasıl bir intikam alacağını buldu.

Lolla-Wossiky, çocuğun aklında oluşturduğu planı hissetti. Alvin, yerde diz çöküp, yapmak istediğini hamamböceklerine usulca anlattı. Alvin daha küçük bir çocuk, kendisine bir şeyler öğretebilecek kimsesi olmayan Beyaz bir çocuk olduğu için, sesli konuşuyor, hamamböceklerinin konuştuğu dili bir şekilde anlayabileceğini düşünüyordu.

Ve zihninde onlara yalan söyledi. Açlık, dedi onlara ve diğer odada, yemek. Duvarın altından kızkardeşlerinin odasına girip, onların yataklarına ve vücutlarına çıkarlarsa yemek bulabilirlerdi. Acele ederlerse orada herkese yetecek kadar yiyecek vardı. Yalan söylüyordu ve Lolla-Wossiky bu yaptığından dolayı ona bağırmak istedi.

Eğer bir Kızılderili diz çöküp ihtiyacı olmayan bir avı çağırırsa, avı onun yalan söylediğini anlar ve ona gitmezdi. Yalanın kendisi Kızılderili adamı topraktan uzaklaştırır, doğada yalnız başına kalmasına neden olurdu. Ama bu Beyaz çocuğun yalanları o kadar güçlü ve etkiliydi ki, hamam böceklerinin minik zekaları ona inanabiliyordu. Yüzlercesi, binlercesi duvarların altından hızla hareket edip diğer odaya girdi.

Alvin Junior bir ses duydu ve sevinçten çılgına döndü. Ama Lolla-Wossiky öfkeliydi. Alvin Junior'ın aldığı intikamdan duyduğu mutluluğu görmemek için gözünü açtı. Şimdi ise, hamamböcekleri yataklarına tırmanırken çığlık aran kız kardeşleri duyuyordu. Lolla-Wossiky gözlerini kapatıp, üzerine basılan hamamböceklerinin, her biri bedenini bir iğne batması gibi acıtan ölümlerini hissetti. Kara gürültü, tek bir ölümün anısıyla diğer ölümleri gölgeleyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, Lolla-Wossiky küçük acıların üzerinde ne kadar korkunç bir etki yarattığını unutmuştu.

Arıların ölümü gibi.

Hamamböcekleri, çöp yiyen, karanlık odalarda korkunç hışırtılar çıkaran, insanın teni üzerinde süründüklerinde nefret uyandıran işe yaramaz hayvanlardı. Ama yine de toprağın, yaşamın, yeşil sessizliğin bir parçasıydılar ve ölümleri korkunç bir gürültü çıkarıyordu, çünkü bir yalana inanmışlardı.

Lolla-Wossiky, oraya gelme nedeninin bu olduğunun farkına vardı. Toprak, bu çocuğun ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu, ona bu gücü nasıl kullanabileceğini, doğayı değiştirmeden önce onu hissetme gerekliliğini öğretecek kimsesi olmadığını bildiği için Lolla-Wossiky'yi buraya getirmişti. Bu çocuğun ona Kızılderili olmayı öğretecek kimsesi yoktu.

Buraya kendi rüya canavarım için değil, bu çocuğun rüya canavarı olmak için geldim.

Gürültü yatıştı. Kız kardeşler, erkek kardeşler, anne ve baba uykularına geri döndü. Lolla-Wossiky, parmaklarını kütüklerin arasındaki boşluklara bastırıp, dikkatle tırmandı. Kendine güvenmek yerine, hareketlerini toprağın

kılavuzluğuna bırakmak için gözünü kapadı. Çocuğun odasının penceresi açıktı. Lolla-Wossiky dirseklerini pervaza dayayıp, havada asılı kalarak içeri baktı.

Önce gözlerini açık tutup, bir yatak, üzerinde dikkatle katlanmış giysiler olan arkalıksız bir sanalye ve yatağın ucunda bir beşik gördü. Pencere, yatak ile beşik arasındaki alana açılıyordu.

Lolla-Wossiky gözlerini tekrar açtı. Alvin yatakta yatıyordu. Lolla-Wossiky, çocuğun ateş gibi heyecanının sıcaklığını hissetti. Yakalanmaktan o kadar korkmuş, zaferi onu o kadar coşturmuştu ki, şimdi titreyerek yatıyor, nefes alıp verişini normale döndürmeye ve gülme isteğini bastırmaya çalışıyordu.

Lolla-Wossiky yeniden gözünü açıp, pervaza tırmandı ve kendisini odaya attı. Alvin'in onu fark edip çığlık atmasını bekledi ama çocuk hla kıpırdamadan yatıyordu. Odada çıt yoktu.

Gözü açıkken çocuk onu, onun çocuğu gördüğünden fazla göremiyordu. Ne de olsa bu rüyanın sonuydu ve Lolla-Wossiky çocuğun rüya canavarıydı. Çocuğa tek gözü kör, alkolik bir Kızılderili olarak gözükmeden, ona vizyonlar göstermekle görevliydi.

Peki ona nasıl biz vizyon göstereceğim?

Lolla-Wossiky, elini, altında hâlâ peştemalini giydiği pantolonunun içine sokru ve bıçağını kınından çıkardı. Birinde bıçak olan iki elini de havaya kaldırdı ve gözünü kapadı.

Çocuk onu hâlâ görmüyordu; gözleri kapalıydı. Bu yüzden Lolla-Wossiky, gittikçe daha fazla aydınlandığını hissedebilmek için etrafındaki beyaz ışığı kendinde topladı. Işık cildine vuruyordu, bu yüzden üzerindeki göm-

leği yırtıp göğüslerini çıplak bıraktı ve ellerini yeniden yukarı kaldırdı. Çocuk şimdi kapalı göz kapaklarının arasından odadaki aydınlığı görebiliyordu. Gözlerini açtı.

Lolla-Wossiky, çocuğun gördüğü hayalet karşısında duyduğu dehşeti hissetti: Bembeyaz bir ışıkla parlayan, elinde keskin bir bıçak tutan tek gözlü bir Kızılderili. Ama Lolla-Wossiky'nin uyandırmak istediği duygu korku değildi. Kimse kendi rüya canavarından korkmamalıdır. Bu aydınlığa çocuğu da dahil edebilmek için ışığı çocuğa doğru gönderdi. Işıkla birlikte sakinlik de gönderdi. Korkma küçük çocuk, sakinleş...

Çocuk biraz rahatlamış gözükse de, doğrulup duvara yaslanmış vaziyette, yatağında kıpırdanmaya devam ediyordu.

Çocuğu, uyku yaşamından uyandırmanın zamanı gelmişti. Lolla-Wossiky ne yapacağını nereden bilebilirdi? Kızılderili ya da Beyaz, daha önce hiçbir insan bir başkasının rüya canavarı olmamıştı. Yine de ne yapması gerektiğini, çocuğun ne görmesi ve hissetmesi gerektiğini düşünmeden biliyordu. Lolla-Wossiky o anda aklına gelen ilk şeyin doğru olduğunu düşünüp gerçekleştirmeye başladı.

Lolla-Wossiky elinde tuttuğu bıçağın keskin kısmını açık tuttuğu diğer eline bastırdı ve avuç içinde derin bir yara açtı. Akan kanlar kolunun ön kısmından akıp gömleğinin ucunda birikti ve kısa süre sonra yere damlamaya başladı.

Açtığı yaranın acısını bir anda duydu. Lolla-Wossiky bu acıyı bir resme dönüştürüp çocuğun zihnine sokmanın yolunu biliyordu.

Küçük bir yaratığın gözlerinden, kız kardeşlerinin odasının resmi. Büyük bir açlık duyduğu yemeğin insanların bedenleri üzerinde olduğu vaadine uyarak hızla odaya dalan hamamböcekleri, büyük eller tarafından savruldu, yere fırlatıldı. Evin zemini, dev ayaklarının yere inen darbeleriyle sarsıldı. Birdenbire üzerlerine çöken gölge, ölümün acısı...

Kendilerine söylenen şeye güvenen, açlıkla odaya atılan, sonra ihanete uğrayan, ayaklar altında ezilen küçük yaratıklar...

Çoğu yaşamını kurtarmaya başardı, hızla kaçıp evin gizli deliklerine çekildi. Kızkardeşlerin odasından, ölüm odasından kaçtılar. Ama diğer odaya, yalanlar odasına kaçmaktansa orada kalsalardı daha iyi ederlerdi. Küçük yaratıkların yaşamında kelimelerin yeri yoktu, onlar düşünce olarak adlandırılabilecek şeye sahip değildi. Ama bir yerde karşılarına çıkabilecek ölümden duydukları korku, çıldırmış bir dünyadan, her an her şeyin olabileceği, hiçbir şeye güvenilemeyecek, hiçbir şeyin kesin olmadığı korkunç bir yerden duydukları korku kadar güçlü değildi.

Lolla-Wossiky vizyonu sonlandırdı. Çocuk ellerini gözlerine bastırmış, çaresizce ağlıyordu. Lolla-Wossiky daha önce hiç kimsenin duyduğu vican azabıyla bu kadar acı çektiğini görmemişti; Lolla-Wossiky'nin ona gösterdiği vizyon, bir insanın kendi göreceği bütün rüyalardan daha güçlüydü. Ben korkunç bir rüya canavarıyım, diye düşündü Lolla-Wossiky. Onu uyandırmamış olmamı dileyecek. Lolla-Wossiky, sahip olduğu güçten dehşete düşmüş bir halde gözünü açtı.

Lolla-Wossiky, çocuk gözünün önünden kaybolduğu anda, çocuğun da artık kendisini göremediğini biliyordu. Peki şimdi ne yapacağım? Diye düşündü. Burada bulunma amacım bu çocuğu delirtmek, ona kara gürültünün bana çektirdiği işkencenin aynısını yaşatıp gitmek mi?

Yatağın titremesinden, çarşafların hareketinden, çocuğun hâlâ sarsılarak ağladığını anladı. Lolla-Wossiky gözünü açıp, çocuğa ışık yolladı. Sakinleş küçüğüm, sakinleş...

Çocuğun ağlaması hafif iniltilere dönüştü. Yeniden, o sırada hâlâ göz kamaştırıcı bir ışıkla parlamakta olan Lolla-Wossiky'ye baktı.

Lolla-Wossiky ne yapacağını bilemiyordu. O, sessizliğini ve şaşkınlığını korurken, Alvin konuşmaya başladı. "Özür dilerim, bir daha böyle bir şey yapmayacağım, ben..."

Lolla-Wossiky, daha iyi görmesine yardımcı olabilmek için ona doğru daha fazla ışık gönderene dek özürlerine devam etti. Çocuk, bunu neredeyse kendisine sorulmuş bir soru gibi algıladı. Bir kere daha yapmayacağın şey nedir?

Alvin cevap veremedi, bilmiyordu. Tam olarak ne yapmıştı? Hamamböceklerini ölüme gönderdiği için miydi bunca vicdan azabı? Büyülü bir aydınlıkla ışıldayan adama baktı ve gözünün önünde, bir geyiğin önünde diz çökmüş bir Kızılderilinin görüntüsü canlandı. Kızılderili geyiği ona gelip ölmeye çağırıyordu. Geyik titreyerek, korkarak geldi. Kızılderili çektiği okunu bıraktı ve ok geyiğin böğrüne saplandı. Bacakları sendeleyen hayvan yere yığıldı. Ölmek ya da öldürmek günah değildi, çünkü ikisi de yaşamın parçasıydı.

Yoksa acı duymasına neden olan sahip olduğu güç, canlı ve nesneleri nereye isterse hareket ettirebilme, istediği şekilde kırılmalarını ya da yapıştırmaya ya da çekiçle vurmaya gerek kalmayacak şekilde birleşmelerini sağlama hüneri miydi?

Işıldayan adama yeniden baktı ve kendisini ellerini bir taşa bastırırken gördü. Taş ellerinin arasında tereyağı gibi eriyip, istediği şekle girdi. Dağın kenarından düşüp aşağı doğru yuvarlandı, ellerinin arasında şekillenmiş kusursuz bir dünya olana dek büyüdü, büyüdü ve onunla birlikte tüm dünya, ağaçlar çimenler, küçük ve büyük hayvanlar yeşererek, koşarak, zıplayarak uçarak ve yüzerek yaratılışa övgülerini sundu. Hayır, eğer nasıl kullanılacağını bilseydi, sahip olduğu korkunç değil, yüce bir güçtü.

Sebep olduğum ölümler ve sahip olduğum güç değilse, nedir peki benim hatam?

Işıldayan adam ona bu kez hiçbir şey göstermedi. Bu kez Alvin sorusunun cevabını gözünün önünde canlanan vizyonda bulamadı. Şimdi beklediği cevapları zihninde aradı. Anlayamayacağını, anlayamayacak kadar aptal olduğunu hissetti ama bir anda her şey aydınlandı.

Hatası, sahip olduğu hüneri kendisi için kullanmasıydı. Hamamböceklerinin, Alvin'in bunu onlar için yaptığını düşünmesi, fakat çocuğun her şeyi kendisi için yapıyor olmasıydı. Hamamböceklerini, kız kardeşlerini incitiyor ve diğer herkese acı çektiriyordu. Peki ne için? Çünkü Alvin Miller Junior öfkeliydi ve herkesten intikam almak istiyordu.

Işıldayan adama baktı ve onun tek gözünden çıkıp kalbine sıçrayan bir ateş parçası gördü. "Gücümü bir daha asla kendim için kullanmayacağım," diye mırıldandı

Alvin. Ağzından bu sözler çıkarken kalbinin tutuştuğunu, içinin yandığını hissetti. Sonra Işıldayan adam yeniden ortadan kayboldu.

Lolla-Wossiky soluk soluğa kalmıştı. Başı dönüyordu. Kendisini çok zayıf, bitkin hissetti. Çocuğun o sırada ne düşündüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Sadece ona hangi vizyonları gönderebileceğini biliyordu ve en sonunda hiçbir vizyon kalmadı. Odada ayakta dikilmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. En sonunda çocuğa bir ateş titreşimi gönderdi ve bu ateşi kalbine gömdü.

Peki şimdi ne olacaktı? Gözünü iki kez kapatıp çocuğa gözükmüştü. Yapması gereken başka bir şey kalmış mıydı? Olacakların bu kadarla kalmayacağını biliyordu.

Gözünü üçüncü kez kapadığında, çocuğun şimdi az önce olduğundan çok daha fazla parladığını, ışığın kendisinden çocuğa geçtiğini gördü ve anladı: O, çocuğun rüya canavarıydı, evet, ama çocuk da onun rüya canavarıydı. Şimdi, rüya yaşamından uyanma zamanıydı.

Üç adım atıp yatağın yanında diz çöktü. Kendi yüzü ile çocuğun korku dolu yüzü arasında çok az mesafe vardı. Çocuğun yüzü o kadar aydınlıktı ki, Lolla-Wossiky kendisine bakanın bir çocuk değil, yetişkin bir erkek olduğundan kuşku duyacak gibi oldu. Ondan ne istiyorum? Neden buradayım? Bu güçlü çocuk bana ne verebilir?

"Her şeyi tek parça haline getir," diye fısıldadı Lolla-Wossiky. İngilizce değil, Shaw-Nee dilinde konuştu.

Peki çocuk onu anladı mı? Alvin küçük elini kaldırıp usulca Lolla-Wossiky'ye doğru uzattı ve köy gözünün altına, yanağına dokundu. Sonra parmağını içi boş göz kapağına dokunana kadar kaldırdı.

Havada bir çıtırdama sesi ve göz kamaştırıcı bir aydınlık oluştu. Çocuk nefes nefese kalıp elini Lolla-Wossiky'nin yanağından çekti. Lolla-Wossiky onu görmedi, çünkü çocuk bir anda görünmez hale geldi. Ama Lolla-Wossky gördüklerine hiç dikkat etmiyordu, çünkü hisettiği şey inanılır gibi değildi:

Sessizlik. Yeşil sessizlik. Kara gürültü tamamen, kesin olarak ondan uzaklaşmıştı. Toprak-duygusu geri dönmüş ve uzun zamandır sahip olduğu yara iyileşmişti.

Lolla-Wossiky, toprak ona eskisi gibi geri dönerken, orada diz çökmüş, güçlükle nefes alıyordu. Onca yılın ardından ne kadar güçlü olduğunu, her yönü görebildiğini, her hayvanın nefes alışını duyduğunu, her bitkinin kokusunu alabildiğini unutmuştu. Şimdi kendisini son nefesini verecek kadar susuz kaldığı anda boğazına hızla soğuk su dökülen, suyu yutamayan, nefes alamayan bir adam gibi hissediyordu. Ne var ki onun susuzluğu çok daha güçlüydü ve şimdi bu şeye o kadar ani bir şekilde kavuşmuştu ki, şimdi bunu içinde taşıyamıyor, içinde uyanan duyguya dayanamıyordu.

"İşe yaramadı," diye fısıldadı çocuk, "çok üzgünüm."

Lolla-Wossiky sağlıklı gözünü açtı ve çocuğu ilk kez olduğu gibi gördü. Alvin, onun kör gözüne bakıyordu. Lolla-Wossiky bunun nedenini merak etti; elini uzatıp kör gözüne dokundu. Göz kapağı hâlâ boş göz çukurunun üstünde sallanıyordu. Sonra anladı. Çocuk, Lolla-Wossiky'nin gözünü iyileştirmesi gerektiğini zannetmişti. Hayır, hayır, hayalkırıklığına uğrama küçük çocuk, beni zaten büyük bir sakatlıktan kurtardın; bu küçük yarayı neden umursayayım? Görme gücümü hiçbir zaman kay-

betmemiştim; beni terk eden toprak duygumdu ve sen onu bana geri verdin.

Tüm bunları çocuğa haykırmak, yaşadığı mutluluğu ona da duyurmak istedi. Ama o ana kadar yaşadıkları ona zaten yeterince ağır gelmişti. Kelimeler dudaklarından dökülmedi. Artık ikisi de uyanık olduğu için ona vizyon bile gönderemezdi. Rüya sona ermişti. Birbirlerinin rüya canavarı olmuşlardı.

Lolla-Wossiky çocuğu iki eliyle kavradı, onu kendisine çekti, alnına bir babanın oğlunu, bir kardeşin kardeşi, bir adamın en iyi dostunu ölmeden bir gün önce öpüşü gibi güçlü bir öpücük bıraktı. Sonra pencereye koştu ve aşağı atladı.

Toprak, yaşadığı onca yıldan farklı olarak, diğer Kızılderililerin olduğu gibi kendisini onun ayaklarına da bıraktı; adımını attığı yerde çimenler daha güçlü yeşerdi, çalılıklar ona yol verdi, ağaçların arasında koşarken yapraklar yumuşadı. Onu kimin duyduğuna aldırmadan bağırdı, çığlık attı, şarkı söyledi. Hayvanlar önceden olduğu gibi ondan kaçmadı, bir geyik ormanda zıplayarak çıkıp çayırlık boyunca onunla birlikte koştu ve Lolla-Wossiky başını onun böğrüne yaslayıp dinlendi.

Nefesi kesiliceye kadar koştu, tüm bu sırada hiçbir düşmanla karşılaşmadı, hiçbir acı hissetmedi; yine eskisi gibi, her açıdan bütün, eksiksizdi artık. Wobbish Nehrinin kıyısında dikilip, kahkahalar atarak, nefes almaya çalıştı.

Beyaz çocuğa acı vermek için kestiği elinin hâlâ kanadığını ancak o zaman fark etti. Pantolonunu ve gömleğini kan kaplamıştı. Beyaz adamın giysisi! Onların giysilerine

hiçbir zaman ihtiyacım olmadı. Üstündekileri çıkarıp nehire fırlattı.

Bunun üzerine komik bir şey oldu. Giysiler nehrin üzerinde hareket etmeden, dibe batmadan, akıntıya kapılıp ilerlemeden öylece durdu.

Bu nasıl olabilirdi? Rüya sona ermemiş miydi? Hâlâ tam olarak uyanmamış mıydı?

Lolla-Wossiky gözünü kapadı. Hemen sonra korkunç bir şey gördü ve dehşet içinde bağırdı. Gözünü kapadığı anda kara gürültüyü, sert ve donmuş bir halde gördü. Nehrin, suyun suretine bürünmüştü. Su, ölümden yapılmıştı. Gözünü yeniden açtığında su yine eski halindeydi ama giysileri hâlâ suyun üzerinde hareket etmiyordu.

Gözünü kapadı ve giysilerinin olduğu yerde, siyah yüzeyin üzerinde parlayan bir ışık demeti gördü. Kendi kanı, göz kamaştırıcı bir ışık yayıyordu.

Şimdi kara gürültünün bir şey olmadığını, gerçekte hiçlik ve boşluktan oluştuğunu anlıyordu. Toprağın bittiği yerde boşluk başlıyordu; bu dünyanın sonuydu. Ama kanının parladığı yer, hiçliğin karşısındaki bir köprü gibi gözüküyordu. Lolla-Wossiky gözünü açmadan diz çöktü ve kesik, hâlâ kanayan elini uzatıp suya dokundu.

Katı ve sıcaktı. Kanını suya bulaştırdı ve suyun yüzeyinde bir platform oluştu. Sürünerek bu platformun üstüne çıktı. Sıcak olması dışında aynı buz gibi düz ve sertti.

Gözünü açtı. Etrafında gördüğü yine bir nehirdi ama vücudunun altında hissettiği şey katıydı. Su, kanının değdiği yerde katılaşıp düz hale geliyordu.

Giysilerinin bulunduğu yere doğru sürünüp, giysilerin daha da öteye kaymasını sağladı. Tüm bu hareketleri

sonucunda, kanayan eli ve giysilerinden buluşan kan, nehrin diğer yakasına uzanan bir kan köprüsü oluşturdu.

Yaptığı, imkânsız bir şeydi. Çocuk, onu iyileştirmekten çok daha fazlasını yapmış, şeylerin düzenini değiştirmişti. Bu, korkutucu ve harika bir şeydi. Lolla-Wossiky ellerinin arasındaki suya baktı. Tek gözlü yansıması kendisine bakıyordu. Sonra gözlerini kapadı ve gözünün önünde yepyeni bir vizyon belirdi.

Kendisini açık bir alanda, her kabileden binlerce Kızılderiliye konuşurken gördü. Hepsi güçlü ve zinde, Beyaz adamın içkisinden, Beyaz adamın nefretinden kurtulmuş bin, beşbin, on bin Kızılderili hep birlikte bir şehir kuruyordu. Gördüğü vizyonda halkı ona Peygamber diyor ama o bir Peygamber olmadığında ısrar ediyordu. O sadece kapı, açık kapıydı. Bu kapıdan geçin ve güçlü olun, diyordu. Tek bir halk, tek bir ülke.

Kapı. Tenskwa-Tawa.

Vizyonunda, annesinin yüzü belirdi ve ona yeni adıyla seslendi: Tenskwa-Tawa. Rüyandan uyandığına göre, artık senin adın bu.

Ve o gece, Wobbish nehrinin katılaşmış suyunun aşağısına bakarken, başka o kadar çok şey gördü ki, başkalarına anlatması imkânsızdı; suyun üzerinde geçirdiği o bir saatte, toprağın tüm tarihini, Beyaz, Kızılderili ya da Siyah, bu topraklara ayak basmış her insanın geçmişini gördü. Başlangıcı ve sonu gördü. Büyük savaşları ve korkunç kıyımları, bütün insanların katledilişini, tüm günahları gördü; ama tüm bunların yanında iyiliği, güzelliği de gördü.

Hepsinden önemlisi, Kristal Şehrin vizyonunu gördü. Cam kadar sert ve berrak, asla erimeyecek sudan yapılmış, ülkenin yedi mil ötesine gölgelerini ulaştırabilecek kadar yüksek kristal

kulelerden oluşan şehri... Ama bu kuleler o kadar saf ve berraktı ki, etraflarına hiç gölge düşürmüyorlardı, güneş hepsine rahatlıkla nüfuz edebiliyordu. Bu ülkede yaşayan herkes, kristalin derinliklerine bakıp, Lolla-Wossiky'nin o sırada gördüğü vizyonları görebiliyordu. Kusursuz kavrayış, işte sahip oldukları şey buydu. Saf gün ışığının gözleriyle görüyor ve şimşeğin sesiyle konuşuyorlardı.

Bundan sonra Tenskwa-Tawa ismiyle anılacak olan Lolla-Wossiky, Kristal Şehri kendisinin mi kuracağını, bu şehirde yaşayıp yaşamayacağını, hatta ölmeden önce bu yerip görüp göremeyeceğini bilmiyordu. Wobbish Nehrinin katı suyunda gördüğü ilk şeyleri yapması yeterliydi. Zihni artık hiçbir şey göremeyene kadar bir saniye bile ara vermeden baktı. Sonra uzaktaki kıyıya doğru sürüntü, nehrin kenarına çıktı ve vizyonunda gördüğü çayırlığa gelene kadar yürüdü.

Burası, Kızılderililerin tamamını toplayacağı, vizyonunda neler gördüğünü onlara anlatacağı ve onlara en güçlü değil güçlü, en kalabalık değil, kalabalık, en özgür değil, özgür bir halk olmaları için yardım edeceği yerdi.

Bir ağacın yüksek bir dalında bir içki fıçısı vardı. Yaz boyunca, insanların göremeyeceği o noktada saklanmıştı. Ama yağmur, yakıcı güneş ışığı, böcekler ve sincapların dişleri fıçıyı bulmuştu. Islandı, kurudu, ısındı, soğudu; hiçbir fıçı bu koşullarda sonsuza dek dayanamaz. Çok az olsa da yeteri kadar çatladı ve içindeki sıvı damla damla sızmaya başladı. Fıçı, birkaç saat içinde boşalmıştı.

Hiç önemi yok. Onu kimse aramıyordu. Kimse yokluğunu çekmiyordu. Kış mevsiminde buzlaşıp parçalara ayrılığında, kırıntıları ağaçtan karlı zemine döküldüğünde hiç kimse yas tutmadı.

▸5◂
Bir İşaret

İnsanların Peygamber olarak gördüğü bir Kızılderili hakkında söylentiler yayılmaya başladığında, Vali Bill Harrison güldü ve şöyle dedi: "O adam benim eski dostum Lolla-Wossiky'den başkası değil. Benden çaldığı içki tükendiğinde, o vizyonları görmeyeceğine emin olun."

Fakat Vali Harrison bir süre sonra, Peygamberin sözlerine ne kadar önem verildiğini, Kızılderililerin onun adını, Hıristiyanlar İsa'dan söz ettiğinde olduğu gibi ne kadar büyü kbir saygıyla andığını fark etti ve bu durum biraz paniğe kapılmasına neden oldu. Bu yüzden bütün Kızılderilileri Carthage City'ye çağırdı- viski dağıtım gününe çok az kaldığı için yeterli kalabalığı toplamakta pek güçlük çekmedi- ve onlara bir konuşma yaptı. Bu konuşmada bir noktanın özellikle altını çizdi:

"Eğer Lolla-Wossiky gerçekten bir peygamberse, o zaman bize bir mucize göstermeli, konuşmak dışında başka hünerleri olduğunu kanıtlamalı. Ondan birinin elini ya da ayağını koparmasını, sonra bu uzvu yerine yerleştirmesini isteyin. Bir peygamber olduğunu ancak bunu yaparak kanıtlayabilir öyle değil mi? Ya da en iyisi ondan birinin gözünü çıkarmasını ve bu gözü iyileştirmesini isteyin. Aklınızdan geçen şeyi tahmin ede gibiyim. Tek gözü eksik bir adam bir mucize gerçekleştirmek için pek uygun değil ha? Öyleyse ben de tek gözü olduğu sürece onun bir peygamber olamayacağını söylüyorum!"

Harrison'ın bu sözleri peygambere ulaştı. O sırada, Tippy-Canoe'nın Wobbish'in sularına döküldüğü yerden bir mil bile uzakta olmayan kıyılarına uzanan bir çayırlıkta ders veriyordu. Viski bağımlısı bazı Kızılderililer onunla dalga geçip, "Olmayan gözünü iyileştirmeni görmeye geldik," diyerek, ona bayağı güçlük çıkarıyordu.

Lolla-Wossiky, sağlıklı gözünü kapatıp onlara, "Bu gözle zayıf ve hasta, içkinin kölesi olmuş iki Kızılerili adam ve onlar gibi benimle, babamı öldürmüş adamın sözleriyle dalga geçen Kızılderilileri görüyorum," dedi.

Sonra sağlıklı gözünü kapatıp, "bu gözümle ise, bu toprağın zinde, güçlü ve güzel, karılarını ve çocuklarını seven ve tüm canlılara iyilikte bulunan iki çocuğunu görüyorum," dedi. Sonra gözünü açık şöyle dedi: "Söyleyin bana, hangi göz hasta ve doğru olanı hangi göz görüyor?" Kızılderililer utanarak, "Tenskwa-Tawa, sen gerçek bir peygambersin ve her iki gözün de doğruları söylüyor," dediler.

"Şimdi gidin ve Beyaz Katil Harrison'a, benden beklediği mucize işaretini gösterdiğimi söyleyin. Ve ona istediği bir başka işaretin daha gerçekleşeceğini, bür gün kendi evinin alevler içerisinde kalacağını anlatın. Bu yangını bir insan eli çıkarmayacak. Bu yangını sadece yağmur söndürebilecek ve alevler sönmeden önce sevdiği bir şeyi, elinden, ayaklarından ya da gözlerinden daha fazla değer verdiği bir şeyi ondan koparacak ve Harrison kaybettiği şeyi geri getirecek güce sahip olmayacak."

▸6◂
Barut Fıçısı

Hooch hayretler içinde kalmıştı. "Getirdiğim tüm sevkiyatı geri çeviriyorsunuz öyle mi?"

"Bize son sefer sattığın partiyi henüz tüketmedi Hooch," dedi levazım subayı. "Dört fıçı, sadece bu kadar istiyoruz. Aslına bakarsan, bu kadarı bile ihtiyaç duyduğumuzdan fazla."

"Ben, içki ile dolu bir gemiyle Dekane'den yola çıkıp, yol boyunca satış yapmak için başka hiçbir kasabada durmadan buraya gelme vedakarlığında bulunuyorum ve siz bana diyorsunuz ki..."

"Hadi ama Hooch, bunun ne tür bir fedakârlık olduğunu sanırım hepimiz biliyoruz." Levazım subayı yüzüne yapmacık bir gülümseme oturttu.

"Bence sen zararını telafi etmenin bir yolunu bulursun. Bunu başaramazsan, daha önce bizim üzerimizden ettiğin kâr konusunda dikkatli olmamışsın demektir."

"Size başka kim satış yapıyor?

"Hiçkimse," dedi levazım subayı.

"Carthage City'ye neredeyse yedi yıldır geliyorum ve son dört yıldır burada bir tekel oluşturdum..."

"...ve biraz dikkat edecek olursan, geçmişte sattığın içkinin çoğunu Kızılderililerin aldığını hatırlayacaksın."

Hooch etrafına bakındı, levazım subayının yanından ayrıldı ve nehir kenarının nemli çimenlik zemini üzerinde dikildi. Gemisi suyun üzerinde tembelce sallanıyordu.

Ortalıkta tek bir Kızılderili bile yoktu. Hooch bunun bir komplo olmadığından emindi. Kızılderili piyasası son gelişinde de kesattı ama önceleri her zaman en azından birkaç alkolik olurdu.

Dönüp levazım subayına bağırdı. "Yani artık tek bir viski bağımlısı Kızılderili bile kalmadı, diyorsun öyle mi?"

"Elbette hâlâ alkolik Kızılderililerimiz var. Ama henüz viskimiz tükenmedi. Kafayı çekip, bir yerlere yıkılmış olmalılar."

Hooch ancak kendisinin duyabileceği bir sesle küfretti. "Gidip bu konuyla ilgili Valiyle görüşeceğim."

"Maalesef bugün kesinlikle olmaz," dedi levazım subayı. "Bugün çok yoğun bir programı var."

Hooch, pis pis sırıttı. "Söz konusu ben olunca, programının yoğun olacağını zannetmiyorum."

"Yanılıyorsun, Hooch. Bunu özellikle belirtti."

"Bana kalırsa yoğun bir programı olduğunu zannediyor ama hiç de öyle değil."

"Keyfin bilir," dedi levazım subayı. "İhtiyacımız olan dört fıçıyı boşalttırmamı ister misin?

"Hayır," dedi Hooch. Sonra gemideki tayfasına, adam öldürmek gerekirse bunu yapacak ilk kişi olduğu için özellikle de Mike Fink'e bağırdı: "O viskiye bir kişi elini sürerse, onu denize fırlatmadan önce vücutlarında dört kurşun deliği görmek istiyorum!"

Bu söz üzerine yüzünü biraz daha ekşiten Mike Fink dışında gemi tayfası kahkaha atıp Hooch'a el salladı. Mike Fink'e kimin sataştığının, kulakları olmayan adamlardan anlaşılabileceğini söylerlerdi. Diğer kulağınız hâlâ yerinde duruyorken Fink'ten kaçmak istiyorsanız, ilk ku-

lağınızı çiğnemeye başlayana kadar beklemeniz, sonra kaçarken dikkatini dağıtmak için ona iki el ateş etmeniz gerekir. Gerçek bir nehir çocuğu. Ama, maaşını ödemezse Fink'in ona ne yapabileceğini düşünmek Hooch'u biraz endişelendiriyordu. Ama Bill Harrison getirdiği tüm içkinin parasını ödeyecekti, yoksa ikisinin de başı büyük belaya girerdi.

Hooch, askeri hapishaneye girerken birkaç şey fark etti. Harrison'ın dört yıl önce girişe astığı tabela yerinde duruyordu. Şimdi çok harap, yıkık dökük gözüküyordu ama kimse değiştirmemişti. Kasabanın da büyüdüğü falan yoktu. Her şey o yeni görünüşünü kaybetmişti ve ortama bir sefalet havası hâkimdi.

Hio bölgesinde ise işler tam tersi yönde gelişiyordu. Geçmişte burası gibi küçük askeri hapishane bölgeleri olan yerler şimdi boyalı evleri ve hatta birkaç asfalt zeminli sokağı olan gerçek kasabalara dönüşmüştü. Hio, en azından Suskwahenny sınırına yakın, doğu kısmı, hızla yükseliyordu ve insanlar buranın bir eyalet olmasına çok az kaldığını düşünüyordu.

Ama Carthage City'de yükselme adına hiçbir şey yaşanmıyordu. Hâlâ bir sürü asker bölgede sıkı bir disiplin sağlamaya çalışıyor ve Vali Bill'in takdirini kazanmaya çalışıyordu. Ama önceden tüm bölgeye yayılan viski bağımlısı Kızılderililerin yerine, şimdi nehir sıçanlarına benzeyen, Mike Fink'ten bile daha çirkin gözüken, saçı sakalına karışmış, üstlerinde sarhoş bir Kızılderiliden daha berbat bir viski kokusu taşıyan adamlar gelmişti. Dört eski bina meyhaneye dönüştürülmüştü ve bu yerler öğle ortalarında çok iyi iş yapıyordu.

İşte bu yüzden, diye düşündü Hooch. Sorun tam olarak bu. Carthage City gitti, yerine bir nehir kasabası, bir meyhane kasabası geldi. Nehir sıçanları tasını tarağını toplayıp ayrılmadığı sürece, bu viski kasabasında kimse yaşamk istemez.

Ama burası eğer bir viski kasabasıysa, Vali Bill, sadece dört fıçı isteme saçmalıklarına girmek yerine benden eski günlerdeki gibi tonlarca litre viski istemeli.

"İstediğiniz kadar bekleyebilirsiniz Bay Palmer ama Vali sizinle bugün görüşmeyecek."

Hooch, Harrison'ın ofisinin dışarısındaki bankta oturuyordu. Harrison'ın emir subayıyla ofisini değiştirdiğini fark etti. Büyük ve konforlu ofisinden neye karşılık vazgeçti acaba? Bu oda çok küçüktü ve dışarıya açılan hiçbir penceresi yoktu. Bunun altında yatan bir neden olmalıydı. Demek ki Harrison insanların ofisinden içeri bakmasından hoşlanmıyordu. Hatta belki de birisi tarafından öldürülmekten korkuyordu.

Hooch orada iki saat oturup, odaya girip çıkan askerleri izledi ve öfkeden çıldırmamaya çalıştı. İnsanları, içeri girdiklerinde sağlıklı düşünemeyecek kadar bekletip sinirlendirmek, Harrison'ın arada sırada yaptığı bir şeydi. Bunu kimi zaman onları gücendirip oradan ayrılmalarını ya da görüştükleri sırada rahatça zorbalık edebilmek için kendilerini küçük ve önemsiz hissetmelerini sağlamak için yapardı. Hooch tüm bunları biliyordu, bu yüzden sakinliğini korumaya çalıştı. Ama vakit akşamı bulduğunda ve askerler nöbet değiştirip işten çıkmaya başladığında, yaşadığı şey tahammül sınırlarını zorlamaya başlamıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu masasının başına kurulmuş olan onbaşıya.

"İşten çıkıyorum," dedi onbaşı.

"Ama ben hâlâ buradayım," dedi Hooch.

"İstersen sen de işi bırakabilirsin," dedi onbaşı.

Bu ukalaca yanıt Hooch'un üzerinde bir tokat etkisi yarattı. Bir zamanlar bu çocuklar Hooch Palmer'a dalkavukluk edebilmek için elinden geleni yapardı. Her şey ne kadar hızlı değişiyordu! "İhtiyar ananı satın alıp, başkasına kâr ile satabilirim," dedi Hooch.

Hooch istediği etkiyi elde etti. Onbaşı şimdi sıkılmış gözükmüyordu. Ama üslubunu değiştirip dengesini yitirmemekte ısrarcıydı. Hazır olda durur gibi orada ayakta dikilip, "Bay Palmer, bugün tüm gece ve yarın bütün gün burada bekleyebilirsiniz ama Vali Ekselansları ile görüşmek için içeri giremeyeceksiniz. Gün boyunca burada beklemiş olmanız bile burada işleyen prosedürleri anlayamayacak kadar kalın kafalı olduğunuzun açık bir göstergesi."

Öfkeye kapılan bu kez Hooch oldu. Bir anda askerin üstüne atıldı. Buna tam olarak atılmak denemez aslında, daha çok vur kaç yöntemini kullandığını söylesek yeriydi, çünkü Hooch bir centilmen gibi kavga etmenin kurallarını hiçbir zaman öğrenememişti. Onun düello anlayışı, bir kayanın arkasına saklanıp düşmanının geçmesini beklemek, onu sırtından vurmak ve arkasına bakmadan kaçmaktan ibaretti. Bu yüzden onbaşı dizine Hooch'un çizmesinden çıkan sağlam bir tekme yedi ve bacağı geriye doğru burkuldu. Onbaşı, sadece duyduğu acıdan değil, böyle bir darbe aldıktan sonra bacağının hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağını bildiği için büyük bir gürültü kopardı. Hooch, zavallı askerin orasına vurmakla iyi etmediğini biliyordu ama o çocuk da çok kendini beğenmişti.

O sözleri söylemektense, tekmeyi yemek için yalvarsaydı daha iyi olurdu.

İşin kötüsü, onbaşı orada yalnız değildi. İlk haykırışından sonra, bir çavuş ve dört asker Valinin ofisinden çıkıp yanlarınd bitti ve büyük bir öfkeyle süngülerini Hooch'a doğrulttu. Çavuş, askerlerinden ikisine onbaşıyı revire götürmelerini emretti. Diğerleri Hooch'u tutukladı. Ama dört yıl önce en son tutuklandığında olduğuna benzer bir muamele görmedi. Bu kez tüfeklerin dipçiğini, görünürde kazara Hooch'un vücudunun birkaç yerine indirdiler ve nasıl olduysa, Hooch'un giysilerinin üstünde ayak izleri oluştu. Onu bu kez malzeme odasına değil, gerçek bir kodese attılar. Vücudunda giysileri ile birlikte darp izleri bıraktılar.

Buradaki prosedürlerin değiştiğine hiç şüphe yok.

O gece üçü sarhoş, üçü kavga etme suçuyla altı adam daha kodese atıldı. Hiçbiri Kızılderili değildi. Hooch, konuşmalarını dinledi. Sohbetlerinde hiçbir zekâ parıltısı görmemiş olsa da, Kızılderilileri dövmek ya da bazıları ile dalga geçmekle ilgili hiçbir şey söylememeleri onu şaşkına uğrattı. Sanki Kızılderililer bölgeden kaybolup gitmişti.

Belki de bu doğruydu, belki de Kızılderililerin hepsi buradan kaçıp gitmişti. Ama Vali Harrison'ın istediği de bu değil miydi? Kızılderililer gitmişken, Carthage City, neden yerleşimcilerle dolup, yıllardır beklediği refah seviyesine ulaşmamıştı?

Hooch'un duyabildiği elle tutulur tek ipucu, kavgacılardan birinin şu söylediğiydi: "Sanırım vergi sezonuna kadar peş parasızım." Diğerleri bağırıp çağırmaya başla-

dı. "Devlet hizmetine girmeye itirazım olmaz ama o iş de sürekli değil."

Hooch, ne demek istediklerini sormamasının daha yerinde olacağını düşündü. Dikkatlerini çekmeye gerek yoktu. Kodeste geçirdiği gece ne kadar berbat bir halde gözüktüğünün bilinmesini istemezdi. Bu tür şeyler çok çabuk yayılır ve çok geçmeden insanlar senin kolaylıkla kavgaya karışabilecek bir tip olduğunu düşünmeye başlardı. Hooch, hele de bu yaşında, insanların kendisine yeniden kaba bir sokak kavgacısı muamelesi yapmalarını istemiyordu.

Sabah olduğunda askerler onu almaya geldiler. Bu kez farklı askerlerdi ve önceki günkü gibi ayaklarına ve silahlarının dipçiklerine hakim olmamazlık etmediler. Sadece Hooch'u cezaevinden çıkardılar ve o da en sonunda Bill Harrison'la görüşme şansı yakaladı.

Ama valinin ofisinde değil, konağının bodrum katındaki odasında. Oraya girmeleri de oldukça tuhaftı. Askerler- on iki kadar- evin arkasında ilerledi ve içlerinden biri bir anda bodrum katının kapısına vurdu ve diğer ikisi Hooch'u merdivenlerden kısmen sürükleyerek indirdi. Kapı, neredeyse kafalarını içeri sokar sokmaz hızla kapandı ve tüm bu sırada askerler sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi yürümeye devam etti. Bu Hooch'un hiç hoşuna gitmedi. Bu, Harrison'ın, Hooch'un onunla birlikte olduğunu kimsenin görmesini istemediği anlamına geliyordu. Görüşme korkunç olaylarla sonuçlanabilir ve Harrison ne olursa olsun inkâr edebilirdi. Askerler de bunun farkındaydı ama önceki gece dizi kırılmış arkadaşlarını da unutmamışlardı. Elbette Hooch Palmer'ın lehine şahitlik edecek değillerdi.

Harrison yine her zamanki tavırlarını sergilerdi. Gülümseyerek Hooch'un elini sıktı ve omzuna dostça vurdu. "Nasılsın Hooch?"

"Daha iyi gibiyim Vali. Karın ve küçük çocuğun nasıl?"

"Tahmin edebileceğin gibi pek iyi değil. Bu sınır bölgesine yerleşmek onun gibi kibar bir kadına fazla yaramadı. Küçük çocuğuma gelince, tam bir asker, ona küçük bir üniforma bile diktik, onu geçit töreninde diğer askerlerle birlikte yürürken görmelisin."

"Bu anlattıkların bende kendime bir eş bulup aile kurma isteği uyandırıyor."

"Bunu yürekten tavsiye ederim. Oh, Hooch, dalgınlıktan seni buyur etmeyi unuttum. Lütfen şöyle otur."

Hooch oturdu. "Teşekkürler Bill."

Harrison hoşnutça gülümsedi. "Seni yeniden görmek çok güzel. Uzun zaman oldu."

"Keşke seni dün görseydim," dedi Hooch.

Harrison'ın yüzünü kederli bir gülümseme kapladı. "Meşguldum. Benim çocuklar sana programımı dolu olduğunu söylemediler mi?"

"Önceleri programında bana bir şekilde yer ayırmasını bilirdin, Bill."

"Bazen nasıl olur bilirsin. Gerçekten çok yoğun oluyorum. Ne yapabilirim ki?"

Hooch başını salladı. "Hadi ama Bill, birbirine uzun süredir yalan söyleyen iki insanız. Dün olanlar bir planın parçasıydı ve bu benim planım değildi."

"Neden bahsediyorsun Hooch?

"Dediğim o ki, belki o onbaşı bacağının kırılmasını istemedi ama içimden bir his, onu beni tahrik etmekle görevlendirdiğinizi söylüyor."

"Onun işi, önceden randevusu olmayan hiç kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlamaktı Hooch. Bildiğim tek plan bu." Harrison üzgün gözüktü. "Hooch, bu yaptığının çok yakışıksız olduğunu söylemeliyim. Bireşik Devletler ordusuna mensup bir subaya saldırmaya nasıl cüret edersin?"

"Bir onbaşı subay değildir Bill."

"Keşke seni yargılanmak üzere Suskwahenny'ye gönderebilseydim, Hooch. Orada avukatlar, jüriler ve başka görevliler var. Ama duruşmanın burada yapılması gerekiyor ve buradaki jüriler, bir onbaşının dizini kırabilecek kadar aşağılık insanlardan pek hoşlanmıyor."

"Bence tehditlerini bir yana bırakıp benden gerçekten ne istediğini söylemelisin."

"Senden bir şey istemek mi? Senden iyilik isteyecek değilim Hooch. Sadece başını yasalarla belaya sokmuş bir arkadaşım için kaygılıyım."

"Ortada gerçekten korkunç bir şey olmalı. Yoksa gözümü korkutmak yerine bana rüşvet verme yolunu seçerdin. Beni tehdit etmezsen yapmayı istemeyeceğim bir şey... Benim bile yapamayacağım kadar kötü olduğunu düşündüğün bu şeyin ne olduğunu kestirmeye çalışıyorum. Bilirsin Bill, yapmayacağım şeylerin uzun bir listesini çıkaramazsın."

Harrison başını salladı. "Hooch, sen beni çok yanlış anlamışsın."

"Bu kasaba ölüyor Bill," dedi Hooch. "Hiçbir şey planladığın gibi gitmedi. Bence tüm bunlar yaptığın aptalca

şeyler yüzünden oldu. Sanırım Kızılderililer bu bölgeyi terk etmeye başladı- ya da belki de hepsi teker teker öldü... Ama sen içki işinde uğradığın kaybı, ayaktakımını, Beyazların en berbatlarını, geceyi benimle birlikte kodeste geçiren aşağılık adamları kasabana getirerek telafi etmeye çalışmak gibi aptalca bir hata yaptın. Onları vergi toplamak için kullandın değil mi? Çiftçiler vergi vermekten hoşlanmaz. Hele de bu vergileri kendilerinden böyle aşağılık adamlar topluyorsa."

Harrison bardağına üç yudum viski doldurdu ve tek yudumda yarısını içti.

"Demek viskikolik Kızılderililerini ve Beyaz çiftçilerini kaybettin. Şimdi elinde sadece askerlerin, nehir sıçanların ve Birleşik Devletler Ordusu bütçesinden batıda barışı korumak için koparabildiğin kadar para kaldı.

Harrison viskisinin geri kalanını içti ve geğirdi.

"Bu da demek oluyor ki, şansın hiç yaver gitmedi ve büyük aptallıklar yaptın. Şimdi de seni bu bataktan bir şekilde kurtarabileceğimi düşünüyorsun."

Harrison bardağına üç parmak viski daha doldurdu.

Ama içmek yerine eline alıp Hooch'un yüzüne fırlattı. Viski gözlerine sıçradı, bardak alnına çarptı ve Hooch kendisini içkiyi gözlerinden çıkarmaya çalışarak yerde yuvarlanırken buldu.

Bir süre sonra Hooch, alnına bastırdığı ıslak bir bezle, yeniden sandalyesinde oturuyor ve şimdi çok daha uysal ve makul davranıyordu. Ama bunun tek sebebi Harrison ona her şeyi yapabilecek durumdayken, onun kendisini savunmak için ellerinden başka hiçbir şeye sahip olmamasıydı. Buradan canlı çıktıktan sonra hepsinin icabına bakabilirdi değil mi?

"Yaptığım hiçbir şey aptalca değildi,"

Elbette hayır, sen Carthage'ın gördüğü en zeki valisin, Kral olmadığına bile şaşıyorum. Hooch konuşacak olsaydı bunları söylerdi. Ama çenesini tuttu.

"Her şey şu Peygamberle, kuzeydeki Kızılderiliyle başladı. Wobbish'te bir Kızılderili şehri kuruyormuş. Bunun bir tesadüf olduğunu söyleyemezsin. Armor-of-God, Wobbish eyaletini benden almay çalışıyor ve bunun için bir Kızılderiliyi kullanıyor. Çok sayıda Kızılderilinin kuzeye gittiğini herkes gibi ben de biliyordum ama alkolik Kızılderililerimin, özellikle Shaw-Nee kabilesi üyelerinin de gitmesi beni çok şaşırttı. Bunun üzerine bölgeye daha fazla Beyazdın yerleşmesini sağlayabileceğimi düşündüm. Vergi toplayıcıları konusunda yanılıyorsun. Beyazların buradan kaçmasına neden olan onlar değil, Ta-Kumsaw."

"Bunun sebebinin Peygamber olduğunu zannediyordum."

"Bana ukalalık taslama Hooch, son günlerde fazla sabırlı değilim."

Bardağı suratıma fırlatmadan önce beni neden uyarmadın? Hayır hayır, onu kızdıracak hiçbir şey söyleme.

"Üzgünüm Bill."

"Ta-Kumsaw çok kurnazca davrandı. Beyazları öldürmüyor. Sadece elli Shaw-Nee ile çiftliklerine boy gösteriyor. Kimseyi vurmuyor ama yüzleri boyalı elli savaşı evlerinin etrafını çevirinde Beyazlar ateş kendilerini savunmak için ateş etmeyi akıl edemiyor. Bu yüzden Shaw-Nee vahşileri ahırların ve kümeslerine girerken onları izlemekle yetindiler, hayvanlarını alıp gitmelerine müsaade ettiler. Atlar, domuzlar, inekler, tavuklar... Bütün dört

ayaklıları gemisine dolduran Nuh gibi, Shaw-Neeler ormana doğru yürüdüler ve hayvanlar onların peşisıra geldi. Aynen böyle oldu. Onları bir daha göremedik."

"En azından bir damızlık hayvanlarını bile bırakmadıklarını söyleyemezsin."

"Hepsini alıp götürdüler. İzlerini bile bulamadık. Bir tavuk tüyü bile. Beyaz çiftçileri bölgeden uzaklaştıran da buydu, tüm hayvanlarının her an ortadan kaybolacağını bilmek."

"Shaw-Neeler bu hayvanları yiyor mu? Hiçbir tavuk ormanda uzun süre yaşayacak kadar zeki değildir. Ormandaki tilkiler için tam bi şenlik çıkmış olmalı."

"Nereden bileyim? Beyazlar bana gelip, hayvanlarımızı geri getir ya da onları alan Kızılderilileri öldür, dedi. Ama askerlerim, nöbetçilerim, hiçbkimse Ta-Kumsaw ve adamlarının nerede olduğunu bulamıyor. Hiçbir köyde yoklar! My-Ammy'nin yukarılarısındaki Caska-Skeeaw köyüne baskın düzenlemeyi denedim. Ama bunun tek sonucu, daha fazla Kızılderilinin bölgeden ayrılması oldu. Ta-Kumsaw'ın yaptığı şeyi bile yavaşlatmadı.

Hooch, Caska-Skeeaw baskının nasıl gerçekleştirildiğinin gözünün önüne getirebiliyordu. Yaşlılar, kadınlar ve çocukların yanmış ve kanlar içindeki cesetleri... Hooch, Harrison'un Kızılderililere nasıl davrandığını iyi bilirdi.

"Ve sonra, geçen ay Peygamber çıkageldi. Geleceğini biliyordum, alkolik Kızılderililer bile peygamberin gelişinden başka bir şey konuşamıyordu. Peygamberi görmek zorundaydım. Nereye geleceğini, konuşmasını nerede yapacağını öğrenmeye çalıştım, hatta ehli Kızılderilierimin bazılarına onu buldurmaya çalıştım,

ama imkânı yok Hooch. Tek bir ipucu bile bulamadık. Kimse bilmiyordu. Sonra bir gün, Peygamberin kasabada olduğu dedikodusu yayıldı. Peki nerede? Yerimde duramıyordum, Peygamber kasabaya gelmiş ve nerede olduğunu hiç kimse söylemiyor. Bu Kızılderililerin konuşmadan iletişim kurabildiğine yemin edebilirim."

"Bill, oraya casuslarımı gönderdim demek isityorsun değil mi? Yoksa iyice aklını yitirdiğini düşünmeye başlayacağım."

"Ne casusu? Bizzat kendim gittim? Peki bu nasıl oldu biliyor musun? Ta-Kumsaw alçağı beni davet etti. Yanıma asker, silah almamam, tek başına gitmem şartıyla."

"Ve sen de gittin öyle mi? Seni esir alıp..."

"Bana söz verdi. Ta-Kumsaw bir Kızılderili olabilir ama sözüne sadık bir adamdır."

Hooch bunu biraz komik buldu. Kızılderililere verdiği sözleri tutmadığı için kendisiyle gurur duyan Harrison, Ta-Kumsaw'ın kendisine verdiği sözü tutacağına güvenebiliyordu demek. Ama Harrison görüşmeden canlı döndüğüne göre, Ta-Kumsaw sözüne sadık kalmış olmalı.

"Oraya gittim. Sanırım My-Ammy'deki bütün Kızılderililer oradaydı. Onbin kişi kadardılar. Terkedilmiş bir mısır tarlasına sürü halinde çömelmiş, olacakları bekliyorlardı. Ta-Kumsaw sayesinde, bu bölgenin büyük bölümüne sahip çıkmışlar. Yanıma iki bombardıman topu ve yüz asker almış olsaydım, Kızılderili sorununu o zaman, orada çözebilirim."

"Bunu yapmaman çok kötü olmuş," dedi Hooch.

"Ta-Kumsaw öne çıkıp otırmamı istedi. Bense geri çekilip dinledim. Peygamber doğruldu, tarladaki bir kütüğün üzerine çıktı ve aralıksız konuştu."

"Anlattıklarından bir şey anladın mı? Demek istediğim, sen Shaw-Nee dilini konuşamıyorsun."

"İngilizce konuşuyordu, Hooch. Orada çok sayıda farklı kabile vardı ve hepsinin bildiği tek dil İngilizceydi. Bazen Kızılderili dilince bir şeyler saçmaladı ama çoğunlukla İngilizce konuştu. Kızılderilinin kaderinden söz etti. Beyaz adam tarafından zehirlenip saflığını kaybetmemesi gerektiğinden. Hepsinin bir arada yaşayıp toprağın bir bölümüne sahip olacağından, böylece hem Kızılderililerin hem de Beyazların kendi yerini bileceğinden... Kristaş şehir adını verdiği bir şehir kuracaklarmış. Bu adamların bir kulübe kurmayı bile beceremediğini bilmesem, çok hoş bir tasarı olduğunu düşünebilirdim. Camdan bir şehir yapacaklarmış! Ama söylediğine göre halkının büyük çoğunluğu ağzına bir damla içki sürmüyormuş. Bu zehri tamamen bırakmışlar. İçki, Beyaz adamın zinciriymiş, Beyaz adamın zinciri, kırbacı ve bıçağıymış. Önce seni yakalar, sonra kırbaçlr ve en sonunda canını alırmış. Beyaz adam viskisi ile Kızılderiliyi öldürdükten sonra onun toprağını çalar, yok eder, kullanılmaz hale getirirmiş."

"Anladığım kadarıyla bu adam seni bayğı etkilemiş, Bill," dedi Hooch. "Tüm konuşmasını ezberlemiş gibisin."

"Ezberlemek mi? Tam üç saat boyunca konuştu. Geçmiş vizyonlarından, gelecek vizyonlarından söz etti. Oh Hooch, kulağa çılgınca gelebilir ama Kızılderililer adamın sözlerini şey gibi içiyorlardı..."

"Viski gibi."

"Kesinlikle! Hepsi onunla birlikte gitti. Yani neredeyse hepsi. Sadece kısa süre sonra ölecek olan alkolik Kızılerililer, benim ehli Kızılderililerim -tabi bu çok farklı- ve Hio'nun karşısında yaşayan vahşi Kızılderililer kaldı."

"Peki onunla nereye gittiler?"

"Prophetstown'a![*2] Beni çıldırtan da bu, Hooch. Hepsi düzenli bir ordu halinde, nehrin Vigor Church kıyısının karşısında yer alan Prophetstown'a gitti. Beyazlar da gidiyor! Hepsi Vigor Church'e olmasa da, o şeytanın dölü Armor'ın yönetimi altındaki topraklara yerleşiyor. İşbirliği içindeler Hooch, bundan eminim. Ta-Kumsaw, Armor-of-God ve Peygamber işbirliği yapmış."

"Öyle görünüyor."

"En kötüsü de, o Peygamber bozuntusunun daha önce binlerce kez ofisime girip çıkmış olması. O sürüngeni öldürüp kendimi bunca zahmetten kurtarabilirdim. Ama asla bilemezsin, değil mi?"

"Bu peygamberin kim olduğunu biliyor musun?"

"Demek sen bilmiyorsun ha?"

"Kızılderilileri çoğunun adını bilmem, Bill."

"Peki onun sadece tek gözü olduğunu söylesem?"

"Lolla-Wossiky'den bahsetmiyorsun değil mi?"

"Ondan başkası değil."

"Yani şu tek gözlü ayyaş öyle mi?"

"Tanrının huzurunda yemin ederim ki, o. Artık Tenskwa-Tawa ismini kullanıyor. 'açık kapı' anlamına geliyormuş ya da öyle bir şey. O kapıyı kapatmak isterdim.

---

[2] Perophetstown. İng. Peygamber Şehri.

Fırsatım varken onu öldürmeliydim. Ama kaçtığında - sen de hatırlıyorsun değil mi? - bir fıçı viskiyi çalıp ormana kaçtığında zannettim ki..."

"O gece oradaydım. Peşine düşen askerlere yardım etmiştim."

"Geri gelmeyince, fıçının dibini bulana kadar içip cartayı çekti zannettim. Şimdi de adam gelmiş, diğer Kızılderililere, önceden sürekli içki içtiğini ama Tanrı ona bir vizyon gönderdikten sonra bir daha asla içmediğini anlatıyor."

"Böyle bir şey benim başıma gelse, ben de içmeyi bırakırdım."

Harrison viskisinden bir yudum daha aldı. Fakat, bardağı odanın köşesinde yerde olduğundan, bu sefer testiden içti. "Sanırım şimdi sorunumu anladın, Hooch."

"Gördüğüm kadarıyla sorunun az değilmiş, Bill. Ama bunlardan hangisinin benimle bir ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim. Tabi, levazım subayına sadece dört fıçı viskiye ihtiyacınız olduğunu söylettiğinde şaka yapmadıysan..."

"Oh, tüm bunların seninle düşündüğünden çok daha fazla ilgisi var Hooch. Çünkü benim de yapacaklarım var daha. Peygamber, bütün alkolik Kızılderililerimi elimden aldı ve Ta-Kumsaw Beyaz vatandaşlarımın gözünü korkuttu ama bu kadar kolay pes edeceğimi zannediyorlarsa yanılıyorlar."

"Elbette, sen kolay kolay yolundan dönecek adam değilsin," dedi Hooch. Sinsi yılanın teki olabilirsin ama kesinlikle dönek bir adam değilsin. Tabi bu düşüncesini dile getirmedi, çünkü bu, Hooch'a göre bir iltifat olsa da, Harrison yanlış anlayabilirdi.

"Ta-Kumsaw ve Peygamberi öldürmek zorundayım. Bu kadar basit. Hayır hayır, geri alıyorum. Onları bir güzel dövüp, halklarının gözleri önünde maskara edip öyle öldürmeliyim."

"İyi fikir. Bu kavganın bahis kısmını ben üstlenebilirim."

"Bahse girerim bunu yaparsın. Ölenler üzerinden para kazanmak tam sana göre. Askerlerimi kuzeye, Vigor Church'e götürüp, Prophetstown'u temizleyemem, çünkü Armor-of-God bölgenin her hektarında izimi sürüp benimle savaşır. Büyük ihtimalle aklında birliklerimi durdurmak için Wayne Kalesini kullanmak da vardır. Bu yüzden her şeyi öyle bir ayarlamalıyım ki, Wobbish bölgesinde yaşayan bütün halklar, onları Kızılderililerden kurtarmak için imdatlarına yetişmem için bana yalvarmalılar."

Hooch sonunda Harrison'ın aklındaki tezgahı anladı. "Yani bir provokasyona ihtiyacın var."

"İşte benim adamım Hooch, işte benim adamım. Bazı Kızılderililerin kuzeye gidip orada bela çıkarmalarını ve bölgede yaşayan herkese bunu yapmalarını Ta-Kumsaw ve Peygamberin istediğini söylemelerini, tüm suçu onlara atmalarını istiyorum."

Hooch başını salladı. "Anlıyorum. Buna onların ineklerini kaçırmaları gibi bir olay sebep olamaz. Kuzeyde yaşayan bu insanları Kızılderili kanına susatacak, son derece çirkin bir şey olmalı. Çocuklarını kaçırıp onlara işkence etmek ve kanlı vücutlarına Ta-Kumsaw'ın ismini yazmak ve bulunabileckleri bir yere bırakmak gibi. Bunun gibi şeyler."

"Aslında bakarsan ben hiç kimseden benim için bu kadar korkunç bir şey yapmasını istemezdim Hooch. Onlara bu kadar ayrıntılı talimatlarda bile bulunamazdım. Sadece kuzeydeki Beyazların öfkesini kızıştıracak bir şeyler yapmalarını ve bu emri verenin Ta-Kumsaw olduğu dedikodusunu yaymalarını isterdim."

"Ama, insanlara tecavüz edip onlara işkence etseler pek şaşırmazdın."

"Onlardan hiçbir Beyaz kadına dokunmalarını istemezdim. Bu, işi biraz abartıya kaçırmak olur."

"Doğru, çok doğru... O zaman en iyisi erkek çocuklarına işkence ettirmek."

"Dediğim gibi, bir kimseye böyle bir şey yapmasını söylemezdim.

Hooch, gözleri kapalı, belli belirsiz başını salladı. Harrison bir insanla böyle şeyler yapmasını söylemeyebilir belki, ama onlara bunları yapmamaları için ısrar etmeyeceği de kesin. "Elbette, bu işi bu bölgede yaşayan Kızılderililer yapamaz değil mi Bill? Çünkü onların hepsi gitti ve senin ehli Kızılderililerin muhtemelen dünya üzerindeki en işe yaramaz insanlar."

"Kesinlikle doğru."

"Bu da demek oluyor ki, nehrin güneyindeki Kızılderililere ihtiyacın var. Peygamberin vaazlarından haberi olmayan, bu yüzden hâlâ içki için yanıp tutuşan Kızılderililere... Kendilerinden istenen şeyi yapabilecek kadar ahmaklaşmamış Kızılderililere. Küçük erkek çocuklarını, gözlerini bile kırpmadan, işkence ederek öldürebilecek Kızılderililere. Ve rüşvet olarak benim içki nakliyatıma ihtiyacın var."

"Sanırım öyle Hooch."

"Olmuş bil, Bill. Bana karşı tüm suçlamaları kaldırdığın anda benden bedavaya içki alabileceğine emin ol. Yeter ki bana tayfamın beni dönüş yolunda öldürmeyeceği kadar ödeme yap. Umarım bu çok fazla bir istek değildir."

"Hadi ama Hooch, ihtiyacım olanın bundan çok fazlası olduğunu biliyorsun."

"Ama benim elimden ancak bu gelir Bill."

"Bunu onlardan ben isteyemem Hooch. Cree-Ek ya da Choch-Taw kabilesine benim için böyle bir şey yapmalarını söyleyemem. Başka birisi, eğer keşfedilirse, ondan bunu yapmasını asla istemediğimi söyleyebileceğim birisi olmalı. Tüm bu korkunç şeyleri yaptırmek için kendi viskini kullandığını ve benim olanlardan hiçbir haberim olmadığını söyleyebilmeliyim."

"Billl, seni gayet iyi anladım ama başından beri tahmin etmiş olmalısın. Bu istediğin, benim bile bir parçası olamayacağım kadar alçakça bir şey."

Harrison ters ters baktı. "Bu kalede bir subaya saldırıda bulunma suçunun cezası asılarak ölmektir. Galiba yeterince açık anlatamadım."

"Bill, bu dünyada bir yerlere gelebilmek için yalan söyledim, insanları kazıklarım ve kimi zaman öldürdüm. Ama yapmayacağım bir şey varsa o da, birisine bir annenin çocuğunu kaçırıp ona işkence etmesi için rüşvet vermektir. Gerçekten, bunu hiçbir zaman yapmadım ve asla yapmayacağım."

Harrison, Hooch'un yüzünü inceledi ve söylediklerinin samimi olduğunu anladı. "Dünya ne kadar da tuhaf... Demek Hooch Palmer'ın, ölmek pahasına da olsa yapamayacağı kadar korkunç şeyler varmış."

"Beni öldürmeyeceksin Bill."

"Evet, bunu kesinlikle yapacağım Hooch. Bunun iki sebebi var. Birincisi, senden istediğim şeyi reddettin. İkincisi, bu isteği benden duydun. Kendini şimdiden ölmüş bil Hooch."

"Pekala," dedi Hooch. "Öyleyse asılacağım ipi sağlam yapın. İdam sehpam en az beş metre yüksekliğinde olsun. İnsanların uzun süre hatırlayacağı bir asılma töreni istiyorum."

"Bir ağacın dalına asılacaksın ve ipin çok alçakta olacak, böylece boynun kırılmayacak ve uzun süre acı çekerek öleceksin."

"Hiç fena değil," dedi Hooch.

Harrison askerlerini çağırıp, Hooch'u kodese geri götürmelerini istedi. Bu kez onu bayağı hırpaladılar. Hooch'un bedeninde yeni morarıklar oluştu ve kaburga kemiklerinden biri kırılacak duruma geldi.

Ve önünde fazla zaman kalmamıştı.

Kodesin zemininde sakince uzandı. Sarhoş tayfası gitmişti ama kavgacı tipler hâlâ oradaydı ve bütün karyolaları ele geçirmişti, bu yüzden yerden başka uyuyacak yeri yoktu. Hooch buna pek aldırmadı. Harrison'un ona her şeyi düşünmesi için bir iki saat vereceğini ve idam sehpasını şimdiden hazırladığını biliyordu. Gerçekten içinden geldiğinden değil ya, ona son bir fırsat veriyor gibi yapabilirdi. Çünkü o saatten sonra Hooch'a güvenemezdi. Ondan hayır cevabını almıştı ve gitmesine izin verse bile kendisinden istediği görevi yerine getireceğinden emin olamazdı.

Hooch ise kalan zamanını akıllıca kullanmayı planlıyordu. Aklındaki planı son derece basit bir şekilde uygu-

lamaya geçirdi. Gözlerini kapadı ve içinde bir miktar ateşin uyanmasına izin verdi. Bir kıvılcım. Sonra bu kıvılcımı bedeninden çıkardı. Aynı aşağıda ne olduğunu görmek üzere böceklerini yer altına gönderen avcılar gibi, kıvılcımını keşfe çıkardı ve çok geçmeden aradığı şeyi, Vali Bill'in evini buldu. Kıvılcımı, evin içinde belirli bir nokta bulmasına imkân sağlayamayacak kadar uzaktaydı. Zaten onun da buna dikkat edecek hali yoktu. Bu yüzden tüm nefretini, öfkesini ve acısını kıvılcıma yoğunlaştırdı ve ısısını gittikçe daha da yükseltti. Gücünü hayatında daha önce hiç olmadığı kadar kullanıyordu. Beklediği sesi duyana kadar devam etti.

"Yangın var! Yangın var!" Dışarıdan, uzaklardan haykırışlar geliyordu. Zaman geçtikçe bu imdat çığlıklarına başkaları da katıldı. Silahlar patladı. Felaket işaretleri.

Dışarıdaki sesleri kavgacılar da duydu. İçlerinden biri, dışarı çıkma telaşıyla yerde yatan Hooch'un üstüne bastı. Parmaklıkların önünde dikilip gardiyana bağırdılar. "Çıkarın bizi! Bizi dışarıya çıkarmadan yangını söndürmeye çalışmayın! Bizi burada ölüme terk etmeyin!"

Hooch'un canı halihazırda o kadar çok yanıyordu ki, üstüne basan adamı fark etmedi. Orada yatmaya devam edip kıvılcımını yeniden kullandı. Fakat bu kez hapishane kapısının kilidinin içini ısıtmakla meşguldü. Şimdi hedefi çok yakınındaydı ve kıvılcımını kolaylıkla alevlendirebilirdi.

Gardiyan gelip anahtarını kilide sokup çevirdi ve kapıyı açtı. "Siz çocuklar çıkabilirsiniz," dedi. "Çavuş böyle emretti, yangın söndürme ekibine yardım etmeniz gerekiyor."

Hooch tüm gücünü toplayıp ayağı kalktı ve dışarı çıkmaya yelkeni ama gardiyan bir süngü darbesiyle onu yeniden hücresine itti. Hooch buna pek şaşırmadı. Kıvılcımını, kilidin demirini eritecek kadar ısıttı. Isının etkisiyle demir kırmızılaştı. Gardiyan kapıyı hızla kapayıp anahtarı çevirmeye davrandı. Şimdi demir o kadar çok ısınmıştı ki, elini yaktı. Küfredip, anahtarı bu kez gömleğinin ucuyla tutmaya çalıştığı sırada Hooch kapıyı bir tekme darbesiyle açıp gardiyanı yere serdi. Yüzünü ayağıyla ezip kafasına bir tekme daha salladı. Gardiyanın boynu kırılmış olmalıydı ama Hooch bunu bir cinayet değil, adil bir hareket olarak gördü. Çünkü gardiyan onu ateşler içinde yanarak ölmeye terk etmeye çoktan hazırdı.

Hooch hapishaneden çıktı. Kimse ona fazla aldırış etmedi. Bulunduğu yerden konağı göremese de, yükselen dumanı görebiliyordu. Gökyüzü alçalmış ve gri bir renge bürünmüştü. Görünüşe bakılırsa tüm hapishane alevler içinde kalmadan önce yağmur yağacaktı. Hooch ise tüm bu alanın kül olmasını istiyordu. Kızılderilileri öldürmeyi istemek konusunda Harrison'dan arka kalır yanı yoktu. Bu vahşiler içki ile yola gelmiyorsa kurşunlarla can verebilirdi. Ama Beyazları öldürmek, Beyaz bebeklere işkence etmek için Kızılderilileri tutmak, bunlar Hooch'a göre şeyler değildi. Harrison'a kalsa bunların arasında hiçbir fark yoktu. Belki de ona göre bu, Beyaz askerlerin Kızılderililere karşı verilen bir savaşta ölmesiyle aynı şeydi. Hepsi aynı yüce dava için verilmiş kayıplardı değil mi? Harrison böyle düşünebilirdi ama Hooch bu kadar alçalamazdı. Aslına bakılırsa Harrison'ın teklifi Hooch'u şaşkına uğratmıştı. O, böyle konularda Andrew Jackson'dan daha fazla vicdan sahibiydi. Aşamayacağı sınırları vardı.

Belki o bu sınırları ihtiyar Hickory'den farklı yerlerde çiziyordu ama yine de sınırları vardı ve bı sınırları aşmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Elbette ölmemek için elinden geleni yapacaktı. Görülme riski fazla olduğu için geçit kapılarından çıkamazdı. Ama siperlere tırmanmak yeterince kolaydı. Askerler o telaş içerisinde gözetleme noktalarını terk etmişlerdi. Duvara tırmanıp kalenin dışarısına atladı. Onu kimse görmedi. Sonra ormana doğru yavaş hareketlerle yürüdü-kaburga kemikleri ona büyük bir acı veriyordu ve yangın çıkarırken çok fazla enerji kaybetmişti-nehir kenarına geldi.

Kıyıda, hâlâ viski varilleri ile dolu gemisini gördü. Tayfası da nehrin yukarısında suya atlayan yangın söndürme ekiplerini sakince izliyordu. Çalışanlarının onlara yardım etmek üzere karaya çıkmamış olmasına hiç şaşırmadı. Felakete uğrayan insanlara yardım etmek konusunda pek cömert oldukları söylenemezdi.

Hooch iskeleye yürüyüp, ona yardım etmeleri için tayfasına işaret etti. Gemiye atladı, duyduğu acı ve kaybettiği enerjinin etkisiyle biraz sendeledi. Tayfasına dönüp onlara karada neler olduğunu, buradan neden çekip gitmeleri gerektiğini anlattı. Ama hiçbiri Hooch'un talimatlarını yerine getirmiyordu. Orada dikilip Hooch'a boş gözlerle bakıyorlardı. Hooch gelmeleri için yeniden işaret etse de, hiçbiri yola çıkmaya niyetli gözükmedi.

Ne yapalım, ben de onlar olmadan yola çıkarım, diye düşündü Hooch. Tam demir alıp, gemiyi hareket ettirmek için gerekli hazırlıkları yapmaya başlayacaktı ki, tayfalarından birinin kıyıda olmadığını fark etti. Bir kişi eksikti ve Hooch bunun kim olduğunu hemen anladı. Fink'in

geminin içinde, tam arkasında dikilip, ellerini ona uzattığını gördü. Mike adam öldürmek için bıçak kullanmayı tercih edecek türden bir adam değildi. Zorunlu durumlarda bıçak da kullanırdı ama düşmanlarını çıplak elle, boğarak öldürmeyi tercih ederdi. Hooch, düşmanlarının uzun süre acı çekecekleri yavaş bir ölümle cezalandırmak istediği için bu yöntemi tercih ettiğini biliyordu. Harrison, Hooch'un kaçabileceğini öncende düşünüp, Mike Fink'i satın almış olmalıydı ve şimdi Fink onu kesinlikle öldürecekti.

Fakat bu yavaş öldürme yöntemi, Hooch'a yalnız ölmemesini sağlayacak kadar zaman verecekti.

Fink, parmaklarını Hooch'un hayal bile edemeyeceği kadar sıkı bir şekilde gırtlağına geçirdiği sırada, Hooch kıvılcımını geminin neresinde olduğunu adı gibi bildiği fıçılara yöneltti. Tüm gücünü kullanıp fıçıların etrafını ısıttı, ısıttı ve patlamayı bekledi. Fink'in, Hooch'un gırtlağına bastırdığı parmaklarının etkisiyle, sanki Hooch'un tüm kasları işlevini kaybediyor, ciğerleri oksijene ulaşabilmek için kabarıyor ve Hooch dehşet içerisinde çırpınıyordu. Tüm bu sırada son nefesini vermeden önce barut fıçısının infilak etmesi için bütün gücünü kullanıyordu.

Ve çok geçmeden öldü.

Mike Fink, öldüğünü bilse de ellerini Hooch'un boğazından bir dakika kadar daha çekmedi. Çünkü ölü bir bedenin ellerinin arasında sallanması Mike'ın hoşuna giderdi. Mike Fink, anlaşılması güç biridir. Bazı insanlar onun keyfi yerinde olduğunda çok uyumlu bir adam olduğunu söyler. Kuşkusuz Mike da kendisini böyle bir olarak görüyordu. Arkadaşları ile iyi geçinip onlarla ka-

fayı çekmek, sevdiği bir şeydi. Ama öldürmeye gelince, ne yapsındı yani, öldürmek de hoşuna giden bir şeydi.

Ama ölü bir bedeni sonsuza kadar sıkıca tutmanın da bir anlamı yoktu. Çok geçmeden biri bundan şikayet etmeye ya da iğrenip kusmaya başlayabilirdi. Fink, bu yüzden Hooch'un cesedini suya fırlattı.

"Duman," dedi tayfalardan biri ve gemide dumanın yükseldiği yeri işaret etti.

Gerçekten de varil yığının ortasında bir yerden duman çıkıyordu.

"Barut fıçısı!" diye bağırdı içlerinden biri.

Tayfalar patlamadan kaçabilmek için koşmaya başladı. Mike Fink ise onlara bakıp uzun süre kahkaha attı. Sonra tehlike noktasına yürüyüp, fıçıları boşaltmaya, onları iskeleye yuvarlamaya başladı. En sonunda üstünde bir fitil bulunan fıçıya ulaştı. Eliyle kaldırmadan topuğuyla hafifçe dokunduktan sonra, geminin en uç noktasındaki açık alana ulaşana kadar yavaşça yuvarladı.

Diğerleri şimdi, geminin içinde Mike Fink'le birlikte patlamayacağından emin oldukları için neler olduğunu görebilmek için geri gelmişti. "Balta," diye seslendi Mike ve içlerinden biri belindeki kılıftan küçük baltasını çıkarıp ona attı. Bi kaç sağlam balta darbesinden sonra, fıçının üstü koptu ve bir buhar bulutu yükseldi. Fıçının içindeki su o kadar sıcaktı ki, hâlâ kaynıyordu.

"Yani içinde barut yok muymuş?" diye sordu çocuklardan biri. O da o zamanlar zeki olmakla ün yapmayan bütün gemi tayfaları gibi biraz ahmaktı.

"Hooch, Suskwahenny'deyken gemiye yerleştirdiğinde öyleydi. "Ama Mike Fink'in Hio nehri boyunca tüm

yolu ucunda bir fitil olan bir brut fıçısıyla gideceğini düşünmediniz değil mi?"

Sonra gemiden iskeleye atladı ve o kadar yüksek bir sesle bağırdı, sesi kalenin içine kadar açık bir şekilde ulaştı ve yangın söndürme ekipleri onu dinlemek için işlerine ara verdi.

"Benim adım Mike Fink çocuklar ve ben bir bufalonun kafasını ısırıp koparan tek timsahın en acımasız, en aşağılık oğluyum. Ben yetişkin adamların kulaklarını kahvaltıda, ayıların kulaklarını öğlen yemeği niyetine yerim. Susadığımda, Niagara'yı durduracak kadar su içebilirim. İşediğimde insanlar gemilerine atlayıp nehrin en az elli mil ötesine kaçar. Osurduğumda Fransızlar gazımı şişelere hapsedip parfüm niyetine satar. Ben Mike Fink ve şu saatten itibaren bu gemi bana ait. Ve siz sefil herifler o yangını söndürebilirseniz, gemimde her biriniz için bir litre bedava viski var!

Sonra Mike Fink'in öncülüğünde hepsi yangın söndürme ekibine katıldı ve yağmur tamamen söndürene kadar yangını yavaşlatmayı başardı.

O gece bütün askerler kafayı çekip şarkı söylerken Mike Fink, sonunda bir patron olarak içki işine girmiş olmasının verdiği mutlulukla son derece ayıktı. Şimdi yanında, tayfalardan sadece biri, içlerinden en genci, Fink'e bir tür hayranlık duyan çocuk vardı. Birkaç saat önce barut fıçısına bağlı olan fitille oynuyordu.

"Fitil yanmıyordu, " dedi çocuk.

"Sanırım öyle," dedi Mike Fink.

"Peki nasıl oldu da su o kadar ısındı?"

"Sanırım Hooch sahip olduğu numaralardan bir kaçını kullandı. Kaledeki yangının da onunla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

"Bunu biliyordun değil mi?"

Fink, başını salladı. "Hayır, sadece şanslıydım. Barut fıçısında olduğu gibi, ben tehlikeyi bir şekilde sezerim ve o anda aklıma gelen ilk şeyi yaparım.

"Bir hünerin olduğunu mu söylüyorsun yani?"

Fink, cevap olarak ayağa kalktı ve pantolonunu indirdi. Sol kalçasını pentagram şeklinde, insanda korku uyandıran bir dövme kaplıyordu. "Annem bu dövmeyi ben daha bir aylık bile değilken yaptırmış. Bunun beni tehlikelerden koruyacağını ve ecelim dışında hiçbir sebepten ölmeyeceğimi söyledi." Sonra dönüp çocuğa diğer kalçasını gösterdi. "Bunun ise zengin bir adam olmamı sağlayacağını söyledi. Bunun nasıl işe yaradığını bilmiyorum ve annem bana anlatmadan öldü. Ama anlayabildiğim kadarıyla bana şans getiriyor. Sanki, güç durumlarda ne yapmam gerketiğini bana fısıldıyor." Sırıttı. "Şimdi de bir gemim ve bir gemi dolusu viskim var değil mi?"

"Vali gerçekten Hooch'u öldürdüğün için sana bir nişan verecek mi?"

"Evet, onu yakaladığım için, öyle görünüyor."

"Sanırım Vali Hooch'un ölümüne pek üzülmedi."

"Hayır, hem de hiç," dedi Fink. "Ben ve vali artık iki iyi dostuz. Sadece benim gibi bir adamın yapabileceğini söylediği bazı şeyler yaptırması gerekiyormuş."

Çocuk, on sekiz yaşındaki gözleri hayranlık dolu bir ifadeyle dolu, Hooch'a baktı. "Sana yardım edebilir miyim? Seninle birlikte gelebilir miyim?"

"Hiç gerçek bir kavgaya karıştın mı?"

"Bir sürü!"

"Hiçbir adamın kulağını ısırıp kopardın mı?"

"Hayır ama bir keresinde bir adamın gözünü oymuştum."

"Gözler kolaydır. Gözler yumuşaktır."

"Ve bir adama öyle bir kafa attım ki, herif beş dişini birden kaybetti."

Fink bunu birkaç saniye düşündü. Sonra sırıtarak başını salladı. "Elbette benimle gelebilirsin evlat. Yapmam gereken iş bittiğinde, bu nehir boyunca yaşayan ve adımı bilmeyen hiç kimse kalmayacak. Bundan şüphen var mı evlat?"

Çocuğun hiçbir şüphesi yoktu.

Sabah olduğunda Mike Fink ve tayfası, bir yük vagonu, birkaç katır ve sekiz varil viski ile dolu gemileriyle, Hio'nun güney kıyısında yaşayan Kızılerililerle biraz alışveriş yapmak için yola çıktı.

Öğleden sonra Vali Harrison, ikinci karısının ve küçük oğlunun kömür haline gelmiş bedenlerini gömdü. Oda alevler içerisinde kaldığında ikisi de çocuk odasındaydı ve anne oğluna geçit töreni üniformasını giydiriyordu.

Kendi evinde bir yangın çıkmıştı. Bu yangın bir insan eli tarafından başlatılmamıştı. Ondan en sevdiği şeyleri koparmıştı ve dünya üzerindeki hiçbir güç sevdiklerini ona geri getiremeyecekti.

▸7◂
Tutsaklar

Alvin Junior, yetişkin bir atın sırtına bindiği zamanlar dışında kendisini asla küçük hissetmezdi. Tabi bu Alvin'in iyi bir binici olmadığı anlamına gelmiyor, o ve atlar çok iyi anlaşırdı; atlar onu asla sırtlarından atmaz ve o atları asla kırbaçlamazdı. Sadece ayakları atın iki yanında çok eğreti duruyordu ve bu yolculuğunda eyerli bir ata binmesi gerektiğinden üzengiyi yükseltip ona uygun hale getirmişlerdi. Al, yetişkin bir erkek vücuduna sahip olacağı günü iple çekiyordu. Diğer insanlar onun yaşına göre çok cüsseli olduğunu söylüyordu ama bu Alvin için yeterli değildi. On yaşında olunca, yaşına göre büyük olmak gerçekten büyük olmak anlamına gelmiyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, dedi Faith Miller. "Çocuklarımı Kızılderilili belalarının ortasına göndermeyi gönlüm elvermiyor."

Anneleri, çocukları konusunda her zaman endişeliydi ama haksız sayılmazdı. Alvin yaşamı boyunca hep kaza geçiren, sakar bir çocuk olmuştu. En sonunda bu sakarlığından kurtulsa da annesi korkularından kurtulamamıştı. En kötüsü birkaç ay önce, yeni değirmentaşı ayağına düşüp ayağını korkunç bir şekilde kırdığında olmuştu. Alvin dahil herkes öleceğini düşünmüştü. Kendi kendisini iyileştirecek güce sahip olduğunu bilmesine rağmen, ölümünü kabullenmiş, bekliyordu.

Altı yaşınayken Parlayan adam odasında onu ziyarete geldiğinden bu yana Alvin hünerini hiçbir zaman kendi menfaati için kullanmadı. Babası için taş kesmek için faydalanabilirdi, çünkü bu herkesin yararınaydı. Taşı eliyle kavrıyor, taşın her noktasını içinde hissediyor, kırılabileceği gizli noktaları buluyor ve istediği şekle sokuyordu. Ama bunu asla kendi iyiliği için yapmadı.

Ayağı kırılıp derisi yırtıldığında öleceğinden herkes emindi. Alvin, hünerini hiçbir zaman kendisini iyileştirmek için kullanmamıştı ve Taleswapper'ın öğütleri olmasaydı böyle bir şeye asla girişmezdi. Taleswapper ona, "ayağını neden kendin iyileştirmiyorsun?" diye sormuştu. Bunun üzerine Alvin, Kızılderili adamın kendisine yaşattıklarını ilk defa başka birisine anlattı. Taleswapper da ona inandı, çıldırdığını ya da o sırada rüya gördüğünü düşünmedi. Alvin'in yaşadığı o olayın her anını, Işıldayan adamın kendisine ne söylediğini hatırlamasına yardımcı oldu. Al, o günü yeniden düşününce, yeteneğini asla kullanmayacağını söyleyenin kendisi olduğunu hatırladı. Işıldayan adam ona sadece, "Her şeyi bir bütün haline getir," demişti.

Her şeyi bir bütün haline getir. Bacağı da her şeyin bir parçası değil miydi?" Böylece ayağını elinden geldiğince iyileştirdi. Kendi gücünden yararlanması ve ailesinin de yardımı sonucunda hayatta kalmayı başardı.

Ama o günlerde ölümle koyun koyunaydı. Ölümden, bu deneyimi yaşamadan önce düşündüğü kadar korkmadı. Bedenine doğru süzülen ölümle birlikte orada yatarken, bedeninin gerçek evi yapılana kadar sığındığı bir yerden ibaret olduğunu, ölümün o kadar da korkunç bir

şey olmadığını, onu daha farklı, belki de daha iyi bir dünyaya götüreceğini düşündü.

Bu yüzden Kızılderililerin ne kadar tehlikeli olduğunu, evlatlarını öldürebileceklerini söyleyen annesine aldırmadı. Annesinin söyledikleri yanlış olduğundan değil, ölüp ölmemek fazla umurunda olmadığı için...

Aslında pek de öyle sayılmaz. Pek çoğunun ne olduğunu şimdilik bilmese de, daha önünde yapması gereken pek çok şey vardı. Bu yüzden ölmek canını sıkabilirdi. Erken yaşta ölmeyi kesinlikle aklından geçirmiyordu. Sadece ölüm düşüncesi onun içini diğer insanlar gibi korkuyla doldurmuyordu.

Al'in abisi Measure annesini sakinleştirip, onu her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalışıyordu. "Güvende olacağız anne," dedi Measure, "Çatışmalar güney bölgesinde, bizim takip edeceğimiz yol ise tamamen güvenli."

"O yollarda her hafta birkaç insan kayboluyor," dedi annesi. "Detroit'teki Fransızlar kafa derisi satın alıyor. O bölgeyi boş bırakacaklarını mı zannediyorsunuz? Ta-Kumsaw ve vahşilerinin ne yaptığının hiçbir önemi yok. Atılan tek bir okla can verebilirsiniz."

"Anne," dedi Measure, "Eğer Kızılderililerin bizi kaçırmalarından korkuyorsan, asıl bu yüzden buradan ayrılmamızı istemelisin. Demek istediğim, nehrin diğer yakasındaki Prophetstown'da onbin Kızılderili yaşıyor. Burası şu anda Philadelphia eyaletindeki en büyük şehir ve bu şehrin sakinlerinin her biri Kızılderili. Doğuya giderek Kızılderililerden uzaklaşıyoruz."

"Beni korkudan o tek gözlü Peygamber değil," dedi. "O asla öldürmekten söz etmiyor. Tek düşündüğüm sizin..."

"Ne düşündüğünün önemi yok," dedi baba.

Anne, Alvin Miller'a dönüp ona dik dik baktı. Domuzları ahıra sokmaya gitmiş ama şimdi oğullarını uğurlamak için gelmişti.

"Nasıl olur da ne düşündüğümün önemi olmadığını söylersin..."

"Benim ne düşündüğümün de bir önemi yok," dedi baba. "Hiç kimsenin ne düşündüğünün bir önemi yok ve bunu sen de biliyorsun."

"O zaman yüce Tanrı bize neden beyin vermiş acaba Alvin Miller!"

"Al, demirci çırağı olmak için Hatrack River'a gidiyor," dedi baba. "Onu özleyeceğim, sen de çok özleyeceksin, büyük olasılıkla oğlumuz Papaz Thrower dışında herkes özleyecek. Ama kâğıtlar imzalandı ve Al Junior gidiyor. Bu yüzden, gitmelerini istemediğini söyleyip çene çalmak yerine, oğullarını öp ve onları uğurla."

Anne, Alvin Miller'a öyle bir bakış attı ki, adam süt olsa oracıkta kesilirdi. "Oğullarımı yolcu edeceğim ve senin bana bunu söylemene ihtiyacım yok. Bana hiçbir şey söylemene ihtiyacım yok."

"Sanırım öyle," dedi baba, " ama ben sana söyleyeyim de, nasıl olsa sen her zamanki gibi iyiliğimi geir çevirirsin." Oğlunu gerçek bir erkek gibi uğurlamak için, elini sıkmak üzere elini Measure'a uzattı. "Kardeşini oraya sağ salim ulaştır ve hemen geri gel," dedi Measure'a.

"Bundan hiç şüphen olmasın," dedi Measure.

"Anneniz haklı, yol boyunca her yer tehlikelerle dolu, bu yüzden gözünü dört aç. Sana verdiğimiz adın hakkını ver ve o keskin gözlerini yolculuk boyunca kullan."

"Öyle yapacağım baba."

Anne Measure'a elveda derken baba Al'in yanına gitti. Alvin'in bacağına sağlam bir tokat attı ve onun da elini sıktı. Babasının Measure gibi ona da yetişkin bir erkek muamelesi yapması çok hoşuna gitti. Belki Alvin atın üzerinde oturuyor olmasıydı babası küçük bir çocuk gibi saçını okşayabilirdi. Belki de böyle bir şey yapmazdı. Ne olursa olsun, babasının tavırları kendisini bir yetişkin gibi hissetmesini sağladı.

"Kızılderililerden korkmuyorum," dedi Al. Annesinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmaya çalıştı. "Ama keşke gitmek zorunda olmasaydım."

"Böyle düşündüğünü biliyorum Al," dedi babası. "Ama gitmek zorundasın. Kendi iyiliğin için."

Sonra babasının yüzünde uzaklara dalan, mutsuz bir bakış gördü. Al bu bakışı daha önce de görmüş ve hiçbir zaman anlamamıştı. Babası tuhaf bir adamdı. Al babasının farklı bir adam olduğunu uzun zaman önce fark etmiş ve o andan itibaren onu anlamaya çalışmamıştı.

Şimdi Al'in yaşı ilerliyordu ve Al babasını kasabada yaşayan diğer adamlarla karşılaştırmaya başlıyordu. Mesela, kasabanın en önemli kişisi, sürekli Kızılderililerle barış yapmaktan, bölgeyi onlarla paylaşmaktan söz eden, harita üzerinde Kızılderili topraklarını ve Beyaz topraklarını belirleyen hesaplar yapan Armor-of-God'la. Herkes onu saygıyla dinliyordu. Kimse babasını bu şekilde, sözlerini ciddiye alarak, belki biraz karşı çıkarak ama ağzından çıkan her şeyi önemli addederek dinlemiyordu. Ve

tumturaklı bir dille konuşan, kürsüsüne çıkıp ölüm, diriliş, cehennemin ateşleri ve cennetin ödüllendirinden bahseden Papaz Thrower'ı da herkes dinliyordu. Armor'ı dinleme biçimlerinden farklıydı, çünkü Papazın anlattığı hiçbir şey çiftçilik, gündelik işler ve insanların nasıl yaşadığı ile ilgili değildi. Ama yine de anlattığı her şeye saygı duyuyorlardı.

Babası konuşurken insanlar onu da dinliyor ama bazen ona dudak büküyorlardı. "Oh Alvin Miller, yine çok uzattın!" Alvin bu durumu fark etmiş ve ilk başlarda çok kızmıştı. Sonra kasaba halkının başı dertte olduğunda ya da bir ihtiyacı olduğunda Papaz Thrower'a ya da Armor-of-God'a gitmeğini fark etti. Çünkü ikisi de insanların arada sırada karşı karşıya kaldıkları sorunları çözecek kadar çok şey bilmiyordu. Thrower onlara cehennem ateşlerinden nasıl uzak durabileceklerini anlatıyordu. Ama bunlar yaşamla değil, ölümle ilgili konulardı. Armor-of-God onlara Kızılderililerle barışı sürdürmekle ilgili bir şeyler söyleyebilirdi ama savaş olmadığı zamanlar politik meseleler halkı ilgilendirmezdi. Ama çiftliklerin sınır çizgisi konusunda bir tartışma yaşadıklarında, ne kadar dayak yerse yesin annesine şımarıklık yapan bir çocuğu yola getiremediklerinde ya da mısır tohumları kurtlanınca toprağa ekecek bir şeyleri olmayınca, Al Miller'a gidiyorlardı. O ise onlara birkaç tavsiyede bulunuyor, genellikle bildiğinden fazlasını sölymiyordu. Kasaba sakinleri ise başlarını sallayıp uzaklaşırken, "Oh Alvin Miller, yine fazla uzattın," diyordu. Ama aldıkları tavsiyelerin yardımıyla çiftlikteki sınır sorununu çözüm yeni sınırlar arasına taş parmaklıklar çekiyor, sonra şımarık çocukları evden atıp bir komşunun çiftliğinde işçi olarak

çalıştırıyor ve ekim mevsimi geldiğinde bazı kasaba sakinleri utangaçlıklarından kurtulup "yedek" tohum çuvallarını pamuk kurdu mağdurlarıyla paylaşıyorlardı.

Al Junior babasını diğer adamlarla karşılaştırınca, babasının tuhaf birisi olduğunu, babasının nedenini sadece kendisinin bildiği şeyler yaptığını anlıyordu. Ama aynı zamanda babasının çok güvenilir biri olduğunu da biliyordu. İnsanlar Armor-of-God ve Papaz Thrower'a büyük bir saygı gösteriyor olabilirlerdi ama güvendikleri biri varsa o da Al Miller'dı.

Al Junior da aynı şeyleri hissediyordu. Evinden ayrılmak istemese de, ölüme bu kadar yaklaşmışken çıraklık gibi işler ona vakit kaybından başka bir şey ifade etmese de -hangi mesleğe sahip olmasının ne önemi vardı ki? Demircileri cennete mi gönderiyorlardı yani?- babası gitmesi gerektiğini söylerse Alvin giderdi. Aynı kasaba halkının Al Miller onlara, "Bunu yap ve sorunun çözülecek," dediğinde olduğu gibi. Al Miller'ın birisine öğüt verip yanıldığı olmamıştı hiç.

Babasına gitmek istemediğini söylemişti; babası ise git, bu senin iyiliğin için demişti. Alvin Junior'ın bundan daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Karşı çıkacak cesareti olmadığından değil, tanıdığı diğer çocuklar gibi babasından korktuğu için değil, babasını onun yargılarına güvenebilecek kadar tanıdığı için başını salladı ve kendisine söylenileni yaptı. İşte bu kadar basit.

"Seni özleyeceğim baba," dedi ve geriye bakıp düşündüğünde daime pişman olacağı çılgınca, aptalca bir şey yaptı. Elini aşağı uzatıp babasının saçlarını karıştırdı. Bunu yaparken bile, 'ona çocuk muamelesi yaptığım için babam sağlam bir tokat atacak!' diye düşündü. Babası

kaşlarını çattı ve uzanıp Alvin'in bileğini yakaladı. Sonra gözünde bir ışıltı oluştu ve kahkahalarla gülerek, "Sanırım bunu sadece bir kere yapıp hayatta kalabilirsin evlat!" dedi.

Oğluna elveda demesi için annesine yol açarken hâlâ gülüyordu. Annesinin yanaklarından gözyaşları akıyordu ama Measure'a yaptığı gibi ona da son dakika nasihatleri vermedi. Sadece oğlunun elini öpüp okşadı ve gözlerinin içine bakıp, "Eğer bugün gitmene izin verirsem, yaşadığım sürece seni bir kere daha dünya gözüyle göremeyeceğim," dedi

"Hayır anne, böyle söyleme," dedi Alvin, "başıma hiçbir şey gelmeyecek."

"Sadece beni unutma ve sana verdiğim tılsımı sürekli yanında bulundur. O tılsımı hiçbir zaman çıkarma."

"Peki ne işe yarıyor?" diye sordu, aynı sırada tılsımı cebinden çıkarıyordu. "Hiç böylesini görmemiştim."

"Bunu düşünme, sadece her zaman yakınında bulundur."

"Bunu yapacağım anne."

Measure atını Al Junior'un atının yanına sürdü. "Artık yola çıksak iyi olacak," dedi. "Bu gece bir yerlerde uyumadan önce kasabaya ulaşmalıyız."

"Sakın bunu yapmayın," dedi babaları sertçe. "Bu gece Peachee ailesinin yanında kalacaksınız, bunu onlarla ayarladık. Bir gün içinde daha fazla yol kat etmenizi istemiyorum. Zorunda kalmadıkça geceyi sakın açık alanlarda geçirmeyin."

"Pekala, pekala," dedi Measure. " ama en azından akşam yemeğinden önce oraya varmalıyız."

"Devam edin o zaman," dedi anne, "durmayın, devam edin."

Evlerinin yolunu döndükleri sırada babaları arkalarından koşup Measure'ın ve Alvin'in atlarını dizginlerinden yakaladı ve onları durdurdu. "Çocuklar, sakın unutmayın! Nehirlerin öte yakasına köprülerin üzerinden geçin. Duydunuz mu? Sadece köprüleri kullanın! Burası ile Hatrack Nehi arasındaki bütün yol boyunca bir sürü köprü var."

"Biliyorum baba," dedi Measure. "Hatırlasana, o köprülerin yapımına ben de yardım ettim."

"Kullanın o köprüleri! Sizden sadece bunu istiyorum. Ve eğer yağmur yağarsa hemen durun, kalacak bir ev bulun ve orada durun. Duydunuz mu? Hiçbir şekilde suyun altında kalmanızı istemiyorum."

İkisi de ıslak hiçbir şeye yaklaşmayacaklarına dair söz verdi. "Atlar su içerken bile nehir kenarına yaklaşmayacağım," dedi Measure.

Babası parmağını ona doğru sallayarak, "Sakın ateş yakmayın," dedi.

Sonunda yola çıkabildiler. Kötü şans getireceğini bildikleri için arkalarına bakmadılar. Zaten anne babası da, yola çıkan insanları uzun süre izlemenin uzun ayrılık getireceğine ve bir insan gözden kaybolana kadar onu seyretmenin o insanın geri dönmeden önce ölme olasılığını artıracağına inandıkları için hemen eve geri döndü. Annesi bu tür şeyleri çok ciddiye alırdı. Vakit kaybetmeden eve dönmek bu kadının, yola çıkan oğullarını korumak için yapabileceği son şeydi.

Al ve Measure, fırtınanın yola devirdiği ağaç yüzünden, Hatch ve Bjornson ailesinin çiftliklerinin arasındaki

ormanlık arazide durdu. At sırtında oldukları için bu engeli kolaylıkla atlatabilirlerdi ama onlardan sonra gelen birinin yarı yolda kalmasını istemezlerdi. ‚Bu belki, fırtınalı bir gecede karanlık çökmeden önce evine varabilmek için aceleyle atını süren bir adam olabilir ve sırf bu yüzden yarı yolda kalabilirdi. Bu yüzden durup annesinin onlar için hazırladığı yolluğu yediler ve baltalarıyla ağacın gövdesini kökünden ayırmak için işe koyuldular. İkisi de o an bir testereye sahip olmayı dilediler ama at sırtında üç yüz millik bir yolculuğa çıkınca kimse yanında bir testere taşıyamaz. Yedek giysiler, bir balta, bıçak, av için bir tüfek, barut ve kurşun, uzun bir ip, bir battaniye, düşmanları uzaklaştırabilmek için birkaç büyülü madeni para ve muska.... Bundan fazlasını yanına almak için insanın bir at arabası ya da yük atı olması gerekirdi.

Ağacın gövdesini kökünden ayırdıktan sonra, iki atı da kütüğe bağlayıp yolun kenarına çektiler. Atlar, bir arada yük çekmeye alışık olmadıkları için çok zorlandılar. Ağaç da yola takılıp durdu, bu yüzden onu yuvarlayıp dallarını koparmak zorunda kaldılar. Al şimdi doğru yerlerinden ikiye ayırmak için o ağacın içindeki maddeyi değiştirebileceğini ama bunu yapmasının doğru olmayacağını biliyordu. Işıldayan adam bunu doğru bulmamıştı. Bunu ona yaptıran sadece bencillik ve tembellik olurdu ve sonucu hiç kimseye iyilik getirmezdi. Bu yüzden Measure ile birlikte canla başla çalışıp ağacı yoldan çektiler. Her şeyi bitirmeleri bir saatten fazla sürmediği için fazla vakit kaybetmiş sayılmazlardı.

Elbette çalışırken sohbet de ettiler. Bir süre sonra, Kızılderililerin güneyde gerçekleştirdikleri katliamlardan söz etmeye başladılar. Measure oldukça şüpheciydi. "Oh,

bu hikâyeleri ben de duyuyorum hep, ama bana kalırsa kanlı hikâyelerin hepsi söylentiden ibaret. Orada gerçekten yaşayan ve kaçmak zorunda kalan insanların hepsi, Ta-Kumsaw'ın yaşadıkları yerlere gelip domuzlarını ve tavuklarını kaçırmaktan başka bir şey yapmadığını söylüyor. Anlatılan hiçbir hikâye, atılan oklardan ya da öldürülen yerlilerden bahsetmiyor."

Daha on yaşında olan Al, hikâyelere, hele de kanlı olanlarına inanmaya daha meyilliydi. "Belki de bir kişiyi öldürdükten sonra, bunu sonradan kimsenin anlatmaması için bütün aileyi öldürüyorlardır."

"Bir düşünsene Alvin. Kulağa hiç mantıklı geliyor mu? Ta-Kumsaw bütün Beyazların oradan çıkmasını istemiyor mu? Bu yüzden onları öldüresiye korkutup, taslarını taraklarını toplayıp göç etmelerini sağlamak istiyor, değil mi? Eğer katliam yapıyor olsaydı, bunu anlatacak bir kişiyi hayatta bırakmaz mıydı? En azından bir kişi cesetlerini bulmaz mıydı?"

"Öyleyse bu hikâyeler nereden çıkıyor?"

"Armor-of-God'a kalırsa Harrison, insanları Kızılderililere karşı doldurmak için yalan söylüyor."

"Öyleyse evini ve askeri hapishanesini yaktıkları konusunda da yalan söylüyor olamaz. Bu yangının çıkışını gözleriyle gören insanlar vardır elbette değil mi? Ölen karısı ve çocuğu hakkında da yalan söylüyor olamaz herhalde."

"Al, evin yandığı tabii ki doğru. Fakat belki de yangını başlatan Ta-Kumsaw'ın ateşli okları değildi. Bu olasılığı hiç düşündün mü?"

"Vali Harrison, sırf insanlar Kızılderililere karşı kin beslesin diye kendi evini yakıp ailesini öldürecek değil ya!" dedi Al, "Bu kulağa çok aptalca geliyor."

Ve Kızılderililerin Wobbish bölgesinde çıkardıkları olaylar üzerine bir süre daha kafa yordular, çünkü bölgede yaşayan diğer herkesin aklında da benzer sorular vardı, hiç kimse kesin bilgiye sahip değildi ve kimsenin görüşü bir diğerininkinden daha iyi değildi.

İki farklı çiftlikten yarım mil daha fazla uzakta olmadıkları ve on yıldır bu bölgeyi yılda dört beş kez ziyaret ettikleri için, olası bir soruna karşı gözlerini dört açmaları gerektiği akıllarına gelmedi. İnsan evine hâlâ bu kadar yakınken, yolculuk boyunca Kızılderili katliamları ve taşlara kazınmış cinayet ve işkencelerden bahsetse bile, fazla tedbirli davranmaz. Bir de şu var ki, dikkatli olsalar bile, yapabilecekleri çok fazla şey yoktu. Al ipleri dolar ve Measure eyerleri takarken bir anda etraflarını bir düzine Kızılderili sardı. Ortalıkta sadece ağustos böcekleri, fareler ve orada burada bir kuş varken, bir dakika sonra yanlarında yüzleri boyalı Kızılderililer bitti.

Gördükleri manzara karşısında korkuya kapılmaları için birkaç saniye yetti. Prophetstown'da çok fazla Kızılderili vardı ve alışveriş yapmak üzere sık sık Armor-of-God'ın dükkanına gelirlerdi. Bu yüzden Alvin kim olduklarını anlamaya çalışmadan onlara, "Merhaba," dedi.

Verdiği selama karşılık alamadı. Hepsinin yüzü boyalıydı.

"Bunlar arkadaş canlısı Kızılderililere benzemiyor," dedi Measure. "Tüfekleri var."

Çok geçmeden karşılarındakilerin Prophetstown Kızılderilileri olmadığını anladılar. Peygamber, müritlerine

beyaz adamın silahını asla kullanmamalarını öğretmişti. Gerçek bir Kızılderililerin bir silahla avlanmaya ihtiyacı yoktu, çünkü toprak onun ihtiyaçlarını bilir ve avı vücuduna atılan okla ölmek üzere ona yaklaşırı. Bir Kızılderilinin sadece katil olmak için silah kullanabileceğini, bunun da Beyaz adamları öldürmek için olabileceğini söylüyordu Peygamber. Dolayısıyla bunların Peygamberin sözlerine önem veren Kızılderililer olmadığı çok belliydi.

Alvin içlerinden birinin yüzüne bakıyordu. Korkusunu ona belli etmiş olmalıydı, çünkü Kızılderilinin gözlerinde bir ışıltı belirdi ve ona belli belirsiz gülümsedi. Kızılderili elini Alvin'e doğru uzattı.

"Ona ipi ver," dedi Measure.

"O bizi ipimiz," dedi Al. Ağzından çıkar çıkmaz, bu söylediğinin hiçbir anlamı olmadığını fark etti. İki ipi de Kızılderiliye uzattı.

Kızılderili son derece nazik hareketlerle topar halindeki ipleri aldı. Sonra bunlardan birini Beyaz çocukların başlarının üzerinden başka bir Kızılderiliye fırlattı ve hepsi işe koyulup çocukların giysilerini çıkardı ve kollarını arkalarına bağladı. İpleri omuz eklemlerini ağrıtacak kadar sıkı bağladılar.

"Neden giysilerimizi istiyorlar?" diye sordu Alvin.

Cevap olarak Kızılderililerden biri yüzüne sert bir tokat attı. Çıkan ses hoşuna gitmiş olacak ki, hemen ardından bir kere daha vurdu. Duyduğu acı Alvin'in gözlerinde yaşlar oluşmasına neden oldu ama kısmen çok şaşırdığı için, kısmen de öfkesini göstererek onları memnun etmek istemediği için ağlamadı. Tokat, Kızılderililer arasında hızla yayılan bir yöntem olmalıydı, çünkü biraz sonra Measure'a da vurmaya başladılar. İki çocuk da al-

dıkları darbelerle şaşkına uğradı ve yanakları kanamaya başlaı.

Kızılderililerden biri anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve ona Alvin'in gömleğini verdiler. Gömleği bıçağıyla yırttı ve Alvin'in kanayan yüzünü sildi. Akan kanın yeterli olmadığını düşünmüş olmalıydı, çünkü bıçağını alıp Alvin'in alnını boydan boya kesti. Yarasından kan fışkırmaya başladı. Bir saniye sonra kadar Alvin o kadar korkunç bir acı duydu ki, ilk kez haykırdı. Sanki kemiklerine varana dek tüm eti kesilip atılmıştı. Gözlerine akan kan yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Measure, Alvin'i rahat bırakmaları için bağırdı ama bu mümkün değildi. Bir Kızılderili bıçağını bir başkası üzerinde kullanmaya başladığında, o kişinin en sonunda öleceğini herkes bilirdi.

Alvin, yarasının verdiği acıyla haykırmaya başladığı gibi, Kızılderililer gülmeye ve neşeli sesler çıkarmaya başladı. Görünüşe bakılırsa bu vahşilerin kan akıtmak konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Alvin, öncedeı duyduğu tü hikayeleri yeniden hatırladı. Bu hikâyeler arasında en ünlüsü, Kraliyet Sömürgelerine yerleşmeye çalışan Pennsylvanialı bir adam olan Dan Boone hakkında olandı. Yaşanılanlar, Cherriky kabilesinin Beyazlara karşı olduğu zamanlara denk geliyordu. Bir gün Dan Boone'un çocuğu kaçırıldı. Boone ile Kızılderililer arasında yarım saatlik bir mesafe bile yoktu. Sanki onunla oyun oynuyor gibiydiler. Bir yerde durup çocuğun derisinden parçalar koparıyor ya da çocuğun gözünü çıkarıyor, ona acı verip çığlık attıracak şeyler yapıyorlardı. Boone çocuğunun attığı çığlıkları duyup, silahlı ve deliye dönmüş komşuları ile birlikte izlerini sürüyordu. Çocuğun işkenceye uğradığı yere ulaştılar. Kızılderililer, arkalarında küçük bir iz

bile bırakmadan gitmişlerdi. Çok geçmeden bir çığlık daha duydular. O gün yirmi mil yol aha kat ettiler ve akşam karanlığı çöktüğünde en sonunda üç farklı ağaca asılı çocuğu buldular. Boone'un o günü asla unutmadığını, o yirmi millik yürüyüşü düşünmeden bir Kızılderilinin gözlerinin içine bakakaldığını söylerler.

Alvin de Kızılderililerin kahkahalarını ve bedenindeki acıyı duyarken, bu yirmi mili düşünüyordu. Bunun daha başlangıç oluğunu, Kızılderililerinin her neyin peşindeyse, buna iki Beyaz çocuğu öldürecek başlayacaklarını ve yol boyunca duyacakları küçük bir sese aldırış etmeyeceklerini biliyordu. Kıpırdama, dedi kendine, kıpırdama ve sesini çıkarma.

Yırtık gömleğini ve Measure'ın lime lime edilmiş giysileriyle yüzünü sildiler. Onlar bunu yaparken, Alvin'in aklında başka şeyler vardı. Kendisini sadece bacağı kırıldığında iyileştirmeye çalışmıştı ve o zaman da yatıyor, dinleniyordu ve bedeninin her noktasını inceleyip, bozulmuş damarları bulup iyileştirecek, derisi ve kemiğini birleştirecek kadar zamanı vardı.

Şimdi ise dinlenecek zamanı yoktu, korku içinde bir o yana bir bu yana itiliyordu. Ama yine de en büyük damarları ve arterleri bulup onları eski haline getirdi. Yüzünü gömlekle sildikleri son seferde, alnından gözlerini kaplayacak kadar kan fışkırmadı. Hâlâ kanıyor olsa da şimdi sadece sızıntıdan ibaretti ve Al kanın gözlerine değil şakaklarına akmasını sağlamak için başını yukarı doğru kaldırdı. Böylece artık etrafında neler olup bittiğini görebiliyordu.

Henüz Measure'ı kesmemişlerdi. Alvin'e bakıyordu ve yüzünde hasta bir ifade vardı. Al, erkek kardeşini o

anda neler düşündüğünü tahmin edebilecek kadar tanıyordu. Annesinin ve babasının Alvin'i ona emanet ettiklerini düşünüyordu. Kendisini suçlaması çok saçmaydı. O sırada yaptıkları şeyi tüm köyde başka her yerde yapabilirlerdi ve onları yine başka hiç kimse durduramazdı. Alvin ve Measure uzun bir yolculuğa çıkmış olmasalardı, yine tam bu sırada bu yolda olabilirdi. Ama Alvin tüm bunları Measure'a söyleyemezdi, gülümsemekten başka elinden hiçbir şey gelmezdi.

Elinden geldiğince gülümsemeye çalışıp yarasını iyileştirmeye çalıştı. Alnındaki her şeyi eski haline getirdi. Kızılderililerin yaptıklarını izlerken ara vermedi ve bu yaptığını gittikçe daha kolay bulaya başladı.

Fazla konuşmadılar. Ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyor gibiydiler. Kan kaplı giysileri alıp atların eyerlerine bağladılar. Sonra içlerinden biri İngilizce harflerle eyer oturacaklarından birine "Ta-Kumsaw", diğerine "Peygamber" yazdı. Bu vahşilerin İngilizce yazabildiklerini görmek Alvin'i bir an için şaşırtsa da, sonradan yazan Kızılderilinin harfleri, peştemalinin kuşağına yerleştirdiği bir kâğıtla karşılaştırdığını fark etti. Sonra iki Kızılderili her bir atı dizginlerinden tutarken, bir başka Kızılderili bir bıçakla atın böğründe çok derin olmayan, onu acı ile çıldırtıp, etrafına tekmeler savurmasını, sıçramasını, şaha kalkmasını sağlayacak kadar kesikler açtı. Atlar, onları tutan Kızılderilileri yere serip kaçtı ve Kızılderililerin hedeflediği yere doğru doludizgin gitti.

Bu bir mesaj olmalıydı. Bu Kızılderililer takip edilmek istiyordu. Beyazların tüfekleri ve atları ile yola çıkıp peşlerine düşmelerini istiyorlardı. Aniel Boone'un hikâye-

sinde oluğu gibi. Çığlık sesini takip etmelerini, ölen çocuklarının sesleriyle çılgına dönmelerini...

Alvin hemen oracıkta, o ve Measure'ın, ölseler de ölmeseler de, O Kızılderililerin anne ve babalarına Daniel Boone'un duyduğu şeyi duyurmalarına izin vermeyeceklerine karar verdi. Hiçbir şekilde kaçma şansları yoktu. Al, kollarına bağlanan ipleri gevşetip çözse bile -ki bunu kolaylıkla yapabilirdi- bu iki Beyaz çocuğun ormanda Kızılderililerden daha hızlı koşmaları imkânsızdı. Hayır, bu Kızılderililer onları istedikleri kadar tutsak edebilirlerdi. Ama Alvin, onlara bir şey yapmalarını engellemenin yollarını biliyordu. Şimdi bunu yapmasında hiçbir sakınca yoktu, çünkü hünerini sadece kendi iyiliği için kullanmış olmayacaktı. Bu, kardeşi ve ailesi için olacaktı ve Alvin ilginç bir şekilde, bunun Kızılderililer için de olacağını hissetti. Çünkü istedikleri şeyi gerçekleştirebilirlerse, Beyaz çocuklar işkence görerek öldürülürse Kızılderililer ve Beyazlar arasında on binlerce insanın öldüğü bir savaş çıkacaktı. Bu yüzden, hiç kimseyi öldürmediği sürece, Alvin'in hünerini kullanmasında hiçbir sakınca yoktu.

Atlar gidince, Kızılderililer Al ve Measure'ın boyunlarına kalın ipler bağladı. Sonra onları sürüklemek için ipleri çektiler. Measure çok cüsseli, orada bulunan bütün Kızılderililerden daha uzun boylu bir adamdı. Bu yüzden onu çekerlerken eğilmek zorunda kalıyordu. Koşmakta güçlük çekiyordu ve boynunun etrafındaki ip çok sıkıydı. Al onun arkasından gittiği için Measure'a nasıl muamele ettiklerini görüyor, boğazını sıkan ipin onu boğar gibi olduğunu duyuyordu. İpin içine girip gevşetmek Al için çok kolay bir şeydi. Böylece ip gevşeyip Measure'ın ayağa kalkarak yürümesini mümkün hale getirdi. Bu oldukça

yavaş gerçekleştiği için Kızılderililer pek fark etmedi. Ama Alvin, yaptıklarını çok geçmeden fark edeceklerini biliyordu.

Kızılderililerin arkalarında ayak izi bırakmadıklarını herkes biliyordu. Ve Kızılderililer Beyazları esir aldıklarında onları genellikle taşır, kollarını ve bacaklarını postu çıkarılmış geyikler gibi tutarlar, böylece beceriksiz Beyazlar da iz bırakmazdı. Bu Kızılderililer takip edilmek istedikleri için Al ve Measure'ın attıkları her adımda ayak izlerini bırakmalarını sağlıyordu.

Ama bunun onlar için çok kolay olmasını istemiyorlardı. Bölgeyi tamamen terk etmelerinden en az iki saat sonra, sanki bir akarsuya gelmiş, oradan suyun yukarısına doğru epey mesafe kat edip, en sonunda bir açık alanda durup ateş yakmışlar gibi gözüküyordu.

Yakınlarda hiç çiftlik yoktu ama bu hiç önemli değildi. Atlar şimdi eyerlerin üzerindeki kanlı giysiler, vücutlarındaki yaralar ve eyerlere kazınmış isimlerle istedikleri yere varmış olmalıydı. Şimdi tüm bölgedeki her Beyaz adam ailesini Vigor Kilisesine getirmiş, birkaç adam onları korumak için kalırken diğerleri kayıp çocukları aramak için yola çıkmış olmalıydı. Şimdi Alvin ve Measure'un annesi dehşet içinde donakalmış, babası ise büyük bir öfkeyle diğer adamları, bir dakika bile kaybetmeden, çocukları bulmak için acele etmeye zorluyor olmalıydı. Eğer siz gelmeseniz, tek başıma gideceğim! Demiştir. Diğerleri de, "Sakin ol, sakin ol, tek başına hiçbir şey yapamazsın, merak etme, onları yakalayacağız-" diyordur. Hiç kimse Al ve Measure'ın şimdiden öldüğünü kabullenmeye cesaret edemiyordur.

Ama Alvin'in ölmeye hiç niyeti yoktu. Hayır efendim. O ve kardeşi, bu güç durumdan hayatlarını kaybetmeden çıkacaktı.

Kızılderililer capcanlı bir ateş yaktı. B ateşi yemek pişirmek için yakmamışlardı. Güneş hâlâ tepelerinde olduğu için, sıcaklık, Al ve Measure'ın, o sırada üstlerinde kısa yaz iç çamaşırları olmasına rağmen korkunç bir şekilde terlemelerine neden oldu. Kızılderililer bu kıyafetlerini çıkarıp onları çırılçıplak bıraktıklarında daha d terlediler.

Tam o sırada Kızılderililerden biri Alvin'in alnını fark etti. İç çamaşırından büyük bir parça koparıp Alvin'in yüzünü sildi. Kuruyup kabuk bağlamaya başlayan kanın yeniden akmasını sağlamak için sertçe bastırdı. Sonra diğerlerine hızla bir şeler söyledi. Hepsi görmek için etraflarında toplandı. Sonra Measure'ın alnını da kontrol ettiler. Alvin, ne aradıklarını ve aradıkları bu şeyi bulamayacaklarını biliyordu. Çünkü alnını, hiçbir yara bırakmayacak, yüzünde hiçbir iz kalmayacak şekilde iyileştirmişti. Elbette onu kesmedikleri için Measure'ın yüzünde de bir iz yoktu. Bu durum onları biraz düşündürecekti.

Ama Alvin'in kurtulmaları için bel bağladığı şey, yaraların iyileşmesi değildi. Vücutlarını Alvin'in iyileştirebileceklerinden daha hızlı kesebilecekleri çok açıktı. Hünerini taş ve metal gibi şeyler üzerinde kullanması çok daha etkili olurdu. Bu maddeler üzerinde ok fazla düşünmesi gerekmezken, canlı eti değiştirip bir bütün haline getirmesi için çok fazla düşünmek zorundaydı.

Bu yüzden Kızılderililerden biri Measure'ın önüne oturup bıçağını ona doğru sallamaya başlayınca, Alvin kardeşini kesmeye başlamasını beklemedi. O bıçağı, bıçağın çelik maddesini aklına yerleştirdi- Beyaz adamın

sadece tüfeklerini değil, bıçaklarını da kullanıyorlardı. Bıçağın ucunu bulup düzeleştirdi, yuvarlaklaştırdı ve tüm keskinliğini kaybetmesini sağladı.

Kızılderili bıçağını Measure'ın çıplak göğsüne yatırıp kesmeyi denedi. Measure kendisini duyacağı acıya hazırladı. Fakat bıçak Measure'un vücudu üzerinde bir kaşıktan daha fazla iz bırakmadı.

Al, bıçağını çekip ona bakan, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışan Kızılderiliyi gördüğünde neredeyse kendisini tutamayıp gülecekti. Bıçağın keskin olup olmadığını kendi parmağında denedi; Al bıçağı yeniden keskin hale getirmeyi düşündüyse de hemen vazgeçti. Kurala göre, hünerini işleri düzeltmek için kullanabilirdi, insanların yaralanması için değil. Diğerleri adamın etrafında toplanıp bıçağa baktı. Bazıları, büyük olasılıkla ucunu bilemediğinü düşünerek bıçağın sahibiyle dalga geçti.

Ama Alvin bu sırada vakit kaybetmeden Kızılderililerin diğer kesici aletlerini köreltti. Al'in işi bittiğinde, bıçaklarıyla bir bezelye kabuğunu bile ikiye bölemeyeceklerdi.

Beklediği gibi diğer hepsi bıçaklarını çekip ilk Alvin ya da Measure üzerinde denedi ve bağırınaya, birbirlerini suçlamaya ve büyük olasılıkla bunun kimin suçu olduğunu tartışmaya başladı.

Ama yapmaları gereken bir işleri vardı değil mi? Bu Beyaz çocuklara işkence edip, acı ile çığlık atmalarını sağlamaları ya da en azından onları bulan ailelerinin intikam yemini etmelerini sağlayacak kadar yaralamaları gerekiyordu.

Bu yüzden Kızılderililerden biri eski moda savaş baltasını aldı ve Alvin'i korkutmak için onun yüzüne doğru

salladı. Alvin'in taşı yumuşatacak, tahtayı zayıflatacak ve parçaları birbirine tutan ipleri gevşetecek kadar zaman buldu. Kızılderili baltasını bu kez gerçekten can yakmak, Alvin'in yüzünü paramparça etmek için kaldırdığında, elinin arasında parçalara ayrılan baltası oldu. Tahta çüürmüştü, taş çakıl parçalarına ayrılıp yere düşmüş ve ip bile ikiye ayrılıp aşınmıştı.

Çelik bıçaklı baltası olan bir başkası, bu kez onu sallamakla vakit kaybetmeden Measure'ın elini parmaklarını kesmek için bir taşın üstüne koydu. Şimdi Alvin'in işi çok daha kolaydı. Daha önce gerekli olduğu zaman değirmen taşlarını kesmemiş miydi? Taşın üzerine inip çınlayan baltanın görüntüsü Measure'ı nefes nefese bıraktı. Bu şeyin parmaklarını kesinlikle uçuracaktı. Ama Kızılderili baltayı havaya kaldırdığında, Measure'ın eline hiçbir şey olmamıştı. Baltanın bıçak kısmında ise parmak şeklinde çöküntüler vardı. Sanki çelikten değil de soğuk tereyağı ya da sabundan yapılmıştı.

Kızılderililer ulumaya, gözlerinde korku, kızgınlık ve tüm bu olup bitenlere karşı duydukları öfkeyle birbirine bakmaya başladı. Alvin bir Beyaz olduğu için bunu bilemezdi ama onlar için en kötüsü, bu tuhaf şeyler gerçekleşirken Beyaz adamın büyülerinden hiçbirini hissetmemiş olmalarıydı. Beyaz adam bir büyü koyduğunda, toprak duygularında bir sarsılma olur gibi hissederlerdi; büyü için yapılmış bir dua kötü bir koku yayardı, koruyucu büyüler, yaklaştıklarında bir uğultu çıkarırdı. Ama Alvin'in yaptığının toprak ve onların duyuları üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Sanki doğa yasaları onların aleyhine değişmiş ve bir anda çelik yumuşamış ve et sertleşmiş, taş kırılganlaşmış ve deri, çimen kadar güçsüzleşmiş-

ti. Yaşadıkları şeyin nedenini öğrenmek için Alvin ya da Measure'a bakmadılar. Anlayabildikleri kadarıyla, bunu yapan doğal bir güçtü.

Alvin'i tek gördüğü korku, öfke ve kafa karışıklığıydı. Bu da onu yeterince memnun etti. Ama hemen kibirlenmedi. Üstesinden gelemeyeceği başka şeyler de olduğunu biliyordu. Bunların en başında su geliyordu; eğer onları boğmak için başlarını suya soksalardı, Al onları durdurmak, kendisini ya da Measure'ı kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Henüz sadece on yaşındaydı ve onu bağlayan, anlamadığı birtakım kurallar vardı. Sahip olduğu hüneri gerçekte ne için ve nasıl kullanması gerektiğini bilmiyordu. Belki de kullanabildiğinin ötesinde bir güce sahipti. Ama buna nasıl ulaşabileceğini bilmiyor, bu yüzden gereken durumlarda, elinin altındaki güçlerle yetinmek zorunda kalıyordu.

Bu konuda şanslı sayılırdı, onları boğmayı düşünmüyorlardı. Ama ateşi kullanmayı düşünüyorlardı. Büyük olasılıkla bunu başından beri planlıyorlardı. İnsanlar, geçmişte, New England'daki Kızılderili savaşlarında, işkence gören kurbanların kararmış ayaklarını bir ateşin soğuyan küllerinin içinde gördüklerini anlatırdı. İşkenceye uğrayan kişiler, acı, kanama ve gördükleri şey karşısında yaşadıkları çıldırma hali onları öldürene dek ayaklarının kömür haline gelişini izlemek zoruna bırakılırlarmış.

Alvin, ateşi canlandırmak için içine sıcaktan yanan dalları attıklarını gördü. Bir yangının sıcaklığını nasıl alabileceğini bilmiyordu, bunu daha önce hiç denememişti. Bu yüzden elinden geldiğince hızlı düşündü. Onlar Measure'u koltukaltlarından tutup ateşe doğru sürükler-

lerken, Alvin zihninde odunun içine ulaştı ve parçalara ayrılıp hızla yanmasını sağladı. Öyle bir ateş çıktı, alevler büyük bir gürültüyle yukarı doğru yükselip, kısa bir süre için bir hortum gibi dönen bir ışık demetine dönüştü.

Bunun sonucunda, açık alana bir karanlık gibi çöken tozlar dışında ateşten hiçbir eser kalmadı.

Kızılderililer ulumaya, oradan oraya sıçramaya, omuzlarını ve göğüslerini dövmeye baladı. Onlar bir İrlanda cenazesinde yapılanları andıran bu tuhaf hareketlerine devam ederken Alvin, kendisi ve Measure'ın kollarını bağlayan ipleri gevşetti. Ailesi ve kasaba sakinleri onların ölü bedenlerini bulup, Kızılderililere karşı bir savaş açmadan önce, kardeşi ile birlikte kaçınayı umuyordu.

İplerin gevşediğini elbette Measure da hissetti ve Alvin'e keskin bir bakış attı; o zamana kadar Kızılderililerin başına gelenleri izlerken neredeyse delirecekti. Kuşkusuz bunları yapanın Alvin olduğunu biliyordu ama sanki neler planladığını Alvin de açıklayamaz gibiydi. Olanlar diğerleri kadar Measure'ı da şaşkına uğratmıştı. Şimdi ise Alvin'e bakıp başını salladı ve ellerini iplerden kurtarmaya başladı. O ana kadar hiçbir Kızılderili fark etmemişti. Belki az sonra aralarında müthiş bir kovalamaca başlayacaktı. Belki de Kızılderililer o kadar altüst olmuştu ki, onları takip etmeye bile çalışmayacaklardı.

Fakat tam o sırada her şey değişti. Ormandan bir ıslık sesi geldi ve bu ses, bir çember oluşturmuş yüzlerce baykuşun sesini andıran bir gürültüye dönüştü. Measure kardeşine yine öyle bir bakış attı ki, kısa bir süre için buna neden olanın da Alvin olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama Kızılderililer sesin kimlerden geldiğini biliyordu. Bir anda tüm şamatayı kestiler. Alvin, yüzlerindeki korkuya

bakarak, bunun iyi, hatta belki kurtulmalarını sağlayacak bir şey olabileceğini düşündü.

Açık alanın etrafındaki ormanın her yönünden önce onlarca, sonra yüzlerde Kızılderili belirdi. Bunlar ok taşıyordu - hiçbirinin elinde tüfek yoktu- ve Alvin, üstlerindeki giysiler ve saçlarından, hepsinin Shaw-Nee kabilesi üyeleri ve Peygamberin müritleri olduğunu tahmin etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu Alvin'in beklediği en son şeydi. Görmek istediği, daha fazla Kızılderili değil, Beyaz yüzlerdi.

Sonra tüm uğultunun arasından tek bir kelime, bir isim öne çıktı: Ta-Kumsaw. Al, duyup duymadığını anlamak için Measure'a baktı. Kardeşi de kaşlarını kaldırmış, aklında aynı soruyla ona bakıyordu. İkisinin de dudaklarından aynı anda bir isim çıktı: Ta-Kumsaw.

Yani her şey Ta-Kumsaw'ın başının altından mı çıkmıştı? Çocukları esir alanlara, onlara işkence etmekte başarısız oldukları için mi, yoksa onları kaçırdıkları için mi kızıyordu? Tavırlarına bakılırsa, Kızılderililer kendilerini savunmaktan acizdi. Al'in tek bildiği, o sırada ne yaptıklarıydı. Yeni gelen Kızılderililer, silah taşıyanların hepsinden tüfekleri aldı ve ormana fırlattı. Al ve Measure'ın yakınında sadece on kadar Kızılderili kaldı. Ta-Kumsaw da bunlardan biriydi.

"Senin çelikten parmakların olduğunu söylüyorlar," dedi Ta-Kumsaw.

Measure, cevap vermesi için Alvin'e baktı ama Alvin de ne diyeceğini bilemedi. Bu Kızılderiliye yaptığı şeyin ne olduğunu söylemek istemediğinden emindi. Bu yüzden cevabı veren Measure oldu. Ellerini kaldırıp parmak-

larını oynatarak, "Bildiğim kadarıyla benim parmaklarım da herkesinkiler gibi," dedi.

Ta-Kumsaw elini uzatıp Measure'ın elini kavradı- elini sertçe sıkmış olmalıydı, çünkü Measure kendini kurtarmaya çalıştı ve başaramadı. "Demir deri," dedi Ta-Kumsaw. "Bıçakla kesilemez. Yanmaz. Taştan yapılmış çocuklar."

Sonra boşta kalan eliyle Measure'ın ayağa kalkmasını sağladı ve kolunun üst kısmına sert bir tokat attı. "Taştan çocuk, hadi beni yere ser!"

"Seninle güreşemem," dedi Measure. "Kimseyle kavga etmek istemiyorum."

"Yere yık beni!" diye sertçe emretti Kumsaw. Sonra konumunu değiştirip ayağını öne çıkardı ve Measure'ın da ayağını öne çıkarıp ona katılmasını bekledi. Bu şekilde, erkek erkeğe, aynı Kızılderililerin oyunlarında olduğu gibi yüzyüze durdular. Tek farkı, bunun bir oyun olmamasıydı. Ölümle burun buruna gelen ve o anda da yaşadıkları tehlikenin uzaklaştığından emin olamayan bu çocuklar için değil...

Al, bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor ama ne yapabileceğini bilmiyordu. Bu yüzden, Measure ve Ta-Kumsaw birbirini itip kakmaya başladığı anda Alvin, Ta-Kumsaw'ın ayağının altındaki zeminin yerinden oynamasını sağlayarak Ta-Kumsaw'ın kendi hamlesiyle kıç üstü yere yapışmasına neden oldu.

Diğer Kızılderililer, Ta-Kumsaw ve beyaz çocuğun güreşmelerini izlerken gülüyor ve alay ediyordu ama tüm kabilelerin en büyük şefinin, adı Boston'dan New Orleans'a kadar tüm Amerika'da duyulmuş bu adamın yere yapıştığını gördükleri anda hepsinin kahkahaları ke-

sildi. Açık alanda çıt çıkmıyordu. Ta-Kumsaw toparlanıp ayağa kalktıktan sonra, ayaklarını altındaki zemine sürttü. Toprak, şimdi elbette yeterince sertleşmişti. Ama oradan uzaklaşıp çimenliğe çıktı ve yine elini uzattı.

Bu kez Measure'ın kendine güveni yerine gelmişti. Ta-Kumsaw'ı yakalamak için elini uzattı ama Ta-Kumsaw kendi elini kaçırdı. Kıpırdamadan durdu, Alvin'e, Measure'a ya da başka hiç kimseye değil, sadece boşluğa baktı. Yüzünde son derece sert bir ifade vardı. Sonra diğer Kızılderililere döndü ve onlara öfkeyle bağırdı, Shawnee diline özgü Ss, Ks ve Xs seslerini vurgulayarak tükürükler saçtı. Al ve Vigor Church'de yaşayan diğer çocuklar aynı vurgularla Kızılderililerin konuşmalarını taklit eder ve katıla katıla gülerdi. Ama Ta-Kumsaw'ı dinlerken bu dil ona hiç komik gelmedi. Konuşması bitince Al ve Measure kendilerini yine kolları bağlanmış bir halde sürüklenirken buldu. İç çamaşırlarının yırtık parçaları düşüp çocukların tökezlemesine neden olunca, Ta-Kumsaw geri geldi ve büyük bir öfkeyle çocukların üstündekileri yırtarak çıkardı. Ne Alvin ne de Measure, şimdi boyunlarındaki ip dışında hiçbir şey olmadığını ve çırılçıplak kaldıklarını söyleyecek cesareti bulamadı. Ta-Kumsaw'ın onları nereye götürdüğü konusuna hiçbir fikirleri yoktu ve gidecekleri yeri seçme şansları olmadığı için, sormayı gereksiz buldular.

Al ve Measure, daha önce hiç bu kadar aralıksız koşmamıştı. Çok hızlı koşmasalar da hiç durmuyorlardı. Bir Kızılerili böyle hareket ederek, eğer ihtiyar atını hiç ara vermeden sürmüyorsa at sırtındaki bir Beyazdan daha hızlı yolculuk edebilirdi. Hem atların engebesiz yollara

ihtiyacı vardı. Kızılderililer ise bir patikaya bile gerek duymuyordu.

Al, ormanda koşmanın Kızılderililer için kendisi ve Measure için olduğundan daha farklı olduğunu hemen fark etti. Sadece kendisinin ve Measure'ın ayak seslerini duyuyordu. Alvin arkada olduğundan Measure'ın nasıl hareket ettiğini görebiliyoru. Measure'ı çeken Kızılderili vücuduyla bir dalı itiyor ve dal ona yol vermek için eğiliyordu. Ama bir saniye sonra Measure dalı itmeye çalıştığında, tenini yırtmaya çalışıyor ve kırılıyordu. Kızılderililer ağaç köklerine ve ince dallara basıyor ama hiç ses çıkmıyordu, ayaklarına hiçbir şey takılmıyordu. Al henüz bir çocuk olduğu için, çıplak ayakla yürümeye alışıktı, bu yüzden ayak tabanları biraz sertleşmişti. Ama Measure yıllardır ayakkabı giymiş yetişkin bir adam olduğu için, Al yarım mil sonra kardeşinin ayaklarının kanadığını fark etti.

Al yapabileceği bir şeyin, kardeşinin ayaklarının iyileşmesini sağlamak olduğunu düşündü. Başlamaya, taş ve çelikte olduğu gibi kardeşinin ayaklarında da yolunu bulmaya çalıştı. Bu şekilde koşarken yoğunlaşması çok güçtü ve canlı insan eti çok karmaşıktı.

Fakat Alvin hemen vazgeçecek türden biri değildi. Farklı bir yöntem denemeye karar verdi. Dikkatini dağıtan koşuşu olduğu için, koştuğunu düşünmemeye başladı. Yere bakmadı. Önündeki Kızılderilinin ayağını en son bastığı yere adım atmaya çalışmadı. Bir gaz lambasının fitilini kırpar gibi, kendi fitilini kırptı, bakışlarının hiçbir şeye odaklanmamasını sağlayarak, hiçbir şeyi düşünmeden yoluna devam etti.

O sırada böceklerini toprağın altına gönderen yer altı avcılarının yaptığı şeyi yaptığını bilmiyordu. Fakat bu biraz farklıydı, çünkü doğal dünyada boynunda bir iple koşmak zorundayken toprağın derinliklerini araştıran bir yer altı avcısı yoktu.

Artık Measure'ın vücuduna girip, yaralı bölgelerini, ayağı üzerindeki kanayan kesikleri, bacaklarındaki ağrıyı bulmakta hiç güçlük çekmiyordu. Ayakları iyileştirmek, nasır tutmuş yerlerdeki acıyı almak yeterince kolaydı. Alvin, Measure'ın bedeninin daha derin, daha hızlı nefesler almaya ihtiyaç duyduğunu hissetti ve kardeşini akciğerlerine girip temizledi ve en derin noktalarını açtı. Şimdi Measure nefes aldığında, akciğerleri vücuduna giren havadan daha fazla yararlanabiliyordu. Alvin ne yaptığını tam olarak bilmese de bunun işe yaradığını biliyordu. Çünkü Measure'un bedenindeki acı hafiflemeye, yorgunluğu dağılmaya başladı. Measure çok daha rahat nefes alabiliyordu.

Kendine gelince, Measure'a yardım ettiği sırada, üzerine bastığı hiçbir ince dalın kırılmadığını ve önündeki Kızılderilinin arkasında bıraktığı, ağaç gövdelerinden sallanan kalın dalların yüzüne çarpmadığını fark etti. Şimdi ise ağaçlar ve dallar vücudunu hiç olmadığı kadar inciti-yordu. Aynı şeyin az önce de olduğunu ama kendi bedenine dikkat etmediği için farkına varmadığını düşünü. Ama buna karar verdiğinde bile, etrafındaki dünyanın da değiştiğinin farkına vardı. Solgun ayakları toprağı dövüyor ya da ölü yaprakları hışırdatıyordu. Arada sırada bir kuş sesi, sinek vızıltısı duyuluyordu. Fakat Alvin, Measure'ın vücudunu iyileştirirken içine girdiği ruh hali sırasında başka bir şey, bir tür müzik duyduğunu hatırlıyor-

du. Yeşil müzik... Ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Müziğin bir renge sahip olması olanaksızdı, kulağa çok çılgınca geliyordu. Bu yüzden Alvin bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve daha fazla düşünmedi. Düşünmezken bile bu sesi yeniden duymayı, işitmeyi ya da koklamayı arzuluyor, ne şekilde geri gelirse gelsin, bu duyguya yeniden kavuşmak istiyordu.

Ve küçük bir şey daha... Measure'a yardım etmek için kendi bedeninden çıkana kadar, kendi bedeni de pek iyi durumda değildi, kendi vücudu da yorgunluk belirtileri gösteriyordu. Ama şimdi kendisini gayet iyi hissediyordu, derin nefesler alıyor, bacakları ve kolları o kadar rahattı ki, sonsuza kadar koşabilir gibi hissediyordu. Belki de bu, Measure'ı iyileştirirken, bir şekilde kendisini de iyileştirmiş olmasından kaynaklanıyordu. Ama Alvin buna inanmakta güçlük çekiyordu, çünkü neyi yapıp neyi yapmadığını her zaman biliri. Alvin'e göre vücudu başka bir şey sayesinde bu kadar rahat hareket eder hale gelmişti. Bu şey ya yeşil müziğin bir parçasıydı, ya da yeşil müziğin doğmasını sağlamıştı ya da her ikisine de neden olan aynı şeydi. Alvin bunun ötesinde hiçbir şey tahmin edemiyordu.

Al ve Measure bu şekilde koşarken, konuşma fırsatı bulamadı. Karanlık çöktüğünde en sonunda bir nehrin kıvrımında yer alan bir Kızılderili köyüne vardılar. Ta-Kumsaw onları köyün orta yerine kadar götürüp yanlarından ayrıldı. Nehir, önlerinde uzanan yüz metrelik çimenlik yokuşun sonundaydı.

"Sence onlara yakalanmadan nehire atlayıp kaçabilir miyiz?" diye fısıldadı Measure.

"Hayır," dedi Al. "Hem zaten ben yüzmeyi bilmiyorum. Babam hiçbir zaman suya yaklaşmama izin vermedi."

Sonra bütün Kızılderili kadınlar ve çocuklar, kerpiç kulübelerinden çıkıp, çırılçıplak iki Beyaz çocuğu göstererek kahkaha atmaya ve onlara çimen fırlatmaya başladı. Alvin ve Measure ilk başlarda kendilerine fırlatılan şeyleri savuşturmaya çalıştıysa da bu, onların daha fazla gülmesini, farklı açılardan ıslak çimen fırlatmalarını, yüzlerine ya da bacak aralarına isabet ettirmeye çalışmalarını sağlamaktan başka işe yaramadı. En sonunda Measure otların üzerine oturup başını dizlerine gömdü ve kendisine ne isterlerse fırlatmalarına izin verdi. Alvin de aynı şeyi yaptı. En sonunda birisi yüksek sesle bir şeyler söyledi ve kimse bir şey fırlatmamaya başladı. Alvin başını kaldırdığında uzaklaştığını ve savaşçı adamlarının başka hiçbir şey olmadığından emin olmak üzere bulundukları yeri gözlediklerini gördü.

"Daha önce hiç bur kadar koşmamıştım," dedi Measure.

"Ben de," dedi Al.

"İlk başta o kadar yoruldum ki, koşmaktan öleceğimi düşündüm," dedi Measure. "Sonra bir anda gücüm yerine geldi. Bu kadar dayanıklı olduğumu hiç bilmiyordum."

Alvin hiçbir şey söylemedi.

"Yoksa bunda da mı senin parmağın var="

"Belki birazında," dedi Alvin.

"Neler yapabileceğini asla bilemiyorum Alvin."

"Ben de," dedi Alvin. Doğruyu söylüyordu.

"O balta parmaklarıma doğru inerken, artık çalışma günlerimin sonuna geldiğimi düşündüm."

"Bizi boğmaya çalışmadıklarına şükret."

"Sen ve senin su takıntın," dedi Measure. "Benim için yaptıkların için teşekkür ederim, Al. Yine de, benimle dövüşmeye hazırlandığı sıradaKızılderili şefinin altındaki zemini kaydırmasaydın keşke. Onu kendim de haklayabilirdim."

"Neden kaydırmayacakmışım?" dedi Al. "Canını yakmasını istemedim..."

"Bunu asla bilemezsin Al. Bu yüzden kendini suçlama. Ama böyle bir dövüş kimsenin canını yakmaz. Bu bir tür erkeklik ve çabukluk testidir. O beni yenmiş ama ben iyi bir dövüş çıkarmış olsaydım yine saygısını kazanırdım. Onu adil bir şekilde yere indirmiş olurdum bana yine sayı duyardı. Bana bunları Armor öğretti. Onlar bu dövüşleri hep yapıyorlar."

Alvin bu konu hakkında biraz düşündü. "Yani onu düşürmekle gerçekten çok kötü bir şey mi yaptım?"

"Bilmiyorum. Bunun gerçekleşmesine neden olan şeyin ne olduğunu düşünmelerine bağlı. Belki de bunun Tanrının benim yanımda olduğu anlamına geldiğini düşünmüşlerdir."

"Tanrıya inanıyorlar mı?"

"Bir Peygamberleri var değil mi? Aynı İncil'de olduğu gibi. Her neyse, umarım bir korkak ya da hilebaz olduğumu düşünmemişlerdir. O zaman işler benim için pek yolunda gitmeyebilir."

"Onlara bunu benim yaptığımı söylerim," dedi Al.

"Sakın böyle bir şeye kalkışma," dedi Measure. "Bu zamana kadar kurtulmamızı sağlayan tek şey, bıçakları

ve baltaları senin değiştirdiğini bilmemeleyidi. Eğer bilselerdi, senin kafanı yarıp dümdüz eder ve sonra bana istediği her şeyi yapabilirlerdi."

Sonra, babaları ve anneleri, kim bilir kendileri için ne kadar endişelendikleri hakkında konuştular. Belki de anneleri çok öfkeliydi. Belki de babasına öfkelenemeyecek kadar endişeliydi. Sonra, kasaba halkı şimdiden onları aramaya çıkmış olmalıydı. Onlar akşam yemeği için Peachee ailesinin evine uğramayınca ailesi diğerlerini de durumdan haberdar etmek için bir dakika bile kaybetmemiştir.

"Kızılderililere savşa açmayı düşünecekler," dedi Measure. "Çok iyi biliyorum, Carthage'da bu yılın başında çiftlik hayvanlarını çaltdığı için Ta-Kumsaw'dan şimdiden nefret eden bir sürü insan var.

"Ama bizi Ta-Kumsaw kurtardı," dedi Al.

"Bize öyle geliyor olabilir. Bizi evimize götürmedi ya da evimizin nerede olduğunu bile sormadı. Bu işte kendisinin de bir payı yoksa nasıl bir anda ortaya çıktı dersin? Hayır, Alvin, neler olup bittiğini ben de anlamış değilim ama Ta-Kumsaw bizi kurtarmadı. Kendi menfaatleri için kurtarmış olsa bile bizim iyiliğimizi istediğini düşünemeyiz. Bizi bir Kızılderili köyüünn orta yerinde çırılçıplak bırakması iyi niyetinin bir göstergesi olamaz değil mi?"

"Haklısın. Çok acıktım."

Ta-Kumsaw çok geçmeden elinde mısır ezmesi ile dolu bir çömlekle yanlarına geldi. Bu uzun boylu, bir kral kadar azametli adamın, elindeki çömleği Kızılderili bir kadın gibi taşıdığını görmek onlara neredeyse komik geldi. Fakat ilk şaşkınlık anından sonra Al, Ta-Kumsaw'ın

hareketlerinin çömlek taşımayı soylu bir işe dönüştürdüğünü fark etti.

Çömleği Al ve Measure'ın önüne bıraktı ve boynunun etrafından bir çift dokuma Kızılerili kıyafeti çıkardı. "Giyinin," dedi ve her birine bir giysi uzattı. İkisi de peştamal nasıl bağlanır bilmiyordu. Ta-Kumsaw, giysilerin düşmesine engel olmak için kullanılan geyik derisinden yapılma kemerleri hâlâ elinde tutuyordu. Ta-Kumsaw çocukların kafasının karıştığını görüp güldü ve Al'i ayağa kaldırdı. Alvin'i kendisi giydirerek Measure'a bu işin nasıl yapıldığını gösterdi. Kıyafetlerinin üstlerine pek yakıştığını düşünmeseler de, bu kesinlikle çırılçıplak olmaktan daha iyiydi.

Sonra Ta-Kumsaw, çömlek kendisi ile çocuklar arasında olacak şekilde çimenliğe oturup onlara mısır ezmesinin nasıl yeneceğini gösterdi. Çömlekten pelteleşmiş bir kancalı kurt çıkarıp Alvin'in ağzına attı. Tadı o kadar kötüydü ki, Alvin yutamayacağını hissetti. Bunu gören Measure, "Ye," dedi. Alvin de yedi ve yuttuktan sonra, bu şeyi midesine ulaştırmak için gırtlağını ikna etmesi için bayağı uğraşması gerektiğini bilse de, iştahının açıldığını fark etti.

Çocuklar silip süpürdükten sonra Ta-Kumsaw çömleği bir kenara koydu ve bir süre Measure'a baktı. "Beni nasıl düşürdün, korkak Beyaz?" dedi.

Al'in konuşmaya başlayacağını fark eden Measure, hızla cevap verdi. "Ben bir korkak değilim Şef Ta-Kumsaw. Benimle şimdi dövüşmek isterseniz, bu kez adil bir dövüş olacağına söz veriyorum."

Ta-Kumsaw zalimce gülümsedi. "Demek beni bu kez kadınların ve çocukların önünde düşürmek istiyorsun öyle mi?"

"Bunu yapan bendim," dedi Alvin.

Ta-Kumsaw yavaşça başını çevirdi, yüzündeki gülümseme yok olmasa da şimdi o zalimce ifadeden eser yoktu. "Çok küçük çocuk," dedi. "Çok değersiz çocuk. Demek ayağının altındaki yeri hareket ettirebiliyorsun."

"Bir hünerim var," dedi Alvin. "Amacınızın onu incitmek olmadığını bilmiyordum."

"Bir balta gördüm," dedi Ta-Kumsaw. "Üzerinde böyle parmak izleri vardı." Measure'ın parmaklarının baltanın üzerinde bıraktığı izleri göstermek için parmaklarını salladı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Bir insanın parmaklarını kesmek hiç doğru değil."

Ta-Kumsaw kahkahayla güldü. "Çok güzel!" Sonra eğilerek Alvin'e yaklaştı. "Beyaz adamın hünerleri ses çıkarır, çok fazla ses. Ama senin yaptığın o kadar sessiz ki kimse göremiyor."

Alvin, neden söz ettiğini anlayamadı.

Measure sessizlikten yararlanıp cesaretini topladı ve, "Bize ne yapmayı planlıyorsunuz Şef Ta-Kumsaw?" dedi.

"Yarın yeniden koşacağız."

Measure şaşkına uğradı. "Yani Prophetstown'ın kurulması için dört yılını verip, kimse ona sorun çıkarmıyor, Beyazlar ve Kızılderililer gayet iyi anlaşıyorken, Beyazları esir alıp onlara işkence etmeye ve..."

Ta-Kumsaw ellerini sadece bir kere, gürültüyle çırptı. Measure sustu. "Sizi kaçıran, sizi öldürmeye çalışan Chok-Taw kabilesiydi! Benim halkım, toprağımızı ve aile-

lerimizi Beyaz hırsızlar ve katillerden koruması gerekmezse, kimseyi öldürmez."

Alvin, Ta-Kumsaw'ın halkı ile Peygmberin halkının iki ayrı kabile olduğunu ilk kez duyuyordu.

"Peki nerede olduğumuzu nasıl bildiniz?" diye sordu Measure. "Bizi nasıl buldunuz?"

"Tenskwa-Tawa sizi gördü," dedi Ta-Kumsaw. "Bana acele edip size ulaşmamı, sizi Chok-Taw kabilesinden kurtarmamı, Mizogan'a götürmemi söyledi."

Armor-of-God'ın haritaları konusunda Alvin'den daha fazla fikir sahibi olan Measure, Ta-Kumsaw'ın bahsettiği yerin neresi olduğunu hatırladı.

"Büyük göl, Chicago Kalesi de orada."

"Chicago kalesine gitmiyoruz," dedi Ta-Kumsaw. "Kutsal yere gidiyoruz."

"Bir kiliseye mi?" diye sordu Alvin.

Ta-Kumsaw güldü. "Siz beyazlar, kutsal bir yer yapıp, içinde doğaya ait hiçbir şey girmesin diye etrafını duvarlarla örüyorsunuz. Sizin tanrınız hiçbir şey ve hiçbir yerde değil. Bu yüzden içinde canlı hiçbir şey bulunmayan kiliseler inşa ediyorsunuz. Bu heryerde olabilir, fark etmez... "

"Bu orayı kutsal bir yer yapar mı?" diye sordu Alvin.

"Kızılderili orada doğa ile konuştuğu için ve doğa ona cevap verdiği için, evet..." Ta-Kumsaw gülümsedi. "Şimdi uyuyun. Gün ağarmadan yola çıkacağız."

"Bu gece çok soğuk olacak," dedi Measure.

"Kadınlar size battaniye getirecek. Savaşçıların ihtiyacı yok. Yaz mevsimindeyiz." Ta-Kumsaw birkaç adım uzaklaştıktan sonra dönüp Alvin'e baktı ve "Weaw-Moxiky seni takip etti, Beyaz çocuk. Ne yaptığını gördü.

Sırrını Tenskwa-Tawa'dan gizlemeye çalışma. Yalan söylersen hemen anlar," dedikten sonra yanlarından ayrıldı.

"Neden söz ediyor?" diye sordu Measure.

"Keşke bilseydim," dedi Al. Ne olduğunu bilmezken, onlara gerçeği söylemekte oldukça güçlük çekeceğim."

Çok geçmeden battaniyeler de geldi. Al, sıcaklıktan çok cesaret almak için abisine sokuldu. Parçaları birleştirmek için, bir süre daha aralarında fısıldayarak konuştular. Ta-Kumsaw başından beri kaçırılma olayının içinde yer almadıysa, Chok-Taw Kızılderilileri eyere neden onun ve Peygamberin adını kazımıştı? Bu bir yalan olsa bile, Ta-Kumsaw tutsakların evlerine gitmelerine izin vermeden onları Mizogan gölüne götürünce işler çok daha kötü bir hal alacak, savaşın çıkmasına engel olmak için bayağı dil dökmeleri gerekecekti.

En sonunda susup kendilerini uykunun kollarına bıraktılar. Gün boyu koşmaları, öncesinde koskoca bir ağacı yolun kenarına taşımaları ve Chok-Tae Kızılderilileri tarafından işkenceye uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalmaları, onları çok yorgun düşürmüştü. Measure hafifçe horlamaya başladı. Alvin de kendisini uykuya doğru sürüklenirken buldu. Uyumadan önceki birkaç saniyede yeşil müziği yeniden duydu, gördü ya da bedenini saran varlığını hissetti. Ama bu sesi dinleyemeden dalıp gitti. Daldı ve gece boyunca huzurlu bir uyku uyudu. Nehire doğru esen serin gece rüzgârı, vücudunu sıcak tutan battaniye ve Measure'ın vücudu, hayvanların gece fısıltıları, uzaklarda bir kulübedeki aç bir bebeğin çığlıkları, bunların hepsi içinde akan yeşil müziğin parçalarıydı.

▶8◀
Kızılderili Hayranı

Yüzlerinde öfke ve yorgunluk taşıyan otuz kadar adam, ormanda yaptıkları uzun bir yürüyüşün sonunda açıklık alanda toplandı. Takip ettikleri yol engebeli olmasa da, sanki dallar yollarını kapıyor, ağaç kökleri onlara çelme takıyordu- Orman beyaz adama karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı. Sonra bir akarsu kenarına geldiklerinde, Kızılderililerin çocukları suyun hangi kenarından çıkarıp yollarına devam ettiklerini anlayabilmek için tüm bölgeyi araştırıp bir saat kaybettiler. İhtiyar Alvin Miller, çocuklarını suya soktuklarını görünce çılgına döndü- oğlu Calm'ın*[3] onu sakinleştiip yola devam etmesini sağlayabilmek için on dakika uğraşması gerekti. Gözlerinden korku ile birlikte büyük bir intikam öfkesi okunuyordu.

"Onu göndermemeliydim, gitmesine asla izin vermemeliydim," diyip duruyordu Alvin Miller.

Ve Calm da ona her seferinde, "Bu şey her yerde olabilirdi, kendini suçlama artık, onları bulacağız, hâlâ yürüyorlar değil mi?" cevabını veriyor, onu rahatlatmak için başka birçok şey söylüyordu. Ama Al Miller'ı asıl rahatlatan onun sesi ve tavırlarıydı- bazı insanlar bunun onun hüneri olduğunu söylüyordu. Annesi ona bu ismi vermekle hiç yanılmamıştı.

---

[3] Calm. İng. Sakin

Şimdi vardıkları alanda yol beş kola ayrılıyor, kısa bir mesafeden sonra karanlık ve yoğun ormana çıkıyordu. Ormanın kuzeybatı yönünü araştırmaya çıkan grup, kısa süre sonra çocukların paramparça olmuş iç çamaşırlarını buldu. Herkes bunları Alvin Miller'a göstermemeleri gerektiğinde hemfikirdi. Bu yüzden Alvin Miller yanında oğlu Calm ile arkalarından geldiğinde, iç çamaşırlarını çoktan gizlemişlerdi.

"Buradan itibaren onları takip edemeyiz," dedi Armor-of-God. "Hiçbir yerde çocukların ayak izi yok, bu da bize hiçbir ipucu vermiyor. Bu yüzden lütfen surat asmayın Bay Miller." Armor, evlerine gelip Alvin Junior'ın, evlerinde tılsım ve büyüler bulundurmak gibi büyük bir günah işledikleri için ölüm döşeğinde olduğunu söylemesi üzerine karlı bir kış gününde kayınpederi tarafından dışarı fırlatıldığı günden beri ona Bay Miller diye sesleniyordu. Bir adam sizi sundurmasından aşağı fırlattıktan sonra ona baba demek pek uygun düşmez. "Çocukları taşıyor ya da ayak izlerini ortadan kaldırmak için onların arkasından yürüyor olabilirler. Bir Kızılderilinin arkasında iz bırakmak istemediğinde, onu arayanların hiçbir umudu olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Kızılderilileri ve onların beyaz çocuklara neler yaptıklarını biliyoruz," dedi Al Miller, "eğer onlar..."

"Şu an için tek bildiğimiz bizi korkutmaya çalıştıkları," dedi Armor.

"Şimdiye dek bu konuda çok iyi iş çıkardıkları kesin," dedi İsveçlilerden biri. "Benim ve ailemin ödünü kopardılar."

"Hem zaten buradaki herkes, Armor-of-God'ın bir Kızılderili hayranı olduğunu biliyor."

Armor etrafına bakıp, bu sözü kimin söylediğini görmeye çalıştı. "Kızılderili hayranı diyerek, benim Kızılderililerin Beyazlar gibi insan olduğunu düşünmemi kastediyorsan, bu doğru. Ama bir an için bile Kızılderililerin beyazlardan daha iyi olduğuna inandığım fikrine kapıldıysan, ortaya çıkacak cesareti topla ve bunu yüzüme karşı söyle. Ortaya çık ki, ben de senin kafanı bir ağaç kabuğunda ezeyim."

"Tartışmaya gerek yok," dedi Papaz Thrower, nefes nefese kalmış bir halde. Uzun yürüyüşler yapmaya pek alışık bir adam olmasa da, diğerlerine katılıp oraya kadar gelmişti. "Tanrı bütün çocuklarını sever, vahşi putperestleri bile. Armor-of-God iyi bir Hıristiyan. Ama Hıristiyanlar ve vahşiler arasında bir savaş söz konusu olursa, onun doğrunun yanında yer alacağını hepimiz biliyoruz."

Kalabalık, mırıltılarıyla Thrower'ın sözlerine katıldığını belli etti. Ne olsa hepsi Armor'ı severdi. Çoğuna borçla para, dükkânından mal vermiş ve hiçbir zaman ödeme yapmaları için onları sıkıştırmamıştı- Pek çok insan, Armor olmasaydı Wobbish'e yerleştikleri ilk birkaç yılda hiçbir şekile geçinemezdi. Fakat ona karşı bir gönül borçları olsa da olmasa da, Kızılderililere neredeyse Beyazlarla aynı muameleyi yaptığı için, böyle bir zamanda ondan şüphelenmeden edemiyorlardı.

"Bize savaşmaktan başka çare bırakmıyorlar," dedi adamlardan biri. "Bu Kızılderililerin izini sürmemize gerek yok. Atların eyerlerine isimlerini kazımışlar."

"Bir dakika! Bir dakika!" dedi Armor-of-God. "Biraz düşünsenize! Prophetstown'un Wobbish'in Vigor Church'ün karşı kıyısında bunca zamandır kalkınırken, Kızılderililer tek bir şeyinizi sizden çaldı mı? Çocukları-

nızdan birinin kılına zarar verdi mi? Tek bir domuzunuzu kaçırdı mı? İçinizden birine tek bir kötülük yaptılar mı?"

"Bence, Al Miller'ın çocuklarını kaçırmış olmaları yeterince kötü bir şey!" dedi adamlardan biri.

"Ben Prophetstown'daki Kızılderililerden bahsediyorum! Hiçbir kötülük yapmadıklarını çok iyi biliyorsunuz! Ve bunun nedenini de biliyorsunuz. Çünkü Peygamber onlara barış içinde yaşamalarını, kendi topraklarına kalıp Beyaz adama zarar vermemelerini söyledi."

"Ta-Kumsaw böyle bir şey söylemiyor!"

"Beyazlara karşı korkunç şeyler yapmayı düşünüyor olsalar bile - ki bana kalırsa böyle bir şey söz konusu bile olamaz- içinizden biri, Ta-Kumsaw ya da Tenskwa-Tawa'nın, yaptığı kötülüklerin üzerine imzalarını atacak kadar aptal olabiliceğini düşünüyor mu?

"Beyazları öldürmekle gurur duyuyorlar!"

"Kızılderili adam zeki olsaydı Beyaz olurdu!"

"Kızılderili hayranlarına bu yüzden karşıyız işte!"

Armor-of-God bu insanları tanıyor ve çoğunun hâlâ onun yanında olduğunu biliyordu. Homurdananların bir eyleme geçecek kadar cesareti yoktu. Tüm grup karara varıp Kızılderililere saldırana kadar kıçlarının üzerine oturup hiçbir şey yapmayacaklardı. Ona Kızılderili hayranı desinlerdi bakalım, onun aldırış ettiği yoktu. Bir insan korkup öfkelendiğinde sonradan pişmanlık duyacağı şeyler yapabilir. Bekledikleri sürece... Kızılderililere karşı gerçekten savaş açmadıkları sürece...

Çünkü Armor'ın olup biten tüm bu şey hakkında şüpheleri vardı. Atları, eyerlerine isimler kazınmış bir şekilde Beyazların görebileceği yerlere göndermek kulağa

fazlasıyla kolay geliyordu. Bu, Kızılderililerin, sana baktıkları anda öldürebilecek kadar kötü olan Kızılderililerin bile yapabileceği türden bir şey değildi. Armor Kızılderilileri, (ya da belki de Kızılderililerin çoğunun demeli, Irrakwa halkının medenileşmeden önce yaptıklarına dair hikâyeler vardı) insanları dehşete düşürmek için değil, bir adama karşısındaki kişiye cesaretini göstermesine fırsat tanımak için işkence yaptıklarını bilecek kadar tanıyordu. Bu yüzden, bu şeyi yapan her kimse, belli ki gerçek bir Kızılderili gibi davranmıyordu. Armor, birinin bunu onlara para karşılığı yaptırdığından emindi. Detroit'teki Fransızlar yıllardır Kızılderililer ile Amerikalılar arasında savaş çıkarmaya çalışıyordu- bunu yapan da onlar olabilirdi. Tabi bir de Bill Harrison var. Elbette, bütün bunlar, Hio'daki kalesinde bir örümcek gibi saklanan o adamın başının altından çıkmış olabilirdi. Aklına gelen en iyi ihtimal buydu. Ama böyle bir şeyi kasaba halkının önünde yüksek sesle dile getiremezdi, çünkü onun Bill Harrison'ı kıskandığını düşünebilirlerdi ki bu doğruydu, Bill Harrison'ı kıskanıyordu. Ama aynı zamana Bill Harrison'ın, önüne çıkan engelleri kaldırmak için her şeyi yapabilecek, kötülük dolu bir adam olduğunu biliyordu. Prophetstown yakınlarındaki birkaç beyaz çocuğu öldürmek için parasıyla vahşi Kızılderilileri tutmuş bile olabilirdi. Kasabasında yaşayan Beyazların yarısını kaçıran kişinin Ta-Kumsaw olduğunu da düşününce, Armor, bu işin arkasında Fransızların değil Harrison'ın olduğundan emin oluyordu.

Ama bunların hiçbirini söyleyemezdi, çünkü ortada kanıt yoktu. Elle tutulur bir kanıt ortaya çıkana kadar beklemek ve kasaba halkını yatıştırmak zorundaydı.

Ve bunu tam da şimdi yapabilirdi. Yanlarında, yürürken tuhaf bir hırıltı sesi çıkaran Tack Sweeper'la çıkageldiler. Nefes alırken ciğerlerinden bebek çıngırağı gibi bir ses gelen bu adamın bu kadar zinde olması gerçekten sıra dışıydı. Tack Sweeper'ın, çok güvenilir olmadığını kendisinin de söylediği ama kimi zaman çok işe yarayan bir hüneri vardı. Yaptığı, gözleri kapalı bir halde bir yerde dikilip, orada geçmişte yaşanan şeyleri görmekti. Yalnızca kısa süreli vizyonlar, birkaç yüz... Jan de Vries'ın kendisini kasten öldürdüğünden ya da birisi tarafından öldürülmüş olmasınan endişelendikleri o zaman olduğu gibi. Tack, Jan de Vries'ın yanlışlıkla kendi yüzüne kurşun sıktığı kazayı görmüştü Tack. Böylece, katili arama derdine düşmeden onu kilise mezarlığına gömebilmişlerdi.

Bu yüzden şimdi Tack'ın onlara o alanda ne olup bittiğini anlatabileceğini umut ediyorlardı. Yapacağı şeye engel olmamaları için hepsini ormanlık alanın girişine gönderdikten sonra, gözlerini kapatıp açık alanın ortasında yavaşça yürüdü. Bir süre sonra, "Siz çocuklar keşke bu kadar zıvanadan çıkmasaydınız," dedi. "Tek gördüğüm sizin saçmalamalarınız." Mahçupça güldüler. Tack buraya gelmeden önce bulundukları yerin anılarını bozmamaları gerektiğini bilmeliydiler.

"Pek iyi gözükmüyor. Sürekli Kızılderililerin yüzünü görüyorum. Bıçaklar, çocuklara yöneltilmiş her türden bıçak. Düşen bir balta."

Al Miller acıyla inledi.

"Her şey karmakarışık, burada çok fazla şey olmuş," dedi Tack. "Tam göremiyorum. Hayır hayır, şimdi gördüm. Bir adam. Bir Kızılderili. Yüzünü tanıyorum, onu

daha önce de görmüştüm. Orada, kılını bile kıpırdatmadan dikiliyor. Bu adamın kim olduğunu biliyorum."

"Kim?" diye sordu Armor-of-God. Ama cevabı kendisi de biliyordu, içini şimdiden berbat bir duygu kaplamıştı.

"Ta-Kumsaw," dedi Tack. Gözlerini açtı ve Armor'a sanki yanlış bir şey yapmış gibi mahçup bir bakış attı. "Buna ben de inanmazdım Armor," dedi. "Hep Ta-Kumsaw'ın tanıdığım en mert adam olduğunu düşündüm. Ama oradaydı, tüm işi tezgâhlayan oydu. Orada dikilip adamlarına emirler veriyordu. Orada o kadar uzun zaman aynı yerde bekleyen başka hiç kimse olmadığı için onu bu kadar net görebiliyorum. Çok öfkeliydi. Yanılmış olmam olanaksız."

Armor ve diğer herkes bu sözlere inandı. Tack'ın güvenilir bir adam olduğunu, emin olmadığı bir şeyi bu kadar kesin bir şekilde söylemeyeceğini hepsi biliyordu. Ama tüm bu olayların bir nedeni olmalıydı. "Belki çocukları kurtarmaya gelmiştir, bunu düşündünüz mü? Belki de Vahşi Kızılderililerin çocuklara..."

"Kızılderili hayranı!" diye bağırdı birisi.

"Ta-Kumsaw'ı tanıyorsunuz! Onun, küçük çocukları kaçıracak kadar alçak bir adam olmadığını çok iyi biliyorsunuz!"

"Bir Kızılderilinin neler yapabileceğini kimse bilemez."

"O çocukları alan Ta-Kumsaw değili!" diye ısrar etti Armor-of-God. "Biliyorum!"

Sonra herkes sustu, çünkü Al Miller önündeki kalabalığı yararak, Armor-of-God'ın dikildiği yere doğru yürüyordu. O kadar öfkeliydi ki, karşısına dikildiği damadını

bakışlarıyla sindirdi. "Hiçbir şey bildiğin yok, Armor-of-God Weaver. Sen bir bok çukurunun üstünde oluşmuş en değersiz pisliksin. Önce kızımla evlenip, bunun şeytan işi olduğunu düşünecek kadar aptal olduğun için, onun büyü yapmasına izin vermedin. Sonra da da tüm bu Kızılderililerin kasabamızın yakınlarında yaşamasına izin verdin. Biz bir istihkam bölgesi kurmayı düşününce, böyle bir şey yapmanın Fransızlara bize salırmak için bir neden vereceğini söyleyip engel oldun. Kızılderililerle dostluk kurup onlarla alışveriş edersek bizi rahat bırakacaklarına inandın. Şimdi halimize bak! Bizim için neler yaptığına bir bak! Önerilerine kulak astığımız için hepimizin memnun olması gerekiyor değil mi! Bence sen bir Kızıldereli hayranı değilsin Armor-of-God, sen sadece Hio ve büyün ülke sınırlarındaki en büyük aptalsın. Eğer seni bir dakika daha dinlersek, senden daha aptalı ancak biz olabiliriz!"

Sonra Al Miller, hayatında majestelerini ilk kez görmüş birinin şaşkınlığıyla onu izleyen diğerlerine döndü. "Burada on yıldır Armor'ın sözlerine uyarak hareket ettik. Ama ben buna daha fazla katlanmayacağım. Bu kasabaya gelirken bir oğlumu Hatrack Nehrinde kaybettim ve buraya onun adını verdim. Şimdi de iki oğlumu birden kaybettim. Beş oğlum kaldı ve onların ellerine silahlarını kendim verip, oradaki bütün Kızılderililerin kökünü kurutmaları için Prophetstown'a göndereceğim. Bunun sonunda hepimizin ölmesi gerekse bile! Duydunuz mu beni?"

Onu duydular, kesinlikle onu duydular ve sözlerine bağırışlarla karşılık verdiler. Al Miller, onlara o an için en fazla ihtiyaç duydukları sözleri söylemişti: nefret, öfke ve

intikam sözleri. Bunu hiç kimse, normalde barış yanlısı olan, hiç kimseyle durduk yere kavga etmeyen Al Miller'dan daha iyi yapamazdı. Kaçırılan çocukların babası olması, sözlerine daha da fazla güç veriyordu.

"Bana kalırsa Bill Harrison başından beri haklıydı," dedi Al Miller, "Kızılderililer ve Beyazların bu toprağı paylaşmaları söz konusu olamaz. Ben size başka bir şey söyleyeceğim. Burayı terk edecek olan ben değilim. Bu topraklara, bir korkak gibi eşyalarımı toplayıp gidemeyecek kadar kan verdim. Ya burada ya da onların topraklarında, kalmaya devam edeceğim.

Ben de, diye bağırdı kalabalığın tamamı. Biz de kalıyoruz Alvin Miller, sonuna kadar yanındayız.

"Armor'ın sayesinde, hiç silahımız yok ve bir Birleşik Devletler kalesinden yardım alabileceğimiz en yakın yer Carthage City. Şimdi savaşırsak her şeyi ve herkesi kaybedebiliriz. Bu yüzden yapabileceğimiz en iyi şey, Kızılderilileri topraklarımıza yaklaştırmayıp yardım beklemek. Carthage City'ye birkaç adam gönderebilir ve Bill Harrison'a bize bir ordu göndermesi, hatta yapabilirse bombardiman silahlarını da getirmesi için yalvarabiliriz. İki çocuğumu kaybettim ve her biri için bin Kızılderilinin canını almak intikam arzumu dindirmeyecek!"

Karar verildi. Ertesi sabah ilk iş, bir düzine adam atlarıyla güneye doğru yola çıkacaktı. Çevre çiftliklerde yaşayanların da desteklerini esirgemediklerini göstermek için geldiği kasaba meydanından ayrıldılar. Ama Al Miller onları uğurlamaya gitmedi. Dünkü konuşması hepsini harekete geçirmişti ama ondan daha fazla liderlik beklemelerini istemiyorlardı. O, savaşa önderlik etmek değil, oğullarına kavuşmak istiyordu.

Bu sırada Armor-of-God, canı sıkkın bir halde kilisenin en öndeki oturağında oturuyordu. "Çok korkunç bir hata yapıyoruz," dedi Papaz Thrower'a.

"Tanrının yardımı olmadan karar veren insanların böyle hatalara düşmesi kaçınılmaz," dedi Thrower.

"Bunu yapan Ta-Kumsaw ya da Peygamber değildi. Bundan eminim."

"O peygamber değil. Tanrının kulu bile sayılamaz," dedi Thrower.

"Katil de değil," dedi Armor. "Belki de Tack haklıydı, belki de Ta-Kumsaw'ın gerçekten bu işle bir ilgisi var. Ama bildiğim bir şey varsa, o da Ta-Kumsaw'ın katil olmadığı. Komutan Wayne'in savaşı sırasında daha genç bir adamken, tutsakları yakarak öldürmeye hazırlanan – sanırım Chippy-Wa kabilesinden- bir grup Kızılderili vardı. Ta-Kumsaw tek başına oraya gidip onlara engel olmuştu. Onlara, 'Biz, beyazların bize saygı duymalarını, bizi bir ulus olarak görmelerini istiyoruz' demişti. "Böyle davranırsak Beyaz adam bize saygı duymaz! Medeni olmak zorundayız. Deri yüzmek, işkence yapmak, insanları yakıp tutsakları öldürmek yok!' O zamandan beri bu sözlerine sadık kaldı. Savaşta öldürdüğü doğru ama güneyde yaptığı baskınların hiçbirinde tek bir insanı öldürmedi, bunun farkında değil misiniz? Çocukları kaçıran Ta-Kumsaw'sa, onları evlerine sağ salim geri getireceğinden eminim."

Thrower içini çekip, "Sanırım sen bu Kızılderilileri benden daha iyi tanıyorsun," dedi.

"Onları herkesten daha iyi tanıyorum." Acı acı güldü. "Bu yüzden bana Kızılderili hayranı diyerek, söylediğim her şeye kulak tıkıyorlar. Şimdi de o viski tüccarı zorbayı

Carthage City'den buraya çağırıp yönetimi ele geçirmesini istiyorlar. Ne yaparsa yapsın, gözlerinde bir kahraman olacak. Sonra onu gerçekten vali yapacaklar. Wobbish, Amerika Birleşik Devletleri'ne katılırsa belki başkan bile yaparlar, kahretsin."

"Bilemiyorum Harrison. Anlattığın kadar kötü bir adam olmayabilir."

Armor güldü. "Thrower, bazen küçük bir çocuk kadar saf olduğunu düşünüyorum."

"Tanrının bizden istediği de budur. Armor-of-God, sabırlı ol. Her şey Tanrının planladığı gibi yoluna girecek."

Armor, ellerini yüzüne gömdü. "Umarım, Thrower, umarım... Ama Measure'ı, o temiz yüzlü çocuk Alvin'i ve babalarının onları ne kadar önemsediğini düşünmeden edemiyorum."

Thrower'ın suratı asıldı. "Alvin Junior," diye mırıldandı. "Tanrının isteklerini, dinsizler aracılığıyla gerçekleştireceğini kim tahmin edebilirdi?

"Neden söz ediyorsun?" diye sordu Armor.

"Hiçbir şeyden, Armor, hiçbir şeyden. Sadece tüm bu olanların Tanrı'nın planının bir parçası olabileceğini düşünüyorum."

Miller ailesinin tepedeki evinde, Al Miller hâlâ kahvaltı masasında oturuyordu. Önceki gece hiçbir şey yememişti ve şimdi de kahvaltı yapmakta güçlük çekiyordu. Faith, sofrayı topladıktan sonra kocasının arkasında dikilip omuzlarını okşadı. Bir kez bile, 'onları göndermemeni sana söylemiştim," demedi. Ama bunu ikisi de biliyordu. Sessizlik, aralarında bir kılıç gibi asılı duruyor, ikisi de sözleriyle birbirine ulaşmaktan korkuyordu.

Wastenot, omzunda bir tüfekle eve girince suskunluklarını bozdular. Silahını kapının yanına koydu, bir sandalye çekip oturdu ve anne ve babasına baktı. "Gittiler, orduyu getirmeye..."

Babasının başını eğip, masaya koyduğu kollarına gömdüğünü görmek onu çok şaşırttı.

Annesi endişe ve ızdırap dolu bir yüzle ona baktı. "O şeyi kullanmayı ne zamandan beri biliyorsun?"

"Ben ve Wantnot bir süredir çalışıyorduk," dedi.

"Ve onunla Kızılderilileri mi öldüreceksin?"

Annesinin sesindeki nefret Wastenot'ı şaşırttı. "Umarım," dedi.

"Ve Kızılderililerin hepsi öldüğünde, ölü bedenlerini üst üste dizdiğinizde, Measure ve Alvin o ceset yığınından çıkıp eve, bana gelebilecek mi?"

Wastenot başını salladı.

"Dün gece birkaç Kızılderili, evlerine gidip ailelerine iki Beyaz çocuğu öldürdüklerini gururla anlattı." Sesi titrese de konuşmaya devam etti. Faith, Miller'ın söylemesi gereken şeyleri kendi dile getiriyordu. "Belki karısı ya da annesi onu okşayıp öpmüş, akşam yemeğini hazırlamıştır. Ama sen sakın ola bu kapıdan içeri girip bana bir Kızılderili öldürdüğünü söyleme. Çünkü eğer böyle bir şey yaparsan ne annenden bir öpücük ya da okşama görecek, ne bir söz duyacaksın, ne bir annen, ne de bir evin olacak. Anladın mı beni?"

Gayet iyi anladığı bu sözler hiç hoşuna gitmedi. Ayağa kalkıp kapıya yürüdü ve silahını aldı. "Sen ne istersen onu düşün anne," dedi, "ama bu bir savaş ve ben mümkün olduğunca çok Kızılderili öldüreceğim, evime geri döneceğim ve yaptıklarımı gururla anlatacağım. Bu, yap-

tığım şeyler yüzünden beni reddedeceğin anlamına geliyorsa, şu andan itibaren bana annelik etme ve eve dönmemi bekleme." Kapıyı açtı ama arkasından kapamadan önce durup, "Neşelen anne, belki de eve geri dönemem bile."

Hayatı boyunca hiçbir zaman annesiyle bu şekilde konuşmamıştı ve bunun kendisini iyi hissetmesini sağladığından emin değildi. Ama o da kapıldığı öfkeyle bunun bir savaş olduğunu, Kızılderililerin onlara karşı açıktan açığa av sezonu başlattığını, başka seçeneklerinin olmadığını anlamıyordu.

Atına binip David'in yerine giderken onu en çok rahatsız eden, tam olarak emin olamasa da, babasının ağladığından şüphelenmesiydi. İnanılır gibi değil! Dün Kızılderililere öfke kusan babası, annesi savaşa karşı bir iki şey söyledi diye, orada oturup ağlamaya başlamıştı. Belki de babasını bu hale getiren yaşlanmasıydı. Ama Wastenot şu an için bunu düşünecek durumda değildi. Belki anne ve babası, çocuklarını kaçırdıkları için öldürmek istemiyordu ama Wastenot kardeşlerini elinden alan bu vahşilere ne yapacağını çok iyi biliyordu. Kardeşlerinin kanı onun kanıydı ve bu kanı kim akıtmış olursa olsun, her damla karşılığında litrelerce kan dökecekti

▸9◂
Mizogan Gölü

Alvin hayatı boyunca hiçbir zaman tek bir yerde bu kadar çok su görmemişti. Bir kum tepeciğinin üzerinde dikilip, gölü seyretti. Measure da bir elini Alvin'in omzuna kaymuş, onun yanında duruyordu.

"Babam benden seni sudan uzak tutmamı istemişti," dedi Measure, "şimdi de seni getirdikleri yere bak."

Sert ve yakıcı bir rüzgâr, kum tepeciklerini küçük oklar gibi dövüyordu. "Seni de getirdiler," dei Al.

"Baksana, gerçek bir fırtına bize doğru geliyor."

Güneybatı yönünde toplanan bulutlar, gökyüzünde kapkara ve çirkin bir görüntü oluşturmuştu. Hiçbiri yaz yağmuru fırtınası değildi. Bulutların üzerinde şimşekler çatırdadı. Ondan uzun süre sonra yıldırım da parlayıp kayboldu. Alvin bu olanları izlerken, daha önce olduğundan çok daha ileriyi görebildiğini hissetti. Sanki bulutların içindeki dönüşleri ve dalgalanmaları görebiliyor, sıcaklığını ve soğukluğunu, bidenbire aşağı doğru inen buz gibi havayı, yukarı doğru çıkan sıcak havayı, hepsinin gökyüzünde devasa bir çember içinde çalkalanışını hissedebiliyordu.

"Hortum," dedi Alvin. "O fırtınanın içinde bir hortum var.

"Ben göremiyorum," dedi Measure.

"Yaklaşıyor, orada havanın nasıl döndüğüne baksana. Bak."

"Sana inanıyorum Al. Görünüşe bakılırsa buralarda saklanabileceğimiz bir yer de yok."

"Şu insanlara bak," dei Alvin. "eğer buraya kadar ulaşacak olursa..."

"Hava tahmininde bulunmayı ne zaman öğrendin?" diye sordu Measure. "Bunun daha önce hiç yapmamıştın."

Alvin'in bu soruya verebilecek bir cevabı yoktu. Daha önce fırtınayı içinde hiç bu kadar hissetmemişti. Dün gece duyduğu yeşil müzik gibi, sanki Kızılderililer tarafından tutsak alındıktan sonra her türlü tuhaf şey kendilerini buluyordu. Ama bunu nereden duyduğunu düşünerek bir dakika daha harcayamazdı. Biliyor olması yeterliydi."

"Birini uyarmam gerekiyor."

Alvin, tepenin üzerinden atlar gibi, her bir adımda kayıp, sonra tek ayak üzerinde yere iniş yapıp yeniden sıçrayarak kum tepeciğinden indi. Daha önce yokuş aşağı hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Measure bağırarak peşinden koştu, "Onlar gelene kadar orada kalmamızı söy..." Hızla esen rüzgâr sözlerini ağzından kapıp götürdü. Tepeden inmelerinden sonra kum daha da kötü bir hal aldı; rüzgârın kaldırdığı büyük kum tabakaları dört bir yana uçuşup yeniden yere düşüyordu. Al gözlerini kapayıp, yüzünü elleriyle koruyarak kafasını çevirmek zorunda kaldı. Suyun kenarında toplanmış olan Kızılderililere doğru koşarken, gözlerinin kör olmasını engellemek için bundan fazlasını yapamazdı.

Sadece cüssesi yüzünden değil, etrafında toplanan diğer Kızılderililerin ortasında bir kral gibi dikildiği için, Ta-Kumsaw'ı kalabalığın arasından seçmek zor olmadı.

Al tam önüne kadar koşup, "Hortum geliyor!" diye bağırdı. "Bulutların içinde hortumlar var.

Ta-Kumsaw başını arkaya yaslayıp kahkahalarla güldü; Alvin, rüzgârın gürültüsü yüzünden onu duymakta güçlük çekti. Sonra Ta-Kumsaw, orada ayakta dikilen bir başka Kızılderilinin omzuna dokunmak için Alvin'in başının üzerinden elini uzattı. "İstediğin çocuk bu!" diye bağırdı.

Alvin, Ta-Kumsaw'ın dokunduğu adama baktı. Bu adamda bir kralı andıran hiçbir özellik yoktu, görünüşü ve hareketleri Ta-Kumsaw'a hiç benzemiyordu. Biraz kamburdu ve tek gözü eksikti. Gözkapakları boşluğun üzerinde sallanıyordu. Kolları kaslı değildi ama gergin gözüküyordu, bacakları büsbütün sıskaydı. Fakat Al yüzüne baktığı anda bu adamı tanıdığı. Yanılmış olması imkânsızdı.

Rüzgar sadece bir dakikalığına hafifledi.

"Parlayan Adam," dedi Al.

"Hamamböceği çocuk," dedi Tenskwa-Tawa, Lolla-Wossiky, Peygamber.

"Sen gerçeksin," dedi Al. Bir rüya ya da vizyon değil. Yatağının önünde dikilen, bir görünüp bir kaybolan, yüzü, bakınca insanın canını acıtacak kadar ışıltılı, güneş ışığı gibi parlayan, gerçek bir adam. İşte şimdi karşısında aynı adam vardı. "Seni iyileştiremedim!" dedi Al. "Üzgünüm."

"Evet, iyileştirdin," dedi Peygamber.

Sonra Alvin, dünyada yaşayan en ünlü iki Kızılderili, Appalachee dağlarında yaşayan bütün beyaz erkek, kadın ve çocukların adını bildiği bu kardeşlerle sohbete

dalmışken, neden kum tepesinden inip yanlarına geldiğini hatırladı. "Hortumlar!" dedi.

Rüzgâr, sanki sözlerine cevap vermek ister gibi, bu kez uğultular çıkararak yeniden şiddetlendi. Al etrafına baktı, gördüğü ve hissettiği şey şimdi gerçekleşiyordu. Havada dört hortum oluşuyor, ağaçlara asılı yılanlar gibi fırtına bulutlarından yavaş yavaş kopuyor, başları yıkıcı darbeyi indirmek için hazır bir halde yere doğru iniyordu. Hepsi onlara doğru geliyordu ama henüz hiçbiri yere ulaşmamıştı.

"Şimdi!" diye bağırdı Peygamber.

Ta-Kumsaw kardeşine keskin uçlu bir ok uzattı. Peygamber kumun içine oturup okun ucunu önce sol, sonra sağ ayağının tabanına batırdı. Yaralardan bol miktarda kan fışkırdı. Sonra aynı şeyi ellerine de yaptı, avuçlarının içinde o kadar derine batırıyordu ki, ellerinin üstü bile kanamaya başladı.

Al, dehşetle haykırdı ve bir kez daha düşünmeden, yaraları iyileştirmek için Peygamberin vücudunu zihnine yerleştirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Peygamber. "Bu, Kızılderili adamın gücü... Onun vücudunun kanı, toprağın ateşidir!

Sonra döndü ve Mizogan gölüne doğru yürüdü.

Hayır, buna tam olarak bir göl denemezdi. Alvin gördüğü şeye inanmakta güçlük çekti. Peygamberin kanlı ayaklarının altındaki su, cam gibi düz ve pürüzsüz hale gelmişti ve Peygamber suyun üstünde duruyordu. Kıpkırmızı kanı, suyun yüzeyinde bir birikinti oluşturdu. Birkaç metre ötede su dağınık ve dalgalıydı; rüzgârın kamçıladığı dalgalar hızla suyun katılaştığı yere doğru sürükleniyor ve orada durgunlaşıp düz hale geliyordu.

Peygamber suyun daha da ilerisine yürüdü. Ardında bıraktığı kanlı ayak izleri, fırtınanın arasında dümdüz bir yol oluşturuyordu.

Al yeniden hortumlara baktı. Şimdi çok yaklaşmış, neredeyse başlarının üzerine ulaşmışlardı. Al, hortumların içinde devindiğini hissetti. Sanki o da bulutların bir parçasıydı ve bunlar, kendi ruhunun öfkesini yansıtıyordu.

Suyun üstündeki Peygamber ellerini kaldırdı ve hortumlardan birini işaret etti. Neredeyse hemen ardından, diğer üç hortum yükseldi, bulutların arasına karışıp gözden kayboldu. Ama diğeri daha da yaklaşıp, Peygamberin başının yüz metre kadar yukarısında durdu. Yere o kadar yakındı ki, Peygamberin etrafını saran camsı yolun etrafındaki su, sanki bulutlara atılmak ister gibi yukarı yükseliyordu. Su da hortum gibi girdaplar oluşturarak dönmeye başladı.

"Gel!" diye bağırdı Peygamber.

Alvin onu duyamadı ama, çok uzağında olmasına rağmen gözlerini gördü, dudaklarının hareket ettiğini fark etti ve kendisinden ne istediğini anladı. Bir saniye bile tereddüt etmeden suya adımını attı.

Elbette olan biteni Measure da izliyordu. Alvin peygamberin yolunun sıcak, pürüzsüz camının üzerinde yürümeye başladığı anda Measure ona bağırdı, onu yakalayıp engel olmaya çalıştı. Fakat çocuğa dokunma şansı bulamadan, Kızılderililer onu geri çekti; Alvin'in geri dönmesi için, "Suya girme, girme!" diye bağırı. Alvin onu duysa da hiçbir korku duymadan yürümeye devam etti. İçinde oluşan duygu, Musa peygamberin yanan çalılığı gördüğünde hissettiği güçlü arzu ile aynıydı. Burada du-

rup o şeyi görmeliyim demişti Musa peygamber. Çünkü bu şey doğal evrende görülmesi imkânsız bir şeydi. Daha önce Bir hortum çağırmayı ya da fırtınalı bir gölü cama çevirmeyi sağlayaan bir büyü ya da tılsım duymamıştı. Bu Kızılderili o sırada her ne yapıyorsa, bu, Alvin'in yaşamı boyunca gördüğü ve görebileceği en önemli şeydi.

...ve Peygamber onu seviyordu. Alvin'in kuşku duymadığı tek şey buydu belki de. Parlayan Adam bir keresinde yatağının önünde durup ona öğretmişti. Alvin, Parlayan Adamın kendisini o zaman da kesmiş olduğunu hatırladı. Peygamber, istediği şeyleri, kendi kanı ve acısı ile yapabiliyor olmalıydı. Bu, Alvin'in gözünde çok heybetli bir davranıştı. Alvin bu koşullar altında, suyun üzerine yürürken, içinde bir tür tapınma duygusu oluştuğu için fazla suçlanamazdı.

Arkasında bıraktığı yol yeniden su halini alıp kayboluyordu. Dalgaların topuklarını yaladığını hissetti. Bu onu biraz korkuttu ama ileri doğru yürüdüğü sürece kendisine bir zarar gelmeyeceğini biliyordu. En sonunda yanına ulaştığı peygamber, uzanıp Alvin'in ellerini avuçlarının içine aldı. "Benimle birlikte ayakta dur," diye bağırdı peygamber. "Burada dur, etrafına toprağın gözlerinden bak ve gör!"

Sonra hortum hızla aşağı indi; sular yükselerek etraflarını bir duvar gibi çevirdi. Şimdi onları yukarı doğru çeken hortumun tam olarak içindeydiler.

Peygamver kanlı ellerinden biriyle su hortumuna dokununca, o da bir cam kadar pürüzsüzleşip sertleşti. Hayır, cam değil. Örümcek ağının üzerine düşen bir çiğ damlası kadar berrak ve temizdi. Artık fırtına yoktu. Kris-

tal kulenin ortasında, Alvin ve Parlayan Adamın canlı ve şeffaf suretleri görülüyordu.

Kristal duvar Alvin'e bir pencere gibi dışarıda ne olduğunu, gölü, fırtınayı ya da nehir kıyısını göstermedi. Alvin bunun yerine başka şeyler gördü.

Çok dalgalı bir nehrin akışına kapılmış bir yük vagonu, bir şahmerdan gibi sürüklenen bir ağaç ve ağaca sarılan, onu yuvarlayan, yük vagonundan uzaklaştıran genç bir adam gördü. Sonra adam ağacın köklerine dolaştı, büyük bir kaya parçasına çarptıktan sonra vücudu ezildi. Tüm bu sırada biraz daha yaşayabilmek, nefes almaya devam edebilmek için kalan bütün gücünü kullanıyordu.

Doğum yapan bir kadın ve onun yanında ayakta dikilen, kadının karnına dokunan küçük bir kız çocuğu gördü. Kız bir şeyler bağırdı ve ebe elini uzatıp bebeği çıkardı. Anne, ağlıyor ve kan kaybediyordu. Küçük kız eğilip, bebeğin yüzünden bir şeyi çekti; bebek ağlamaya başladı. Nehirdeki adam bu çığlığı bir şekilde duydu, yeterince yaşadığını anladı ve öldü...

Al, tüm bunlardan ne anlam çıkarması gerektiğini bilemedi. Peygamber, kulağına şu sözleri fısıldayana kadar: "Dünyayı ilk, doğduğun gün..."

Bebek Alvin Junior, ölen adam erkek kardeşi Vigor'du. Yüzünü kaplayan cenin zarını alan kız kimdi? Al, bu kızı yaşamı boyunca daha önce hiç görmemişti.

"Sana göstereceğim," dedi Peygamber, "Bu biraz dursun, benim kendim görmem gereken şeyler var, ama sana göstereceğim." Alvin'in elinden tuttu ve cam sütunun içinde birlikte yukarı doğru yükseldiler.

Bu uçmaya, bir kuşun gökyüzünde yükselişine benzemiyordu; sanki aşağı ve yukarı duygusu tamamen or-

tadan kalkmıştı. Peygamber onu yukarı doğru çekiyordu ama Alvin Peygamberin kendisinin nasıl yükselebildiğini anlayamıyordu. Önemi yoktu. Daha görülecek çok şey vardı. Havada nerede asılı kaldıysa, etrafında hangi yöne baksa, kulenin duvarından bir sürü farklı şey görebiliyordu. En sonunda zamanın her anında, her bir insan yaşamının bu kule duvarından görülebileceğinin farkına vardı. İnsan burada nasıl yolunu bulabilir ki? Yüzlerce, binlerce, milyonlarca geçmişin arasından istediği yaşam hikâyesini nasıl seçip çıkarabilir?

Peygamber durdu, kendisinin gördüğü şeyi onun da görmesini sağlamak için çocuğu yukarı kaldırdı. Şimdi yanak yanağaydılar, Alvin Peygamberin kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Bak," dedi Peygamber.

Alvin'in gördüğü, güneş ışığı ile parlayan bir şehirdi. Buzdan, ya da saydam camdan yapılmış kuleler vardı. Çünkü güneş şehrin arkasında battığında, ışık fazla loşlaşmıyor, şehrin etrafındaki çayırlık bölgeye gölgeler düşmüyordu. Şehrin içinde, oradan oraya hareket eden parlak gölgelere benzeyen, merdivenleri ya da kanatlarını kullanmadan kulelere çıkıp aşağı inen insanlar vardı. Fakat gördüklerinden daha önemlisi, o yere bakarken hissettikleriydi. Buna huzur denemezdi, hayır, hissettiği şeyde sakinlik adına hiçbir şey yoktu. Bu heyecandı; kalbi, dörtnala koşan bir atınki gibi atıyordu. Oradaki insanlar kusursuz değildi, bazen kızıyor, bazen üzülüyorlardı. Ama hiç kimse aç değildi ve hiç kimse cahil değildi, hiç kimse başkasının zorlamasıyla bir şey yapmak zoruna değildi.

"Bu şehir nerede?" diye fısıldadı Alvin.

"Bilmiyorum," dedi Peygamber. "Buraya ne zaman gelsem, onu farklı bir şekilde görüyorum. Bazen bu uzun ince kuleleri, bazen büyük kristal yığınlarını, kimi zaman da bir kristal ateş denizinin üzerine yaşayan insanları... Sanırım bu kristal şehir geçmişte birkaç kez kuruldu ve sanırım yeniden kurulacak."

"Sen mi kuracaksın? Bu yüzden mi peygamber oldun?"

Peygamberin gözleri doldu. Gözyaşları sağlıklı gözünden akıyor, diğer gözünün boşluğundan sızıyordu. "Kızılderili adam bu yeri tek başına kuramaz," dedi. "Biz toprağın bir parçasıyız ve bu şehir toprağın kendisinden çok daha fazlası. Toprak iyi ve kötü, yaşam ve ölüm bir arada, yeşil sessizlik..."

Alvin, hissettiği yeşil müziği düşündü ama bir şey söylemedi, çünkü Peygamber ona duymak istediği şeyleri söylüyordu ve Alvin bazen dinlemenin konuşmaktan daha iyi olduğunu bilecek kadar zeki bir çocuktu.

"Ama bu şehir," dedi Peygamber, "kristal şehir, karanlıktan yoksun bir aydınlık, kirden yoksun bir temizlik, hastaları olmayan sağlıklı bir beden, zayıf insanların yaşamadığı güçlü bir yer, açların olmadığı bir bolluk ülkesi, susuzluğun olmadığı bir kaynak, ölümün olmadığı bir yaşam."

"Oradaki insanlar, tamamen mutlu değil," dedi Alvin. "Sonsuza dek yaşamıyorlar."

"Ah," dedi Peygamber. "Benimle aynı şeyi görmüyorsun."

"Benim gördüğüm, insanların bu şehri kurdukları." Al kaşlarını çattı. "Onlar bir yandan şehri kurarken, diğer yandan şehir yıkılıyor."

"Ah," dedi Peygamber. "Benim gördüğüm şehir asla yıkılmayacak."

"Peki fark nedir? Nasıl oluyor da aynı şeyleri görmüyoruz?"

"Bilmiyorum, Hamamböceği Çocuk. Bunu başka hiç kimseye göstermedim. Şimdi aşağı in ve beni orada bekle. Zaman yeniden başlamadan önce görmem gereken şeyler var."

Aşağı inmeyi düşünmek bile Alvin'in parlak, saydam zemine ulaşana kadar hızla alçalmasına neden oldu. Zemin? Gördüğü kadarıyla buraya tavan da denebilirdi. Diğer duvarlarda olduğu gibi oradan da yoğun bir ışık geliyordu ve Alvin orada da resimler gördü.

Gittikçe daha hızlı girdaplar oluşturan ama ortalığı toza dumana katmak yerine her şeyi içine çeken bir toz bulutu gördü. Toz bulutu bir anda parlamaya başladı ve hemen sonra ateş aldı. Alvin gördüğü şeyin güneş olduğunu düşündü. Thrower'ın anlattıkları sayesinde gezegenler hakkında bir şeyler biliyordu; bu yüzden, çok geçmeden sönmeye başlayan ışık noktaları görünce şaşırmadı. Biraz sonra, toz karanlıkla karıştı, ya üzerine insanların yaşadığı, ya da bomboş gezegenlerdi. Alvin ilk başta diğerleri arasında çok küçük gözüken ama yaklaştıkça ne kadar büyük olduğunu, ne kadar hızlı döndüğünü anladığı Dünya'yı gördü. Bir yüzü aydınlıkken, diğer yüzü karanlıktı. Gökyüzünde durup, aydınlık tarafa bakıyor gibiydi. Uzaklığa rağmen ne olup bittiğini açıkça görebiliyordu. Önce çıplak kayalar, etrafa lavlar saçan volkanlar; sonra okyanusun dışında yeşeren, uzayan eğrelti otlarını ve ağaçları gördü. Denizde sıçrayan balıkları, kıyıda yaşayan sürüngenleri, okyanus kabarıp çekilince

böcekleri ve yaprakları kemirerek beslenen, birbirlerini yakalayıp yiyen diğer küçük yaratıkları gördü. Hayvanlar o kadar hızlı büyüyordu ki, Alvin değişiklikleri takip edemiyordu. Dünya hızla dönerken o, daha önce ne gördüğü ne de duyduğu kimisi yılankavi boyunlara sahip, bir ağacı tek bir ısırıkta yere yıkacak kadar güçlü dişleri ve çeneleri olan devasa yaratıkları izliyordu. Sonra onlar gitti ve filler, antiloplar, kaplanlar ve atlar geli. Dünyadaki tüm yaşam öyle bir değişim geçirdi ki, Alvin gördüğü hayvanları gittikçe daha az garipsedi. Ama tüm bu manzara içerisinde tek bir insana rastlamadı. Birbirlerine taşlarla vuran maymunlar ve tüylü yaratıklar, arka ayakları üzerinde yürüyen ama kurbağalar kadar aptal gözüken canlılar gördü.

Sonra, birkaç insan gördü ama bu insanlar siyah olduğu için ve Alvin yaşamında sadece bir kez siyah bir adam- iki yıl kadar önce bir tesadüf eseri Vigor Church'e gelen, Kraliyet Sömürgelerinde yaşayan bir çerçinin kölesi- gördüğü için emin olamadı. Ama siyah olsunlar ya da olmasınlar, tam olarak insana benziyorlardı. Ağaçlardan meyve ve çalılıklardan böğürtlen topluyor, birbirlerini besliyorlardı ve bir grup zenci çocuk arkalarından geliyordu. Genç erkeklerden ikisi kavga etmeye başladı ve biri diğerini öldürdü. Baba durup geri döndü ve kardeşini öldüren çocuğunu dövüp topluluklarından kovdu. Sonra diğer oğlunun ölü bedenini kaldırıp annesine götürdü. İkisi de ağlayarak, çocuklarını yere bıraktı ve bedenini taşlarla örttü. Sonra ailelerini toplayıp yürümeye devam ettiler, birkaç adım sonra yemek yemek için yeniden durdular. Şimdi gözyaşları kesilmişti. Hiç mola vermeden vermeden yürüdüler. Bunların insan olduğundan

hiçbir şüphem yok, diye düşündü Alvin. İnsanlar hep böyledir...

Dünya bir saniye bile durmaksızın dönmeye devam etti ve Alvin yeryüzünü yeniden izlemeye başladığında, insanların sayısı çok fazla artmıştı. Sıcak ülkelerde koyu tenli, soğuk ülkelerde açık tenli insanlar yaşıyordu ve her bir halkın görüntüsü, yaşadıkları yerin ne kadar güneş aldığına bağlı olarak değişiyordu. Fakat Amerika güneş ışığı altına girdiğinde insanlar arasında bir farklılık oluşmadı. Kuzeyde ya da güneyde, sıcak ya da soğuk bölgelerde yaşıyor olsalar da hepsi birbirine çok fazla benziyordu ve Amerika, dünyanın diğer bölgelerine kıyasla, barış içerisinde yaşayan bir ülkeydi. Bunu çok tuhaf buldu, çünkü okyanus çekilip ana kara ortaya çıkınca burası, orada yaşayan birbirinden farklı çok sayıda ırk ve ulusla, dünyanın her hareketinde değişmiş, bütün ülkeler uzun süre aynı yerde duramadan sürekli bir yerden başka bir yere göç etmiş ve her yerde, her dakika savaşlar yaşanmıştı. Daha küçük bir toprak parçası olan Amerika'da da savaşlar yaşanıyordu, ama daha yavaş, daha küçük savaşlar. Orada insanlar farklı bir ritimde yaşıyordu. Toprağın kendi kalp atışları, kendine ait bir yaşamı vardı.

Arada sırada eski dünyadan insanlar da oraya gidiyordu. Bu insanların çoğu, düşmanlarından kaçarken fırtınada yolunu şaşırmış balıkçılardı. Oraya geliyor, eski dünyadaki hayatlarını Amerika'da da sürdürmeye çalışıyor, hızla gelişmeye, hızla çoğalmaya ve mümkün olduğunca çok insan öldürmeye çalışıyorlardı. Bir hastalık gibi... Ama ya Kızılderililere katılıp yok oluyor, ya da onlar tarafından öldürülüyorlardu. Hiçbiri eski dünyaya ait alışkanlıklarını sürdüremedi.

Şimdiye kadar, diye düşündü Alvin. Son gelişimizde çok güçlüydük. Bu biraz bir iki kez nezle olduktaon sonra bir daha asla hasta olmayacağını düşünmeye benziyor. Sonra çiçek hastalığına yakalanırsın ve daha önce gerçek hastalık nedir bilmediğinin farkına varırsın.

Alvin omzunda bir el hissetti.

"Demek oraya bakıyorsun," dedi Peygamber. "Neler gördün?"

"Sanırım dünyanın yaratılışını gördüm," dedi Al. "Aynı İncil'de olduğu gibi... Galiba bir de..."

"Ne gördüğünü biliorum. Hepimiz, buraya gelen herkes bunları görür."

"Buraya getirdiğin ilk kişinin ben olduğumu söylemiştin."

"Burada, içeride çok sayıda kapı vardır. Bazıları ateşin, bazıları suyun üzerinden geçer. Kimisi istediği yere, toprağın altına gömülerek, kimisi de havada düşerek ulaşır. Buraya gelip görürler. Geri gelir ve anlayabildiklerini, hatırladıklarını, kelimelerinin yettiği kadarıyla diğerlerine anlatırlar. Diğerleri de dinler ve anlayabildikleri kadarıyla hatırlarlar. Burası görme yeridir."

"Buradan ayrılmak istemiyorum."

"Biliyorum, diğeri de bunu istemiyor."

"Kim? Burada başka biri daha mı var?"

Peygamber başını salladı. "Bedeniyle değil. Ama onu içimde hissediyor, benim gözlerimle gördüğünü biliyorum." Gören gözünün altındaki elmacık kemiğine hafifçe vurdu. "Bu gözle değil, diğeriyle."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Beyaz," dedi. "Önemi yok. Her kim ise, hiçbir zararı dokunmadı. Sanırım, belki de faydası bile olacak. Şimdi gidiyoruz."

"Ama buradaki bütün hikâyeleri bilmek istiyorum!"

Peygamber güldü. "Sonsuza dek yaşasan bile bütün hikâyeleri göremezsin. Bir insanın görebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde değişirler."

"Buraya bir daha nasıl geleceğim? Her şeyi, her şeyi görmek istiyorum!"

"Seni buraya bir daha asla getirmeyeceğim," dedi Peygamber.

"Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Şşş, Hamamböceği Çocuk, seni buraya bir daha asla getirmeyeceğim, çünkü ben de bir daha asla gelmeyeceğim. Bu son seferdi. Tüm rüyalarımın sonunu gördüm."

Alvin, Peygamberin o sırada ne kadar mutsuz gözüktüğünü ilk kez fark etti. Yüzündeki ifadeden, duyduğu acıyla bitkin düştüğü anlaşılıyordu.

"Seni bu yerde gördüm. Seni buraya getirmek zorunda olduğumu gördüm. Seni Chok-Taw'a esir düşmüş bir halde gördüm. Seni alıp buraya getirmesi için kardeşimi gönderdim."

"Beni, burada bir daha asla gelemeyeceğin için mi getirdin?"

"Hayır. Toprak böyle istedi. Son çok yakın." Zoraki gülümsemesi, içindeki dehşet duygusunu gizleyemedi. "Sizin vaiziniz, Papaz Thrower, bana bir keresinde şöyle demişti- eğer ayağın hastaysa, onu kesip atmalısın. Sence de haklı değil mi?"

"Böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum," dedi Peygamber. "Toprağın bu parçası şimdiden çok hasta. Toprağın geri kalanının yaşayabilmesi için, buranın kesip atılması gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Alvin'in kafasında, kopup denize düşen toprak parçaları ile ilgili resimler canlandı.

"Kızılderili adam Mizzipy'nin doğusuna gidecek, Beyaz adam doğuda kalacak. Toprağın Kızılderililerin yaşadığı kısmı yaşayacak. Beyazların yaşadığı bölge çok ölü olacak. Duman ve metal, silahlar ve ölümle dolacak. Doğuda kalan Kızılderililer zamanla Beyazlaşacak ve Beyaz adam Mizzipy'nin batısına gelmeyecek."

"Mizzipy'nin doğusunda şimdiden çok sayıda Beyaz adam var. Çoğu avcı ve tüccar olsa da, ailesiyle birlikte orada yaşayan çiftçiler de var."

"Biliyorum," dedi Peygamber. "Ama bugün burada gördüğüm şeyden sonra- Beyaz adamın bir daha batıya gelmemesini ve Kızılderili adamın asla doğuda kalmamasını sağlamanın yolunu biliyorum."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Söylersem gerçekleşmez," dedi peygamber, "Bu yerdeki bazı şeyleri söyleyemezsin, yoksa gördüklerin değişir ya da hiç yaşanmaz."

"Kristal şehir mi?" diye sordu Alvin.

"Hayır," dedi Peygamber. "İçinden su yerine kan akan nehir. Demirden orman."

"Göster bana!" dedi çocuk. "Gördüklerini benim de görmeme izin ver!"

"Hayır," dedi Peygamber. "Bu sırrı taşıyamazsın."

"Neden taşıyamayayım? Sana söz verirsem, bu sözü asla çiğnemem!"

"İstediğin kadar söz ver Hamamböceği Çocuk. Ama vizyonu görürsen korku ve acı içinde haykırır, gördüklerini kardeşine, ailene anlatırsın."

"Başlarına kötü bir şey mi gelecek?"

"Ailenden hiç kimse ölmeyecek," dedi Peygamber. "Bu şey sona erdiğinde hepsi sağlıklı ve güvende olacak."

"Göster bana!

"Hayır," dedi Peygamber, "Şimdi kuleyi kıracağım ve sen burada ne yapıp söylediğimizi hiçbir zaman unutmayacaksın. Buraya ancak, kristal şehri bulursan geri gelebilirsin."

Peygamber, duvarın zeminle buluştuğu yerde diz çöktü. Kanlı parmakları ile duvarı itti. Duvar yükseldi, dağılarak rüzgâra karıştı. Şimdi sanki etraflarındaki manzara, su, fırtına, üstlerindeki bulutlara doğru yükselen hortum, saatler önce nasıl bıraktılarsa öyle kalmış gibiydi. Şimşek çaktı ve öyle şiddetli bir yağmur başladı ki, nehir kenarını göremez oldular. Bulundukları yere düşen yağmur damlaları da kristale dönüşüp, altlarındaki zeminin bir parçası haline geldi.

Peygamber, nehir kenarına en yakın uca gitti ve dalgalı suya adım attı. Ayağının altında katılaşsa da hâlâ yavaş yavaş dalgalanıyordu- zemin kadar sağlam değildi. Peygamber geri gitti, Alvin'in elini tuttu ve onu, gölün yüzeyinde oluşturduğu yeni yola çekti. Artık önceki kadar düz değildi ve yürümeye devam ettikçe daha fazla güçlük ekmeye başladılar.

"Çok fazla kaldık!" diye bağırdı Peygamber.

Alvin, kristalin ince kabuğunun altında, nefretle bulanan siyah suyu hissedebiliyordu. Kadim bir kâbustan çıkagelen, kristali aşıp Alvin'i yakalamak, onu boğmak, pa-

ramparça edip parçalarını karanlıkta unutulmaya terk etmek isteyen hiçlik...

"Böyle olsun istemezdim!" diye bağırdı Alvin.

Peygamber döndü, Alvin'i kaldırıp omuzlarına aldı. Yüzüne sertçe vuran yağmur damlaları, rüzgâr, Alvin'i Peygamberin omuzlarından düşürmek için uğraştı. Alvin, Tenskwa-Tawa'nın saçlarına sıkıca yapıştı. Peygamberin ayaklarının attığı her adımla birlikte suyun içine gittikçe daha fazla battığını hissedebiliyordu. Arkalarında bıraktıkları yerde hiçbir iz bırakmıyorlardı, kanlı yoldan eser kalmamıştı, dalgalar gittikçe daha fazla yükseliyordu.

Peygamber sendeleyip yere düştü ve onunla birlikte Alvin de kısa süre sonra boğulacağını bilerek düştü...

Gözlerini yeniden açtığında, kendisini kumsalın ıslak kumlarının üzerinde uzanırken buldu. Su, vücudunu yalayıp duruyor, altındaki kumu boşaltıp onu yeniden nehre çekmeye çalışıyordu. Sonra kollarının altındaki güçlü eller onu uzağa, kıyıya, kum tepeciklerine doğru çekmeye başladı.

"Orada, Peygamber orada bir yerde!" diye bağırdı Alvin. Ya da bağırdığını düşündü. Sesi artık fısıltıdan ibaretti. Zaten rüzgâr bu kadar uğulduyorken, sesini duyurması olanaksızdı. Uzun süre sonra açtığı gözleri, yağmur ve toza yenik düşmüştü. Sonra dudaklarını kulaklarına dayayıp bağıran Measure'ın sesini duydu. "Peygamber iyi durumda! Ta-Kumsaw onu kurtardı! O hortum seni içine çektiğinde, kesin öldün diye düşündüm! İyi misin?"

"Her şeyi gördüm!" diye haykırdı Alvin. Ama kendisini o kadar güçsüz hissediyordu ki, ses çıkaramadığını

fark edip vazgeçti, bedeninin gevşeyip, uzun bir yorgunluk uykusuna gömülmesine izin verdi.

▸10◂
Sıra Dağı

Measure Alvin'i az, çok az görebildi. Gölde yaşanan hortum olayından sonra Measure, Alvin'in artık buradaki tehlikenin farkına varacağını ve kaçmak için can atacağını düşünmüştü. Alvin ise bunun yerine Peygamberin yanında olmak, onun hikâyelerini dinlemek ve onun şiirsel bilgeliğini almaktan başka hiçbir şeyi umursamaz oldu.

Measure, baş başa oturup konuşabildikleri günlerden birinde, ona canının neden sıkkın olduğunu anlattı. "Kızılderililer İngilizce konuştuklarında bile onları anlayamıyorum. Topraktan bir insanmışçasına söz ediyorlar, sadece yaşamın sunduğu şeyleri almaktan, Mizzipy'nin doğusunda toprağın öldüğünden... ve burada hiçbir şey ölmüyor Alvin, bunu bir aptal bile görebilir. Burada çiçek hastalığı, veba ve on bin şeytantırnağı çıksa, insanları iyileştirebilecek bir tane bile doktor yok."

"Bunu Tenskwa-Tawa yapabilir," dedi Alvin."

"O zaman bırak yapsın ve biz de evimize gidelim."

"Daha değil, Measure."

"Babamız ve annemiz çok meraklanmıştır. Öldüğümüzü düşünüyorlar!"

"Tenskwa-Tawa, toprağın kendi seyrini izlediğini söylüyor."

"İşte yine başladın! Toprak topraktır, başka bir şey değil. Anlattığın şeylerin, babamızın bizi bulmak için bir grup adamla ormanın altını üstüne getiriyor olmasıyla hiçbir ilgisi yok. "

"O zaman bensiz devam et."

Ama Measure, bunu yapmaya henüz hazır değildi. Eve yanında Alvin olmadan gidip, olanları annesine utanarak anlatmak gibi bir isteği yoktu. "Onu bıraktığımda gayet iyiydi. Hortumlarla oynuyor ve tek gözlü bir Kızılderiliyle suyun üzerinde yürüyordu. Şimdilik eve gelmek istemiyormuş. On yaşındaki çocuklar nasılır bilirsiniz işte." Hayır, Measure, beraberinde Alvin olmadan eve gidecek değildi. Alvin'i zorla götüremeyeceğini de biliyordu. Bu çocuk, kaçma planlarına bile kulak asmıyordu.

En kötüsü de, herkes Alvin'den hoşlanır, onunla İngilizce ya da Shaw-Nee dilinde neşeyle konuşurken, Ta-Kumsaw ve Peygamber dışında kimsenin kendisiyle ilgilenmiyor oluşuydu. İki kardeş, onları dinleyen biri olsa da olmasa da durmadan konuşuyordu. Tüm gün tek başına dolaşmak çok sıkıcıydı, kendisini çok yalnız hissediyordu. Zaten fazla uzaklaşamıyordu. Yakınlardayken ona aldırmayan Kızılderililer, ormana doğru yürüdüğünü gördükleri gibi, yanındaki kum tepeciklerine düşen oklarını fırlatıyorlardı. Nişan alma yeteneklerine Measure'dan çok daha fazla güvendikleri kesindi.

Measure, enine boyuna düşündüğününce, kaçmanın aptalca bir fikir olduğunu anlıyordu. Kısa sürede izini bulabilirlerdi. Ama gitmesini neden istemediklerini bir türlü anlayamıyordu. Onunla hiçbir şey yaptıkları yoktu. Kendisini tamamen faydasız hissediyordu. İşin ilginci, onu öldürmek ya da ona zarar vermek gibi bir niyetleri olmadığına yemin ediyorlardı.

Fakat kum tepeciklerinde geçirdiği dördüncü günde tüm sabrını yitirdi ve Ta-Kumsaw'ın yanına gidip, ora-

dan ayrılmasına izin vermelerini istedi. Ta-Kumsaw, bozulsa da, pek şaşırmış gözükmedi. Fakat Measure, bu kez isteğinden çabuk vazgeçecek değildi.

"Bizi burada tutmanızın ne kadar aptalca olduğunu görmüyor musunuz? Arkamızda hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş olamayız. Üzerinde isimlerinizin olduğu atlarımızı çoktan bulmuşlardır."

Measure, Ta-Kumsaw'ın atları hiç düşünmediğini şimdi ilk kez fark ediyordu. "Benim adım atların üzerinde değil."

"Eyerlerin üzerinde, Şef. Bilmiyor musun? Bizi kaçıran Chok-Taw'lar- onların sizin çocuklar olmadığından hâlâ emin değilim ya- isimlerinizi atımın üzerine kazıdılar ve dörtnala kaçması için hayvanı bıçakladılar. Peygamberin adını da Alvin'in eyerine kazıdılar. Hemen yaşadığımız yere kaçmış olmalılar."

Ta-Kumsaw'ın yüzü kararmış gibi gözüktü. Gözleri şimşek gibi çakıyordu. Eğer bir gökyüzü tanrısı görseydim, diye düşündü Measure, bu şey kesin bu adama benzerdi. "Bütün Beyazlar," dedi Ta-Kumsaw, "sizi çaldığımı düşünecek."

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Measure. "İnanılır gibi değil! Siz Kızılderililerin, her şeyden haberdar olarak yola devam ettiğinizi zannediyordum. Bunu sizin çocuklardan birine anlatmaya bile çalıştım, ama bana sadece sırtlarını çevirdiler. Demek bu kadar zamandır haberiniz yoktu."

"Bilmiyordum," dedi Ta-Kumsaw. "Ama bilen birisi vardı." Gevşek kumların üzerinde elinden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı. Sonra arkasını dönüp seslendi. "Benimle gelmeni istiyorum!"

Böylece Measure, Peygamberin tüm gün İncil dersleri verdiği ya da ona benzer bir şeyler yaptığı ağaç kabuklarıyla kaplı Kızılderili çadırına giden Ta-Kumsaw'ı takip etti. Ta-Kumsaw ne kadar kızgın olduğunu göstermekten çekinmiyordu. Hiçbir şey söylemedi, çadırın etrafında dolaşarak onu kuma tutturan taşları dağıttı. Sonra çadırın bir ucunu tutup kaldırmaya başladı. "Bu iş için iki adam gerekiyor," dedi.

Measure onun yanına çömelip çadırın bir ucundan tuttu ve üçe kadar sayıp çadırı tüm gücüyle fırlattı. Ta-Kumsaw ise hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden çadır sadece birkaç santim yükselip yeniden yere düştü.

Measure, harcadığı gücün etkisiyle nefes nefese kalmış bir halde Ta-Kumsaw'a baktı. "Neden kaldırmadın?"

"Sadece üçe kadar saydın," dedi Ta-Kumsaw.

"Kaça kadar sayacaktım şef? Bir, iki, üç işte..."

"Siz Beyazlar ne kadar da aptalsınız. Dördün güçlü sayı olduğunu herkes bilir."

Ta-Kumsaw dörde kadar saydı. Bu kez çadırı birlikte kaldırıp devirdiler. Elbette içeride her kim varsa, o sırada neler olup bittiğini biliyordu. Ama hiç kimse bağırmadı ya da engel olmak için bir şey yapmadı. Çadır, kıyıya vurmuş bir kamplumbağa gibi ters döndüğünde Peygamber, Alvin ve birkaç Kızılderili, sanki hiçbir şey olmamış gibi, kuma serdikleri şiltelerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı ve tek gözlü Kızılderili hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

Ta-Kumsaw, Shaw-Nee dilinde bağırmaya başladı ve Peygamber ona ilk başta kibarca ama gittikçe sesini daha da yükselterek karşılık verdi. Measure'ın bildiği kadarıyla böyle bağrışmalar her zaman yumruklarla sonuçlanır-

dı. Ama bu iki Kızılderilinin tartışması değil... Yarım saat kadar birbirlerine bağırdıktan sonra orada karşı karşıya dikildiler, hiçbir şey söylemeden derin derin nefes aldılar. Sessizlik sadece birkaç dakika sürmüş olsa da, çocuklara az önceki yaygaradan daha fazla sürmüş gibi geldi.

"Konuştuklarından bir şey anladın mı?" diye sordu Measure.

"Peygamber, Ta-Kumsaw'ın bugün geleceğini ve çok kızgın olacağını biliyormuş."

"Peki önceden biliyorsa, neden bunu değiştirmek için bir şeyler yapmamış?

"Bu konuda çok dikkatli. Her şeyin olması gerektiği gibi gerçekleşmesini, toprağın Beyazlar ve Kızılderililer arasında doğru bir şekilde bölünmesini istiyor. Olacakları sırf bildiği için değiştirirse, her şeyin bozulmasına, karışmasına neden olabilir."

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacaksa geleceği bilmesinin ne faydası var ki?

"Yaptığı şeyler de var," dedi Alvin. "Sadece insanlara ne yaptığını anlatmıyor. Kristal kuleyi fırtına çıktığında yapmış olmasının nedeni de bu. Vizyonun gerektiği gibi olması, işlerin doğru yoldan çıkmaması için."

"Peki bu yaygara neden? Neden kavga ediyorlar?"

"Belki de bunun cevabını sen daha iyi verebilirsin Measure. Çadırı devirmesinde ona yardımcı olan sendin."

"Çok şaşkınım. Onun ve Peygamberin isimlerinin eyerlerimize kazındığını ona söyledim."

"Bunu biliyordu," dedi Alvin.

"Kesinlikle daha önce duymamış gibi davrandı."

"Bunu Peygambere ben kendim söyledim, beni kuleye götürdüğü günün gecesinde..."

"Peki, Peygamberin bunu Ta-Kumsaw'a anlatmamış olabileceği aklına gelmedi mi?"

"Neden anlatmasın ki?" diye sordu Alvin.

Measure bilgiççe başını salladı. "İçimden bir his, şu anda Ta-Kumsaw'ın da kardeşine aynı soruyu sorduğunu söylüyor."

"Söylememesi çılgınlık olurdu," dedi Alvin. "Ta-Kumsaw iyi durumda olduğumuzu söylemek için adamlarını çoktan kasabamıza göndermiştir diye düşünmüştüm."

"Ne düşünüyorum biliyor musun Al? Bence Peygamber hepimizi aptal yerine koyuyor. Bunu neden yaptığı konusunda tahmin yürütemiyorum ama içinde bizim eve geri dönmemizi engellemenin de olduğu bir planın peşinde olduğu kesin. Bu da, ailemizin ve kasaba halkının silahlanmasına neden olacağı anlamına geldiğine göre, gerisini sen düşün. Peygamber, burada büyük bir savaş çıkarmayı amaçlıyor olmalı."

"Hayır!" dedi Alvin. "Peygamber, bir insanın, ölmek istemeyen hiç kimseyi öldüremeyeceğini, yemek istemediğin bir kurdu ya da ayıyı öldürmek ne kadar yanlışsa, bir Beyazı öldürmenin de o kadar yanlış olduğunu söylüyor."

"Belki de bizi yemek istiyordur. Ama eve gidip güvende olduğumuzu söylemezsek, çıkacak savaşı engellemesi imkânsız."

Ta-Kumsaw ve Peygamber tam o sırada susmuştu. Sessizliği bozan Measure oldu. "Sanırım siz çocuklar bizi eve göndermeye hazırlanıyorsunuz" dedi.

Peygamber bir anda iki Beyazın karşısında yere çöküp şiltelerden birinin üzerinde bağdaş kurdu. "Eve git Measure," dedi Peygamber.

"Alvin ile birlikte."

"Hayır, Alvin olmadan," dedi Peygamber. "Ülkenin bu kısmında kalırsa ölecek."

"Neden söz ediyorsun?"

"Gözlerimle gördüğüm şeylerden!" dedi Peygamber. "Yakında yaşanacak olan şeylerden. Alvin şimdi eve giderse, üç gün içinde ölecek. Ama sen gidebilirsin Measure. Bugün akşamüstü, yola çıkman için en iyi zaman."

"Peki Alvin ile ne yapacaksınız? Seninle birlikteyken daha güvende olacağını mı düşünüyorsun?"

"Benimle değil," dedi Peygamber, "kardeşimle."

"Bu çok aptalca!" diye bağırdı Ta-Kumsaw.

"Kardeşim pek çok yeri ziyaret edecek. Detroit'teki Fransızları, Irrakwa'lıları ziyaret edip, Appalachee ülkesiyle, Chok-Taw ve Cree-Ek kabileleriyle, savaşın çıkmasını engelleyebilecek bütün Kızılderilileri ve Beyazlarla görüşecek."

"Tenskwa-Tawa, eğer Kızılderililerle görüşecek olursam, onlara Beyaz adamları dağların ardına, gemilerine, denize geri göndermek için benimle birlikte savaşmalarını söyleyeceğim."

"Ne istersen söyle," dedi Tenskwa-Tawa. "Ama bu akşam üstü yola çık ve bir Kızılderili gibi yürüyen bu Beyaz çocuğu da götür."

"Hayır," dedi Ta-Kumsaw.

Tenkswa-Tawa'nın yüzünü büyük bir ızdırap kapladı. Acıyla inledi. "O zaman sadece bir kısmı değil, tüm top-

rak ölecek. Bugün sana söylediğimi yapmazsan, Beyaz adam bir okyanustan diğerine, kuzeyden güneye tüm toprağı öldürecek. Ve birkaçı dışında bütün Kızılderililer ölecek. Hayatta kalanlar da yaşamları boyunca hapishane gibi küçük bir çöl parçasında yaşamak zorunda kalacak. Tüm bunlar, vizyonumda gördüklerime kulak asmadığın için olacak!"

"Ta-Kumsaw bu çılgınca vizyonlara inanmıyor! Ta-Kumsaw toprağın yüzü, toprağın sesi! Bunu bana kardinal kuşu anlattı ve sen de biliyorsun Lolla-Wossiky!"

Peygamber fısıldadı. "Lolla-Wossiky öldü."

"Toprağın sesi, tek gözlü, alkolik bir Kızılderiliye itaat etmiyor."

Bu sözler peygamberi çok yaraladı ama o yüzündeki ifadesizliği korudu. "Sen toprağın öfkesinin sesisin. Sen, büyük bir Beyaz ordusuna karşı savaşacak olan Kızılderililerin başında olacaksın. Savaş, kar yağmadan önce başlayacak. Beyaz çocuk Alvin yanında olmazsa, mağlup olup öleceksin."

"Peki benimle birlikte gelirse?"

"O zaman yaşayacaksın," dedi Peygamber.

"Seninle gelmeye hazırım," dedi Alvin. Measure karşı çıkacak olduysa da, Alvin koluna dokunup onu durdurdu. "Anneme ve babama güvende olduğumu söyleyebilirsin. Ama gitmeni istiyorum. Peygamber bana her şeyi anlattı ve ondan, tüm dünyadaki herkesten öğrenebileceğimden daha fazla şey öğrenebilirim."

"O zaman ben de seninle geliyorum," dedi Measure. "Babama ve anneme söz verdim."

Peygamber, Measure'a buz gibi bir bakış attı. "Sen halkına geri döneceksin."

"O zaman Alvin benimle birlikte geliyor."

"Kararları sen vermiyorsun" diye hemen karşılık verdi Peygamber.

"Demek kararları sadece sen verebilirsin. Peki neden? Seni koruyan bir sürü silahlı askerin olduğu için mi?"

Ta-Kumsaw uzanıp, Measure'ın omzuna dokundu. "Sen akıllı bir çocuksun Measure. Birinin gidip, halkına sen ve Alvin'in ölmediğini söylemesi gerekiyor."

"Onu arkada bırakırsam birinin onu öldürmeyeceğini nasıl bileceğim peki?"

"Çünkü sana, yaşadığım sürece hiçbir Kızılderilinin bu çocuğa zarar vermeyeceğinin sözünü veriyorum."

"Ve o seninle birlikteyken kimse de sana zarar veremeyecek öyle mi? Kardeşimi tutsak aldınız, hepsi bu..."

"Measure, başımın çaresine bakabileceğimi herkesten daha iyi biliyorsun. Babama ve anneme, Chok-Taw'lara neler yaptığımı anlatman yeterli, kendimi savunabilecek kadar güçlü olduğumu anlayacaklar. Beni zaten bir demirci çırağı olmam için göndermişlerdi, değil mi? Bunun yerine kısa bir süre Ta-Kumsaw'a çıraklık edeceğim, hepsi bu. Ve belki Tom Jefferson dışında herkes, Ta-Kumsaw'ın Amerika'daki en büyük adam olduğunu biliyor. Ta-Kumsaw'ı bir şekilde hayatta tutabilecek güce sahipsem, bunu yapmak benim görevimdir. Ve sen eve giderek bir savaşın başlamasına engel olabilirsen, bu da senin görevindir. Anlamıyor musun?"

Measure fazlasıyla anlamış, hatta kardeşinin sözlerinin doğruluğunu teslim etmişti. Ama aynı zamanda anne ve babasını hayal kırıklığına uğratmış olmaktan korkuyordu. "İncil'de, Yakup'un oğlu Yusuf'la ilgili bir hikâye vardır. O, babasının en sevdiği oğluydu. Ondan nefret

eden erkek kardeşleri onu köle olarak satıp, kıyafetlerini keçi kanına bulayıp yırttılar ve babalarına gösterip, 'Bak, onu aslanlar yedi," dediler. Ve baba, oğlunun ölümünün acısıyla sonsuza kadar mutsuz yaşadı."

"Ama sen onlara benim ölmediğimi söyleyeceksin."

"Onlara, seni bir baltayı tereyağı kadar yumuşatırken, suyun üzerinde yürürken, bir hortumla birlikte havaya yükselirken gördüğümü söyleyeceğim ve onlar, buradaki Kızılderililerle sıradan bir yaşam sürdüğünü, güvende olduğunu düşünecekler öyle mi?

Ta-Kumsaw araya girdi. "Sen korkağın tekisin," dedi. "Babana ve annene gerçekleri söylemekten korkuyorsun."

"Onlara bir söz verdim," dedi Measure.

"Sen bir ödleksin. Hiçbir tehlikeyi göze alamıyorsun. Güvende olmak için Alvin'in seninle gelmesini istiyorsun!"

Bu, Measure için bardağı taşıran damla oldu. Ta-Kumsaw'ın gülümseyen suratıyla buluşturmak için sağ kolunu savurdu. Ta-Kumsaw'ın, hamlesini savuşturması onu pek şaşırtmasa da, bileğini bu kadar kolay yakalayıp bükmesi onu şok etti. Measure daha da öfkelendi, Ta-Kumsaw'ın karnına bir yumruk indirdi ve bu kez hedefi ıskalamadı. Ama Kızılderili şefinin karnı ancak bir ağaç kökü kadar yumuşaktı. Measure'ın diğer elini de yakalayıp, iki elini birden tuttu.

Bunun üzerine Measure, bütün iyi dövüşçülerin böyle durumlarda yapması gereken şeyi yaptı. Diziyle, Ta-Kumsaw'ın bacaklarının arasına vurdu.

Measure'ın bu şeyi daha önce yaptığı iki seferde de rakibi yere yığılıp, ezilmiş bir yılan gibi kıvranmaya baş-

lamıştı. Şimdi ise Ta-Kumsaw, sanki acıyı sünger gibi çekiyor gibi ayakta dikiliyor, gittikçe daha da sinirleniyordu. Measure'ın kollarını hâlâ tutuyordu. Measure, Ta-Kumsaw'ın yüzünde gördüğü öfkeden, ölümünün yakın olduğunu anladı.

Ta-Kumsaw, Measure'ın kollarını serbest bıraktı.

Measure geri çekilip, kollarının Kızılderili şefinin yaralı parmak izlerini bıraktığı yerlerini ovuşturmaya başladı. Şef hâlâ kızgındı ama kızmasına neden olan Measure değil, Alvin'di. Alvin'e, sanki derisini yüzüp ona çiğ çiğ yedirmek ister gibi bakıyordu.

"Üzerimde Beyaz adamın pis oyunlarından birini denedin," dedi.

"İkinizin de yaralanmasını istemedim," dedi Al.

"Beni erkek kardeşin gibi ödlek mi sandın? Acıdan korkacak birine benziyor muyum?"

"Measure'ın ödlek olduğunu söyleyemezsin!

"Beni Beyaz adamın numaralarıyla yere yıktı."

Aynı suçlamayı yeniden duymak Measure'ın hiç hoşuna gitmedi. "Ondan bunu yapmasını istemedim! Eğer istersen şimdi de icabına bakabilirim! Bu kez adil dövüşeceğim!"

"Bir adama dizinle vurarak mı?" dedi Ta-Kumsaw. "Daha bir erkek gibi dövüşmeyi bile bilmiyorsun."

"Seninle istediğin gibi hesaplaşabilirim," dedi Measure.

Ta-Kumsaw gülümsedi."O zaman sıra dayağı..."

Ta-Kumsaw'ın bu sözünü duyar duymaz bir grup Kızılderili etraflarını sardı ve bağırıp kahkaha atmaya başladı.

Amerika'da, Dan Boone'un Kızılderililerden ilk kaçışında yaptığı sıra dayağı koşusunu, nefesi kesilene kadar koştuğuna dair hikâyeyi duymayan tek bir kişi bile yoktu. Ama Kızılderililerin beyazları ölümüne dövdüğü başka hikâyeler de vardı. Taleswapper, geçen sene kasabalarını ziyaret ettiğinde, Alvin'e bunların bir kısmını anlatmıştı. Cesur olduğunu düşündükleri bir adamı, acıya ne kadar dayanıklı olduğunu sınamak için daha sert vuruyorlardı. Ama yakaladıkları adamın korkağın biri olduğunu düşünürlerse, gatlopptan canlı çıkamaması için onu kemiklerini kırana kadar dövüyorlardı. Kızılderili şefi, kaçan kişiye ne kadar sert, ya da vücudunun hangi bölgelerine vurulabileceğini söyleyemezdi. Bu, tarihteki en demokratik ve en korkunç adalet sistemiydi.

"Galiba bundan korkuyorsun," dedi Ta-Kumsaw.

"Elbette korkuyorum," dedi. "Korkmayacak kadar aptal değilim. Hele de sizin çocuklar şimdiden benim bir ödlek olduğumu düşünüyorken."

"Senden önce ben de yapacağım," dedi Ta-Kumsaw. "Onlara sana ne kadar sert vururlarsa, bana da öyle vurmalarını söyleyeceğim."

"Bunu yapmazlar"

"Onlardan istersem yaparlar," dedi Ta-Kumsaw. Measure'ın yüzündeki şüpheyi görmüş olacak ki, sözlerine devam etti. "Eğer yapmazlarsa, yeniden sıra dayağından geçeceğim."

"Ve beni öldürürlerse sen de ölecek misin?"

Ta-Kumsaw Measure'ın vücudunu baştan aşağı süzdü. Cılız ama güçlü bir vücut... Measure, baltayla ağaç ve yakacak odun kesmek, ağır su kovalarını taşımak ve değirmende buğday çuvallarını kaldırmanın sonunda güçlü

bir erkeğe dönüştüğünü biliyordu. Ama bu yeterli değildi. Kendisini korumak için şiltelere sarınıp dursa da, kum tepeciklerinde güneşin altında gün boyu neredeyse çırılçıplak dolaşmak zorunda kalmak cildini yakmıştı. Ta-Kumsaw, Measure'ın vücudunu incelediğinde, karşısındakinin güçlü fakat yumuşak bir genç adam olduğunu düşündü.

"Seni öldürecek bir darbe, beni en fazla yaralayabilir," dedi Ta-Kumsaw.

"Yani bunun adil olmadığını kabul ediyorsun."

"Adil olan, iki adamın aynı acıya maruz bırakılmasıdır. Cesaret, iki adamın aynı acıya katlanmayı kabul etmesidir. Sen adil olanı değil, kolay olanı istiyorsun. Güvenli olanı istiyorsun. Sen bir korkaksın. Bunu yapmayacağını biliyordum."

"Yapacağım," dedi Measure.

"Ve sen!" diye bağırdı Ta-Kumsaw, parmağıyla Alvin'i işaret ederek, "Hiçbir şeye dokunmayacak, hiçbir şeyi iyileştirmeyecek, kimsenin acısını azaltmayacaksın!"

Alvin tek kelime etmeden, sadece ona baktı. Measure bu bakışı biliyorud. Ne zaman kendisine söylenen bir şeyi yapmak gibi bir niyeti olmasa, Alvin'in yüzüne bu ifade yerleşirdi.

"Alvin," dedi Measure. "bu işe karışmayacağına dair bana söz vermelisin."

Alvin dudaklarını sıkıp, yine hiçbir şey söylemedi.

"Karışmayacağına söz versen iyi edersin Alvin Junior, yoksa eve gitmem."

Alvin söz verdi, Ta-Kumsaw başını salladı ve adamlarıyla Shaw-Nee dilinde konuşarak uzaklaştı. Measure'ın içini büyük bir korku kapladı.

"Neden korkuyorsun Beyaz adam?" diye sordu Peygamber.

"Çünkü aptal değilim," dedi Measure. "Bir sıra dayağından sadece aptal bir adam korkmaz."

Peygamber sadece güldü ve uzaklaştı.

Alvin yine kumların üzerine oturmuş, parmaklarıyla kuma bir şeyler yazıp çiziyordu.

"Bana kızmıyorsun değil mi Alvin? Çünkü benim sana duyduğum kızgınlığın yarısı kadar bile kızamasın bana. Bu Kızılderililere karşı hiçbir sorumluluğun yok ama annene ve babana karşı bir sorumluluğun var. Şu şartlar altında sana bir şey yaptıramam ama bana ve ailene karşı onların safını seçtiğin için senden utandığımı söyleyebilirim."

Al bakışlarını kardeşine çevirdi, gözlerinde yaşlar belirmişti. "Belki de şu anda ailemin safını tutuyorumdur, hiç bunu düşündün mü?"

"Babanı ve anneni belki de aylarca endişe içinde bırakacağın düşünülürse, onlara bağlılığını kuşkusuz çok ilginç bir şekilde gösteriyorsun."

"Ailemizden daha önemli şeylerin de olabileceğini düşünmüyor musun? Ya da peygamberin binlerce Kızılderili ve Beyazın yaşamını kurtaracak bir planı olduğunu?

"İşte aramızdaki fark bu," dedi Measure. "Ben ailemizden daha önemli bir şeyin olabileceğine inanmıyorum."

Measure uzaklaşırken Alvin hâlâ kuma bir şeyler yazıyordu. Measure, Alvin'in o sırada ne yaptığına dikkat etmemişti, bakmış ama görmemiş, ne yazdığını okumamıştı. Fakat tam o sırada sözcükler zihnine ulaştı. Alvin,

ŞİMDİ KAÇ, yazıyordu. Bu ona bir mesaj mıydı? Peki bunu neden sesli söylemedi? Hiçbir şey anlamadı. Büyük olasılıkla onun için yazmamıştı. Hem zaten kaçıp, Ta-Kumsaw'ın ve diğer tüm Kızılderililerin gözünde sonsuza kadar bir korkak olarak kalmaya niyeti yoktu. Kaçsa ne fark ederdi ki? Kızılderililer onu ormanda kısa sürede yakalar ve çok daha acımasız bir dayaktan geçirirlerdi.

Savaşçılar kumluk alanda iki sıra oluşturdu. Ağaçlardan düşmüş ya da kesilmiş ağır dallar taşıyorlardı. Measure, Ta-Kumsaw'ı boynunun etrafındaki kolyeyi ve peştemalini çıkarırken izledi. Ta-Kumsaw Measure'a dönüp sırıttı. "Beyaz adam kıyafetleri olmadığında çıplaktır. Kızılderili kendi topraklarında asla çıplak değildir. Rüzgâr, güneşin ateşi, toprağın tozu, yağmurun suyu benim giysimdir. Tüm bunları üstümde taşırım. Ben toprağın sesi ve yüzüyüm!"

"Devam et o zaman," dedi Measure.

"Senin gibi bir adamın ruhunda şiir olmadığını söyleyen birini tanıyorum," dedi Ta-Kumsaw.

"Ben de senin gibi bir adamın ruhu bile olmadığını söyleyen bir sürü insan tanıyorum."

Ta-Kumsaw Measure'ı kinle süzdü, adamlarına bağırarak bir şeyler söyledi ve iki sıranın arasına girdi."

Yavaşça yürürken, yukarı kalkık çenesi kibrini ele veriyordu. İlk Kızılderili, bir dalın ince ucunu kullanarak uyluklarına ağır bir darbe indirdi. Ta-Kumsaw dalı adamın elinden kaptı, döndü ve göğsüne vurmasını işaret etti. Bu seferki, Ta-Kumsaw'ın ciğerlerinden hava boşanmasına neden olacak kadar ağır bir vuruş oldu. Measure bulunduğu yerden Ta-Kumsaw'ın hırıltısını duyabiliyordu.

Adamlar, attıkları dayağın daha uzun sürmesi için bir kum tepeciğine çıktılar. Ta-Kumsaw bedenine inen ağır darbeler karşısında bir an bile duraksamadı. Adamları işlerini büyük bir ciddiyet ve görev duygusuyla yapıyordu. Cesaretini göstermesi için ona yardım ediyor, bu yüzden ona acı veriyorlardı. Ama vücuduna kalıcı zararlar verecek vuruşlardan kaçınıyorlardı. En ağır darbeleri de uylukları, karnı ve omuzları aldı. Fakat yüzünde ve kaval kemiklerinde bir şey yoktu. Ama bu, yediği dayağı kolaylıkla atlattığı anlamına gelmiyordu. Measure, Ta-Kumsaw'ın dalların sert kabuklarının kanlar içinde bıraktığı omuzlarını görebiliyordu. Aynı darbelerin kendi vücuduna indiğini hayal etti. Ona daha sert vuracaklarını biliyordu. Ben büyük bir aptalım, dedi kendine. Herkesin bildiği gibi Amerika'daki en soylu adamla cesaret yarışına giriyorum.

Ta-Kumsaw sıraya girmiş son adamdan da payını aldıktan sonra döndü, kumluğun tepesinden Measure'a baktı. Vücudundan kanlar akarken o gülümsüyordu. "Gel bakalım, cesur Beyaz adam," diye seslendi.

Measure bir an bile tereddüt etmeden yürüdü. Onu durduran, arkasından gelen bir ses oldu. Peygamber, Shaw-Nee dilinde bağırıyor, Kızılderililer ona bakıyordu. Konuşması sona erince Ta-Kumsaw tükürdü. Söylenenleri anlamadığı için yeniden harekete geçti. Sıradaki ilk Kızılderiliye ulaşınca, vücuduna en az Ta-Kumsaw'ın yediği kadar ağır bir darbe inmesini bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Bir adım daha attı. Belki de onu daha iyi aşağılayabilmek için sırtına vurmak istiyorlardı. O, kum tepeciğinin yukarısına doğru çıkarken hâlâ kimseden bir vuruş

gelmedi. Adamlar sanki hareket etmekten bile çekiniyordu.

Rahatlaması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine öfkelendi. Ta-Kumsaw'ın cesaretini göstermesine yardım etmişlerdi. Şimdi onun sıradan geçişini bir onur yürüyüşü değil, utanç yürüyüşü haline getiriyorlardı. Kendi etrafında dönüp, kum tepesinin en altında, kolunu Alvin'in omzuna atmış vaziyette dikilen Peygambere baktı.

"Onlara ne söyledin?" diye sordu Measure.

"Onlara, eğer seni öldürürlerse, herkesin Ta-Kumsaw ve Peygamberin bu çocukları kaçırıp öldürdüğünü düşüneceğini söyledim. Vücudunda tek bir iz bırakırlarsa, eve döndüğünde herkesin sana işkence ettiğimizi söyleyeceğini anlattım."

"Ve ben bir korkak olmadığımı göstermek için bir fırsat verilmesini istiyorum!"

"Sıra dayağı, görevlerini unutan adamlar için aptalca bir fikir."

Measure, Kızılderililerden birinin elindeki bir sopayı aldı. Sopayla, kan akıtabilmek için uyluklarına aralıksız olarak vurdu. Bu vuruşlar çok olmasa da canını acıttı ama o istese de istemese de, kolları ona acı vermekten sakınıyordu. Bu yüzden sopayı savaşçının kollarına uzattı ve bağırdı, "Vur bana!"

"Bir erkek insanlara büyüklüğü ölçüsünde hizmet eder," dedi Peygamber. "Küçük bir adam sadece kendisine hizmet eder. Daha büyük bir adam ailesine, ondan daha büyük bir adam da kabilesine ve halkına hizmet eder. Fakat en yüce adam, tüm insanlara ve tüm topraklara hizmet eden adamdır. Sen de kendin, ailen, kabilen, kendi halkın, benim halkım, toprak ve üzerinde yaşayan bü-

tün insanlar için cesaret göster ve vücudunda hiçbir yara izi olmadan git."

Measure yavaşça döndü, kum tepeciğinin yukarısına yürüyüp, Ta-Kumsaw'ın yanına geldi. Ta-Kumsaw yine, bu kez Measure'ın ayaklarına tükürdü.

"Ben bir korkak değilim," dedi Measure.

Ta-Kumsaw uzaklaştı. Yürüyerek, kayarak kum tepeciğinden indi. Dayak sırasını oluşturan savaşçılar da uzaklaştı. Measure tepenin en üst noktasında tek başına dikildi. Öfke ve utanç doluydu. Kendisini kullanılmış hissediyordu.

"Git!" diye bağırdı Peygamber. "Buradan güneye yürü!"

Alvin'e küçük bir heybe uzattı. Alvin kum tepeciğine tırmanıp heybeyi Measure'a verdi. Measure açtı. İçinde, yolda yemesi için bufalo eti ve kurutulmuş mısır vardı.

"Benimle geliyor musun?" diye sordu Measure.

"Ta-Kumsaw'la birlikte gidiyorum," dedi Alvin.

"O sıra dayağından geçebilirdim," dedi Measure.

"Biliyorum," dedi Alvin.

"Madem geçmeme izin vermeyecekti," dedi Measure. "Bu şeyin başlamasına neden izin verdi?"

"Bunu söylemiyor," dedi Alvin. "Ama korkunç bir şey olacak ve o bu olayın gerçekleşmesini istiyor. Eğer önceden, sana kaçmamı söylediğimde gitmiş olsaydın...."

"Beni yakalarlardı, Al."

"Denemeye değerdi. Şimdi buradan onun tam istediği zamanda ayrılıyorsun."

"Öldürülmemi tasarlıyor olmasın?"

"Her şey sona erdiğinde senin, ailemizin tüm üyelerinin, Ta-Kumsaw'ın ve kendisinin hayatta kalacağına söz verdi."

"Peki korkunç olan ne?"

"Bilmiyorum. Sadece olacaklardan endişeliyim. Sanırım beni, hayatımı kurtarmak istediği için Ta-Kumsaw'la birlikte gönderiyor."

Measure bir kez daha şansını denemekten zarar gelmeyeceğini düşündü. "Alvin, beni seviyorsan, şimdi benimle gel."

Alvin ağlamaya başladı. "Measure, seni seviyorum ama gidemem." Ağlamaya devam ederek tepeden aşağı koştu. Measure, kardeşinin görüş alanının dışına çıkmasını beklemeden yürümeye başladı. Normalde yönünü bulmakta güçlük çekmezdi ama kardeşini oracıkta bırakıp gitmeye ikna olduğu için duyduğu utanç ve dehşet yüzünden güney yönünden biraz doğuya kaydı. Burada yapmak istediğim her şeyde başarısız oldum. İşe yaramaz bir adamdan farksızım.

Günün geri kalanı boyunca yürüdü ve geceyi bir ağaç kovuğunda geçirdi. Ertesi gün öğleden sonraya kadar yürüyüp, güneye doğru akan bir derenin kenarında durdu. Ya, Tippy-Cannoe'ya ya da Wobbish'e dökülüyor olmalıydı. Su çok derindi ve derenin etrafındaki yoğun bitkiler, yürümeyi imkânsız hale getiriyordu. Bu yüzden dereden fazla uzaklaşmadan, ormandan ilerledi. Kızılderililerin yürüme yeteneğinin birazına bile sahip olmadığından, vücudunu çizen çalılıklar ve dallar, her yerini ısıran böcekler, güneş yanığı tenini haşat etti. İstese bu kadar sık çalılıkla karşılaşamazdı. Sanki toprak onun düşmanıydı

ve hızını kesmeye çalışıyordu. Altında iyi bir at olmasını ve önünde engebesiz bir yol uzanmasını nasıl da isterdi.

Ormanda yürümek zor olsa da, kısmen Alvin ayaklarını dayanıklı hale getirdiği için, kısmen de artık öncekinden daha derin nefesler alabildiği için buna dayanabiliyordu. Ama hissettiği, bundan çok daha fazlasıydı. Kaslarında daha önce hiç hissetmediği bir güç duyuyordu. Daha önce kendisini hiç bu kadar canlı hisetmemişti. Belki de şimdi altında bir at olsa, yürüyor olmayı dilerdi.

Yürüyüşünün ikinci günü, akşama doğru nehirde bir su sıçraması sesi duydu. Yanılmasına imkân yoktu- Bu nehirde ilerleyen atların çıkardığı sesten başkası olamazdı. Bu da yakınlarında Beyaz adamların olduğu anlamına geliyordu. Belki de hâlâ onu ve Alvin'i arayan Vigor Church sakinleri buraya kadar gelmişlerdi. Çalılıkların bedenini yırtmasına aldırmadan büyük bir hızla dereye doğru koştu. Kendisini fark ettirmek için bağırmaya başladığı sırada, aradığı adamların üstlerinde Birleşik Devletler ordusunun yeşil üniforması olduğunu fark etti. Bu bölgeye geldiklerini daha önce hiç duymamıştı. Burası, Beyazların, Chicago Kalesindeki Fransızları kızdırmamak için fazla gitmedikleri bir bölgeydi.

Sesini duydular ve onu görmek için atlarını bulunduğu yere doğru sürdüler. Onu gördükleri anda içlerinden üçü silahlarına sarıldı.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Measure.

Askerler atlarını ona doğru sürdü. Atlar, neredeyse başlarına kadar yükselen suda hareket etmekte güçlük çektiği için, çok yavaş ilerliyorlardı.

"Tanrı aşkına ateş etmeyin!" dedi Measure. "Silahsızım, üstümde bir bıçak bile yok."

"Çok iyi İngilizce konuşuyor değil mi?" dedi bir asker diğerine.

"Elbette! Ben bir Beyazım."

"İnanılır gibi değil!" dedi bir başka asker. "Bir Beyaz olduğunu iddia edene de ilk defa rastlıyorum."

Measure cildine baktı. Güneş yanığı yüzünden parlak, gerçek bir Kızılderilinin teninden biraz daha açık bir renge dönmüştü. Üstünde bir peştamal vardı ve oldukça vahşi ve kirli gözüküyordu. Ama biraz da olsa sakalı çıkmıştı değil mi? Measure kendisini hayatında ilke kez gür sakalları olan, göğsü kıllarla dolu bir adam olmayı dilerken buldu. Böylece hiç kimse onun bir Kızılderili olduğunu düşünmezdi. Fakat şu durumda ona doğru yaklaşmadıkça açık renkli bıyıklarını ya da çenesinde çıkmış birkaç tüyü göremezlerdi.

Ama bu riski göze almaya niyetli değildi. İçlerinden sadece biri atıyla ona doğru yaklaştı. Diğerleri, Measure'ın nehrin kıyısında adamlarını pusuda bekletiyor olması ihtimaline karşı geride kalıp tüfeklerini ona doğrulttu. Atını ona doğru süren adamın, bir Kızılderilinin attığı okla ölme korkusuyla bir o yana bir bu yana baktığını görebiliyordu.

Measure bu adamın, attığı ok kalbine saplanana kadar bir Kızılderiliyi görmenin imkânsız olduğunu düşünemeyecek kadar aptal biri olduğuna karar verdi.

Asker ona tam yaklaşmadan, bir süre etrafında döndükten sonra yanında durdu. Sonra bir ipi iki ucundan düğümleyip Measure'a fırlattı. "Bunu göğsünün etrafına, kollarının altına bağla," dedi asker.

"Ne için?"

"Seni götürebilmem için."

"Bu da nereden çıktı? Beni bir derenin ortasında vücuduma bağladığınız bir iple sürükleyeceğinizi bilseydim, kuru alanda kalıp eve yürüyerek giderdim."

"O ipi beş saniye içinde vücuduna bağlamazsan, adamlarım kafanı uçuracaklar."

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Measure. "Benim adım Measure Miller. Neredeyse bir hafta önce küçük kardeşim Alvin ile birlikte esir alındım ve şimdi evime, Vigor Church'e gidiyorum."

"Ne kadar da güzel bir hikâye değil mi?" dedi asker. Islanan ipi geri çekip yeniden attı. Bu kez ip Measure'ın suratına çarptı. Measure ipi yakalayıp elinde tuttu. Asker kılıcını çekti. "Ateş etmeye hazırlanın çocuklar!" diye bağırdı asker. "Aradığımız kaçak bu!"

"Kaçak mı?" Measure sonunda ortada büyük bir yanlışlık olduğunu anladı. Kim olduğunu biliyor ama yine de onu esir almak istiyorlardı.

Kaçmaya kaşkıştığı anda bu adamların üç tüfek ve hemen yanıbaşında yüzüne doğrultulmuş bir kılıçla onu öldürmeleri çok kolay olurdu. Bu, Birleşik Devletler ordusuydu değil mi? Onu bir komutana götürdükleri gibi, gerekli açıklamalarla her şeyin üstünü örtebilir, ölümüne bir kılıf uydurabilirlerdi. Bu yüzden ipi başının üzerinden geçirip, göğsünün etrafına bağladı.

Suda kaldıkları sürece fazla güçlük çekmedi, bazen ayaklarını yerden kesip suda sürüklendi. Ama kısa sürede sonra dereden çıktılar ve ormana ilerlerken onu arkalarından yürüttüler. Vigor Church'ün etrafından dolanıp, doğuya doğru ilerliyorlardı.

Measure konuşmaya çalıştıysa da ona çenesini kapamasını söylediler. "Sana açıkça söylürorum, bize senin

gibi kaçakları ister ölü ister diri getirebileceğimiz söylendi. Bir Kızılderili gibi giyinmiş bir Beyaz- senin ne olduğunu iyi biliyoruz."

Onlarla yaptığı konuşmalardan birkaç şey çıkarabildi. Bu adamlar Komutan Harrison'ın keşif birlikleriydi. İşlerin, bu içki simsarını kuzeye çağırmalarını gerektirecek kadar kötü bir noktaya geldiğini, hem de her şeyin bu kadar kısa sürede geliştiğini düşünmek Measure'ın midesini bulandırdı.

Geceyi ormanda bir açıklık alanda kamp yaparak geçirdiler. O kadar çok gürültü çıkardılar ki, Measure, tüm bölgedeki Kızılderililerin sabah olmadan önce kokularını almamış olmasına çok şaşırdı.

Ertesi gün vücuduna bağlanan bir iple sürüklenmeyi kesin olarak reddetti. "Neredeyse çırılçıplağım, hiç silahım yok ve ata binmeme izin vermezseniz beni şimdi burada öldürebilirsiniz." Onu ölü ya da diri götürebileceklerini söyleseler de, bunun laftan ibaret olduğunu biliyordu. Görünüşlerinden oldukça acımasız adamlar oldukları anlaşılsa da, bir Beyazı soğukkanlılıkla öldürmeye pek meraklı olmadıkları çok açıktı. Böylece adamlardan birinin onu belinden tutması şartıyla, en sonunda yola at sırtında devam etti. Çok geçmeden yol ve patikaları olan bir bölgeye vardılar.

Akşamüstü olmadan bir ordu kampına vardılar. Gördüğü topluluğun bir ordu olduğu söylenemezdi. Belki yüz kadar üniformalı asker ve önceden bir otlak olduğu anlaşılan bir tören alanında egzersiz yapan iki yüz kadar adam. Measure, bura yaşayan ailenin adını hatırlayamadı. Carthage yakınlarından kısa süre önce buraya göç etmişlerdi. Measure, çok geçmeden bu insanların kim ol-

duğunun bir önemi olmadığını fark etti. Komutan Harrison evlerini karargâh olarak kullanıyordu. Keşif birlikleri Measure'ı doğrudan Harrison'a götürdüler.

"Ah," dedi Harrison, "işte kaçaklardan biri."

"Ben kaçak değilim," dedi Measure. "Yol boyunca bana mahkûm muamelesi yaptılar. Yemin ederim Kızılderililer bana siz Beyaz askerlerden daha iyi davrandı."

"Hiç şaşırmadım," dedi Harrison. "Sana çok iyi davrandıklarına eminim. Diğer kaçak nerede?"

"Diğer kaçak mı? Kardeşim Alvin'i mi kastediyorsun? Benim kim olduğumu biliyorsun ve evime gitmeme izin vermiyorsun öyle mi?"

"Soruma cevap ver, senin sorularına cevap verip vermeyeceğime sonra karar vereceğim."

"Kardeşim Alvin burada değil ve gelmiyor. Hem zaten, burada olup bitenlere bakılırsa, iyi ki gelmemiş."

"Alvin mi? Ah, hatırladım. Measure Miller olduğunu iddia ettiğini söylemişlerdi. Ne yazık ki Measure Miller'ın Ta-Kumsaw ve Peygamber tarafından öldürüldüğünü biliyoruz."

Measure yere tükürdü. "Bunu gördüğünüz birkaç yırtık, kanlı giysiden mi anladınız? Kimi kandırıyorsunuz siz? Ne yaptığınızı anlamadığımı mı zannediyorsunuz?"

"Onu bodrum katına götürün," dedi Harrison. "Son derece nazik davranın."

"Yaşıyor olduğumu bilmelerini istemiyorsun, çünkü bunu öğrenirlerse artık sana ihtiyaçları kalmadığını düşünecekler!" diye bağırdı Measure. "Chok-Taw kabilesinden bizi kaçırmalarını isteyen de sensen hiç şaşırmam!"

"Eğer bu doğruysa," dedi Harrison, "senin yerinde olsam ağzımdan çıkanı kulağım duyardı. Eve canlı dönmek konusunda gerçekten endişelenirdim. Şu haline bak evlat. Cildin bir kardinal kuşu kadar kırmızı, üstünde bir peştamal var ve son derece vahşi gözüküyorsun. Hayır hayır, yanlışlıkla vurulup öldürüldüğünü söyleyecek olsak, sanırım hiç kimse bizi suçlamazdı, hiç kimse..."

"Babam anlardı," dedi Measure. "Onu böyle bir yalanla kandıramazsınız. Ve Armor-Of-God da..."

"Amor-of God nu? İnsanlara Ta-Kumsaw ve Peygamberin masum olduğunu, onları bu topraklardan silmeye hazırlanmamamız gerektiğini söyleyen şu zavallı, karaktersiz adamdan nu söz ediyorsun? Hadi ama Measure, artık ona hiç kimse kulak asmaz."

"Kasabadaki herkes onun sözlerine önem verir. Alvin yaşıyor, onu asla yakalayamayacaksın."

"Sana bunu düşündüren de neymiş bakalım?"

"Çünkü Ta-Kumsaw'la birlikte."

"Ah, peki o nerede?"

"Yakınlarda bir yerde olmadıklarından emin olabilirsin."

"Onu ve Peygamberi gördün mü?"

Harrison'ın gözlerindeki açlık dolu bakış, Measure'ın geri çekilip dilini tutmasına neden oldu. "Ne gördüysem gördüm," dedi Measure. "ve neler anlatacağımı çok iyi biliyorum."

"Senden ne istiyorsam anlat, yoksa ölürsün," dedi Harrison.

"Beni öldürsen de ağzımdan tek kelime alamazsın. Ama sana şunu söyleyeyim. Peygamberin fırtınadan bir hortum çağırdığını gördüm. Onu suyun üzerinde yürür,

kehanette bulunurken gördüm. Bütün kehanetleri doğru çıkıyor. Tasarladığın her şeyi biliyor. Şu anda kendi istediğin şeyi yaptığını zannediyorsun, ama en sonunda onun amacına hizmet etmiş olacaksın. İzle ve gör."

"Ne kadar da parlak bir fikir," dedi Harrison kahkahalar atarak. "Bu varsayıma göre, senin benim elime geçmen de onun amacına hizmet ediyor, öyle değil mi?"

İşareti üzerine askerler Measure'ı odadan dışarı sürükleyip, bodrum katına indirdiler. Yolda ona gerçekten çok nazik davrandılar- onu basamaklardan yuvarlayıp kapıyı arkasından kapatana kadar onu ellerinden geldiğince yumruklayıp hırpaladılar.

Bu insanlar Carthage bölgesinden geldiği için, kilerin kapısı kilitli ve parmaklıklıydı. Measure, havuçların, patateslerin ve örümceklerin arasında kapının ne kadar sağlam olduğunu elinden geldiğince kontrol etti. Bütün vücudu ağrıyordu. Vücudundaki sıyrıklar ve güneş yanıkları, çıplak bacaklarla ata binmesi yüzünden uyluklarının derisini soyulması ve yol boyunca askerlerden yediği tekme ve yumrukların verdiği ağrı yanında hiçbir şeydi.

Measure daha fazla zaman kaybetmedi. Neler olup bittiğinin farkındaydı ve Harrison'ın buradan canlı çıkmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Keşif birliklerini onu ve Alvin'i bulmak üzere göndermişti. Eğer çıktıkları yolculuktan canlı dönerlerse bu Harrison için son derece utanç verici bir durum olurdu, çünkü şimdilik her şey Harrison'ın istediği yönde gelişiyordu. Bu kadar yıldan sonra Vigor Church'e gelmiş, kasabanın yerlilerini savaşa hazır askerler haline getirmek üzere eğitiyor, diğer yandan hiç kimse Armor-of-God'ın söylediklerine kulak as-

mıyordu. Measure Peygamberden pek hoşlanmamış olsa da, Harrison'la kıyaslandığında bir aziz sayılabilirdi.

Gerçekten öyle miydi? Peygamber, sıra dayağında sıranın ona gelmesini beklemişti. Peki neden? İki gün önce sabah değil, öğleden sonra yola çıkacaktı. Böylece, Tippy-Cano'ya tam askerler atlarını oraya doğru sürdüğü sırada varmış olacaktı. Sabah yola çıkmış olsaydı tek bir askere bile rastlamadan Vigor Church'e ulaşabilirdi. Onları duymuş ya da onlara seslenmemiş olsaydı, onu asla bulamayacaklardı. Bu da mı Peygamberin planının bir parçasıydı? Öyle olsa bile ne olmuş yani? Peygamberin planı iyi ya a kötü bir amaca hizmet ediyor olabilirdi. Measure o ana dek bunun üzerinde fazla kafa yormamıştı. Ama bir bodrum katı odasında, planın nasıl gelişeceğini bekleyerek hiçbir şey yapmadan oturmaya niyeti yoktu.

Kilerin arka tarafına ulaşabilmek için patates yığınlarının arasından kendine yol açtı. Yüzüne, onu çok rahatsız edecek kadar örümcek ağı bulaşmadı ama zaten şimdi temizliği düşünmenin zamanı değildi. Kısa süre sonra patatesleri öne doğru çekerek odanın arkasında kendisine bir alan açtı. Kapıyı açtıklarında, zemini kazdığına dair bir işaret değil, sadece patates yığını göreceklerdi.

Kilerin diğer kilerlerden bir farkı yoktu. Kazılmış, tavanı yapılmış ve sonra tavan delikten çıkan kirli toprakla kaplanmıştı. Arka duvarı kasarak hiç kimse tarafından görülmeden kilerin arkasına geçebilirdi. Çıplak ellerle kazmak zorundaydı ama duvar zengin Wobbish toprağındandı. Dışarı çıktığında Kızılderililiden çok zenciye benzeyecekti ama bunu pek umursamadı.

Asıl sorun, arka duvarın topraktan değil tahtadan olmasıydı. Tavandan en alta kadar tahtayla kaplıydı. Neyse

ki zemin topraktandı. Ama bu, tüneli açmadan önce duvarın altını kazması gerektiği anlamına geliyordu. Bir gecede yapacağı iş birkaç gününü alacaktı. Kazdığı sırada onu her an yakalayabilirlerdi. Ya da onu odadan çıkarıp tüfekleriyle vurabilirlerdi. Belki de başladıkları işi sona erdirebilmeleri için Chok-Taw'ları geri çağırabilir, ona tüm işkenceyi Ta-Kumsaw ve Peygamber yapmış süsü verebilirlerdi. Hepsi mümkündü.

Evi on mil uzakta bile değildi. Onu çıldırtan da buydu. Eve bu kadar yakın olması, onların bunu tahmin bile edememesi, ailesinin onu kurtarmaya gelebileceğinden haberi olmamasıydı. Yıllar önce, onları nehirde boğulmak üzerelerken görüp yardım gönderen Hatrack River'lı meşale kızı hatırladı. İşte şu anda en fazla onun gibi birine, onu bulup yardım gönderecek bir meşale kıza ihtiyacı vardı.

Ama bu Measure için pek mümkün gözükmüyordu. Şimdi orada Alvin olsaydu, güvende olmalarını sağlayacak mucizeler yaratabilirdi. Measure'ın ise kendi çabasından başka bir olanağı yoktu.

Kazmaya başladıktan on dakika sonra tırnağı koptu. Canı çok acıdı. Tırnağı kanamaya başlamıştı. Şimdi onu dışarı çıkaracak olsalar, bir tünel kazdığının farkına varırlardı. Ama tek şansı buydu. Duyduğu acıya aldırmadan, arada sırada deliğe yuvarlanan patatesleri çıkararak kazmayı sürdürdü.

▸11◂
Kızılderili Çocuk

Measure'ın gidişinin üzerinden bir saat geçmemişti. Ta-Kumsaw, yanında Alvin'le birlikte bir kum tepeciğinin üstünde dikiliyordu ve önünde Tenskwa-Tawa, Lolla-Wossiky, bir zamanlar arıların ölümüne gözyaşı döken, peygamberliğini ilan etmiş, toprağın istencini dile getiren, günlerdir korkaklıktan, teslimiyet, yenilgi ve yıkımdan söz eden kardeşi vardı.

"Bu, barışı isteyen toprağın sözüdür," dedi Peygamber. "Toprak, beyaz adamın silahlarını, aletlerini, giysilerini, yiyeceklerini, içkilerini almamızı, beyaz adamın vaatlerine inanmamızı istemiyor. Her şeyden önemlisi, ölmeyi kabul etmeyen hiç kimsenin canını almamızı istemiyor."

Ta-Kumsaw gibi oradaki diğer bütün Kızılderililer de bu sözleri daha önce de duymuştu. Onlarla birlikte Mizogan'a geldiklerinde çoğu, Peygamberin zayıflık anlaşmasını reddetmişti. Onlar başka bir sözü, toprağın öfkesini, Ta-Kumsaw'ın onlara sunduğu davayı kabul etmişti. Bütün beyazların, Kızılderililerin yasası altında yaşamayı kabul etmek, bu toprakları terk etmek ya da ölmekten başka şansı yoktu. Beyaz adamın silahları sadece Kızılderilileri cinayet ve hırsızlığa karşı savunmak için kullanılabilirdi. Hiçbir Kızılderili, erkek, kadın ya da çocuk, tutsaklara işkence edemez ya da onları öldüremezdi.

Her şeyden önemlisi, ölen Kızılderililerin intikamı alınmayacaktı.

Ta-Kumsaw, Amerika'da yaşayan bütün Kızılderililer bu yemini kabul etseydi, Beyaz adamı mağlup edebileceklerine inanıyordu. Beyazlar, Kızılderililerin tek bir liderin öncülüğünde birleşmesini engellemek için elinden geleni yapıyordu. Ama her zaman, onlara yolsuz ormanlarda öncülük edip, düşmanlarını bulmalarına yardımcı olabilecek kabilelerle ittifak kuruyorlardı. Halklarına korkunç bir ihanette bulunmuş olan Irrakwa'lılar gibi Kızılderililer onlara katılmış olmasaydı, Beyaz adam o topraklardan sağ çıkamazdı. Toprak, eski dünyadan gelen bütün topluluklar gibi onları da yutardı.

Peygamber sözlerini bitirdiğinde, ettiği yemini kabul eden, onunla gitmeyi kabul eden sadece bir avuç adam vardı. Ta-Kumsaw, bu durumun onu üzdüğünü, üzerine bir ağırlık yüklediğini düşündü. Kalanlara, Beyaz adama karşı savaşacak olan Kızılderili askerlerine arkasını döndü.

"Bu adamlar senindir," dedi Peygamber. "Keşke bu kadar çok olmasalardı."

"Evet doğru, ama ben de keşke bu kadar az olmasalar diyorum."

"Yeterince müttefik bulacağından şüphen olmasın. Chok-Taw, Cree-Ek, Chkicky-Saw, Oky-Fenoky'de yaşayan acımasız Semmy-Noll'lar. Her biri Beyaz adamın kanına susamış. Bu toprakların gördüğü en büyük Kızılderili ordusunu kurabilirsin."

"Savaşta benim tarafımı tut," dedi Ta-Kumsaw.

"İnsanları öldürerek davanı kaybedeceksin," dedi Peygamber. "Bense davamı kazanacağım."

"Ölerek."

"Toprak ölümümü isterse, buna cevap vereceğim."

"Seninle birlikte adamların da ölecek."

Peygamber başını salladı. "Görmem gereken her şeyi gördüm. Benim yeminime katılanlar, ayı ya da bufalo, sincap ya da kunduz, hindi, sülün ya da keklik kadar bu toprakların parçası. Bu hayvanların hepsi, attığın ok bedenlerine saplanana kadar kıpırdamadan bekledi değil mi? Ya da boyunlarını bıçağına uzattılar. Ya da baltanı indirmen için başlarını eğdiler."

"Onlar, et olması gereken hayvanlar."

"Yaşıyorlar ve ölene kadar yaşama hakkına sahipler. Öldüklerinde ise, diğerlerinin yaşaması için ölüyorlar."

"Ben ve halkım değil. Biz boyunlarımızı Beyaz adamın bıçağına uzatmayacağız."

Peygamber, Ta-Kumsaw'ı omuzlarından tuttu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Yanağını Ta-Kumsaw'ın yanağına dayadı. Gözyaşları kardeşinin yüzüne değdi.

"Her şey bittikten sonra, beni Mizzipy'nin karşısında bul," dedi Peygamber.

"Toprağın bölünmesine asla izin vermeyeceğim," dedi Ta-Kumsaw. "Doğu, Beyaz adama ait değil."

"Doğu ölecek," dedi Peygamber. "Beni takip et ve Batıya gel. Beyaz adam oraya asla gelmeycek."

Ta-Kumsaw hiçbir şey söylemedi. Beyaz çocuk Alvin, Peygamberin eline dokundu. "Tenskwa-Tawa, bu, benim asla batıya gidemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Peygamber güldü. "Seni neden Ta-Kumsaw'la birlikte gönderiyorum zannediyorsun? Beyaz bir çocuğu Kızılderiliye dönüştürebilecek biri varsa, o da Ta-Kumsaw'dır."

"Onu yanımda istemiyorum," dedi Ta-Kumsaw.

"Seninle birlikte gelmezse öleceksin," dedi Peygamber.

Sonra Peygamber, kum tepeciğinden inip, anlaşmayı imzalamak için kestikleri avuç içlerinden kan akan on iki adamın yanına gitti. Gölün kenarına gittiler. Aileleri onları orada bekliyordu. Ertesi gün, Beyazlar tarafından katledilmek üzere Prophetstown'a yola çıkacaklardı.

Ta-Kumsaw, Peygamber kum tepeceğinin ardında gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra onunla birlikte kalan yüzlerce Kızılderiliye bağırdı. "Beyaz adam ne zaman rahat yüzü görecek?"

"Bu topraklardan gittiğinde! Geberdiğinde!" diye karşılık verdiler.

Ta-Kumsaw güldü ve kollarını uzattı. Askerlerinin sevgisini ve güvenini, bir kış gününde kendini gösteren yakıcı güneş ışığı gibi hissetti. Daha önce bu sıcaklığı çok az insan hissetmişti, onlar da kendilerine duyulan güveni hak etmedikleri için bu ağırlığın altında ezilmişti. Zafere ulaşmalarını engelleyebilecek tek şey ihanetti. Ama hiç kimse bir adamın kalbini Ta-Kumsaw'dan daha iyi okuyamaz, onun güvenilir biri olup olmadığına, kimin yalancı olduğuna, Ta-Kumsaw kadar iyi karar veremezdi. Vali Harrison'ı başından beri bilmiyor muydu? Onun gibi bir adam kendisini Ta-Kumsaw'dan gizleyemezdi.

Bir dakika sonra yola çıktılar. Birkaç adam, kadınları ve çocukları, gezgin kasabanın yerleşeceği yere götürdü. Bir yerde üç günden fazla kalmadılar. Prophetstown gibi kalıcı bir kasaba, bir katliama davetiye çıkarmak demekti. Peygamberi güvende tutan tek şey orada yaşayan insanların çokluğuydu. Şimdi orada on bin Kızılderili yaşıyordu, daha önce orada hiç bu kadar çok insan yaşamamıştı.

Ta-Kumsaw burasının mucizevi bir yer olduğunu biliyordu. Mısırlar tohumları metrelerce boy atıyor ve daha önce hiç görülmemiş kalınlıkta ve lezzette mısırlar veriyordu. Bufalolar ve geyikler millerce öteden şehre gelip, ocak ateşlerinin önünde başlarını eğilip, bıçakla kesilmeyi bekliyordu. Yaban ördekleri göç ederken, aralarından birkaçı sürüden ayrılıp Wobbish ve Tippy-Canoe'ya iniş yapıyor ve okları bekliyordu. Balıklar, Prophetstown balıkçılarının ağlarına sıçramak için Hio'dan oraya kadar yüzüyordu.

Fakat Beyaz adam oraya toplarını getirip, güçsüz Kızılderili çadırlarına ve kulübelerine ateş açacak olursa, tüm bunların onlara hiçbir faydası olmayacaktı. Yakıcı metal hassas duvarları delecek- sopalar ve çamur, öldürücü ateş yağmurlarını engelleyemeyecekti. İşte o gün, Prophetstown'da yaşayan her Kızılderili, Peygambere bağlılık sözü verdiğine pişman olacaktı.

Ta-Kumsaw onları ormandan götürdü. Beyaz çocuk tam arkasından koşuyordu. Ta-Kumsaw bilerek, Alvin'i ve kareşini Mizogan'a getirdiği günün iki katı hızla koşuyordu. Detroit Kalesi ile aralarında iki yüz mil vardı ve Ta-Kumsaw bu measfeyi tek günde katetmeye kararlıydı. Beyaz adam bunu ne koşarak, ne de at sırtında gerçekleştirebilirdi. Bu hızda yarım saat koşmak bile insanın ölmesine neden olabilirdi. Fakat Kızılderili adam, toprağın gücünü yardımına çağırıyordu. Zemin ayakları karşısında geri çekiliyor, gücüne güç katıyordu. Çalılar ayrılıp ona yol veriyordu; alanın olmadığı yerde alan ortaya çıkıyordu; Ta-Kumsaw dere ve nehirlerin üzerine o kadar hızlı koşuyordu ki, sanki ayakları suyun dibine dokunmuyor, sadece suyun üzerinden güç alacak kadar derine inip ye-

niden yükseliyordu. Detroit kalasine ulaşma arzusu o kadar güçlüydü ki, toprak onu besleyerek, ona güç vererek cevap veriyordu. Ve sadece Ta-Kumsaw değil, içindeki toprağı hissedebilen, onunla aynı yolda yürüyen bütün Kızılderililer attıkları her adımda,, liderleriyle aynı gücü bulabiliyordu. Sanki o orman yolunda birlikte hareket ederken tek bir vücut, tek bir ruh olmuşlardı.

Beyaz çocuğu taşımak zorunda kalacağım, diye düşünmüştü Ta-Kumsaw. Ama arkasındaki adımlar- Beyaz adam koşarken ses çıkarırdı- onunla aynı ritimde devam etti.

Bu elbette mümkün değildi. Çocuğun bacakları çok kısaydı, onunla aynı mesafeyi katedebilmek için daha fazla adım atması gerekiyordu. Fakat her bir adım Ta-Kumsaw'ınkilere o kadar uyuyordu ki, Beyaz çocuğun ayak sesini kendisinnkiyle karıştırmamakta güçlük çekiyordu.

Dakikalar, saatler geçtikçe, arkalarında millerce yol bıraktıkça, çocuk koşmaya devam etti.

Güneş arkalarında battı, yıldızlar çıktı ama ay kendin göstermedi. Ağaçların altında zifiri bir karanlık hüküm sürüyordu. Yine de yavaşlamadılar, ağaçların arasında yollarını kolayca buldular, çünkü artık onlara yol gösteren kendi gözleri ya da zihinleri değil, karanlıkta onları güvenli yerlere çeken topraktı. Ta-Kumsaw o gece birkaç kez, çocuğun artık ses çıkarmadığını fark etti. Beyaz çocuk Alvin'in arkasından koşan adama Shaw-Nee dilinde seslendiği her seferinde, "Koşuyor," cevabını aldı.

Ay, ormanın zemininde loş ışık parçaları bırakarak ortaya çıktı. Fırtınaya yakalandılar, ayaklarının altındaki zemin önce nemlendi, sonra ıslandı ve en sonunda şid-

detli bir sağanağın altında koşmak zorunda. Sonra toprak kurudu. Asla hız kesmediler. Doğuda gökyüzü önce gri, sonra pembe, ardından mavi bir renge büründü ve güneş yukarı doğru sıçradı. Güneş toprağı ısıtıp ufuğun üç karış kadar yukarısına inmeye başladığında, önce ocak ateşlerinden çıkan dumanları, sonra kale bayrağını ve en sonunda katedralin üzerindeki haçı gördüler. Ancak o zaman yavaşladılar. Ancak o zaman adımlarının kusursuz birliğini bozdular, bedenlerini toprağın zihnine teslim etmeyi bıraktılar ve durup bir çayırlıkta dinlendiler. Kasabanın o kadar yakınındaydılar ki, katedralde çalan klavsenin sesini duyabiliyorlardı.

Ta-Kumsaw ve onun hemen arkasında koşan çocuk durdu. Alvin, bu Beyaz çocuk, gece boyunca nasıl bir Kızılderili gii hareket etti? Ta-Kumsaw çocuğun önünde diz çöktü. Alvin'in gözleri açık olsa da, hiçbir şey görmüyor gibiydi. "Alvin," dedi Ta-Kumsaw, İngilizce konuşarak. Çocuk cevap vermedi. "Alvin, uyuyor musun?"

Birkaç asker etraflarında toplandı. Yolculuğun verdiği yorgunluk yüzünden hepsi sessizdi. Bitkin oldukları söylenemezdi, çünkü toprak yol boyunca onlara güç takviyesi yapmıştı. Sessizlikleri daha çok, toprağa bu kadar yakından bağlı olmalarının verdiği şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. Böyle bir yolculuk, onların gözünde kutsal bir şey, toprağın en soylu çocuklarına verdiği bir ödül niteliğindeydi. Pek çok Kızılderili böyle bir yolculuğa çıkmış ve vazgeçmiş, durup uyumak, dinlenmek ve karnını doyurmak zorunda kalmış, karanlık ya da kötü hava tarafından engellenmişti. Çünkü yolculuk ihtiyacı yeterince fazla değildi ya da onun yolculuğu toprağın ihtiyaç duyduğu şeye uymuyordu. Ta-Kumsaw ise hiçbir zaman do-

ğa tarafından geri çevrilmemişti, hepsi bunu biliyordu. Ta-Kumsaw'ın kabilesi arasında kardeşi kadar saygı görmesinin nedenlerinden biri de buydu. Peygamber mucizevi şeyler yapıyordu ama vizyonlarını hiç kimse görmüyordu; bunları onlara sadece anlatabilirdi. Buna karşın Ta-Kumsaw'ın yaptıklarını askerleri de yapıyor, onunla birlikte hissediyordu.

Fakat şimdi bu Beyaz çocuk Ta-Kumsaw kadar onları da hayrete düşürmüştü. Ta-Kumsaw çocuğun yola devam etmesini kendi gücünü kullanarak mı sağlamıştı? Yoksa toprak, inanılmaz bir şekilde, Beyaz bir çocuğa yardım elini mi uzatmıştı?

"Bu çocuk bir Beyazın tenine, bir Kızılderilinin kalbine mi sahip?" diye sordu içlerinden biri. Shaw-Nee dilinde, hızlı değil, şamanların kutsal diline özgü bir yavaşlıkta konuştu.

Kızılderilinin sözlerine Alvin'in karşılık vermesi Ta-Kumsaw'ı şaşkına uğrattı. Şimdi bakışlarını boşluğa değil, adamın gözlerine dikiyordu. "Beyaz," diye mırıldandı Alvin. İngilizce konuşuyordu.

"Bizim dilimizi konuşabilir mi?" diye sordu bir adam.

Alvin'in bu sorudan kafası karışmış gözüktü. "Ta-Kumsaw," dedi. Sonra kafasını kaldırıp güneşin açısına baktı. "Sabah olmuş. Uyuyor muydum?"

"Uyumuyordun," dedi Ta-Kumsaw Shaw-Nee dilinde. Çocuk bu kez hiçbir şey anlamamış gibi gözüktü. "Uyumuyordun," diye İngilizce tekrar etti Ta-Kumsaw.

"Sanki uyuyor gibiydim," dedi. "Sadece ayaktaydım."

"Yorgun hissetmiyor musun? Dinlenmek istemez misin?"

"Yorgun mu? Neden yorgun olayım ki?"

Ta-Kumsaw açıklamak istemedi. Çocuk, yaptığı şeyin ne olduğunu bilmiyorsa bu, toprağın ona verdiği yetenek olmalıydı. Belki de bunun Peygamberin ona söyledikleri ile bir ilgisi vardı. Ta-Kumsaw'ın çocuğa Kızılderili olmayı öğretmesini istemişti. Bu çocuk attığı her adımda bir Shaw-Nee'ye eşlik edebiliyor, bir Kızılderili kadar hızlı koşabiliyorsa, demek bu yaştaki bütün beyazlar toprağı hissetmeyi öğrenebilirdi.

Ta-Kumsaw ayağa kalkıp diğerlerine konuştu. "Ben şehre gidiyorum. Benimle birlikte sadece dört kişi gelsin."

"Ve çocuk," dedi birisi. Diğerleri de bu sözü tekrar etti. Hepsi Peygamberin Ta-Kumsaw'a verdiği sözü, çocuk onun yanında olduğu sürece ölmeyeceğini biliyordu. Çocuğu arkada bırakmak onlara da cazip geliyor olsa da, gitmesine asla izin veremezlerdi.

"Ve çocuk," diyerek kabul etti Ta-Kumsaw.

Detroit, Amerikalıların acınacak haldeki ahşap askeri hapishanelerine benzemiyordu. Katedral gibi kale de taştandı. Devasa bombardıman topu, Huron ve St. Clair gölünü Kanada gölüne bağlayan nehire doğru çevrilmişti. Daha küçük olan top ise, bölgeye girecek düşmanları uzaklaştırmak için karaya yöneltilmişti.

Ama onları asıl etkileyen kale değil, şehrin kendisi oldu. Sokaklarında bir sürü ahşap ev ve dükkân ve hepsinin ortasında, Papaz Thrower'ın kilisesini alaya alırcasına büyük bir katedral vardı. Kara cübbeli papazlar, sokaklarda kargalar gibi dolaşıp işleriyle ilgileniyordu. Yanık tenli Fransızlar, Kızılderililere Amerikalılara olduğu kadar düşmanlık duymuyordu. Ta-Kumsaw'ın böyle düşünmesinin sebebi, Detroit'teki Fransızların buraya kalıcı olarak yerleşmeyi düşünmüyor olmalarıydı. Kızılderilile-

ri, toprak mülkiyeti konusunda rakip olrak görmüyorlardı. Buradaki Fransızlar, Avrupa'ya ya da en azından nehrin karşısındaki, çoğunluğunu beyazların oluşturduğu Quebec ya da Ontario bölgelerine geri dönmek için uygun zamanı kolluyorlardı. Tabi avcıların bölgeden ayrılmaya niyeti yoktu. Ama zaten Kızılderililer onları düşman olarak görmüyordu. Avcılar, Kızılderililerin avcılık yeteneğine hayrandı. Bu vahşiler hayvanlar kolaylıkla bulurken, onlar kapanlarını nereye koymaları gerektiğine karar verirken bile saatler harcıyordu. Kızılderililerin bu yeteneği bir tür hünere borçlu olduklarını düşünüyorlardı. Ama onları yeterince incelemiş olsalardı, bunu nasıl yapabileceklerini öğrenebilirlerdi. Ama bunu asla başaramayacaklardı. Toprak, gölde gördüğü bütün kunduzları öldürüp, kürklerini alıp etlerini çürümeye bırakan bir adamı nasıl kabul edebilirdi?

Ayıların bu avcıları gördükleri yerde öldürmelerine şaşmamalı. Doğa onları geri çeviriyordu.

Amerikalıları dağların batısındaki topraklardan attıktan sonra, diye düşündü Ta-Kumsaw, Yankileri New England'dan ve kralın atlı askerlerini Kraliyet Sömürgelerinden defedeceğim. Sonra sıra Florida'daki İspanyollara ve Kanada'daki Fransızlara gelecek. Bugün kendi amacım için sizden yararlanacağım ama yarın sizi de bu topraklardan süreceğim.

Bu bölgede yaşayan bütün Beyazlar, çok geçmeden buradaki varlıklarını ölü bedenleriyle, toprağın altında sürdürecekler. Ve o gün geldiğinde, kunduzlar sadece toprak onlara ölüm zamanları geldiğini söylediği zaman ölecek.

Detroit'in Fransız komutanı resmi olarak de Maurepastı ama Ta-Kumsaw ondan mümkün olduğunca kaçınıyordu. Konuşmaya değer bir adam varsa, o da ikinci adam Napoleon Bonaparte'tı.

"Mizogan Gölünde olduğunu duymuştum," dedi Napoleon. Elbette Fransızca konuşuyordu. Ama Ta-Kumsaw İngilizce öğrenirken aynı zamanda ve aynı kişiden Fransızca da öğrenmişti. "Lütfen otur." Napoleon beyaz çocuk Alvin'e üstü kapalı bir ilgiyle baktı ama ona hiçbir şey söylemedi.

"Oradaydım," dedi Ta-Kumsaw. "Kardeşim de oradaydı."

"Ah. Bir ordunuz var mıydı?"

"Çok küçük bir ordu," dedi Ta-Kumsaw. "Tenskwa-Tawa ile tartışmaktan vazgeçtim. Diğer kabilelerle kendi ordumu kuracağım."

"Ne zaman! Her yıl buraya iki üç kez gelip, bana bir ordu kuracağını söylüyorsun. Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun? Dört yıl! Tam dört yılımı burada sürgünde geçirdim."

"Kaç yıl olduğunu biliyorum," dedi Ta-Kumsaw. "İstediğin savaş çıkacak."

"Saçlarım kırlaşmadan önce mi? Bana bunu söyle! Sen, Kızılderililer'den bir komutan çıkarmadan önce yaşlanıp ölmek zorunda mıyım? Burada ne kadar çaresiz olduğumu biliyorsun. La Fayette ve de Maurepas, buradan beş mil daha fazla uzaklaşmama müsaade etmiyor ve bana bir birlik vermiyor. Önce bir ordu olması gerektiğini söylüyorlar. Bağımsız olduklarını zanneden bu zavallı piç kurularının birleşmesine neden olabilecek tek kişi sensin.

"Biliyorum," dedi Ta-Kumsaw.

"Bana, onbin Kızılderiliden oluşan bir ordu kurma sözü verdin Ta-Kumsaw. Bunun yerine onbin Quaker'dan oluşan bir şehir hakkında söylentiler duyup duruyorum.!

"Quakerlar değil."

"Eğer savaş ilan ederlerse bu da aynı kapıya çıkar." Napoleon bir anda yumuşak, sevgi dolu, ikna edici bir tonda konuşmaya başladı. "Ta-Kumsaw, sana ihtiyacım var, sadece sana güveniyorum, beni hayal kırıklığına uğratma."

Ta-Kumsaw güldü. Napoleon, hilelerinin Beyaz adam üzerinde işe yaradığını, Kızılderilileri çok daha az etkilediğini ve Ta-Kumsaw üzerinde ise hiçbir etkisi olmadığını öğreneli çok olmuştu. "Beni umursadığın yok. Sen de benim umurumda değilsin. Paris'e bir kahraman olarak geri dönebilmek için bir savaş ve zafer istiyorsun. Ben de Beyaz adamın kalbine korku salıp kendi komutam altında çok daha büyük bir ordu kurabilmek, güneydeki tüm toprakları kanla temizleyip, İngilizleri dağların ardına defetmek için bir savaş ve zafer istiyorum. İşte bu yüzden iş birliği yapıyoruz. Bu isteğimizi gerçekleştirdikten sonra birbirimizi asla düşünmeyeceğiz."

Napoleon öfkesini gizlemeye çalışıp güldü. "Söylediklerin yanlış sayılmaz," dedi. "Seni umursamasam da düşüneceğim. Senden, bir komutana duyulan sevginin, askerleri bir ülkeye duyulan sevgiden daha iyi savaştırdığını, ülke sevgisinin zafer umudundan, zafer umudunun yağmacılıktan, yağmacılığın ücretli askerlikten daha iyi olduğunu öğrendim Ta-Kumsaw. Ama hepsinden iyisi bir dava, büyük ve soylu bir ülkü uğruna savaşmaktır. Ben her zaman adamlarımın bağlılığına sahip oldum. Be-

nim için, gözlerini bile kırpmadan ölebilirler. Ama bir dava için, karılarının ve çocuklarının ölümüne göz yumup, ulaştıkları ödülün, ödedikleri bedele değdiğini düşünebilirler."

"Bunu nasıl benden öğrenmiş olabilirsin?" dedi Ta-Kumsaw. "Bunlar kardeşimin sözleri, benim değil."

"Kardeşin mi? Onun hiçbir şeyin ölmeye değer olmadığını düşündüğünü zannediyordum."

"Hayır, ölmek konusunda oldukça cömerttir. O sadece öldürmeye karşı."

Napoleon güldü ve Ta-Kumsaw da onunla birlikte güldü. "Haklısın. Biz dost değiliz. Ama senden hoşlanıyorum. Beni asıl düşündüren, sen savaşı kazandıktan ve Beyazlar topraklarınızı terk ettikten sonra her şeyin eski haline dönmesine izin verip vermeyeceğin. Bütün kabilelerin ayrı, anlaşmazlık içerisinde ve zayıf..."

"Mutlu. Önceden mutluyduk. Çok kabile, çok dil ama tek bir toprak vardı."

"Zayıf," dedi yeniden Napoleon. "Tüm topraklarımı yeniden tek bir bayrak altına birleştirecek olsaydım, Ta-Kumsaw, onları o kadar uzun süre bir arada tutardım ki, sonunda büyük ve güçlü bir halk haline gelirlerdi. Ve olur da bir gün bunu başaracak olursam, şundan emin ol: Geri döneceğiz ve dünya üzerindeki bütün ülkeler gibi senin topraklarını da geri alacağız. Bundan sakın kuşkun olmasın."

"İşte bu yüzden sen kötü bir adamsın Komutan Bonaparte. Her şeyin ve herkesin sana itaat etmesini istiyorsun."

"Bu kötülük değil işte, seni akılsız vahşi. Eğer herkes bana itaat ederse, mutlu ve güvende, barış içinde ve tarihte ilk kez özgür olurlardı."

"Sana karşı çıkmazlarsa güvende, senden nefret etmezlerse mutlu, senin iradene aykırı bir şey istemezlerse özgür..."

"Bir Kızılderilinin felsefe yaptığını hayal et! Buranın güneyinde yaşayan o saf köylüler, senin Newton, Voltaire, Rousseau, Adam Smith okuduğunu biliyorlar mı?"

"Onların dillerini okuyabildiğimi bildiklerini zannetmiyorum."

Napoleon masasına doğru eğildi. "Onları yok edeceğiz Ta-Kumsaw, sen ve ben, birlikte. Ama bana bir ordu getirmek zorundasın."

"Kardeşim, bu orduyu yıl bitmeden önce kurmuş olacağımız kehanetinde bulunuyor."

"Bir kehanet mi?"

"Onun tüm kehanetleri gerçekleşir."

"Kazanacağımızı da söylüyor mu?"

Ta-Kumsaw güldü. "Senin, tarih boyunca yaşamış en büyük Avrupalı komutan olacağıu ve benim en büyük Kızılderili olarak tanınacağımı söylüyor."

Napoleon şimdi parmaklarını saçında gezdirip, neredeyse bir çocuk saflığında gülümsüyordu; birkaç saniye içerisinde önce öfkeli, sonra dost canlısı, hemen sonra sevimli bir adama dönüşebilirdi. "Soruyu geçiştirmeye çalışıyor gibisin. Ölü adamlara büyük lider sıfatı yakıştırılamaz."

"Ama savaş kaybeden adamlara da büyük denmez değil mi? Belki soylu, hatta kahraman bile denebilir. Ama büyük bir komutan değil."

"Haklısın Ta-Kumsaw, haklısın. Ama kardeşin hiç açık değil, müphem, meçhul şeyler söylüyor."

"Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Elbette bilmezsin. Sen bir vahşisin." Napoleon kendi bardağına şarap döktü. "Şarap?"

Ta-Kumsaw başını hayır anlamında salladı.

"Sanırım küçük bey de istemez," dedi Napoleon.

"Daha on yaşında," dedi Ta-Kumsaw.

"Fransa da bu yaştaki çocukların bardağının yarısına şarap, yarısına su koyarız. On yaşındaki bir çocukla ne yapıyorsun Ta-Kumsaw? Şimdi de çocukları mı kaçırmaya başladın?"

"Bu Beyaz çocuk," dedi Ta-Kumsaw. "Göründüğünden çok daha fazlası..."

"O peştemalin içinde pek bir şeye benzemiyor. Fransızca anlıyor mu?"

"Tek kelime bilmiyor," dedi Ta-Kumsaw. "Buraya senden... Bize silah verebilir misin?"

"Hayır," dedi Napoleon.

"Kurşunlara karşı okla savaşamayız," dedi Ta-Kumsaw.

"La Fayette, bize Kızılderililere silah dağıtma yetkisi vermiyor. Paris de onunla aynı fikirde. Size güvenmiyorlar. Verdikleri silahların bir gün kendilerine yöneltilmesinden korkuyorlar."

"O zaman bir ordu kurmanın ne faydası olur ki?"

Napoleon gülümsedi, şarabından bir yudum aldı. "Irrakwa'lı tüccarlardan bazılarıyla görüşüyorum."

"Irrakwalılar hasta atların sidiğidir," dedi Ta-Kumsaw. Beyazlar gelmeden önce acımasız, zalim hayvanlardı; şimdi daha kötüler.

"Çok tuhaf... İngilizler onları kendilerine çok benzer buldu ve La Fayette onlara bayılıyor. Fakat şimdilik asıl önemli olan şu: Az masrafa çok sayıda silah imal ediyorlar. Çok sağlam oldukları söylenemez ama bütün silahlar aynı boyda cephaneliğe sahip. Bu da demek oluyor ki, namlıya çok daha iyi uyan, nişan gücü yüksek mermiler yapabilirler. Hem de daha ucuza satıyorlar."

"Bu silahları bizim için satın mı alacaksınız?"

"Hayır, siz alacaksınız."

"Bizim paramız yok."

"Hayvan postları," dedi Napoleon, "Kuzgun postları, sansar kürkleri, geyik ve bufalo derileri."

Ta-Kumsaw başını salladı. "Bu hayvanlardan, silah almamız için ölmelerini isteyemeyiz."

"Çok yazık," dedi Napoleon. "Bana siz Kızılderililerin olağanüstü bir avcılık yeteneğine sahip olduğunuz söylenmişti."

"Avcılık hünerine gerçek Kızılderililer sahiptir, Irrakwa'lar değil. Beyaz adamın makinelerini o kadar uzun süredir kullanıyorlar ki, Beyaz adam gibi onlar da toprağın gözünde ölüler. Yoksa gidip kendilerine post bulabilirlerdi."

"Hayvan derisi dışında istedikleri bir şey daha var," dedi Napoleon.

"İstedikleri hiçbir şeye sahip değiliz."

"Demir," dedi Napoleon.

"Demirimiz de yok."

"Doğru. Ama onlar demirin nerede olduğunu biliyorlar. Mizzipy'nin yukarısında ve Mizopa boyunca, High Water Lake'in yukarı batı kısımlarında demir kaynakları var. Sizden tek istedikleri, Irrakwa'ya demir getirip götü-

ren gemilerine ya da toprağı kazan madencilerine zarar vermemeniz."

"Şimdi alacağımız silahlar karşılığında, bizden gelecekte barış mı bekliyorlar yani?"

"Evet," dedi Napoleon.

"O silahları onlara doğrultabileceğimden korkmuyorlar mı?"

"Böyle bir şey yapmayacağına söz vermeni istiyorlar."

Ta-Kumsaw bir süre düşündü. "Onlara şöyle söyle. Eğer bize silah verirlerse, bu silahlardan hiçbirini Irrakwa'lara karşı kullanılmayacağına söz veriyorum. Bütün adamlarım bu söze sadık kalacak. Ve su üzerindeki gemilerine ya da toprağı kazan madencilerine saldırmayacağız."

"Bu sözünden emin misin?" diye sordu Napoleon

"Eğer söylemişsem, eminimdir," dedi Ta-Kumsaw.

"Onlara duyduğun nefret kadar mı?"

"Onlardan, toprak onlardan nefret ettiği için nefret ediyorum. Beyaz adam gittiğinde ve toprak eski gücüne kavuştuğunda, depremler madencileri yutabileek, fırtınalar gemileri batırabilecek ve Irrakwalar yeniden gerçek Kızılderililer olacak ya da ölecekler. Beyaz adam gidince, toprak, hâlâ üzerinde yaşayan çocuklarıyla amansız bir kudrete dönüşecek."

Görüşmeleri bundan kısa süre sonra sonlandı. Ta-Kumsaw ayağa kalkıp komutanla el sıkıştı. Alvin de öne çıkıp elini uzatarak onları şaşırttı.

Napoleon, çocukla neşe içinde el sıkıştı. "Çocuğa, yanında çok tehlikeli bir yol arkadaşı bulundurduğunu söyle," dedi.

Ta-Kumsaw söylediklerini tercüme etti. Alvin ona şaşkın gözlerle baktı. "Seni mi kastediyor?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Ta-Kumsaw.

"Ama o dünyanın en tehlikeli adamı," dedi Alvin.

Ta-Kumsaw çocuğun sözlerini tercüme edince Napoleon kahkahalarla gülü. "Nasıl tehlikeli olabilirim ki? Dünyanın merkezi Avrupa'dayken, en büyük savaşlar orada yapılır ve ben bu savaşlara katılamazken, yabanıl doğanın orta yerinde kime zararım dokunabilir?"

Ta-Kumsaw'ın bu sözleri tercüme etmesine gerek yoktu. Çocuk, ne söylediğini Napoleon'ın ses tonu ve yüz ifadesinden anladı. "O çok tehlikeli, çünkü sevgilerini hak etmeden, insanların kendisini sevmesini sağlıyor."

Ta-Kumsaw, çocuğun sözlerindeki hakikati hissetti. Napoleon'ın beyaz adamlara yaptığı şey tam olarak buydu ve bu çok tehlikeli, kötücül ve karanlık bir hünerdir. Yardımına güvendiğim, müttefikim olacak adam bu mu? Evet, çünkü başka seçeneğim yok. Ta-Kumsaw, Napoleon'un ısrarlarına rağmen çocuğun sözlerini tercüme etmedi. Fransız komutan o ana dek büyüsünü çocuk üzerinde kullanmaya kalkışmamıştı. Çocuğun ne söylediğini bilseydi, belki dener ve onun üzerinde yarattığı izlenimi değiştirebilirdi. Ta-Kumsaw, Alvin'deki potansiyeli kabul etmeye başlıyordu. Belki de çocuk, Napoleon'un etkisine girmeyecek kadar güçlüydü. Ya da belki, de Maurepas gibi ona tapınan bir köleye dönüşürdü. En iyisi bunu öğrenmemek... En iyisi, çocuğu alıp oradan uzaklaşmak...

Alvin, katedrali görmekte ısrar etti. Papazlardan biri, peştemalli adamların kutsal mabetlerine girdiğini görünce dehşete kapıldıysa da diğeri onu azarlayıp, Alvin ve Ta-Kumsaw'ı içeri davet etti. Azizlerin heykelleri Ta-

Kumsaw'a daima çok komik gelmişti. Bu heykeller her fırsatta en acımasız yöntemlerle işkenceye uğrarlarken gösteriliyoru. Beyazlar her zaman, Kızılderililerin tutsaklarına onlara cesaretlerini gösterme fırsatı vermek için işkence etmelerinin ne kadar barbarca olduğunu söylerdi. Peki, ama kimin heykellerinin önünde diz çöküp dua ediyorlardı? İşkence altında cesaret gösteren insanların... Beyaz adamı anlamak mümkün değildi.

O ve Alvin şimdi şehirden çıkarken hiç acele etmeyip, yol boyunca bu konu hakkında konuştular. Alvin'e, o kadar uzak mesafelere bu kadar kısa sürede nasıl koşabildiklerini ve Beyaz bir çocuğun onlara ayak uydurmasının ne kadar sıra dışı bir şey olduğunu anlattı.

Alvin, Kızılderililerin toprağın içinde, kalbinde nasıl yaşadıklarını anlamış gibiydi; en azından anlamaya çalıştı. "Sanırım bunu hisettim. Koşarken. Sanki bedenimin içinde değildim. Düşüncelerim benim dışımda dolaşıyor gibiydi. Rüyada gibi... ve ben bu haldeyken, başka bir şey bana ne yapmam gerektiğini söylüyor. Zihnimi besliyor, kullanıyor ve bedenimi nereye gitmek isterse oraya götürüyor. Siz de böyle mi hissediyorsunuz?

Bu hiç de Ta-Kumsaw'ın hissettiği şey değildi. Toprak onun benliğinin içine girdiğinde, sanki her zamankinden daha canlıydı; bedeninin dışında değil, hiçbir zaman olmadığı kadar içindeydi. Ama bunu çocuğa açıklamadı. Bunun yerine Alvin'in sorusuna kendi sorusuyla karşılık verdi. "Bunun rüyaya benzediğini söylüyorsun. Peki dün gece rüyanda ne gördün?"

"Parlayan... Peygamberle birlikte kristal kuledeyken gördüğüm vizyonların birçoğunu yine gördüm."

"Parlayan Adam. Ona bu adı verdiğini biliyorum... Bana bunun nedenini anlattı."

"O şeyleri rüyamda yine gördüm. Fakat bu kez farklıydı. Her şeyi, unuttuklarımı bile daha açık bir şekilde görebiliyordum."

"Daha önce görmediğin bir şey gördün mü?"

"Bu yeri. Katedraldeki heykelleri... ve ziyaret ettiğimiz o adamı, komutanı... ve çok daha tuhaf bir şey... neredeyse yuvarlak, hayır hayır, sekiz tarafı olan büyük bir tepe. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Sekiz yamacı olan bir tepe. İçinde, karınca yuvaları gibi, fakat insanların yaşayabileceği büyüklükte bir sürü küçük odası olan bir şehir vardı. Ve ben bu ağacın tepesinde, çok tuhaf- yeşil değil, gümüş rengi yaprakları olan- ağaçların arasında kardeşimi, Measure'ı arıyordum."

Ta-Kumsaw uzun süre bir şey söylemedi. Ama aklından pek çok şey geçiyordu. O yeri daha önce hiçbir Beyaz görmemişti- toprak hâlâ onların görmesini engelleyebilecek kadar güçlüydü. Fakat bu çocuk orayı rüyasında görmüştü. Tesadüf eseri bile olsa, hiç kimse Sekiz Yüzlü Dağı rüyasında göremezdi. Bunun her zaman bir anlamı olurdu. Böyle bir şey olduğunda, yapılması gereken tek bir şey vardı.

"Oraya gitmek zorundayız," dedi Ta-Kumsaw.

"Nereye?"

"Rüyanda gördüğün tepeye," dedi Ta-Kumsaw.

"Öyle bir yer var mı?"

"Orayı hiçbir Beyaz görmedi. Bir Beyaz için orada bulunmak... korkunç bir şeydir." Alvin cevap vermedi. Ne söyleyebilirdi ki? Ta-Kumsaw güçlükle yutkundu. "Ama orayı rüyanda görürsen, gitmek zorundasın."

"Orası nasıl bir yer?"

Ta-Kumsaw başını salladı. "Rüyanda gördüğün yer. Daha fazlasını bilmek istiyorsan, yeniden rüya gör."

Kampa ulaştıklarında gece olmak üzereydi; bu gece daha fazla yağmur yağacağını düşündükleri için Kızılderili çadırlarını kurmuşlardı. Diğerleri Ta-Kumsaw'ın güvenliği için çocukla aynı çadırda kalmasını istediyse de, Ta-Kumsaw kabul etmedi. Çocuk onu korkutuyordu. Toprak, bu çocukla birlikte bir şeyler yapıyor ve Ta-Kumsaw'ın neler olduğunu sezmesine izin vermiyordu.

Ama Sekiz Yüzlü Dağı rüyalarında gören kişinin, oraya gitmekten başka seçeneği yoktu ve Alvin orayı tek başına asla bulamayacağı için, Ta-Kumsaw onu götürmek zorundaydı.

Bunu diğerlerine hiçbir şekilde açıklayamazdı, açıklayabilse bile bunu yapmazdı. Ta-Kumsaw'ın bir Beyazı kadim mabetlerine götürdüğünün dedikodusu yayılırsa, Kızılderlilerin çoğu Ta-Kumsaw'ı artık dinlemezdi.

Bu yüzden sabah diğerlerine, Peygamberin isteğine uyarak, çocuğu eğitmek üzere götürdüğünü söyledi. "Benimle beş gün sonra, Pickawee'nin Hio'ya döküldüğü yerde buluşun," dedi onlara. "Oradan, Chok-Taw ve Chicky-Saw kabileleri ile görüşmek üzere güneye gideceğiz."

Ona 'bizi de götür, tek başına güvende olmazsın,' dedilerse de, Ta-Kumsaw cevap vermedi ve onlar da çok geçmeden ısrar etmekten vazgeçtiler. Koşarak harekete geçti ve Alvin onun arkasından ilk adımını attığı attığı andan itibaren, aralarındaki mesafe hiç açılmadı. Ulaşmaları gereken yer neredeyse Mizogan'dan Detroit'e yaptıkları yolculukta olduğu kadar uzak bir mesafedeydi. Gece

olduğunda, Flintler'in topraklarına varmış olacaklardı. Ta-Kumsaw orada uyumayı ve Beyaz bir çocuğu Sekiz Yüzlü Tepeye götürmeye cesaret etmeden önce kendi rüyalarını bulmayı tasarlıyordu.

▸12◂
Bombardıman Topları

Measure, kapı hızla açılıp karanlık kiler ışığa boğulmadan saniyeler önce onları duydu. Kazdığı yeri kapatıp, peştemalini geyik derisinden yapılma kemerine sıkıştırıp, patates yığınının önüne çıkacak zamanı buldu. Peştamali o kadar kirlenmişti ki, sanki üstünde sadece kir var gibiydi. Ama şimdi titizlik zamanı değildi.

Hapishane denetimiyle vakit kaybetmek istemediklerinden, arka duvarda şimdiden neredeyse bir metre derinliğe ulaşan deliği göremediler. Bunun yerine onu koltuk altlarından tutup, odanın kapıyı hızla çarptılar. Oda o kadar ani aydınlanmıştı ki, Measure'ın gözleri kamaştı ve onu tutanın kim olduğunu ya da kaç kişinin girdiğini çıkaramadı. Zaten pek önemi yoktu. Kasaba sakinlerinden biri olsaydı, onu hemen tanırdı. Bu yüzden gelenler Harrison'ın adamları olmalıydı. Bunu anladığı anda, başına hiç iyi şeyler gelmeyeceğinin farkına vardı.

"Şuna bakın, bir domuz gibi gözüküyor," dedi Harrison. "İğrenç. Bir Kızılderiliden hiçbir farkın yok."

"Beni yerin altında bir deliğe tıktınız," dedi Measure. "Tertemiz olmamı beklemiyorsunuz ya?"

"Sana düşünmen için uzun bir gece verdim evlat," dedi Harrison. "Şimdi kararını vermek zorundasın. Bana iki şekilde faydalı olabilirsin. Birincisi, hayatta kalıp, erkek kardeşini ona işkence ederek, her saniye çığlık attırarak öldürdüklerini anlatabilirsin. Etkileyici bir hikâye anlatıp, Ta-Kumsaw ve Peygamberin orada olduğunu, biz-

zat kendi ellerini çocuğun kanına buladıklarını söylemen gerekiyor. Ancak bu sayede canını kurtarabilirsin."

"Ta-Kumsaw beni Chok-Taw Kızılderililerinden kurtardı," dedi Measure. "Anlatacağım tek hikâye bu. Tabi bir de benden başka bir hikâye uydurmamı istediğini söylemek dışında..."

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi Harrison. "Açıkçası bana yalan söyleyip, istediğim hikâyeyi anlatacağına söz verseydin bile, sanırım sana inanmazdım. Öyleyse anlaştık. Diğer seçeneğe geçelim."

Measure, Harrison'ın o sırada Measure'ın vücudunda işkence izleri bırakmayı tasarladığını biliyordu. Böylece öldüğünde onu kimin yaralayıp yaktığını kimseye anlatamayacaktı. Pekâlâ, cesur bir erkek gibi nasıl ölünürmüş gör bakalım, diye düşündü Measure.

Ama hemen sonra ölümü bu kadar erken kabul etmesinin doğru olmayacağını düşünüp, bu fikrinden vazgeçti. Biraz daha konuşarak şansını zorlayabilirdi. "Gitmeme izin verip savaş çıkması için uğraşmaktan vazgeçersen çenemi tutarım Harrison. Beni serbest bırakıp, askerlerini bölgene gönderip Prophetstown'ın huzurunu bozmazsan, tek kelime etmem. Senden istediğim bu küçük şeyi kabul edersen, benden istediğin yalanı memnuniyetle söylerim."

Harrison'ın tereddüt ettiği kısa sürede, Measure neredeyse bu adamın içinde biraz olsun iyilik dulgusu kaldığını düşünecekti. Sonra Harrison gülümsedi, başını salladı ve duvarın önünde dikilen iriyarı bir adama işaret etti."

"Mike Fink, sana bahsettiğim, Ta-Kumsaw'a ve onun çocuk katili, kadınlara tecavüz eden Kızılderili çetesine

katılan kaçak çocuk bu. Bütün kemiklerini kırmaktan çekinme."

Fink orada dikilip, bakışlarını çocuğun vücudunda gezdirdi. "Çok gürültü çıkaracağa benziyor."

"Öyleyse ağzına bir şey tık." Harrison ceketinin cebinden bir mendil çıkardı. "Bununla ağzını kapatıp, onu şuraya bağlayabilirsin."

Fink, söylenene uydu. Measure bakışlarını ondan kaçırmaya, karnının kasılmasına neden olan korkuyu yatıştırmaya çalıştı. Mendil ağzını öyle doldurdu ki, boğulacak gibi hissetti. Burnundan yavaşça nefes almaya başlayınca biraz kendine gelir gibi oldu. Fink, kendi kırmızı eşarpını Measure'ın suratının etrafına o kadar sıkıca bağladı ki, gırtlağındaki boğulma hissi daha da arttı. Yine tüm dikkatini ayrı oranlarda nefes alıp, boğulmasını ve kusmasını engellemeye odakladı. Böyle yapmasaydı o mendili ciğerlerine kadar çekip ölebilirdi.

Harrison'ın onun ne şekilde olursa olsun ölmesini istediğini düşününce çılgınca bir fikre kapıldı. Belki de bir mendille boğulmak, Fink'in kendisine çektirmeyi planladığı acıdan aha iyi olabilirdi. Ama Measure'ın içindeki hayat ışığı, böyle bir ölümü kabul edemeyecek kadar güçlüydü. Acı duysa da duymasa da en sonunda nefesi kesilecekti.

"Kemiklerini kırarsak bunu Kızılderililerin yaptığını düşünmezler." Fink yardımcı olmaya çalışıyordu. "Onlar kurbanlarının vücutlarını genellikle yakıp keserler."

"Kesme işine ayıracak zamanımız yok, öldükten sonra da yakabiliriz. Asıl amacımız renkli bir ölüm süsü vermek Mike, çocuğa acı çektirmek değil. Biz vahşi değiliz, en azından bir kısmımız..."

Fink, cevap olarak Measure'ın sol ayağını o kadar hızlı bir şekilde, o kadar yükseğe kaldırdı ki, yerde sürünmeye başlayan Measure'ın kalçaları şimdi havadaydı. Vücudunu kurtarıp hamlede bulunma şansı yokru. Sonra Fink, ani bir hareketle Measure'ın bacağını kendi kalçasına kadar çekti. Bacak kemikleri kuru çıra gibi çatırdadı. Duyduğu acıyla çığlık atmaya kalkıştı. Nefes almaya çalışırken neredeyse mendili içine çekiyordu. Daha önce hiç bu kadar acı çekmemişti. Bir an için, ayağına değirmen taşı düştüğünde Alvin'in de böyle hissettiğini düşündü.

"Burada değil," dedi Harrison. "Onu arkaya götür. Ne yapacaksan orada yap."

"Kaç kemiğini kırmamı istersin?" diye sordu Fink.

"Bütün kemiklerini."

Mike kahkaha attı. Sonra Measure'ı omuzlarından tutup, attığı tekmeyle çocuğun ayaklarını yerden kesti. Measure kendisini hayatı boyunca hiç o an olduğu kadar çaresiz hissetmemişti. Fink, ona hemen uzanıp hamlelerine devam edecek konumdaydı ve Measure birkaç dövüş hilesi biliyordu. Ama Fink daha onunla boğuşmaya başlamamıştı bile. Bedenini kavrayıp attığı bir tekmenin sonunda, Measure'ı yere yıkmayı başarmıştı.

"Onu önce bağlaman gerekmiyor mu?" diye sordu Harrison.

Fink cevap olarak, Measure'ın bir kolunu ve bacağını tutup, onu omuzlarından yukarı fırlattı. Measure duyduğu acıya rağmen bir iki yumruk savurmaya çalışsa da, Fink, kolunu aniden çekip, tam dirseğinden kırdı.

Measure, onu dışarı çıkarırlarken bilincini kaybetmek üzereydi. Uzaktan birisinin bulundukları yere doğru seslendiğini işitti: "Oradaki kim?"

Fink bağırarak karşılık verdi, "Ortalıkta gizlenen bir Kızılderili casusunu yakaladık!"

Uzaktan gelen ses Measure'a tanıdık geldi ama zihnini, onun kim olduğunu hatırlayacak kadar toplayamadı. "Canı çıkana kadar dövün!" diye bağırdı adam.

Fink cevap vermedi. Kilerin kapılarının çok alçak ve eğimli olmasına karşın, kapıları açmak için Measure'ı yere bırakmadı. Sadece postalının ucunu kapının altına kıstırıp kaldırdı. Kapı o kadar hızlı hareket etti ki, hızla yere çarpıp yeniden kapanmaya başladı. Ama Fink çoktan bodruma girmişti; kapı kalçasına çarpıp yeniden açıdı. Bu çarpma ve sürtünme sesleri Measure'ın bacağının ve dirseğinin çok daha fazla acımasına yol açtı. Neden hâlâ bayılmadım, diye düşündü.

Ama gördüğü işkence boyunca hiç bayılmadı. İki bacağının da diz üstü ve altı kırılmış, geriye doğru bükülen parmakları eklem yerlerinden ayrılmış, elleri ezilmiş, kolları dirseğinin üstü ve altından kırılmıştı. Uyanıklığı boyunca acı gittikçe ondan uzaklaşmaya, acının kendisinden çok anısına dönüşmeye başlamıştı.

Uzaktan birinin bağırtısı duyuldu.

Bir adam onlara doğru koşuyordu. "Vali, işini çabuk bitirip yanına gitmeni istiyor."

"Bir dakika içinde bitmiş olacak," dedi Fink. "Bedeni yakmak dışında..."

"Sonraya bırak," dedi adam. "Acele et!"

Fink, Measure'ı yere atıp, kaburga kemikleri iyice kırılana kadar ayaklarını göğsüne bastırdı. Sonra kolundan ve saçlarından yukarı kaldırdı ve kulağını ısırıp kopardı. Measure, son bir çaresiz öfke dalgasıyla birlikte kulağının koptuğunu hissetti. Fink sonra başını aniden büktü.

Measure boynunan çıkan çıtırdama sesini duydu. Fink, onu patates yığınının üzerine fırlattı. Arkaya, kendi kazdığı deliğe yuvarlandı. Duyduğu acı, ancak yüzü toprağın içine gömüldüğünde durdu. Sonunda gözleri karardı ve bilincini yitirdi.

Fink kapıları ayağıyla kapayıp, Harrison'ın ofisine doğru çıktı. Dışarıdaki bağrışmalar şimdi daha da artmıştı. Harrison, onunla ofisinden çıkarken karşılaştı. "Şimdi bu işi boşver," dedi Harrison. "Bir ölüyle işleri daha da kızıştırmaya hiç gerek yok. Bombardıman topları geldi. Sabah saldırıyoruz."

Harrison hızla karargâhın önündeki düzlüğe çıktı ve Mike Fink onu takip etti. Bombardıman topu mu? Bombardıman toplarının, bir ölüye ihtiyaç duyup duymamakla ne ilgisi vardı? Mike'in ne olduğunu zannediyordu, bir suikastçi mi?" Hooch'u öldürmek başka, bir adamı adil bir dövüşte öldürmek başka bir şeydi. Ama genç bir adamı ağzında tıkaçla öldürmek, bütünüyle farklıydı. Kulağını kopardığında, az da olsa yaptığının yanlış olduğunu hissetmişti. Bu, adil bir dövüşte kazanılmış bir ödül değildi. Hissettiği suçluluk duygusu, diğer kulağı koparmasına engel olmuştu.

Mike orada Harrison'ın yanında dikilip, dört bombardıman topunu büyük bir gayretle çeken atları seyretti. Harrison'ın bu silahları nasıl kullanacağını biliyordu, başkalarıyla plan yaparken onu dinlemişti. Bir cepheye ikisini, diğer cepeye ikisini koyup, Kızılderili şehrini iki yandan tarayacaklardı. Erkeklerle birlikte kadınlar ve çocukların bedenlerini de paramparça etmek için topları misket saçmalarıyla dolduracaklardı.

Bu bana göre bir dövüş değil, diye düşündü Mike. Bu işte hiçbir meydan okuma yok, yavru kurbağaları ezmekten farksız. Bunu bir kere yapabilir ve bir kere daha üzerinde düşünmeyebilirsiniz. Ama ölü kurbağaları yerden kaldırıp, içlerini doldurup, onları duvara asmazsınız.

Hayır, bu bana göre bir dövüş değil.

▸13◂
Sekiz Yüzlü Tepe

Licking Nehrinin etrafındaki topraklar, oraya gidenlerin üzerinde farklı duygular uyandırıyordu. Alvin, kendisini koşusuna kaptırmış olduğu için bunu hemen fark edemedi. Etrafında olan biten şeylere dikkatini veremiyordu. Koşarken uzun bir rüyanın içindeydi. Ama Ta-Kumsaw onu çakmaktaşı diyarına götürdüğünde, rüyası da değişti. Rüyasında ne görürse görsün, küçük, kapkara ateş kıvılcımları da görüyordu. Bunun, görüş alanına sinsice giren hiçlikle bir ilgisi yoktu. Işığı kendisine çeken kapkara şeye benzemiyordu. Hayır, bu siyah şey etrafına kıvılcımlar saçıyordu.

Koşmayı bıraktıklarında ve Alvin yeniden kendine geldiğinde, kara ateşler biraz sönmüş olsa da hâlâ orada burada görülebiliyorlardı. Alvin fazla düşünmeden bunlardan birine, yeşil gölün içinde parlayan kara aleve doğru yürüdü, eğildi ve eline aldı. Büyük bir çakmak taşı.

"Yirmi okluk bir çakmak taşı," dedi Ta-Kumsaw.

"Kapkara parlıyor ve soğukluğuyla yakıyor," dedi Alvin.

Ta-Kumsaw başını salladı. "Bir Kızılderili olmak istiyordun değil mi evlat? O zaman benimle birlikte ok ucu yap."

Alvin işi hemen kaptı. Daha önce taş üzerinde çalışmıştı. Bir değirmen taşını keserken, taşın yüzeyinin dümdüz olmasını istiyordu. Çakmaktaşında ise önemli olan taşın yüzeyi değil, ucuydu. Yaptığı ilk iki ok ucu biçimsiz

olduysa da, çok geçmeden taşın içini hissedip, doğal kıvrımları buldu ve ayırdı. Dördüncü ok ucunda hiçbir çatlak ya da kırılma yoktu. Sadece parmaklarını kullanarak okun ucunu çakmaktaşından çekip ayırdı.

Ta-Kumsaw'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Beyazlar Kızılderilileri, en çok da Ta-Kumsaw'ı hep böyle görüyor olmalılardı. İnsanların duygularını görmelerine izin vermedikleri için hiçbir şey hissetmedikleri zannediliyordu. Alvin ise onun gülüp çığlık attığını ve herkes gibi yüzünü şekilden şekile soktuğunu görmüştü. Bu yüzden, Ta-Kumsaw'ın duygularını yüzüne ynasıtmamasının, bir şey hissetmediği anlamına gelmediğini biliyordu.

"Daha önce taşlarla çok uğraşmıştım," dedi Alvin. Sanki özür diler gibiydi.

"Çakmaktaşı gerçekte taş değildir. Nehir yataklarındaki çakıllar, taştır. Bu ise yaşayan, içinde ateş taşıyan, doğanın bize armağan ettiği sert topraktır. Beyaz adamın demire yaptığı gibi kesilemez." Alvin'in yaptığı dördüncü ok ucunu gösterdi. "Çelik asla bu kadar sivri bir uca sahip olamaz."

"Gördüğüm diğer bütün ok uçlarından daha iyi sayılmaz," dedi Alvin.

"Çatlama izi yok," dedi Ta-Kumsaw. "Kullandığın gücün izi yok. Bu çakmaktaşını bir Kızılderili görseydi, onu şekil verenin doğanın kendisi olduğunu söylerdi."

"Ama sen bunu yapmayı daha iyi biliyorsun," dedi Al. "Benimki ise sadece bir hüner."

"Bir hüner toprağı bükebilir," dedi Ta-Kumsaw. "Nehir dibine saplı bir ağacın, suyun nehrin üstünde köpürmesini sağlaması gibi... Bu yüzden Beyaz adam toprağı ancak tılsımlarıyla etkileyebilir. Sen değil."

Bu sözler, Alvin'in bir dakika kadar kafasının karışmasına neden oldu. "Yani diğer insanların yaptıkları tılsımları görebiliyor musun?"

"Hasta bir adam bağırsaklarını bozduğunda yayılan kötü koku gibi," dedi Ta-Kumsaw. "Ama sen... senin yaptığın temiz. Toprağın bir parçası gibi... Sana nasıl Kızılderili olabileceğini benim öğreteceğimi zannetmiştim. Bunun yerine toprak sana bir ödül gibi ok uçları veriyor."

Alvin yine özür dilemesi gerektiğini hisseder gibi oldu. Sanki yaptığı şeyleri onun da yapabiliyor olması, Ta-Kumsaw'ı kızdırıyordu. Doğa gerçek rakamlara sahipti. Bir, iki, üç, dört, beş, altı... İnsan ormanda durup etrafına baktığında bu rakamları bulabilirdi. Yedi nerede? Onüç nerede?

"Belki de bu yüzden bu kadar güçlüdürler. "Doğal olmadıkları için..."

"Peki senin sevdiğin bu doğal olmayan şeyi neden toprak da seviyor?"

"Bilmiyorum, Ta-Kumsaw. Ben daha on birinci yaşından gün alan, on yaşında bir çocuğum."

Ta-Kumsaw güldü. "On? Onbir? Çok zayıf rakamlar."

Geceyi orada, Çakmaktaşları Diyarının sınırlarında geçirdiler. Ta-Kumsaw Alvin'e o yerin hikâyesini, ülkedeki en iyi çakmaktaşı bölgesi olduğunu anlattı. Kızılderililer ne kadar çok çakmaktaşı alırsa alsın, yerden her zaman daha fazlası çıkıyor, onların toplamasını bekliyordu. Yıllar geçtikçe, zaman zaman kabilelerden bazıları bu yere sahibi olmaya çalışmış. Savaşçılarını getirip, çakmaktaşı toplamak isteyen diğer herkesi öldürtmüşler. Böylece hiçbir kabilenin onlarınki kadar güçlü oklara sahip olamayacağını düşünmüşler. Fakat o kabilenin bölgenin et-

rafını çevirmesiyle birlikte çakmaktaşları kaybolmaya başlamış. Ne kadar arasalar da tek bir taş bile bulamamışlar. Onlar gidip başka bir kabile geldiğinde, taşlar kendilerini göstermeye başlıyormuş."

"Bu yer herkese ait. Burada bütün Kızılderililer barış içinde yaşar. Öldürmek yok, savaş yok, anlaşmazlıklar yok. Yoksa Kızılderililer çakmaktaşı bulamaz."

"Keşke bütün dünya böyle bir yer olabilseydi," dedi Alvin.

"Kardeşimi uzun süre dinleyecek olursan, dünyanın gerçekte böyle bir yer olduğunu düşünmeye başlayabilirsin. Hayır hayır, sakın bana onu savunmaya kalkışma. O kendi yolunu, ben de kendi yolumu seçtim. Bence onun yolu, Kızılderili ya da Beyaz, çok daha fazla insanın ölümüne neden olacak."

Alvin o gece yine rüyasında kendisini Sekiz Yüzlü Tepede dolaşırken gördü. Uzun süre yürüyüp, en sonunda dik bir tepeye çıkan bir yere geldi. Tırmanıp, en tepeye çıktı. Gümüş yapraklı ağaçlar rüzgârda sallanıyor, üstlerine vuran güneş ışığı gözlerini kör ediyordu. Bir ağaca doğru yürüdü, üzerinde bir kardinal kuşu yuvası gördü. Baktığı her ağaçta bir kardinal kuşu yuvası vardı.

Biri dışında... Bu ağaç diğerlerinden farklıydı. Daha yaşlı, budaklıydı ve dalları yukarı doğru değil, yana doğru uzuyor gibiydi. Bir meyve ağacında olduğu gibi... Ve yaprakları gümüş değil, altındandı. Bu yüzden çok parlamasalar da yumuşak ve derin bir ışıltı taşıyorlardı. Dallardan birinde bir meyve gördü ve olgun olduğunu anladı. Fakat meyveyi alıp yemek için elini uzatınca alaycı bir kahkaha sesi duydu. Etrafına baktı ve yaşamı boyunca

tanımış olduğu herkesin ona güldüğünü gördü. Tek bir kişi dışında... Taleswapper. Taleswapper orada dikilmiş, Alvin'e şöyle söylüyordu: "Ye." Alvin yeniden uzanıp ağaçtan tek bir meye kopardı ve dudaklarına götürüp ısırdı. Sert ve suluydu ve tadı aynı tatlı, acı, tuzlu ve ekşiydi, ağzında oluşan yoğun tat, dilinin karıncalanmasına yol açtı. Ama bu Alvin'in o kadar hoşuna gitti ki, aldığı ısırığı yutmadan, sonsuza dek ağzında tutabilirdi.

Tam ikinci ısırığı alacaktı ki, meyvenin elinden kaybolduğunu ve ağaçta tek bir meyve bile kalmadığını gördü. "Şimdilik bir ısırıktan fazlasına ihtiyacın yok," dedi Taleswapper. "Sakın tadını unutma."

"Asla unutmayacağım," dedi Alvin.

Şimdi herkes, az öncekinden çok daha sesli bir şekilde gülüyordu. Ama Alvin onlara aldırmadı. Meyveden bir ısırık almıştı ve şimdi tek istediği ailesini aynı ağacın yanına getirmek, onların da yemesini sağlamak, tanıdığı tanımadığı herkese meyveyi tattırmaktı. Tadını bilselerdi, anlarlardı, diye düşünüyordu Alvin.

"Neyi anlarlardı?" diye sordu Taleswapper.

Al bu soruya tam olarak cevap veremedi. "Sadece..." dedi, "her şeyi anlarlardı. Güzel olan her şeyi..."

"Doğru," dedi Taleswapper. "İlk ısırıkta her şey anlaşılır."

"Peki ikinci ısırıkta?"

"İkinci ısırıkta, sonsuza dek yaşarsın," dedi Taleswapper. "Ve bu, senin yapmayı tasarlamaman gereken bir şey evlat... Asla sonsuza kadar yaşama hayalleri kurma."

Alvin o sabah ağzında meyvenin tadıyla uyandı. Kendini bunun bir rüyadan ibaret olduğuna inandırmaya ça-

lıştı. Ta-Kumsaw uyanalı çok olmuştu. Küçük bir ateş yakıp, Licking Nehrinden iki balık çağırmıştı. Şimdi ağızlarına geçirilmiş çubuklarla ateşin üzerinde kızarıyorlardı. Ta-Kumsaw, balıklardan birini Alvin'e uzattı.

Ama Alvin bir şey yemek istemedi. Eğer yerse meyvenin tadının ağzından kaybolacağını biliyordu. İlk başta unutmaya çalışmışsa da şimdi her şeyi hatırlamak istiyordu. Bir süre sonra acıkıp bir şeyler yemek zorunda olduğunu biliyordu. Fakat bugün bir şey yemeden dayanabilirdi.

Yine de çubuğu tutup cızırdayan alabalığa baktı. Ta-Kumsaw yemek ihtiyacı duyunca balıkları ve hayvanları nasıl çağırdıklarını anlattı. Eğer toprak avcının yemek yemesini isterse, çağırdığı hayvan ya da başka bir hayvan, toprağın ona sunduğunu yiyebilmesi için yaklaşıyordu. Alvin, elindeki alabalığı düşündü. Toprak, bu sabah bir şey yemeyeceğini bilmiyor muydu? Yoksa bu balığı, ne olursa olsun yemesi gerektiği mesajını vermek için mi göndermişti?

İkisi de değil. Çünkü balıkların yemeye hazır hale geldikleri anda, Beyaz adamın onlara doğru yaklaştığının habercisi olan ayak sesleri duydular."

Ta-Kumsaw ne kıpırdadı ne de bıçağını çekti. "Eğer toprak buraya bir Beyazı getirirse, o benim düşmanım değildir," dedi Ta-Kumsaw.

Birkaç saniye içinde Beyaz adam açık alanda belirdi. Dökülmemiş saçları beyazlamıştı. Şapkasını elinde taşıyordu. Omzunun üzerinde boş gözüken bir heybe vardı ve silahı yoktu. Alvin, o heybenin içinde ne olduğunu hemen anladı: Yedek giysi, birkaç parça yemek ve bir kitap... Kitabın üçte biri, insanların kendi gözleriyle gör-

dükleri en önemli olayları yazdıkları kısa cümlelerden oluşuyordu. Kalan üçte ikisi ise deri bir şeritle mühürlenmişti. Taleswapper kendi hikâyelerini, inandığı ve önemli olduğunu düşündüğü olayları buraya yazıyordu.

Çünkü o, Alvin'in hayatı boyunca bir kez daha göremeyeceğini düşündüğü Ta-Kumsaw'dı. Eski dostunu karşısında görünce, Ta-Kumsaw'ın çağrısı üzerinde neden iki balığın geldiğini hemen anladı. "Talewapper," dedi Alvin, "Umarım açsındır, çünkü senin için bir balık pişirmiştik."

Taleswapper onlara doğru yaklaştı. "Seni ve o balığı gördüğüme çok sevindim Alvin."

Alvin çubuğu ona uzattı. Taleswapper çimenin üzerine, Alvin ve Ta-Kumsaw'ın karşısına oturdu. "Çok teşekkür ederim Alvin," dedi Taleswapper. Bıçağını çıkarıp balığın pullarını soydu ve yemeye başladı. Hâlâ sıcak olan et dudaklarını sızlatsa da, kendisine ikram edilen yiyeceği kısa sürede yalayıp yuttu. Ta-Kumsaw da kendi balığını yedi ve Alvin ikisini izledi. Ta-Kumsaw bakışlarını bir an için bile Ta-Kumsaw'dan ayırmadı.

"Bu Taleswapper," dedi Alvin. "Bana kendimi nasıl iyileştirebileceğimi öğretti."

"Sana bir şey öğretmedim," dedi Taleswapper, "sadece kendini eğitmen için fikir verdim vee seni bunu denemen gerektiğine ikna ettim." Ta-Kumsaw bir sonraki cümlesini Taleswapper'a yöneltti. "Kendisini iyileştirebilecek hünerini kullanmasaydı ölecekti. Buna inanabiliyor musun?"

"...ve bu da Ta-Kumsaw," dedi Alvin.

"Oh, seni gördüğüm anda kim olduğunu anlamıştım. Beyazlar arasında bir efsaneye dönüştüğünü biliyor mu-

sun? Haçlı Seferlerindeki Saladin gibisin. Son Beyaz adamı da Amerika'dan defedene kadar savaşacağına yemin ettiğini bilseler de, sana kendi liderlerinden daha fazla hayranlık duyuyorlar."

Ta-Kumsaw bir şey söylemedi.

"Senin ismini almış, çoğu oğlan ve hepsi Beyaz bir sürü çocukla tanıştım. Ve senin Beyaz tutsakları ölümden kurtardığına, evlerinden kaçırdığın insanlara açlıktan ölmemeleri için yiyecek götürdüğüne dair hikâyeler duydum. Bu hikâyelerden bazılarına ben bile inanıyorum."

Ta-Kumsaw balığını bitirip çubuğu ateşe attı.

"Bir de buraya gelirken, senin Vigur Church'ten iki Beyazı kaçırıp, onların kanlı giysilerini anne babalarına gönderdiğine dair bir hikâye duydum. Her bir beyaz erkeği, kadını ve çocuğu yok etmeyi amaçladığını göstermek için onlara korkunç işkenceler etmişsin. Medeni olmaya çalışmanın geçmişte kaldığını, artık Beyaz adamı Amerika'dan kovmak için sadece şiddet kullanacağını söylemişsin."

Ta-Kumsaw, Taleswapper geldiğinden beri ilk kez konuştu. "Peki bu hikâyeye inandın mı?"

"Hayır," dedi Taleswapper. "Çünkü ben gerçeği çok önceden biliyordum. Tanıdığım bir kızdan- şimdi artık genç bir hanımefendi- bir mesaj aldım. Bana bir mektup gönderdi."

Ceketinden, katlanmış bir mektup çıkardı. Yazı ile dolu üç sayfayı Ta-Kumsaw'a uzattı.

Ta-Kumsaw kâğıtlara bakmadan Alvin'e uzattı. "Bana oku," dedi.

"Ama sen İngilizce okuyabiliyorsun," dedi Alvin.

"Burada değil," dedi Ta-Kumsaw.

Alvin mektubun üç sayfasına da baktığı mektubu okuyamadığını fark ettiğinde şaşkın uğradı. Harflerin hepsi birbirine benziyordu. Biraz daha inceledikten sonra, mektubun, Y-A-R-A-T-I-C-I-N-I-N-S-A-N-A-İ-H-T-İ-Y-A-C-I-V-AR sözleriyle başladığını anlasa da, hangi dilse yazıldığını bile çıkaramıyordu. "Ben de okuyamıyorum," dedi ve Taleswapper'a geri uzattı.

Taleswapper kâğıtları bir dakika kadar inceledikten sonra, gülüp ceketine geri koydu. "Kitabım için bir hikâye daha. İnsanların yazıları okuyamadığı bir yer."

Ta-Kumsaw "Sen bile mi?"

"Daha önce okumuş olduğum için ne yazdığını biliyorum," dedi Taleswapper. "Ama bugün tek bir kelimesini bile anlayamıyorum. Hangi kelimenin nerede olduğunu bilmeme rağmen. Burası neresi?"

"Çakmaktaşı Diyarındayız," dedi Alvin.

"Sekiz Yüzlü Dağın gölgesindeyiz," dedi Ta-Kumsaw.

"Beyazların bu yere gelebildiğini bilmiyordum," dedi Taleswapper.

"Ben de," dedi Ta-Kumsaw. "Ama karşımda bir beyaz çocuk, bir de beyaz adam var."

"Dün gece seni rüyamda gördüm," dedi Alvin. "Sekiz Yüzlü Tepenin en üstündeydim ve sen bana bir şeyler açıklıyordun."

"Buna çok güvenme," dedi Taleswapper. "Sekiz Yüzlü Tepe ile ilgili anlatmaya değer şeyler bildiğimden şüpheliyim."

"Sekiz Yüzlü Tepe hakkında kimseye anlatacak bir şey bilmiyorsan, buraya nasıl geldin?" diye sordu Ta-Kumsaw.

"Bana Musky-Ingum'a gitmemi, oraya vardığımda sağda büyük bir beyaz kaya parçası görünce sola giden yol ayrımına girmemi, Alvin Miller Junior'ı orada Ta-Kumsaw'la birlikte balık pişirirken göreceğimi söyledi."

"Tüm bunları sana kim anlattı?" diye sordu Alvin.

"Bir kadın," dedi Taleswapper. "Bir meşale. Bana seni bir haftadan daha kısa süre önce bir vizyonda, bir kristal kulenin içinde gördüğünü söyledi Alvin. O, doğduğunda yüzündeki cenin zarını çekip alan kız. O zamandan beri seni izliyor, yaptığın her şeyi meşale sezgisiyle görüyor. O kuleye seninle birlikte girip, yaşadıklarını senin gözlerinden gördü."

"Peygamber, yanımızda birisinin daha olduğunu söylemişti," dedi Alvin.

" Onun gözlerinden gördü," dedi Taleswapper, "ve onun bütün geleceklerini... Peygamber ölecek. Yarın sabah. Babanın silahından çıkan kurşunlarla ölecek Alvin."

"Hayır!" diye haykırdı Alvin.

"Eğer Measure, tam zamanında gidip babana hâlâ hayatta olduğunu göstermez, Ta-Kumsaw ve Peygamberin ne ona ne de sana zarar vermediğini anlatmazsa."

"Ama Measure yola çıkalı günler oldu!"

"Bu doğru, Alvin. Ama Vali Harrison'ın adamları tarafından kaçırıldı. Harrison onu esir tutuyor. Bugün, hatta belki de tam şu ana adamlarından biri onu öldürüyor. Kemiklerini, boynunu kırıyor. Harrison yarın bombardıman toplarıyla Prophetstown'a saldıracak ve herkesi öldürecek. Tek bir kişiyi bile hayatta bırakmayacak. O kadar çok kan akacak ki, Tippy-Canoe ve Wobbish'in suları kıpkırmızı akacak."

Ta-Kumsaw ayağa sıçradı. "Geri dönmeliyim. Gidip..."

"Oradan ne kadar uzakta olduğunu biliyorsun," dedi Taleswapper. "Askerlerinin nerede olduğunu da... Tüm gün ve gece, bir Kızılderilinin koşabileceği en yüksek süratte koşsan bile..."

"Yarın öğlen," dedi Ta-Kumsaw.

"Çoktan ölmüş olacak," dedi Taleswapper.

Ta-Kumsaw duyduğu acıyla o kadar yüksek sesle haykırdı ki, birkaç kuş onunla birlikte çığlık atıp çayırlıktan uzağa uçtu.

"Bir dakika, lütfe sakin ol. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmasaydı, meşale kız beni buraya kadar göndermezdi değil mi? Bizden daha büyük bir planın parçası olduğumuzu anlamıyor musunuz? Harrison'ın tuttuğu Chok-Taw'lar sizce neden başka bir beyaz çocuğu değil, Alvin ve Measure'ı kaçırdı? Nasıl olur da bize en çok ihtiyaç duydukları şu anda burada oluruz?"

"Orada bize ihtiyaçları var," dedi Ta-Kumsaw.

"Hiç zannetmiyorum," dedi Taleswapper. "Bence bize orada ihtiyaçları olsaydı, şimdi orada olurduk. Bizden bekledikleri şeyi burada yapmalıyız."

"Kardeşim gibisin, beni planlarına uydurmaya çalışıyorsun!"

"Keşke kardeşin gibi olabilseydim. Onun vizyonları var ve neler olup bittiğini görüyor, benim tek yapabildiğim ise bir meşalenin mektubunu iletmek. Ama işte ben buradayım ve sizler de; eğer burada olmamız gerekmeseydi, olmazdık; hoşunuza gitse de gitmese de durum bu."

Alvin, gerçekleşeceği önceden bilinen şeylerle ilgili bu konuşma Alvin'in hiç hoşuna gitmedi. Taleswapper ne demek istiyordu? Hepsini iplere asılı kuklalar olduğunu mu? Birisi onlara, gerçekleşmesi gerektiğini hissettiği şeyleri mi yaptırıyordu? "Kendisini işleri yoluna koymak konusunda sorumlu hisseden birisi varsa," dedi Alvin, "görünüşe bakılırsa şu ana dek hiç iyi iş çıkarmamış. Şu halimize bakın."

Taleswapper güldü. "Dini meselelerden pek hoşlanmıyorsun, değil mi evlat?"

"Sadece, hareketlerimizi kontrol eden biri olduğunu düşünmüyorum."

"Ben de öyle bir şey söylemedim zaten," dedi Taleswapper. "Sadece sorunun bizim elimizden bir şey gelmeyecek noktaya ulaşmadığını söylüyorum."

"Önerilere açığız. Bu meşale hanımefendi, ne yapmamız gerektiğini düşünüyor?" diye sordu Alvin.

"Senin dağa tırmanıp Measure'ı iyileştirmen gerektiğini söyledi. Bana bundan fazlasını sorma- çünkü başka bir şey anlatmadı. Buralarda adına layık olmayan tek bir dağ bile yok ve Measure, Vinegar Riley'nin evinin arkasındaki kilerde..."

"Orayı biliyorum," dedi Alvin. "Orada bulunmuştum. Fakat... Daha önce tam önümde durmayan birisini iyileştirmeye çalıştığım olmamıştı."

"Yeterince konuştuk," dedi Ta-Kumsaw. "Sekiz Yüzlü dağ rüyanda seni çağırdı Beyaz çocuk. Bu adam sana dağa çıkman gerektiğini söylemek için buraya kadar geldi. Her şey sen tepeye tırmandığında başlayacak. Eğer yapabilirsen."

"Sekiz Yüzlü Tepede sona eren şeyler de vardır," dedi Taleswapper.

"Bir Beyaz adam bu yer hakkında ne bilebilir ki?" diye sordu Ta-Kumsaw.

"Hiçbir şey, dedi Taleswapper. "Ama yıllar önce, ölmekte olan bir Irrakwa'lı kadının yatağının önünde diz çökmüştüm. Bana, yaşamındaki en önemli şeyin, Sekiz Yüzlü Tepe içinde ayakta durabilen son Irrakwa üyesi olduğunu söylemişti."

"Irrakwalıların hepsi kalplerinde Beyaz adama dönüştü," dedi Ta-Kumsaw. "Sekiz Yüzlü Tepe onları bir daha asla içine kabul etmeyecek."

"Ama ben Beyazım," dedi Alvin.

"Önemli bir sorun," dedi Ta-Kıumsaw. "Sana bunun cevabını dağ verecek. Belki de cevap şu: oraya tırmanmazsan, herkes ölecek. Benimle gel."

Onu, arazinin onlar için açıldığı bir yola götürdü. Biraz yürüdükten sonra, ağaçlar ve çalılarla kaplı dik bir tepeye geldiler. Burada yol yoktu. "Bu, Kızılderili adamın Yüzüdür," dedi Ta-Kumsaw. "Kızılderililer buradan tırmanır. Patika yok olmuş. Buradan tırmanamazsın."

"Öyleyse nereden?" diye sordu Alvin.

"Nereden bileyim?" dedi Ta-Kumsaw. "Hikâyeye göre, dağın hangi eteğine tırmanırsan, farklı bir dağ bulursun. Yapıcının eteğinden tırmanırsan, tepede hâlâ yaşayan kadim şehri bulursun. Canavarın eteğinden tırmanırsan, bufaloya benzeyen fakat boynuzları ağzından çıkan ve burnu korkunç bir yılanı andıran tuhaf bir hayvanın kral olduğu ve mızrak kadar uzun dişleri olan dağ aslanlarının önünde eğilip ona tapındığı bir ülke bulursun. Bu hikâyelerin gerçek olup olmadığını kimse bilmiyor."

"Beyaz adamın eteği var mı?" diye sordu Alvin.

"Kızılderili, Büyücü, Yapıcı ve Canavarın Eteği. Bunların dışındaki dört eteğin adını bilmiyoruz," dedi Ta-Kumsaw. Belki içlerinden biri Beyaz Adamın eteğidir. Gel."

Onu tepenin etrafında dolaştırdı. Tepe, onların sol tarafında yükseliyordu ve yürüyecek hiçbir patika yoktu. Alvin, gördükleri her şeyi hatırladı. Önceki gece gördüğü rüya, en azından şu noktalarda doğru çıkmıştı: Taleswapper onunla birlikteydi ve tepeye tırmanmadan önce etrafında dolaşıyordu.

Tepenin, adını bilmedikleri son cephesine geldiler. Yine yol yoktu. Alvin, devam edecek olduysa da, Ta-Kumsaw onu durdurdu.

"Faydası yok. Sekiz yakayı da dolaştık. Bir sonraki, yine Kızılderilinin yüzü."

"Bliyorum," dedi Alvin. "Ama bakın, yol burada."

"Kızılderilinin yüzü ile onun yanındaki adını bilmedikleri yüzün tam ortasında, yukarı doğru dümdüz bir yol uzanıyordu.

"Sen yarı Kızılderilisin," dedi Ta-Kumsaw.

"Hadi, yukarı çık," dedi Taleswapper."

"Rüyamda sen de benimle birlikte oradaydın," dedi Alvin.

"Belki öyleydi," dedi Taleswapper, "Ama sorun şu ki, sizin bahsettiğiniz yolu ben göremiyorum. Bana orası da diğer yüzlerle aynı geliyor. Demek ki yukarı davetli değilim."

"Hadi," dedi Ta-Kumsaw, "Acele et."

"O zaman sen gel benimle," dedi Alvin. "Sen yolu görebiliyorsun değil mi?"

"Ben tepeyi rüyamda görmedim," dedi Ta-Kumsaw. "Ve senin orada göreceğin şeylerin yarısı bir Kızılderilinin görabildiği kısma, yarısı da benim asla görmemem gereken bir kısma ait olacak. Şimdi git, daha fazla vakit kaybetme. Toprağın seni buraya getirme nedeni olan şeyi yapmazsan, hem senin hem de benim kardeşim ölecek."

"Çok susadım," dedi Al.

"Orada iç," dedi Ta-Kumsaw. "Eğer dağ sana su sunarsa... ve sadece dağ sana yemek sunduğunda ye."

Al yola adımını attı ve tepeyi tırmandı. Çok dik olsa da tutunacak ağaç kökleri ve ayağını basabileceği çok fazla nokta vardı.

Tepenin sekiz farklı yamaçtan oluşan bir dağ olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise sekiz yamaçtan her birinin farklı bir tepe olduğunu ve ortada bir tür kâse oluşturduğunu görüyordu. Vadi çok daha geniş, en yüksek tepeler çok uzakta gözüküyordu. Alvin bu sabah Ta-Kumsaw ve Taleswapper'la birlikte tüm tepenin etrafını dolaşmamış mıydı? Sekiz Yüzlü dağın içi, dışından çok daha geniş gibiydi.

Çimenlik yamaçtan dikkatle indi. Düzensiz çimlerin arasından kendini gösteren toprak zemin, nemli ve sertti. Sanki inerken, çıktığından daha fazla yürümüştü. Sonunda vadinin zeminine ulaşınca, bir çayırlığın ucunda durdu. Karşısında, aynı rüyasında olduğu gibi gümüş yapraklı ağaçlar vardı. İşte rüyası gerçek çıkmıştı, ona gerçek dünyada hayla bile edemeyeceği bir yeri göstermişti.

Peki şimdi Measure'ı nasıl bulacak ve iyileştirecekti? Dağın tüm bunlarla ne ilgisi vardı? Vakit akşamüstü olmuştu, dağın etrafında çok fazla dolaşmışlardı. Belki de

Measure tam o sırada ölüyordu ve Alvin'in ona nasıl yardım edebileceği ile ilgili hiçbir fikri yoktu.

Aklına yürümekten başka bir şey gelmiyordu. Vadinin karşısına geçip, diğer tepelerden birini görmeyi umuyordu ama tuhaf bir şekilde, ne kadar yürürse yürüsün, kaç tane gümüş yapraklı ağacı arkasında bırakırsa bıraksın, önündeki tepeye bir türlü yaklaşamıyordu. Gittikçe korkmaya başaldı. Yoksa bu alanda sonsuza dek kısılı mı kalacaktı? Aceleyle başlangıç noktasına doğrı yürüdü. Oradan çok fazla uzaklaşmış olmalıydı. Vadinin, geldiği yön dışında bütün yönlerde sonsuza dek devam ettiğine karar verdi. Bulunduğu yere ulaşıncaya dek ne kadar çok yürümüş olursa olsun, sanki dağın merkezindeymiş gibi hissediyordu.

Alvin, dallarında bembeyaz meyveleri olan altın yapraklı ağacı arıyor ama bir türlü bulamıyordu. Bu onu çok şaşırtmadı. Gece gördüğü rüyadan beri meyvenin tadı hâlâ ağzındaydı. Artık uyansa da uyusa da, bu meyveyi bir kez daha tadamayacaktı. Çünkü ikinci ısırığı alırsa ölümsüz olacaktı. Alvin'in bunu fazla umursadığı yoktu. Ölüm onun yaşındaki bir çocuğun yüreğine diğer insanlar kadar korku salmıyordu.

Suyun sesini duydu. Tertemiz, buz gibi bir suyun taşların üzerinden hızla aktığı bir nehir... Sekiz Yüzlü Tepenin vadisi her yöne kapalıydı. Su burada bu kadar hızlı akıyorsa, neden vadiyi doldurup bir göl haline getirmiyordu? Neden dağın dışına akan tek bir dere bile yoktu? Her şeyden önemlisi, bu suyun kaynağı neredeydi? Tepe, bölgeye yayılmış diğer bütün tepeler gibi, insan eliyle meydana getirilmişti. Böyle tepelerde su kaynağı bulunmaz. Bu yüzden gördüğü suya pek güvenemedi. Alvin'in

yaşamı boyunc karşılaştığı diğer tuhaf olaylarla karşılaştırıldığında, bu durum tuhaf olmaktan uzaktı.

Ta-Kumsaw, dağ ona su sunars içmesini söylemişti. Bu yüzden nehrin kenarında dizüstü oturup, başını suya eğdi ve kana kana içti. İçtiği su, meyvenin tadını ağzından silmek şöyle dursun, aldığı tadı daha da güçlendirdi.

Nehrin kenarında oturup, suyun karşı kıyısını inceledi. Su orada daha farklı akıyordu. Aslında kıyıya okyanus dalgaları gibi çarpıyordu. Alvin bunu düşündüğü anda, Armor-of-God'ın kendisine gösterdiği, doğu kıyısının haritasını hatırladı. O günün anısı zihninde bir anda net bir şekilde canlandı. Kıyının dışarıya doğru kavis yaptığı yer, Kraliyet Sömürgeleri sınırlarındaki Carolina'daydı. Bu derin koy Chase-a-pick'yi ve şuradaki, Birleşik Devletler ile Kraliyet Sömürgeleri arasında sınır oluşturan Potty-Mack'ti.

Alvin ayağa kalkıp nehrin karşısına doğru yürüdü. Karşı yakada ne bir nehir, ne bir kasaba, ne bir sınır ne de yol gördü. Ama kıyıdan, Hio bölgesinin nerede ve bulunduğu tepenin hangisi olduğunu tahmin edebiliyordu. İki adım attı ve bir anda Ta-Kumsaw ve Taleswapper'ı karşısında gördü. Önündeki zeminde oturmuş, ona şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Demek siz de tepeye çıktınız," dedi Alvin.

"Öyle bir şey olmadı," dedi Taleswapper. "Yukarı çıktığından beri buradan ayrılmadık."

"Neden indin?" diye sordu Ta-Kumsaw.

"İnmedim ki," dedi Alvin. "Dağın içindeki vadideyim."

"Vadi mi?" diye sordu Ta-Kumsaw.

"Dağın aşağısındayız," dedi Taleswapper.

Sonra Alvin her şeyi anladı. Bu, kelimeye dökülecek türden olmasa da, çok işine yarayacak bir bilgi, dağın kendisine verdiği bir fırsattı. Yeryüzünün üzerinde istediği uzaklığa yürüyebiliyor, tek adımda yüz mil katedebiliyordu ve görmesi gereken insanları, tanıdığı insanları, Measure'ı görebilirdi. Alvin alnına dokunup onu bekleyen iki adamı selamladı ve küçük bir adım attı. İkisi de kayboldu.

Vigor Church kasabasını kolaylıkla buldu. Gördüğü ilk kişi Armor-of-God oldu. Diz çökmüş, dua ediyordu. Alvin, Armor-of-God'ın gördüğü şeyi bir vizyon zannedeceğinden korkup, ona bir şey söylemedi. Peki Armor şimdi neredeydi? Kendi evinde mi? Eğer öyleyse Vinegar Riley'nin yeri burarın arkasında, kasabanın doğusunda olmalıydı. Dönüp oradan ayrıldı.

Şimdi babasını görüyordu. Annesiyle birlikte hazırlık yapıyordu. Babası, döktüğü tüfek mermilerini düzeltiyordu. Annesi ona aceleyle bir şeyler fısıldıyordu. O da babası da çok öfkeliydi. "O kasabada sadece kadınlar ve çocuklar var. Peygamber ve Ta-Kumsaw çocuklarımızı öldürmüş olsa bile, kadınlar ve çocukların bunda hiçbir payı yok. Onlara el kaldırdığında hiçbir şey daha iyi olmayacak. Eğer tek bir masumu öldürürsen, yemin ederim bu eve adım atamazsın, yüzümü bir kere bile göremezsin Alvin Miller."

Babası kurşunları parlatmaya devam etti. "Çocuklarımı öldürdüler," dışında bir şey söylemedi.

Alvin cevap vermeye çalıştı. "Ama ben ölü değilim baba!"

İşe yaramadı. Oraya, anne ve babasınına bir vizyon olarak gözükmek için değil, Measure'ı bulmak için geti-

rilmişti. Yoksa babasının döktuğu kurşunlar Parlayan Adamı öldürecekti.

Çok uzakta değildi, bir adım atması bile gerekmedi. Alvin ayağını bir santim ileri hareket ettirdiği anda annesi ve babası kayboldu. Calm ve David'i hedef tahtalarına ateş ederken gördü. Wastenot ve Wantnot, bombardıman topunun namlusuna çekiçle bir şey çakıyordu. Diğer insanları tanımadığı ya da önemsemediği için onları pek net seçemiyordu. En sonunda Measure'ı gördü.

Ölmüş olmalıydı. Başının açısına bakılırsa, boynu kırılmıştı. Kolları ve bacakları da kırılmıştı. Alvin bir saniyede bir mil seyahat etme korkusuyla kıpırdamadı. Yoksa Measure da diğerleri gibi kaybolabilirdi. Orada dikilip kıvılcımını, önünde yerde yatan kardeşinin bedeninin içine gönderdi.

Alvin yaşamı boyunca hiç böyle bir acı duymamıştı. Bu Measure'ın acısı değil, kendi acısıydı. Alvin'in pek çok şeyin nasıl olması gerektiği ile ilgili hissettikleriydi. Measure'ın bedeninde hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Bedeninin bazı kısımları ölüyordu. Kan karnına toplanmış, içindeki yaşamı eziyordu. Beyni bedeniyle artık bağlantılı değildi. Bu, Alvin'in görüp görebileceği en korkunç karmaşaydı. Her şey o kadar yanlıştı ki, tüm bunları görmek ona çok acı geldi. Çığlığına egel olamadı. Measure onu duymuyordu. Measure duymanın çok ötesindeydi. Ölü değilse de ölümün kıyısındaydı.

Alvin önce kalbiyle başladı. Hâlâ atıyordu ama damarlarda fazla kan kalmamıştı; hepsi Measure'ın göğsünde ve karnında toplanmıştı. Alvin'in iyileştirmek zorunda olduğu ilk şey buydu, kan damarlarını iyileştirip, kanın ait olduğu yere akmasını sağlayacaktı.

Çok fazla zamanını aldı. Kırılmış kaburga kemikleri, kesilmiş organlar... Ellerini kullanmadan tüm kemikleri bir araya getirmek çok güç oldu. Bazı kemikler o kadar kötü hale gelmişti ki, iyileştiremedi. Measure ona yardım edebilecek kadar uyanana kadar beklemek zorundaydı.

Alvin daha sonra Measure'ın beynine girdi. Omurgasına inen sinirleri iyileştirerek eski haline getirdi.

Measure, uzun, korkunç bir acı çığlığıyla uyandı. Yaşıyordu ve acı bu kez öncesinden çok daha şiddetli bir şekilde geri gelmişti. Üzgünüm Measure. Acının geri gelmesine izin vermeden seni iyileştiremem. Ve seni iyileştirmek zorundayım, yoksa çok fazla masum insan ölecek.

▸14◂
Tippy Canoe

O gece Prophetstown'da çocuklar dışında hiç kimse uyumadı. Yetişkinlerin hepsi bölgenin etrafını saran Beyaz ordusunu hissediyordu; birliklerin yerleştirdiği büyü ve tılsımlar, onların toprak duygularına borazan sesi gibi geliyordu.

Demirden ve ateşten yapılma ölüm onlara saatler kadar uzaktayken, yeminlerini tutacak cesareti gösterebileceğine çoğu inanmıyordu. Ama yeminlerini şu kadar tuttular: Ailelerini toplayıp, Beyaz askerlerin arasından sessizce geçerek kasabadan gizlice ayrıldılar. Askerler onları ne duydu ne de gördü. Kendilerini savunmazlarsa öleceklerini biliyorlardı. Bu yüzden Peygamberin savaşmayı reddetmesinin kusursuzluğunu hiçbir Kızılderili lekelemesin diye, kasabadan ayrıldılar.

Kızılderililerin bazılarının gitmesi Tenskwa-Tawa'yı şaşırtmadı; onu asıl şaşırtan bu kadar fazla kişinin kalması oldu. Neredeyse hepsi hâlâ kasabadaydı. Ona inanan, ölüm pahasına yanında yer aldıklarını kanıtlayan bu kadar çok insan. Ertesi sabah yaşanacaklar onu çok korkutuyordu. Şahit olduğu tek bir ölümün acısı onu yıllarca kara gürültünün varlığıyla lanetlemişti. Ölen kişinin babası olduğu, bu yüzden daha fazla acu duyduğu doğruydu. Ama Prophetstown halkını babasından daha az mı seviyordu?

Fakat kara gürültüyü kendisnden uzakta tutmak, ona oynadığı oyunlara engel olmak zorundaydı; yoksa insan-

larının ölümleri boşa giderdi. Ölümleri tüm Kızılderililer için iyi sonuçlar doğuracak olmasaydı, onlardan bunu yapmalarını istemezdi. Kristal kuleyi, bu güne yaklaşabilmek, iyi olaylara yol açacak bir yol bulmak için birçok defa incelemişti. Bulabildiği en iyi şey, toprağın bölünmesi, Kızılderililerin Mizzipy'nin batısına, Beyazların doğuya gitmesi olmuştu. Bu bile ancak en dar yollar takip edilerek yapılabilirdi. Beyazlara, Tenkswa-Tawa'ya ve hatta Beyaz Katil Harrison'a bile çok iş düşüyordu. Harrison'ın insafa geldiği hiçbir yolda, Tippy-Canoe katliami, Kızılderililerin, ve onlarla birlikte toprağın yıkımını engelleyemiyordu. Kızılderililer yavaş yavaş azalıyor, viran topraklarda yaşamaya zorlanıyor ve en sonunda tüm topraklar Beyazlara ait oluyordu. Doğa, medeni yaşama itaat etmeye zorlanıyor, giysilerinden soyulup, kesiliyor, tecavüze uğruyor, gerçek mahsulün taklidinden ibaret bol miktarda yemek verecek, simya hileleri ile zehirlenecekti. Bu gelecek vizyonlarında Beyaz adam bile acı çekiyordu. Ama yaptığı hatayı fark edebilmesi için yaşananların üzerinden nesiller geçmesi gerekecekti. Fakat yarın orada, Prophetstown'da, hiç kimsenin beklemediği daha iyi bir geleceğin tohumları atılacaktı. Yarın yaşanacaklar, güneş ışığını yakalayıp, orada yaşayan herkes için hakikat vizyonlarına dönüştürecek bir şehrin temellerini atacaktı.

Bu, Tenskwa-Tawa'nın, yarın yaşayacağı tüm acı boyunca tutunacağı umudu; çekilen acıların, dökülen kanların ve cinayetin kara gürültüsünün dünyayı değiştirecek bir olaya zemin hazırlayacağına dair duyduğu inançtı.

Tenskwa-Tawa, güneşin algılanabilir ilk ışıkları ufkun üzerinde yükselmeden önce, şafağın söktüğünü hissetti. Bunu biraz doğudaki yaşamın hareketliliğinden, biraz da

bombardıman toplarına ilk kibriti çakmayı hazırlanan Beyazların telaşından anladı. Büyü ve tılsımlarla gizlenen dört top. Şehri bir üçtan diğer uca yıkıma uğratmak üzere konumlandırılmış dört top...

Tenskwa-Tawa alçak sesle mırıldanarak şehir boyunca yürüdü. Onu duyup çocuklarını uyandırdılar. Beyazlar onları çadırlarında ve kulübelerinde uyurlarken, yüzlerini görmek zorunda kalmadan öldürmeyi düşünüyordu. Fakat onlar daha gün ağarmadan ortaya çıkıp, temkinli adımlarla meydandaki geniş çayırlığa yürüdüler. Hepsinin oturabileceği kadar alan yoktu. Çocuklarını aralarına alıp, hep beraber, tek bir vücut gibi orada bekleyip, Beyaz adamın kanlarını dökmesini beklediler.

"Toprak kanınızla ıslanmayacak," diye söz verdi Tenskwa-Tawa onlara. "Kutsal kanınız nehre akacak ve hepinizin yaşamının, hepinizin ölümünün gücünü tutacağım. Gücünüzü toprağı canlı tutmak, Beyaz adamı çoktan ele geçirdiği ve öldürmeye başladığı topraklara göndermek için kullanacağım."

Şimdi Tenskwa-Tawa, Tippy-Canoe'nun kenarına yürümüş, çayırlığın içlerinden pek çocuğunun sözlerine inanmadan önce öleceği halkının çayırlığı doldurmasını izliyordu.

"Bugün benimle aynı safta yer alın Bay Miller," dedi Komutan Harrison. "Bugün oğullarınızın kanının intikamını alacağız. Bu savaştaki ilk kurşunu sıkma onuruna sizin sahip olmanızı istiyorum."

Mike Fink, öfkeli değirmenciyi silahını doldururken izledi. Gözlerindeki cinayet açlığını çok iyi biliyordu. Bu, insana geldiğinde onu tehlikeli birine dönüştüren, ona normalde yapamayacağı şeyleri yaptıran bir tür delilik

haliydi. Mike değirmencinin, oğlunun ne zaman ve nasıl öldüğünü bilmemesinden memnundu. Vali Harrison öldürdüğü çocuğun kim olduğunu ona ilk başta söylememişti ama Mike Fink dünkü çocuk değildi. Yapmaya çalıştığı her şeyin farkındaydı. Harrison çok fazla risk taşıyan bir oyuna girişmişti ama kesin olan bir şey vardı. Yükselmek ve kontrolü altındaki toprakları genişletmek için her şeyi yapacaktı. Ve Mike Fink, Harrison'ın onu sadece işine yaradığı sürece etrafında tutacağını biliyordu.

İşin komik tarafı, Mike Fink kendisini bir katil olarak görmüyordu. Ona göre yaşam bir yarıştı ve ölüm, en iyilerin gerisinde kalan insanların hak ettiği bir son olsa da cinayetle aynı şey değildi. Ölümde adil dövüş vardı. Hooch'u öldürdüğünde oluğu gibi... Hooch bu kadar dikkatsiz davranmak zorunda değildi. Hooch, Mike'ın diğer tayfa çocuklarla birlikte kıyıda olmadığını fark edebilir ve gözünü dört açabilirdi. Eğer biraz daha uyanık olsaydı, ölen Mike Fink de olabilirdi. Bu yüzden Hooch yaşamını da kaybettiği için yaşamını da da kaybetmişti.

Fakat dünkü çocuk, dişine göre bir rakip değildi. O, yarışın içinde bile değildi. Sadece evine gitmek istiyordu. Mike Fink dövüşmek istemeyen bir adama daha önce hiç bulaşmamış, eline geçen ilk fırsatta onu öldürmeye kalkışacak adamlardan başka kimsenin canını almamıştı. Dün ilk kez sırf bunu ondan başkası istedi diye birisini öldürmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Vali Bill'in, onun Hooch'u da kendisinden böyle bir şey istendiği için öldürdüğünü düşündüğünü biliyordu. Şimdi genç adamın, gözlerinden öfke saçan babasına bakarken, ona içinden, "Senin yanındayım, ben de oğlunu öldüren adamın ölmesi gerektiğini düşünüyorum." Diyordu.

Sorun şu ki, bunu yapan Mike'ın ta kendisiydi. Ve Mike, işlediği suçtan büyük bir utaç duyuyordu.

Prophetstown'da yaşayan Kızılderililer konusunda da aynı şeyi düşünüyordu. Onları uyurlarken şarapnel ıslıklarıyla uyandırmak, evlerini ateşe vermek, kadınlarının, çocuklarının ve yaşlılarının vücutlarını kesmek ne tür bir yarışma olabilirdi?

Bana göre bir dövüş değil, diye düşündü Mike Fink.

Günün ilk ışıkları gökyüzünde belirdi. Prophetstown hâlâ gölgelerden ibaretti. Vaki gelmişti. Alvin Miller tüfeğini evlerine ortasına doğrulttu ve tetiğe bastı.

Birkaç saniye sonra bombardıman topları ona cevap verdi ve hemen ardından kasabada ilk ateş belirdi.

Toplar yine gümbürdedi. Çadırlardan çığlıklar atarak çıkan tek bir kişi bile olmadı. Yanan çadırlardan bile...

Bunu başka kimse fark etmedi mi? Kızılderililerin tamamının Prophetstown'dan ayrıldıklarını anlamadılar? Gittiklerine göre, demek ki bu sabahki saldırıdan haberleri vardı. Eğer biliyorlarsa, hazır bir şekilde pusuya yatmış olabilirlerdi. Belki de hepsi kaçmıştı. Mike Fink'in şans muskası onu yakacak kadar ısınmıştı. Mike, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Gitme zamanı. Kalırsa, başına çok kötü şeyler gelecekti.

Yavaşça askerlerin arasından ayrıldı. Tabi sadece bir iki gün savaş eğitimi almış bu çiftçilere asker denebilirse... Kimse Mike Hink'e dikkat etmedi. Hepsi, yanan çadırları izlemekle meşguldü. İçlerinden bazıları Kızılderili şehrinde kimsenin olmadığının farkına varmış gibiydi. Endişeyle aralarında konuşuyorlardı. Mike hiçbir şey söylemeden nehre doğru yürüdü.

Topların tamamı yüksek düzlüğe konumlandırılmıştı; sesleri uzaktan geliyordu. Mike ağaçların arasından nehre giden açık alana çıktı. Orada durup uzun uzun baktı. Güneş ışığı, ufukta kendisini henüz gri bir çizgi olarak göstermiş olsa da, gördüğü şeyin onu yanıltmasına imkân yoktu. Binlerce Kızılderili çayırlıkta omuz omuza ayakta dikiliyordu. Bazıları sessizce ağlıyordu - toplardan ikisi şehrin karşı yakasında, o yöne doğru ateşlendiği için, şarapnel ve kurşunların oraya kadar ulaşmaması olanaksızdı. Ama onlar kendilerini savunmak için bulundukları yerden bir santim hareket etmiyordu. Bu bir tuzak değildi. Silahları yoktu. Kızılderililer orada ölümü beklemek için toplanmıştı.

Nehrin kıyısında bir düzine kadar kano vardı. Mike Fink bunlardan birini suya itti ve içine atlayıp kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Akıntı yönünde aşağı doğru ilerleyip, Wobbish'ten Hio'ya gidecekti. Bugün bir savaş değil, katliam gerçekleşecekti ve bu Mike'a göre bir dövüş değildi. Herkes gibi Mike'ın da asla yapmak istemeyeceği bir şey vardı.

Bodrum odasını kaplayan karanlıkta, Measure Alvin'in orada olup olmadığını göremiyordu. Ama duyduğu acı dalgasını aşıp kulaklarına ulaşan yumuşak fakat telaşlı sesini duyabiliyordu. "Seni iyileştirmeye çalışıyorum Measure, ama yardımına ihtiyacım var."

Measure cevap veremedi. Konuşmak, o anda yapamayacağı şeylerden biriydi.

"Boynunu ve kaburga kemiklerinin bir kısmını ve yırtılmış bağırsaklarını düzelttim," dedi Alvin. "Sol kolunun kemikleri de iyi durumda. Hissedebiliyor musun?"

Measure'ın sol kolunda artık acı hissinin kalmadığı doğruydu. Kolunu kımıldattı. Vücudunun geri kalanının acımasına yol açsa da, hareket edebiliyordu ve biraz güç taşıyordu.

"Kaburga kemiklerin..." dedi Alvin. "Çıkıyor. Onları yerlerine itmelisin."

Measure kaburga kemiklerinden birini itince, neredeyse duyduğu acıdan bayılacaktı. "Yapamıyorum."

"Yapmak zorundasın."

"Acımı al."

"Measure, bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Olması gereken yerde olan her şeyi iyleştirebiliyor ve artık acımamasını sağlayabiliyorum. Ama kaburga kemiklerini sen düzeltmelisin."

"Bunu sen yap."

"Yapamıyorum."

"Sadece elini uzat ve yap şunu Alvin. Sen on yaşında bir çocuktan çok daha fazlasısın."

"Yapamam."

"Bir keresinde hayatını kurtarmak için bir kemiğini kırmıştım."

"Measure, bunu yapamam çünkü orada değilim."

Measure bu son sözden hiçbir şey anlamadı. Demek rüya görüyordu. Peki ama nasıl oluyor da duyduğu acıdan kurtulmasını sağlayan bir rüya görüyordu?

"İt şu kemiği Measure."

Alvin kolay vazgeçeceğe benzemiyordu. Measure sonunda onu dinleyip kemiği itti. İlk başta canı çok yansa da Alvin sözünde durmuştu. Çok geçmeden, kemiğin eski konumuna yerleştiği yerde acı duymamaya başladı.

Alvin, kemiklerin tamamen iyileşmesi için gerekli şeyleri yaparken, Measure ona başına gelenleri, Alvin de Measure'a bildiklerini anlattı. Measure çok geçmeden, ortadaki durumun, bir bodrum odasında hapsedilmiş genç bir adamın yaşamını kurtarmaktan çok daha fazlası olduğunu anladı.

En sonunda bitmişti. Measure inanmakta güçlük çekti. Saatlerdir o kadar çok canı yanmıştı ki, artık acı çekmiyor olmak ona tuhaf geliyordu.

Measure, topların gümbürtüsünü işitti. "Sesi duyabiliyor musun Alvin?" diye sordu.

Alvin duyamıyordu.

"Bombardıman başlamış."

"Koş o zaman Measure. Mümkün olduğunca çabuk git."

"Alvin, bir kilerdeyim. Kapıyı sürgülediler."

Alvin, Measure'ın kardeşinin duyduğunu bile zannetmediği bir küfür savurdu.

"Alvin, odanın arkasına bir çukur kazmıştım. Taşı şekillendirmek konusunda ne kadar hünerli olduğunu biliyorum. Daha hızlı kazabilmem için taşı gevşetebilir misin?"

İşte sorunlarını böyle çözdüler. Measure deliğe girip gözlerini kapadı ve başının üstündeki toprak yığını eşeledi. Önceki gün geçekleştiği, hassas tırnaklarıyla kazma işlemine hiç benzemiyordu. Toprak ellerinin altında dökülüyordu. Daha fazla kazmak için yukarı uzandığında, toprak artık omnuzlarından aşağı dökülüyordu. Artık kazmasına bile gerek yoktu.

Her şey o kadar kolay ve tuhaftı ki, Measure, toprakta yüzüyorum, şu anda yaptığım tam olarak bu, diye düşündü ve gülmeye başladı.

Açık havaya çıkınca gülüşü sona erdi. Kilerin hemen arkasında, yukarıdayı artık. Gökyüzünün rengi açılmıştı- güneş bir iki dakika içinde her an doğabilirdi. Topların patlama sesi kesilmişti. Bu, her şeyin bittiği, her şey için çok geç olduğu anlamına mı geliyordu? Belki silahları soğutuyorlardır. Belki de başka bir yere taşıyorlardır. Kim bilir, belki de Kızılderililer silahlarını ele geçirmiştir- Peki ama bu iyi bir haber mi olurdu? Yaptıkları doğru olsa da olmasa da, o sırada silahların başında kardeşleri ve babası vardı. Bu savaşı Kızılderililer kazanırsa kendi yakınları ölebilirdi. Kızılderililerin haklı, Beyazların haksız olduğunu bilmek başka bir şey, kendi ailenin yenilgisini ve belki de ölümünü istemek başka bir şeydi. Savaşı durdurmak zorundaydı. Bu yüzden daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koştu. Alvin'in sesi kesilmişti ama şimdi Measure'ın kimseden cesaret almaya ihtiyacı yoktu. Orduların bulundukları yere doğru uçarcasına koştu.

Yolda Armor-of-God'la karşılaştı. Armor-of-God, dükkânının önündeki bir çimenliğin üzerinde diz çökmüş, nehrin karşısında toplar atılır, silahlardan kurşunlar boşanırken, kendinden geçmiş bir şekilde dua ediyordu. Measure ona selam verdi. Armor, ona sanki İsa'nın dirildiğini görmüş gibi bir ifadeyle baktı. "Measure!" diye bağırdı. "Dur! Dur!"

Measure, kaybedecek vakti olmadığını söyleyip koşmaya devam edecekti ama Armor yolunun ortasındaydı ve atı onun etrafından dolaşmaktan çekindiği için dur-

mak zorunda kaldı. "Measure, karşıma bir melek olarak mı çıktın, yoksa hayatta mısın?"

"Hayattayım, Harrison'a rağmen. Beni öldürmeye çalıştı ama ben ve Alvin hâlâ yaşıyoruz. Tüm bu şeyler Harrison'ın başının altından çıktı ve ben buna bir son vermek zorundayım."

"O halde gidemezsin," dedi Armor, "Bekle dedim sana! Üzerinde bir peştamal ile ve yüzün gözün kir içinde oraya gidemezsin, bir Kızılderili olduğunu düşünüp seni oracıkta vururlar!"

"O zaman arkama atla ve yolda kıyafetlerini bana ver."

Böylece Measure, Armor-of-God'ın ata binmesine yardım etti ve hızla nehir kavşağına doğru sürdüler.

Petter Ferryman'ın karısı, vinçi çalıştırmak üzereyken onları gördü. Measure'ı gördüğü o an, bilmesi gereken her şeyi anlamasına yetti.

"Acele edin," dedi. "Her şey çığrından çıktı, nehir kan kırmızısı olmak üzere."

Gemide, Armor kıyafetlerini çıkarırken, Measure, üzerindeki kiri çıkarabilmek için tüm vücudunu kana bulanmış suya soktu. Tamamen temizlendiği söylenemezdi ama en azından artık Beyaz bir adama benziyordu. Vücudu kurumadan Armor'ın gömleğini ve pantolonunu, sonra yeleğini giydi. Armo onun kadar cüsseli olmadığı için kıyafetler üzerine pek uymasa da Measure aldırış etmedi. "Seni üzerinde sadece donla bıraktığım için üzgünüm."

"Bu katliamı durdurmak için kilisede kadınların önüne çıplak bile çıkabilirdim," dedi Armor. Başka bir şeyler

söylemişse de Measure çoktan yola çıktığı için onu duymadı.

O sırada hiçbir şey Alvin Miller'ın düşündüğü şekilde gelişmiyordu. Tüfeğinin tetiğini çektiği anda, oğullarına işkence edip öldüren vahşilerin acı dolu çığlıklarını duymayı hayal etmişti. Fakat şehrin bomboş olduğunu ve bütün Kızılderililerin, Peygamberin vaazlarını dinlemek için her zaman buluştukları Konuşma Çayırında toplandığını anladılar. Miller, bu kadar çok Kızılderiliyi daha önce hiç aynı yerde görmediği için, Prophetstown'da da bu kadar çok sayıda olduklarını bilmiyordu. Bu yüzden diğer herkes gibi o da, kurşunlarının hedefi bulup bulmadığına aldırmadan, ateş etmeye, silahını boşaltıp doldurmaya başladı. Birbirlerine bu kadar yakın duran binlerce vahşiyi nasıl ıskalayabilirdi ki zaten? Kana susamışlığının, öfkesinin verdiği etkiyle, diğerlerinin daha az ateş ettiğini, hatta bazılarının ateşi kestiğini fark edemedi. O sadece silahını kurşunla doldurup boşaltıyor, her seferinde bir iki metre kadar daha yaklaşıyor, artık kendisini korumak için ağaçların arkasına da sığınmıyordu. Ancak toplardan biri bulundukları yere getirilince, yol vermek için durdu.

Kızılderililerin başına ne geldiğini, o sırada neler yapıp yapmadıklarını ilk kez o zaman gördü. Çığlık atmıyorlardı. Beyazların kurşunlarına karşılık vermiyorlardı. Kadın, erkek, çocuk hepsi hiçbir şey yapmadan, onları öldüren Beyazlara bakıyordu. Biri bile kendisini şarapnel yağmurundan korumaya çalışmıyordu. Kurşunlar üzerlerine dökülürken, tek bir anne bile kendi vücudunu çocuğuna siper etmeye çalışmıyordu. Yalnızca orada dikilip bekliyor ve ölüyorlardı...

Bomba misketleri kalabalığın arasında gedikler açtı; metal yağmurunu sadece insan bedenleri durdurabildi. Miller onları yere yıkılıp yeniden ayağa kalkarken ya da en azından diz çökerken, ya da bir sonraki patlama canlarını alabilsin diye başlarını ceset yığınlarının üzerine kaldırırken izledi.

Bu da nereden çıktı şimdi? Ölmek mi istiyorlar?

Miller etrafına baktı. O ve adamları, bir ceset denizinin ortasında dikiliyordu- artık hâlâ hayatta olan Kızılderili kalabalığıyla burun burunaydılar. Tam ayağının önünde, Alvin'in yaşlarında bir çocuk, gözü yediği kurşunla paramparça olmuş bir çocuk, kıvrılmış yatıyordu. Belki de bu kurşun benim silahımdan çıktı, diye düşündü Miller. Belki de bu çocuğu ben öldürdüm.

Top atışlarının arasındaki sessizliklerde, adamların ağlama seslerini duyabiliyordu. Fakat ağlayanlar, nehrin daha yakınlarındaki alanda çok daha küçük bir kalabalık halinde toplanmış Kızılderililer değil, Miller'in komşuları, yanında ya da arkasında dikilen Beyaz adamlardı. Bazıları konuşuyor, yalvarıyordu. Dur artık, diyorlardı, ne olur durun artık.

Lütfen dur... Bombardıman topu ile mi konuşuyorlardı? Yoksa kaçmaya çalışmadan, korku içinde çığlık atmadan orada dikilen Kızılderili erkek ve kadınlarla mı? Yoksa silahların karşısında anne ve babaları kadar cesurca duran çocuklarla mı? Yoksa yaptıkları, yapmakta oldukları ve yapacakları şeyin ne kadar korkunç bir şey olduklarını görebilmek için, kendi kalplerindeki ezici acıyla mı?

Miller, kanın çayırlığın üstündeki çimenleri ıslatmadığını fark etti. En son ölen Kızılderililerin yaralarından

akarken, çayırlığın yamacından aşağı, Tippy-Canoe ırmağına doğru dökülen çaylar, akarsular, geniş kan birikintileri oluşturuyordu. Aydınlık günün üzerine düşen sabah ışığı, nehrin suyunu keskin bir kırmızıya dönüştürmüştü.

O bunları izlerken, nehir suyu bir anda cam gibi pürüzsüzleşti. Şimdi güneş ışığı suyun üzerinde dans etmiyor, su, ışığı bir ayna gibi yansıtarak, gözleri kör edecek kadar şiddetli bir ışık yayıyordu. Ama aynı İncil'de anlatılan İsa gibi suyun üzerinde yürüyen, nehrin ortasında, suyun üzerinde dikilen Kızılderili adamı görebildi.

Arkasında duyduğu sesler artık hafif iniltiler olmaktan çıkmış, gittikçe daha fazla adamın attığı çığlıklara dönüşmüştü. Ateşi kesin! Durun! Silahlarınızı bırakın... ve suyun üzerinde yürüyen adamı yanındakine gösteren diğerleri...

Çayırlığı bir borazan sesi kapladı. Adamların hepsi sustu. "Bitirin şunların işlerini!" diye bağırdı Harrison. Alanın hemen başında, şaha kalkmış bir atını, kanla kayganlaşmış tepeden aşağı sürüyordu. Çiftçilerden hiçbiri yanında değildi ama üniformalı askerleri bir sıra oluşturmuş, silahlarının süngüleri, biraz sonra gerçekleştirecekleri kıyıma hazır, onu takip ediyordu. Az önce binlerce Kızılderilinin ayakta dikildiği yer şimdi, belki de bin Kızılderilinin ölü bedeninin yattığı bir katliam tablosuna dönüşmüş, hayatta kalan kanlar içindeki kalabalık, tepenin aşağısındaki suyun yakınında toplanmıştı.

Tam o anda, tepenin altındaki ormandan, üzerine bedenine çok güçük geldiği anlaşılan kıyafetler çekmiş, ayakları çıplak, ceketi ve yeleği iliklenmemiş, saçları sırılsıklam ve darmadağın, yüzü kir içinde ve ıslak Beyaz bir

adam atıyla belirdi. Fakat Miller onu, sesini bile duymadan tanıdı.

"Measure!" diye haykırdı. "Bu, oğlum Measure!"

Silahını yere fırlatıp, yerdeki ceset yığınının arasından, oğluna doğru koşmaya başladı.

"Oğlum Measure! O yaşıyor! Yaşıyorsun!"

Sonra bir kan birikintisinin üstüne bastı, belki de ayağı bir cesede takıldı ve düştü. Elleri kan gölüne battı, göğsü ve yüzü kana bulandı.

Şimdi on metre uzaklıktaki, onu alandaki herkesin duyabilmesi için tüm gücüyle haykıran Measure'ın sesini duydu. "beni kaçıran Kızılderililer Harrison'ın adamlarıydı. Beni Ta-Kumsaw ve Tenskwa-Tawa kurtardı. İki gün önce eve gelirken, Harrison'ın askerleri, size gerçeği anlatmamı engellemek için beni kaçırdı. Beni öldürmeye bile çalıştı." Measure, ağzından çıkan her sözcüğün onlara ulaşması, herkes tarafından anlaşılması için yavaşça konuşuyordu.

Miller kanlı alanda doğrulup ayağa kalktı. Ellerini başının yukarısına kaldırdı. Ellerinden kıpkırmızı kan akıyordu. Gırtlağından bir ızdırap ve umutsuzluk çığlığı döküldü. "Ne yaptım ben! Ben ne yaptım!" Çığlığı, yüzlerce başka seste yankılandı.

Komutan Harrison herkesin önünde durmuş, atını şaha kaldırıyordu. Şimdi onun askerleri bile silahlarını atmıştı.

"Bu bir yalan!" diye bağırdı Harrison. "Bu çocuğu hiç görmedim! Birisi bana korkunç bir oyun oynadı!"

"Yalan söylemiyorum!" diye haykırdı Harrison. "İşte onun mendili- dün, kemiklerimi kırarlarken, çığlıklarımı susturmak için ağzıma tıkmışlardı."

Miller, oğlunun elindeki mendili çok net görebiliyordu. Köşesine büyük, anlaşılır harflerle WHH harfleri işlenmişti. O ordudaki herkeste bu mendil bulunurdu.

Sonra Harrison'ın askerlerinden birkaçı bağırmaya başladı. "Bu doğru! Dün bu çocuğu Harrison'a biz getirdik."

"Kızılderililerin öldürdüğü söylenen çocuklardan biri olduğunu bilmiyorduk!"

Tüm çayırda, ulumayı andıran bir çığlık yankılandı. Herkes bakışlarını tek gözlü Peygamberin, Tippy-Canoe'nun katılaşmış, kıpkırmızı suyunun üstünde durduğu yere çevirdi.

"Bana gelin halkım!" dedi.

Hâlâ hayatta olan Kızılderililer yavaşça, ağır adımlarla suya doğru yürüdü. Nehri yürüyüp, karşı kıyıda toplandılar. "Tüm halkım, gelin!"

Yerdeki cesetler, büyük bir güçlükle kımıldayıp harekete geçti. Aralarındaki Beyaz adamlar dehşet içinde çığlık attı. Ama ayağa kalkıp sendeleyerek yürüyenler, dirilmiş cesetler değil, hâlâ nefes alabilen yaralılardı. Bazıları çocukları, bebekleri taşımaya çalışsa da, bunu yapabilecek güçleri kalmamıştı.

Miller ellerindeki kanı gördü ve hissetti. Şimdi bir şey yapmak zorundaydı değil mi? Bu yüzden, kocasınınona deste vermek, çocuğunu kollarından alıp onun yerine taşımak için ona yaslandığı bir kadının yardımına koştu. Fakat yanına gelince, kadın onun yüzüne baktı ve Miller kadının gözlerinde kendi yansımasını, bitkin, ölü gibi bembeyaz, kanla kaplı yüzünü, kanlar damlayan ellerini gördü. Küçük olsa da, kadının gözlerinde kendi suretini, yüzüne tutulmuş bir aynaya bakarcasına açık bir şekilde

gördü. Bebeğine bu ellerle, halkının kanlarına bulanmış elleriyle dokunamazdı.

Tepedeki Beyazlardan bazıları da yardım etmeye çalıştı. Ama onlar da Miller gördüğüne benzer şeyler görmüş olacaklar ki, ellerini sanki ateşe dokunmuş gibi geri çektiler.

Bin kadar yaralı ayağa kalkıp nehre ulaşmaya çalıştı. Pek çoğu oraya varamadan yere yığılıp öldü. Suya kadar ulaşabilenler, diğer kıyıdaki Kızılderililerden yardım alıp yürüyerek, sendeleyerek, sürünerek karşıya geçti.

Miller tuhaf bir şey fark etti. Yaralı ya da yara almamış Kızılderililer çayırlığı geçip, kanla kaplı nehrin üzerinde yürüdükten sonra, ellerinde ya a ayaklarında ufacık bir kan lekesi bile yoktu.

"Tüm halkım, tüm ölenler! Toprak evinize gelmenizi istiyor!"

Etraflarındaki çayırlığın her santimi bedenlerle kaplıydı. Bir saat önce hayatta olan ailelerin büyük çoğunluğunun cansız vücutları... Şimdi, Peygamberin sözleri üzerine bu bedenler irkilir gibi oldu ve çimenliğin içine gömüldü. Bir dakika içinde hepsi yok oldu. Çimenler az önce hiçbir şey olmamış gibi esen rüzgarla dalgalanıyor, güneşin altında yemyeşil parlıyordu.

"Bana gel, dostum Measure." Peygamber alçak sesle konuşup, elini uzattı.

Measure babasına arkasını dönüp, çimenli bayırdan suyun önüne kadar yürüdü.

"Bana yürü," dedi Peygamber.

"Halkının kanı üzerinde yürüyemem," dedi Measure.

"Onlar kanlarını seni yükseltmek için verdiler. Bana gel, ya da o çayırlıktaki her Beyaz adamın başına gelecek laneti kabullen."

"O zaman, sanırım burada kalacağım," dedi Measure. "Çünkü onların yerinde olsaydım, onların yaptıklarından daha farklı bir şey yapacağımı düşünmüyorum. Onlar suçluysa, ben de suçluyum."

Peygamber başını salladı.

Alandaki bütün Beyaz adamlar ellerinde sıcak, ıslak ve nemli bir şey hissetti. Gördükleri karşısında bazıları çığlık attı. Dirseklerinden ellerine kadar her yerlerinden kan akıyordu. Bazıları akan kanı gömleğiyle silmeye çalıştı. Bazıları kanayan yarası olup olmadığına baktı. Hayır, hiçbir yara yok, sadece kanlı elleri vardı.

"Ellerinizi, halkımın kanından arındırmak ister misiniz?" diye sordu peygamber. Artık bağırmıyordu ama herkes, ağzından çıkan her sözcüğü duyabiliyordu. Evet, ellerinin kandan arınmasını istiyorlardı, evet.

"Öyleyse evlerinize gidin ve bu hikâyeyi karılarınıza ve çocuklarınıza, komşularınıza ve arkadaşlarınıza anlatın. Hiçbir şeyi unutmadan, tüm hikâyeyi anlatın. Sizi birinin kandırdığını söylemeyin... İçinmizden birinin bir suç işlediğini düşünseniz de düşünmeseniz de, silahı olmayan insanlara ateş ederek cinayet işlediğinizi hepiniz biliyordunuz. Annelerinin kollarındaki bebeklere, küçük çocuklara, yaşlı adamlara ve kadınlara ateş ederken, sırf Kızılderili olduğumuz için bizi öldürme hakkına sahip olduğunuzu düşündünüz. Gidin ve bu hikâyeyi olduğu gibi anlatın. Elleriniz ancak o zaman temizlenecek."

Alanda ağlamayan, duyduğu utançla titreyip bayılmayan tek bir kişi bile yoktu. Bu gün yaptıklarını karıla-

rına ve çocuklarına, anne ve babalarına, kardeşlerine anlatmaya dayanabileceklerini düşünmüyorlardı. Ama eğer anlatmazlarsa, kanlı elleri hikâyelerini onların yerine anlatırdı ve bunu düşünmek bile daha dayanılmazdı.

Ama Peygamberin sözleri henüz bitmemişti. "Kasabanıza bir yabancı gelirse, tüm hikâyeyi ona anlatmadan yataklarınıza gitmeyin, yoksa ellerinizdeki kan geri gelir ve ona anlatana kadar gelir. Yaşamınızın sonuna kadar böyle olacak. Karşılaştığınız herkes gerçek hikâyeyi sizin ağzınızdan uyacak. Yoksa elleriniz yeniden kirlenir. Ve hangi nedenle olursa olsun bir insanı öldürecek olursanız, ellerinizden ve yüzünüzden sonsuza dek kan damlayacak, mezarınızda bile..."

Başlarını sallayıp kabul ettiler. Bu son derece adil bir anlaşmaydı. Öldürdükleri insanların hayatlarını geri geri getiremezlerdi ama onları nasıl anlattıklarını hiçbir detayı atlamadan, sözlerine yalan katmadan anlatabilirlerdi. Tippy-Canoe'nun bir zafer, hatta bir savaş olduğunu hiç kimse iddia edemezdi. Bir katliamdı ve bu katliamı Beyazlar gerçekleştirmişti. Hiçbir Kızılderili şiddet uygulamak ya da kendisini savunmak için elini bile kaldırmamıştı. Ortaya atabilecekleri hiçbir mazeret, yumuşatıcı gerekçe yoktu.

Geriye sadece tek bir şey kalmıştı. Şaha kalkan atın üzerindeki adamın suçu...

"Beyaz Katil Harrison!" diye seslendi Peygamber. "Bana gel!"

Harrison başını sallayıp atıyla uzaklaşmaya çalıştı; dizginler elinden boşandı ve atı aniden tepeden aşağı inmeye başladı. Bütün Beyazlar onu sessizce izledi. Onlara yalan söyleyip, her birini kışkırttığı, kalplerindeki öldür-

me arzusunu keşfedip harekete geçirdiği için ona karşı büyük bir nefret duyuyorlardı. At onu suyun kenarına getirdi. Harrison, bir zamanlar masasının altına oturup ona bir damla viski için yalvaran tek gözlü Kızılderiliye baktı.

"Senin lanetin de aynı," dedi Peygamber, "Bir farkla: senin hikâyen çok daha uzun ve korkunç. Ve sen, yabancıların sana gelmesini beklemeyecek, ömrünün her günü, hikâyeni dudaklarından duymamış birisini bulup anlatmak zorunda kalacaksın. Her gün! Yoksa ellerinden kan akınaya devam edecek. Hikâyeni anlatacak insanlar bulmak yerine yaptıklarını gizleyip kanlı ellerle dolaşmaya karar verirsen, halkının yaralarının acısını hissedeceksin; hikâyeyi yeniden anlatana kadar, anlatmadığın her gün bedeninde bir yara daha çıkacak. Kendini öldürmeye de çalışma, çünkü bunu da yapamazsın. Beyaz adamın topraklarında bir yerden başka bir yere dolaşıp duracaksın. İnsanlar seni görünce, sesinden dehşete düşüp saklanacak yer arayacak. Durup seni dinlemeleri için onlara yalvaracaksın. Eski ismini unutacaklar ve seni bugün hak ettiğin yeni isimle anacaklar: Tippy-Canoe. Yeni ismin bu, Beyaz Katil Harrison... ve ancak ihtiyar bir adam olduğunda, ecelinle ölebileceksin."

Harrison atının yelesine eğilip, kanlı ellerine bakarak ağlamaya başladı. Fakat gözünden akan yaşlar acısını ya da utancını değil, kızgınlığını yansıtıyordu. Tüm planları ters gittiği için öfkeyle ağlıyordu. Elinden gelse şimdi Peygamberi bile öldürebilirdi. Bu laneti bozacak bir cadı ya da büyücü bulmak için her yeri araştıracaktı. Bu zavallı, tek gözlü Kızılderilinin onu mağlup etmesine izin vermeye katlanamazdı.

Suyun kenarında dikilen Measure, Peygambere seslendi. "Şimdi nereye gideceksin, Tenskwa-Tawa?"

"Batıya," dedi Tenskwa-Tawa, "Halkım, bana hâlâ inanan insanlarımla Mizzipy'nin batısına gideceğim. Hikâyenizi anlatırken, Beyaz adama şunu söylemeyi de unutmayın: Mizzipy, Kızılderililerin toprağıdır. Sakın oraya gelmeyin. Toprak, Beyaz adamın üzerinde yürümesine tahammül edemez. Sizin verdiğiniz nefes, ölümün ta kendisi; dokunuşunuz zehir, sözleriniz yalan... Yaşayan toprak sizi kabul etmeyecek."

Arkasını dönüp, nehrin diğer yakasında onu bekleyen Kızılderililere yürüdü ve yaralı bir çocuğun dik yokuştan çıkmasına yardım etti. Arkalarında bıraktıkları Tippy-Canoe nehri yeniden akmaya başladı.

Miller yamaçtan aşağı inip, suyun kenarında beklemeye devam eden oğlunun yanına gitti. "Measure," dedi. "Measure, Measure."

Measure dönüp babasına sarıldı. "Alvin yaşıyor baba, Alvin yaşıyor. Doğuda, Ta-Kumsaw'la birlikte ve..."

Ama Miller oğlunun elini tutup onu susturdu. Miller gibi onun ellerinden de kan akıyordu. Miller başını salladı. "Benim suçum," dedi. "Hepsi benim suçum."

"Hiç de değil baba," dedi Measure. "Herkesin kendi payına hatası var."

"Sen yanlış bir şey yapmadın evlat. Ellerinde taşıdığın benim utancım."

" O zaman, benmle paylaştığın için belki de daha az hissedersin." Measure, babasının omuzlarını tutup onu kendne yaklaştırdı. "Bir insanın yapabileceği en kötü şeyleri gördük. Baba ve belki de en kötü insanlar olduk. Ama bu bir gün en güzel günleri göremeyeceğiz anlamına

gelmez. Bundan sonra kusursuz insanlar olamayacaksak da, iyi insanlar olabiliriz değil mi?"

Belki, diye düşündü Miller. Ama bundan şüpheliydi. Artık asla kalbinin derinliklerine bakıp, orada bulduklarını sevemezdi.

Nehrin kenarında durup, Miller'in diğer oğullarının gelmesini beklediler. Ellerinde kanlarla geldiler- Davi, Calm, Wastenot, Wantnot. David ellerini uzatıp ağlamaya başladı. "Keşke, Hatrack Nehrinde Vigor'la birlikte boğulup ölseydim!"

"Bunu istemezdin," dedi Calm.

"Ölür ve günahlarımdan arınırdım."

İkizler hiçbir şey söylemeden birbirinin soğuk ve kaygan ellerini tuttu.

"Eve gitmeliyiz," dedi Measure.

"Hayır," dedi Miller.

"Endişelenecekler," dedi Measure, "Annem, kızlar, Cally."

Miller, Faith'in kendisini nasıl uğurladığını hatırladı. "Demişti ki... Eğer... "

"Annemin sana neler söylemiş olabileceğini tahmin edebiliyorum. Ama çocuklarının babalarına ihtiyacı olduğunu ve seni eve almamazlık etmeyeceğini de biliyorum."

"Ona anlatmak zorunda kalacağım. Yaptığımız şeyi..."

"Evet, kızlara ve Cally'ye de... Her birimiz anlatmak zorundayız. Calm ve David, eşlerine anlatmak zorunda. Bunu yapıp, ellerimizi temizlemek ve yaşamlarımıza devam etmekten daha iyi bir seçeneğimiz yok. Bir an önce ve hep birlikte... Hem size anlatmak istediğim o kadar

çok şey var ki... Alvin'le başımızdan neler geçtiğini bir bilseniz. Hepimiz bu hikâyeyi anlattıktan sonra, sıra ona da gelecek. Anlaştık mı?"

Armor, onlarla Wobbish'te buluştu. Gemi diğer yakaya ulaşalı çok olmuştu ama hâlâ yolcularını boşaltıyordu. Diğerleri, geçen gece oraya gelmek için kullandıkları tekneleriyle gitmişti. Orada durup beklemek zorundaydılar.

Measure kanlı ceketini ve pantolonunu çıkardı ama Armor elbette onları giymeyecekti. Armor onları suçlamadı ama hiçbirinin ona bakacak cesareti yoktu. Gemi yavaş yavaş onlara doğru yaklaşırken, Measure onu yanına çekip, yakalandıkları laneti anlattı. Armor dinledi, sonra arkası ona dönük, uzaklara dalmış olan Miller'a yürüdü.

"Baba," dedi Armor-of-God.

"Haklıydın Armor," dedi Miller. Hâlâ ona bakmıyordu. Ellerini ona doğru uzattı. "İşte haklı olduğunun kanıtı."

"Measure, hikâyeyi her birinizden dinlemem gerektiğini söylüyor," dedi Armor. Konuşmasına herkesi dahil etmek için döndü. "Ama yaşananlarla ilgili benden hiçbir şey duymayacaksınız. Hâlâ senin oğlun ve siz çocukların kardeşiyim, tabi siz de kabul ederseniz. Karım senin kızın ve sizlerin kardeşi ve burada sizden başka yakınım yok."

"Çok yazık," diye fısıldadı David.

"Ellerim temiz olduğu için beni cezalandırmayın," dedi Armor.

Carmor kanlı ellerinden birini uzattı. Armor, uzatılan eli tereddüt etmeden tutup sıktı ve geri bıraktı.

"Şuna bak dedi," Calm. "Bize dokununca, kan sana da bulaşıyor."

Armor cevap olarak, kanla lekelenmiş elini Miller'a uzattı. Miller, biraz bekledikten sonra Armor'ın elini tuttu. El sıkışma merasimi , gemi gelene kadar devam etti. Sonra eve gittiler.

▸15◂
İki Ruhlu Adam

Taleswapper, günün ilk ışıklarıyla birlikte uyanır uyanmaz, yanlış giden bir şeyler olduğunu anladı. Ta-Kumsaw çimenliğin üzerine oturup başını doğuya doğru çevirmiş, ileri geri geri sallanıyor, hızla nefes alıyordu. Sanki korkunç bir acıya katlanmaya çalışıyor gibiydi. Hasta mı olmuştu?

Hayır. Alvin, başarısız olmuş, katliam başlamıştı. Ta-Kumsaw'ın acı duymasına neden olan kendi bedeni değil, o sırada kendisinden çok uzakta olan halkının ölümüydü ve hissettiği şey ızdırap ve acıma duygusu değil, saf acı, onların ölümünün acısıydı. Ölümü bu kadar uzaklardan hissetmek, Ta-Kumsaw gibi yetenekli bir Kızılderili için bile, çok fazla sayıda insanın öldüğü anlamına geliyordu.

Daha önce birçok kez yaptığı gibi, içinden Tanrıya birkaç şey söyledi. Sözleri her seferinde şu soruyla bitiyordu: "Neden bizi hep yarıyolda bırakıyorsun?" Taleswapper içinde bulundukları durumun anlamsızlığına katlanamıyordu. Ta-Kumsaw ve Alvin millerce yol katedip buraya geldi, Ta-Kumsaw bir beyazın koşabileceği en yüksek hızda koşup onlara yetişti ve tüm bunların sonunda ellerine ne geçti? Kimsenin hayatını kurtarabildiler mi? Şimdi o kadar çok insan ölüyordu ki, Ta-Kumsaw onların acısını o kadar mesafeden hissedebiliyordu.

Ve sorgulaması sona erdiğinde, her zamanki gibi Tanrı'nın Taleswapper'a verebilecek bir cevabı yoktu.

Taleswapper, Ta-Kumsaw'ı bölmek istemiyor, ya da daha çok Ta-Kumsaw'ın böyle bir anda Beyaz bir adamla konuşmak istemeyeceğini tahmin ediyordu. Yine de içinde bir vizyonun doğduğunu hissetti. Peygamberlerin gördüğü söylenen, içe bakışla görülen bir vizyon değil... Vizyonlar, Ta-Kumsaw'a kelimeler olarak geliyordu. Kelimeler ağzından çıkana kadar ne olduklarını bilmiyordu. Böyle olunca bile, kendi vizyonlarının dünyayı değiştirmeye değil, anlamaya yönelik vizyonlar olduğunu bildiği için kendisini bir kâhin olarak görmüyordu. Fakat hissettiği şeyleri yazma yetisi burada elinden alındığı için, sözcükleri sesli dile getirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Taleswapper, kelimeleri beyitler halinde oluşturarak konuştu, çünkü vizyonları ancak bu şekilde, şiir olarak dile getirebilirdi. Ağzından çıkan şeyler ilk başta kafa karıştırıcı bir hikâyeydi ve Taleswapper, görmesine engel olan bu korkunç ışığın Tanrı'dan mı Şeytan'dan mı geldiğine karar veremedi. Sadece dünyaya bu kadar kıyımı getirenin hangisi olduğunu, hangisinin Taleswapper'ın öfkesini hak ettiğini biliyordu. Bu yüzden onu sözleriyle ayıplamaktan çekinmedi.

Sözcükler ağzından o kadar hızlı bir şekilde döküldü ki, Taleswapper nefes almakta güçlük çekti. Dizeler dudaklarından döküldükçe sesi daha da yükseliyor ve etrafını saran hava duvarına çarpıyordu. Sanki sözlerini ve kızgınlığını Tanrı'ya duyurmaya çalışıyor gibiydi.

İsyanım dile gelince
Güneş titredi gökte
Parıldayan ay uzakta
Dönüştü bembeyaz kara
Ve dünyadaki her insan ruhu
Hissetti acıyı, hastalığı ve yokluğu
Tanrı yaktı yolumu ve güneş sıcaktı
Zihnimde atan düşünce okları
Boynumu saran ip nefessiz bırakıyor beni
Oklarım yayılır ışık demeti gibi
Kardeşlerim ve babam ileri atılıyor
Gökten insan kanı damlıyor

"Kes şunu!"

Bağıran Ta-Kumsaw'dı. Taleswapper şiirini okumaya, içindeki öfkeyi dökmeyi dökmeye istese de, Ta-Kumsaw'a karşı çıkamazdı.

"Bitti," dedi Ta-Kumsaw.

"Hepsi öldü mü?" diye fısıldadı Taleswapper.

"Buradan yaşamı hissedemiyorum," dedi Ta-Kumsaw. "Ölümü hissedebiliyorum. Dünya eski bir giysi gibi yırtıldı, bir daha asla düzeltilemez." Duyduğu umutsuzluk yerini hemen buz gibi bir nefrete bıraktı. "Ama temizlenebilir."

"Buna engel olabilirdim Ta-Kumsaw..."

"Evet, sen iyi bir adamsın Taleswapper. Halkın arasında, senin gibi başkaları da var. Bunlardan biri Armor-of-God. Beyaz adamlar, bu toprağı öğrenmek için senin gibi buraya gelseydi, aramızda hiç savaş çıkmazdı."

"Senin ve benim aramda bir savaş yok Ta-Kumsaw."

"Teninin rengibni değiştirebilir misin? Ya benimkini?"

"Önemli olan tenimiz değil, kalplerimizdir..."

"Savaş meydanının bir cephesinde Kızılderililer, diğer cephesinde Beyazlar olsaydı, hangi tarafın yanında yer alırdın?"

"Ortada... İki tarafa da yalvarır..."

"Sen kendi halkının yanında yer alacaksın, ben de kendi halkımın..."

Taleswapper ona nasıl karşı çıkabilirdi? Belki, böyle bir seçeneği reddedecek cesareti gösterebilirdi. "İşlerin bu noktaya gelmemesi için dua edelim."

"Çoktan geldi bile, Taleswapper." Ta-Kumsaw başını salladı. Bugünden itibaren, Kızılderili ordumu en sonunda kurmakta hiç sıkıntı çekmeyeceğim."

Taleswapper ağzından çıkan sözlere engel olamadı: "Bu kadar çok insanın ölümü buna yardımcı olduysa, çok korkunç bir yöntem seçtin demektir."

Ta-Kumsaw ona bir kükremeyle karşılık verip, üstüne atılıp onu yere yıktı. Sağ el ilei Taleswapper'ın saçını yakalayıp, sol elini gırtlağına bastırdı. "Denizin karşısına kaçmayan bütün Beyaz adamlar ölecek!"

Taleswapper'ın üzerinden kalkıp kendini yere bıraktı. Yüzünü yere gömüp, kollarını ve bacaklarını açtı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Taleswapper. "Söylediğim yanlıştı."

"Lolla-Wossiky!" diye inledi Ta-Kumsaw. "Haklı çıkmak istemedim kardeşim!"

"Yaşıyor mu?" diye sordu Taleswapper.

"Bilmiyorum," dedi Ta-Kumsaw. Başını çevirip yanağını çimene yasladı; sanki bakışlarıyla Ta-Kumsaw'ı öldürmek ister gibiydi. "Taleswapper, az önce söylediklerin ne anlama geliyordu? Ne gördün?"

"Hiçbir şey görmedim," dedi Taleswapper. Sonra, gerçeği ancak konuştuktan sonra anlamış olsa da, "Söylediklerim, Alvin'in vizyonu onun gördükleriydi. 'Kardeşlerim ve babam ileri atılıyor. Gökten insan kanı damlıyor.' Onun vizyonu benim şiirim."

"Peki, çocuk nerede?" diye sordu Ta-Kumsaw. "Tüm gece o Tepedeydi, şimdi nerede?" Ta-Kumsaw ayağa kalkıp, Sekiz-Yüzlü Tepeye baktı. Hiçkimse orada bütün gece kalamaz. Güneş doğuyor ve hâlâ geri gelmedi." Ta-Kumsaw bir anda dönüp bakışlarını Ta-Kumsaw'a çevirdi. "Aşağı inemiyor."

"Ne demek isityorsun?"

Bana ihtiyacı var," dedi Ta-Kumsaw, "Hissedebiliyorum. İçinde korkunç bir yara var. Tüm gücü toprağa kanıyor."

"O tepede ne vae! Onu ne yaraladı?"

"Bir Beyaz çocuğun içeride ne bulduğunu kim bilebilir ki?" dedi Ta-Kumsaw. Sonra, yeni bir çağrı hissetmiş gibi yeniden tepeye baktı. "Evet," dedi, sonra hızla tepeye doğru yürüdü.

Ama amacı onu ölürmek değildi. O öfke anında bile, boğazını onu boğacak kaar sıkmadı. Kızılderili adam bir süre sonra

Taleswapper, Ta-Kumsaw'ın davranışlarındaki tutarsızlık hakkında hiçbir şey söylemeden onu takip etti. Bu adam önce bütün Beyazlara karşı savaş ilan ediyor, sonra Beyaz bir çocuğu kurtarmak için aceleyle Sekiz-Yüzlü Tepeye geri dönüyord.

Alvin'in tırmandığı yere geldiler.

"Görebiliyor musun?" diye sordu Taleswapper.

"Yol yok," dedi Ta-Kumsaw.

"Ama dün görmüştün, dedi Ta-Kumsaw.

"Dün bir yol vardı."

"Öyleyse başka bir yol, seni daha çıkaracak bir yol bulmalıyız."

"Başka bir yol beni aynı yere çıkarmayabilir."

"Benimle gel Ta-Kumsaw; bu büyük bir tepe, ama yukarıdaki kişiyi bir saat arayıp bulamayacağın kadar değil..."

Ta-Kumsaw, Taleswapper'a küçükseyerek baktı.

Utanan Taleswapper, bu kez daha az kendinden emin konuştu. "Yani aynı yere ulaşmak için aynı yolan gitmek gerekiyor öyle mi?"

"Nereden bileyim?" dedi Ta-Kumsaw. "Birinin Tepeye çıktığını ve bir başkasının onu aynı yoldan takip ettiğini daha önce hiç duymadım."

"Buraya iki ya da üç kişi birlikte giremez mi?

"Burası, toprağın burada yaşayan bütün canlılarla konuştuğu yerdir. Toprağın dili, çimen ve ağaçlardır; dekoru ise dört ayaklı hayvanlar ve kuşlar..."

Taleswapper, Ta-Kumsaw'ın istediğinde İngilizce'yi herhangi bir Beyaz adam, hayır, iyi eğitimli bir Beyaz adam kadar iyi konuşabildiğini fark etti. Dekor ha? Böyle bir kelimeyi Hio'da nerede öğrenebilirdi ki? "Yani birlikte girebilir miyiz?"

Ta-Kumsaw'ın yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu.

"Ben yine de girelim derim. Hangi yoldan gittiğini biliyoruz, görmesek bile biz de oradan çıkalım."

Ta-Kumsaw bir şey söylemedi.

"Orada dikilip, çocuğun ölmesine göz mü yumacaksın?"

Ta-Kumsaw cevap olarak, onu Taleswapper'la yüz yüze, daha doğrusu göğüs göğse getiren tek bir adım attı. Elini yakalayıp, diğer koluyla Taleswapper'ı sardı ve kendisine daha da yaklaştırdı. Bacakları birbirine dolandı; Taleswapper bir an için, o sırada yanlarına başka biri gelse, onları ne halde göreceğini hayal etti. Kızılderili adamın kalp atışının ritminin vücuduna kendi nabzından daha fazla hâkim olduğunu hissetti. "İki kişi değiliz," diye fısıldadı Ta-Kumsaw. "Şimdi farklı kanlara sahip bir Kızılderili ve bir Beyaz değiliz. İki ruha, bir Kızılderili ruhuna ve bir Beyaz ruhuna sahip tek bir kişiyiz."

"Pekala," dedi Taleswapper. "Dediğin gibi olsun."

Ta-Kumsaw, Taleswapper'ı sıkıca tutmaya, ona sarılmaya devam ederek döndü; şimdi kafaları birbirine değiyordu; kulakları birbirine öyle yapışmıştı ki, Taleswapper, Ta-Kumsaw'ın, kulağına okyanus dalgaları gibi vuran kalp atışlarından başka bir şey duymuyordu. Tepenin yamacında bir yol açıldığını görebiliyordu.

"Benim gördüğümü sen de.."

"Görüyorum," dedi Taleswapper.

"Bana bu kadar yakın dur," dedi Ta-Kumsaw. "Şimdi aynı Alvin gibiyiz- Tek bir bedende bir Kızılderili'nin ve bir Beyazın ruhu..."

Tepeye bu halde tırmanmaya çalışmak tuhaf, hatta saçmaydı. Fakat yukarı doğru çıkarken birbirlerinen ayrılacak oldukları anda patikada yürümek güçleşiyor, önlerinde uzanan yol bir sarmaşığın, çalılığın, kalın bir ağaç dalının arkasına gizleniyordu. Bu yüzden Taleswapper, Ta-Kumsaw'a, Kızılderilinin ona sarıldığı kadar sıkı yapıştı ve birlikte tepeye doğru güçlükle çıktılar.

Taleswapper, zirveye ulaştıklarında, tek bir tepe değil, aralarında sekizgen bir vadinin bulunduğu sekiz farklı tepenin zirvesinde olduklarını görünce şaşkına uğradı. Daha da önemlisi, buna Ta-Kumsaw da şaşırmıştı. Kararsız gözüküyordu; şimdi Taleswapper'ı o kadar sıkı tutmuyordu ve artık kontrol onda değildi.

"Beyaz adam bu yerde nereye gider?" diye sordu Ta-Kumsaw.

"Elbette aşağı," dedi Taleswapper. "Beyaz adam bir vadi görünce, orada ne oluğunu bulmak için aşağı iner."

"Neyin nerede olduğunu, nereye gitmen gerektiğini bilmediğinde sen de hep böyle mi yaparsın?" diye sordu Ta-Kumsaw.

Taleswapper, Ta-Kumsaw'ın burada toprak duygusunu kaybettiğini ancak o zaman fark etti. Şimdi burada bir Beyaz kadar kördü.

"Hadi inelim," dedi Taleswapper. "Burada birbirimize bu kadar sıkı tutunmamıza gerek yok. Burası çimenlik bir tepe ve bir yola ihtiyacımız yok."

Bir nehrin karşı kıyısına geçtiler ve onu zeminin üstünün hafif bir sisle kaplı olduğu bir çayırlıkta buldular. Alvin yaralı değildi ama alnının soğuk olmasına rağmen, sanki şiddetli bir ateşe yakalanmış gibi titreyerek yatıyordu. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Ta-Kumsaw'ın söylediği gibi: ölüyordu.

Taleswapper ona dokundu, saçlarını okşadı ve hemen ardından sarsarak uyandırmaya çalıştı. Alvin, onların varlığının farkında olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Ta-Kumsaw'ın da elinden bir şey gelmedi. Çocuğun yanına oturup, elini tuttu. O kadar alçak bir sesle ağlıyor-

du ki, Taleswapper, ses çıkardığının farkında olduğundan şüphe etti.

Ama Taleswapper'ın hemen umutsuzluğa kapılmaya niyeti yoktu. Etrafına bakındı. Yakınlarında bir ağaç vardı. Yaprakları sabah güneşinin altında o kadar sarı-yeşil gözüküyordu ki, insana ince, dövülmüş altından yapıldıklarını düşündürebilirdi. Ağacın dalından açık renkli, hayır beyaz bir meyve sallanıyordu. Taleswapper, meyveyi gördüğü anda onun yoğun ve tatlı kokusunu burnuna çekti ve neredeyse tadına bakmış gibi hissetti.

Bir sonraki hareketinin ne olması gerektiğini düşünmeden davranıyordu. Ağaça yürüdü, meyveyi kopardı ve yerde yatan Alvin'e götürdü. Taleswapper, amonyak tuzu ile aynı etkiyi gösterip onu uyandırması için, meyveyi çocuğun burnunun altına yerleştirdi. Alvin'in bir anda nefesi kesilir gibi oldu. Gözleri açıldı, dudakları aralandı ve sıktığı dişlerinden, Ta-Kumsaw'ın ağlamasına çok benzeyen bir inilti çıktı.

"Bir ısırık al," dedi Taleswapper.

Ta-Kumsaw uzanıp bir eliyle Alvin'in alt çenesini, diğer eliyle üst çenesini tuttu, parmakları Alvin'in dişleriyle iç içe geçti ve büyük bir çabayla çenesini kaldırmayı başardı. Taleswapper meyveyi Alvin'in dişlerinin arasına itti; Ta-Kumsaw, Alvin'in çenesini yeniden kapatmaya çalıştı. Yarılan meyveden Alvin'in ağzına berrak bir sıvı döküldü ve yanaklarından akıp çimenlerin üstüne damladı. Alvin, büyük bir çaba harcayarak, yavaşça çiğnedi. Gözlerinden yaşlar aktı. Yuttu. Bir anda ellerini uzatıp, Taleswapper'ı boynundan ve Ta-Kumsaw'ı saçından yakalayıp çekerek, kendisini oturur pozisyona getirdi. İkisine de yapışmış, suratını onların suratlarına o kadar yak-

laştırmıştı ki, hepsi birbirinin nefesini alıyordu. Alvin, yüzleri ıslanana kadar ağladı ve Ta-Kumsaw ve Taleswapper da ağladığı için, kimin gözyaşının kimin yanağından süzüldüğünden hiçbiri emin olamadı.

Alvin az ama yeterli konuştu. O gün Tippy-Canoe'da neler yaşandığını, kanla kaplı nehri, hayatta kalan bin Kadar Kızılderilinin suyun üzerinde yürümesini, Beyaz adamın, özellikle bir adamın ellerindeki kanı anlattı.

"Onlara az bile," dedi Ta-Kumsaw.

Taleswapper karşı çıkmadı. Ta-Kumsaw'a halkının katillerinin günahlarıyla orantılı bir cezaya çarptırıldığını söylemek bir Beyaza düşmezdi. Dahası, Taleswapper, kendi fikrine inandığından bile emin değildi.

Alvin onlara önceki akşamı ve geceyi, Measure'ı ölümün eşiğinden döndürerek ve sabahı dokuz bin masum ölümün Peygamberin zihninde yankılanan çığlığını uzaklaştırarak geçirdiğini anlattı. Yıllar önce onu delirten kara gürültünün dokuz bin katı... Hangisi daha zordu? Measure'ı iyileştirmek mi, yoksa Lolla-Wossiky'yi iyileştirmek mi? "Senin de dediğin gibi," diye fısıladı Alvin Taleswapper'a. "O tuğla duvarı yıktığımdan daha hızlı kuramıyorum." Sonra bitkin fakat huzur içinde, uyuyakaldı.

Taleswapper ve Ta-Kumsaw birbirine baktı. Alvin aralarında kıvrılmış yatıyordu. Nefes alıp verişi normale dönmüştü.

"Şimdi yarasının ne olduğunu biliyorum," dedi Ta-Kumsaw. "Acısı, elleri kana bulanmış kendi halkı içindi."

"Acısı, hem ölenler hem de yaşayanlar içindi," dedi Taleswapper. "Alvin'i biraz olsun tanıyorsam, onun en derin yarası, başarısız olduğunu, biraz daha uğraşsaydı,

Measure'ı ilk kurşun atılmadan önce uyandırabileceğini düşünmesidir."

"Beyaz adam sadece kendi halkı için acı duyar," dedi Ta-Kumsaw."

"Kendini kandırmaya devam et, dedi Taleswapper, "ama ben yalanlara kanmam."

"Ama Kızılderili adam hiç ızdırap duymayacak," dedi Ta-Kumsaw. "Kızılderili adam, Beyaz adamın kanını, bugün döktüğü kanın karşılığında toprağa gömecek.

"Sizin toprağa hizmet ettiğinizi zannediyordum," dedi Taleswapper. "Bugün neler yaşandığını anlamıyor musun? Nerede olduğumuzu hatırlasana? Sekiz-Yüzlü tepenin varlığından bile haberdar olmadığın bir kısmını gördün. Peki neden? Çünkü toprak bizi buraya birlikte kabul etti, çünkü..."

Ta-Kumsaw bir elini havaya kaldırdı. "Bu çocuğu kurtarmak için."

"Çünkü Kızılderililer ve Beyazların bu toprağı paylaşabilmesinin tek koşulu..."

Ta-Kumsaw elini uzatıp, parmaklarını Taleswapper'ın dudaklarına değdirdi.

"Ben, uzak diyarlara ait hikâyeleri dinlemek isteyen bir çiftçi değilim," dedi Ta-Kumsaw. "Hikâyelerini dinlemek isteyen birine anlat."

Taleswapper, Ta-Kumsaw'ın elini sert bir tokatla uzaklaştırdı. Amacı sadece Kızılderilinin kolunu itmekti ama çok fazla güç kullanıp, Ta-Kumsaw'ın dengesini yitirmesine neden oldu. Ta-Kumsaw hemen ayakları üzerinde doğruldu.

"İşte her şey böyle başlıyor!" diye bağırdı Ta-Kumsaw.

İkisinin ayaklarının ucunda uyuyan Alvin kıpırdandı.

"Bir Kızılderili seni kızdırdı ve aynı diğer bütün Beyazlar gibi, sabrına hâkim olamayıp ona vurdun."

"Bana susmamı söyledin. Hikâyelerimin..."

"Seninle sadece konuştum ve dudağına hafifçe dokundum. Sense bana bir tokatla karşılık verdin." Ta-Kumsaw gülümsedi. Bu, ormanın karanlığında gözleri ışıldayan, derisi bir alev gibi parlayan bir kaplanın dişlerini göstermesi kadar korkutucu bir gülümsemeydi.

"Özür dilerim. Bunu yapmak istemezdim."

"Beyaz adam hiçbir şeyi gerçekten yapmak istemez değil mi? Önce kendine hakim olamaz, sonra da 'hepsi bir hataydı' der. Sen de böyle düşünorsun değil mi? Beyaz Yalancı! Alvin'in halkı benim halkımı bir hata yüzünden, Beyaz çocukların öldüğünü düşündükleri için öldürdü. İki Beyaz çocuğun yaşamına karşılık, aynı senin gibi saldırıp, dokuzbin kişiyi, bebekleri ve anneleri, yaşlıları ve genç delikanlıları öldürdüler."

"Alvin'in anlattıklarını duydum."

"Benim hikâyem hoşuna gitmiyor mu? Dinlemek istemiyor musun? Sen bir Beyazsın Taleswapper. Sen de diğer beyazlar gibisin. Çabuk af diliyor, zor affediyor, hep sabır bekliyor ama ayağın bir ağaç köküne takıldığı için tüm ormanı yakacak kadar tez canlı davranıyorsun." Ta-Kumsaw döndü ve hızla, geldikleri yoldan yukarı yürüdü

Taleswapper arkasından seslendi: "Nasıl bensiz gidersin"Buradan birlikte ayrılmak zorundayız."

Ta-Kumsaw durdu, ona döndü, başını geriye yatırıp, neşeli olmaktan uzak bir kahkaha attı. "Benim aşağı in-

mek için bir yola ihtiyacım yok Beyaz Yalancı!" Sonra koşarak yoluna devam etti.

Alvin elbette uyanmıştı.

"Üzgünüm Alvin," dedi Taleswapper. "Seni uyandırmak iste..."

"Hayır," dedi Alvin. "İzin ver, sana ne yaptığını tahmin edeyim." Alvin, Taleswapper'ın dudaklarına, aynı Ta-Kumsaw'ın yaptığı gibi dokundu."

"Evet."

"Bir Shaw-Nee annesi, çok fazla gürültü yapan çocuğuna böyle yapar. Ama eminim bunu yetişkin bir Kızılderili başka bir adama yapsaydı... Seni kışkırtıyordu."

"Ona vurmamalıydım."

"O zaman, sen ona vurana kadar başka bir şey yapardı."

Taleswapper'ın buna verecek cevabı yoktu. Galiba çocuk haklıydı. Ta-Kumsaw'ın bugün tahammül edemeyeceği bir şey varsa, o da Beyaz bir adama barış içinde yol arkadaşlığı etmekti.

Alvin yeniden uyudu. Talewapper, etrafını ne kadar araştırsa da bir gariplik sezmedi. Sadece sessizlik ve huzur... Şimdi meyveyi hangi ağaçtan kopardığını bile hatırlayamıyordu. Hepsi ona gümüşi yeşil gözüküyordu. Herhangi bir yöne doğru ne kadar yürürse yürüsün, Alvin'Den dört beş dakikalık yürüme mesafesinden daha fazla uzaklaşmamış oluyordu. Tuhaf bir yer, insanın zihninde haritasını çizemeyeceği, ustalık kazanamayacağı bir yer. Burada toprak kimseye kendi istediğinden fazlasını vermiyordu.

Alvin güneşin batmasına yakın tekrar uyandı ve Taleswapper ayağa kalkmasına yardım etti.

"Yeni doğmuş bir sıpa gibi yürüyorum," dedi Alvin. "Kendimi çok zayıf hissediyorum."

"Bu çok normal, son yarım saat içinde Herkül'ün hayatı boyunca harcadığı enerjinin yarısını sarf ettin," dedi Taleswapper.

"Kimin?"

"Herkül. Bir Yunan."

"Ta-Kumsaw'ı bulmalıyım," dedi Alvin. "Gitmesine izin vermemeliydim ama çok yorgundum."

"Sen de Beyazsın," dedi Taleswapper. "Seni yanında isteyeceğini mi sanıyorsun?"

"Tenskwa-Tawa bir kehanette bulundu," dedi Alvin. "Ta-Kumsaw, ben onun yanında olduğum sürece ölmeyecek."

Talewapper, yaklaşmalarına izin veren tek yere doğru yürürlerken Alvin'e destek çıktı; Tepeler arasındaki çimenlik yükseltiye tırmanıp zirveye ulaştılar. Durup aşağı baktılar. Taleswapper bir yol göremedi. Sadece dikenler, sarmaşıklar, çalılıklar... "Buradan aşağı inemem."

Alvin ona şaşkınlıkla baktı. "Yol, gün gibi ortada."

"Senin için öyle olabilir, benim için değil," dedi Taleswapper.

"Daha önce buranda geçmiştin," dedi Alvin.

"Ta-Kumsaw'la birlikte," dedi Taleswapper.

"O çıkabildi."

"Ben bir Kızılderili değilim."

"Önden gideceğim."

Alvin birkaç cesur adım atarak yürümeye başladı. Çimenlik bir patikada Pazar yürüyüşüne çıkmış gibi rahat hareket ediyordu. Aa yol Taleswapper'a onun için açılıp, hemen ardından kapanan dikenli çalılar gibi gözüktü. "Alvin!" diye seslendi. "Benden uzaklaşma!"

Alvin yanına gidip elini tuttu. "Beni hemen arkamdan takip et," dedi.

Taleswapper denedi ama çalılıklar hâlâ giysilerini yırtıyor ve yüzünü yırtıyoru. Alvin önden gidince yolunu bulabilse de, arkasında sanki derisi yüzülüyordu. Hançer gibi saplanan dikenleri, sırtına kırbaç gibi çarpan kalın dalları, geyik derisi bile iflah etmi-

yordu. Kollarından, sırtından, bacaklarından akan kanı hissedebiliyordu. "Daha fazla devam edemeyeceğim Alvin!" dedi Taleswapper.

"Onu gördüm," dedi Alvin."

"Kimi?"

"Ta-Kumsaw'ı. Burada bekle."

"Bunu yapmak zorunda olmayan tek kişi neden sen olasın ki?" dedi Taleswapper.

"Başladığım işi bitireceğim, toprağın benden istediğinden başka hiçbir şey yapmayacağım!"

"Demir ocağının başındaki nalbant, ağaçları kesen çiftçi de aynı şeyleri söylerdi," dedi Taleswapper.

"Beni sakın bir Beyaza benzetmeye kalkışma!"

Ama Taleswapper duyduğu acıya aldırmadan Ta-Kumsaw'ın yanına gidip ona sarılana kadar dikenli çalılar onu daha da sıkı sardı. Taleswapper yeniden yaralarının iyileştiğini ve Ta-Kumsaw'ın yaralarının da onu serbest bırakan çalılarla birlikte yok olduğunu fark etti. Alvin yalvarma dolu bakışlarıyla, sanki onlara 'Yapmak zorunda olduğunuz şeyi yapmadan önce, benden daha ne kadar güç çalacaksınız?' der gibiydi.

Ta-Kumsaw acı dolu son bir çığlıkla döndü ve Taleswapper'a geliş yolunda olduğu kadar sıkıca sarıldı. Tepenin en aşağısına inen geniş yolu birlikte indiler. Alvin, sendeleyerek onları takip etti.

Önceki gece uyudukları yerde uyudukları sıkıntılı bir gece geçirdiler. Sabah olunca Taleswapper hiçbir şey söylemeden, içinde hiçbir anlamı olmayan mektupların bulunduğu kitabı dahil az sayıdaki eşyasını çantasına doldurdu. Sonra Alvin'i başından öpüp yürüyerek uzaklaştı. Ta-Kumsaw ve o birbirine hiçbir şey söylemedi. Toprağın ne söylediğini ve Ta-Kumsaw'ın hayatında ilk kez kendi menfaati için toprağın yasasına karşı çıktığını ikisi de biliyordu. Taleswapper ona karşı çıkmanın artık anlamsız olduğunu

düşünüyordu. Ne olursa olsun, vücudu binlerce kanayan yarayla delinse bile kendi yolundan gideceğini biliyordu. Sadece Alvin'in tüm bu süre boyunca onun yanında olacak ve tüm umut yok olduğunda onu hayatta tutacak güce sahip olmasını istiyordu.

Taleswapper tüm sabah batıya doğru yürüdükten sonra öğlene doğru durup kitabını çantasından çıkardı. Artık içindeki sözcükleri okuyabildiğini görünce rahatladı. Kitabının kendi yazmaları ile dolu olan kısmını açıp, günün geri kalanını başına gelen bütün olayları, Alvin'in ona anlattığı her şeyi, geleceği dair korkularını ve önceki sabah içine doğan şiiri, kendi ağzından çıkan fakat Alvin'in vizyonu olan dizeleri yazdı. Şiir hâlâ doğru ve gerçekti fakat Taleswapper sözcükleri okurken, içlerindeki güçten bir şeyler kaybolduğunu hisseder gibi oldu. O ve Ta-Kumsaw'ın çayırlıkta dikkate değer hiçbir şey görmeden, oranın Alvin için tüm kıtanın haritası olduğunu tahmin bile edemeden yürümesi gibi, Taleswapper şimdi sözcükleri kitabına yazmıştı ama şiirin taşıdığı güç hakkında hiçbir fikri yoktu.

Taleswapper gece boyunca bir Kızılderili gibi, ayakta uyuyarak yolculuk edemezdi. Bu yüzden Vigor Church'e ancak birkaç günde ulaştı. Yaşadıkları acı olayın hikâyesini anlatmak için çok sayıda insanın orada kendisini beklediğini biliyordu. Taleswapper gibi bir adamın hikâyelerini dinlemesine ihtiyaç duyan bir topluluk varsa, o da Vigor Church halkıydı. Taleswapper'ın dinlemeyi istemeyeceği tek bir hikâye varsa, o da onların hikayesiydi. Ama onları bu şeyi yapmaya davet etmekten çekinmiyordu. Buna katlanabilirdi. Ta-Kumsaw korkunç planını eyleme geçirdiğinde, çok daha fazla karanlık hikâye dinleyecekti. Bu yüzden, geride kalmamak için şimdiden işe koyulması gerekiyordu.

▸16◂
La Fayette

Gilbert La Fayette geniş masasının başında oturmuş, gözünü masanın ahşap desenlerine dikmişti. Önünde birkaç mektup vardı. Bunlardan biri, Maurepas'ın Kral Charles'a yazdığı mektuptu. Görünüşe bakılırsa Napoleon, Freddie'nin dostluğunu kazanmıştı. Mektup, komutana ve onun dahiyane stratejisine övgülerle doluydu.

Kısa sürede kesin bir zafere ulaşıp, adınızı onurlandıracağız Majesteleri. Komutan Bonaparte kendisini Avrupa askeri gelenekleri ile sınırlamak istemiyor. Amerikalıları Avrupalılar gibi açık alanda savaşmaya teşfik ederken, birliklerimizi Kızılderililer gibi savaşmak üzere eğitiyor. Andrew Jackson kendi Amerikan ordusunu kurarken, biz Amerikan adını daha fazla hak eden kendi ordumuzu oluşturuyoruz. Ta-Kumsaw'ın on bin adamı, İhtiyar Hickory'nin on bin acemi askerini yok ederken bizim yanımızda yer alacak. Böylece Ta-Kumsaw Tippy-Canoe'da gerçekleştirilen katliamın intikamını alacak ve biz de Amerikan ordusunu dağıtı bölgeyi Hio'nun egemenliğinden çıkararak Huron Lake'a tabi kılacağız. Tüm bunları yaparken, kazanılacak tüm başarıları size ithaf ediyoruz, çünkü Komutan Bonaparte'ı buraya gönderip, büyük zaferi mümkün hale getirmek ancak sizin gibi yetenekli bir liderin aklına gelebilirdi. Birliklerimizi güçlendirmek ve Amerikalıların elinde savaştan başka seçenek

bırakmamak için bize iki bin Fransız daha gönderirseniz, savaşımıza en büyük desteği vermiş olacaksınız.

Maurepas böyle bir mektup yazarak kendi konumunun sınırlarını fazlasıyla aşmıştı. Fakat Gilbert, bu mektubun nasıl karşılanacağını çok iyi biliyordu. Çünkü Kral Charles da Napoleon'un büyüsünün etkisi altındaydı ve Korsikalı'ya yönelik övgüleri, Gilbert'le aynı fikirleri paylaşarak, mutlulukla okuyacaktı.

Keşke Napoleon kendisinden daha iyi olanların sadakatini kazanma yeteneğine sahip kibirli bir komutandan ibaret olsaydı. İşte o zaman La Fayette ellerini kirletme zahmetine girmeden onun kaçınılmaz yıkımını uzaktan izleyebilirdi. Napoleon ve Measurepas, Fransız ordusunu, bir hükümetin yıkılmasına ve Kralın otoritesinin sarsılmasına, hatta İngilizlerin bir buçuk yüzyıl önce akıllıca gerçekleştirdikleri gibi, monarşi rejiminin terk edilmesine yol açabilecek kadar büyük bir yıkıma sürüklerdi.

Fakat Napoleon tam da baştan çıkardığı Freddie ve Charlie'nin düşündüğü gibi biriydi: çok yetenekli bir komutan. Gilbert, Napoleon'ın planının başarıyla sonuçlanacağını biliyordu. Amerikalılar, sadece Kızılderililerle savacaklarına ikna olarak kuzeye doğru ilerleyecek, son anda kendilerini disiplinli, tam teçhizatlı ve Napoleon'a fanatikçe bir sadakat duyan bir Fransız ordusuyla çarpışırken bulacak, Avrupa ordusu gibi kendilerine çeki düzen vermek zorunda kalacaklardı. Onların saldırısına uğrayan Fransızlar yavaşça, dikkatlice geri çekilecekti. Amerikalılar bu kovalama sırasında tüm disiplinlerini kaybettikleri anda, binlerce Kızılderili saldırıya geçecek, Amerikalıların etrafını saracaktı. Bu saldırıdan tek bir

Amerikalı bile canlı çıkamayacak ve Fransızlar neredeyse hiç kayıp vermeyecekti.

Bu, çok fazla cesaret isteyen, çok riskli bir plandı. Fransız birliklerinin, Amerikan ordusundan çok daha askere sahip oldukları için Fransızların ciddi bir yıkıma uğrama tehlikesini taşıyordu. Kızılderililere güvenmeyi gerektiriyordu. Ama Gilbert, Napoleon'ın Ta-Kumsaw'a güveninin mantıklı gerekçelere dayandığını biliyordu.

Ta-Kumsaw intikamını alacaktı. De Maurepas, istediği gibi Detroit'e kaçabilecekti. La Fayette bile böyle bir zaferin sonunda, ülkesine dönüp, atalarının topraklarında rahat ve saygın bir yaşam sürebilecek kadar itibar kazanmış olacaktı. Her şeyden önemlisi, Napoleon orduda en fazla sevilen ve güvenilen kişiye dönüşecekti. Kral Charles ona bir nişan ve toprak verecek, kralını çok daha güçlü ve iktidar sahibi yapması, halkını onun zorbalığına katlanmaya daha da gönüllü hale getirmesi için onu yeni yerler fethetmek üzere Avrupa'ya gönderecekti.

Gilbert bu yüzden Maurepas'ın mektubunu dikkatle parçalara ayırdı.

İkinci mektup, Napoleon'un kendisi tarafından Gilbert'e yazılmıştı. İçinde bulundukları durumu dobra dobra, hatta acımasız bir dille değerlendiriyordu. Napoleon, Gilbert de la Fayette'in onun sarhoş edici cazibesine karşı bağışık olsa da, onun samimi bir hayranı ve dostu olduğunun farkına varmıştı. Ben senin dostunum Napoleon. Ama Fransa'ya diğer herkesten daha fazla bağlıyım. Ve bana göre sen, aptal bir kralın dalkavuğu olmaktan çok daha görkemli bir geleceği hakediyorsun.

Gilbert, Napoleon'ın mektubunun en can alıcı paragrafını okudu.

De Maurepas benim söylediklerimi papağan gibi tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyor. Bu benim için hem can sıkıcı, hem de rahatlatıcı bir durum. Orduyu o komuta etseydi neler olabileceğini düşünüp irkiliyorum. Onun Kızılderililerle ittifak girme anlayışı, onlara üniforma giydirmek ve hepsini düzenli birlikler haline getirmekten ibaret. Ne kadar da aptalca! Nasıl olur da Kral Charles, beni Freddie gibi bir ahmağın komutası altında hizmet vermeye zorlamak gibi bir budalalığa kalkışır? Ama Charles'a kalırsa Freddie hiç şüphesiz kurnaz bir adama benziyor... en azından bale sanatının değerini teslim edebilecek kadar soylu bir adam. Charles için İspanya'da onun hak etmediği bir zafer kazandım. Ama bu adam, kıskanç saray mensuplarının beni müttefiklerimin vahşiler, askerlerimin aptallardan oluştuğu Kanada'ya göndermelerine göz yumabilecek kadar karaktersiz biri. Charlie, ona getireceğim zaferi hak etmiyor. Fakat, sevgili dostum Gilbert, Ondördüncü Louis'den bu yana, kraliyet kanı yönetim içinde gittikçe daha da azaldı ve zayıfladı. Charlie'nin beni, bu mektubun her kelimesini okuyup, içinde onu aşağılayan tek bir söz bile bulamayacak kadar sevdiğini bilmeseydim, bu mektubu bitirdikten sonra yakmanda ısrar ederdim! Zaten onu aşağıladığımı düşünse bile, beni cezalandırmaya nasıl cesaret edebilir ki? O odun kafalı, benim gibi bir komutana sahip olmasaydı, bütün Avrupa tarafından İspanya'da kazandığı büyük zaferle anılabilir miydi?

Napoleon'un katlanılmaz bir kibri vardı fakat bu kadar iddialı sözler sarfetmekte haksız sayılmazdı. Mektubundaki her kelime, biraz düşüncesiz olsa da doğruydu. Ama Gilbert, Napoleon'daki bu açık yürekliliği dikkatle

geliştirmişti. Napoleon'un, aldatıcı bir yakınlık göstermese de kendisine içten bir hayranlık duyacak birine ihtiyacı olduğu çok açıktı. Bu ihtiyacını Gilbert'le karşılamıştı ve onun, sahip olduğu tek gerçek dost olduğunu düşünüyordu. Şimdilik... Şimdilik...

Gilbert, Napoleon'un mektubunu dikkatle katladı ve kısa bir nottan oluşan kendi mektubu ile aynı zarfa koydu:

Majesteleri, lütfen bu yetenekli genç adama acımasızca bir ceza vermeyin. Onda gençliğin kibri var. Kalbinde ihanet taşımadığından eminim. Buna karşın, her zamanki gibi kişisel yargılarınıza güveniyorum, çünkü siz adalet ve vicdan arasındaki hassas dengeyi hepimizden daha iyi bilirsiniz. Naciz kulunuz, Gilbert.

Elbette Kral Charles öfkeden deliye dönecekti. Napoleon haklı ve Charles anlayışlı davranma eğiliminde olsa bile, saray mensupları böyle bir fırsatın ellerinden kaçıp gitmesine izin vermezdi. Napoleon'un giyotine gönderilmesi için öyle bir yaygara koparacaklardı ki, Kral Charles bile onun ordudan atılmasına karşı çıkamayacaktı. Yine Gilbert'in kaleminden çıkmış bir başka mektup, Frederic'e, Comte de Maurepas'aydı. Gilbert bu mektubu uzun süre önce, Napoleon Kanada'ya varır varmaz yazmıştı. Çok geçmeden bu mektubu göndermenin zamanı da gelecekti.

Sevgili dostum Freddie, bu kadar önemli olayların arifesinde bu tılsımı takman gerektiğini düşünüyorum. Bunu bana kutsal bir adam, yalanları ve Şeytanın kurduğu tuzakları uzaklaştırabilmem için verdi. Bu tılsımı sürekli yanında taşı dostum, çünkü senin ona benden daha fazla ihtiyacın olacak.

Freddie'nin bu "kutsal adam"ın Robespierre olduğunu bilmesine gerek yoktu, çünkü bilseydi tılsımı asla takmazdı. Gilbert, altın zincire takılmış tılsımı gömleğinin altından çıkardı. Napoleon onun üzerinde bir güç kuramayınca Maurepas ne yapacaktı? Elbette yine kendisi gibi olacak, ona vermesi gereken tepkileri verecekti.

Gilbert yarım saat kadar bu şekilde oturdu. Karar vaktinin geldiğini biliyordu. Tılsımı şimdi değil, olaylar doruk noktasına ulaştığında Napoleon'un Freddi üzerindeki etkisine son vermek için gönderecekti. Ama Krala yazdığı mektubu şimdi göndermek zorundaydı. Bahar mevsiminde Amerikalılara karşı savaş başlatılmadan önce Versay'a ulaşmalı ve beklenen cevap Kanada'ya gelmeliydi.

Kralımın ve ülkemin mağlubiyeti için çabalığım için bir hain sayılır mıyım? Hayır, değilim, kesinlikle bir hain değilim. Çünkü sevgili Fransa'm için biraz olsun faydası olacağını bilseydim, Napoleon'un Amerikalılara karşı zafer kazanmasına yardım ederdim. Bu, yaşadığımız yeni topraklarda özgürlük davasını felce uğratmak anlamına gelse bile...

Kalbimin derinliklerinde bir Feuillant, bir demokrat, hatta bir Jakoben olmama, Amerika'ya ve onun Franklin ya da Washington gibi hayatta olmayan ya da yaşayanlar arasında Jefferson gibi vatandaşlarına duyduğum sevgiye rağmen, ben her şeyden önce bir Fransızım ve özgürlüğü, Fransa'da değil de dünyanın hangi köşesinde isteyeceğim?

Hayır, ben bunu, şu anda Fransa'nın ihtiyaç duyduğu şeyin, Kanada'da küçük düşürücü bir yenilgi, özellikle bu yenilginin Kral Charles'ın doğrudan müdahelesi yüzünden gerçekleştiğinin düşünülmesi olduğunu düşündü-

ğüm için yapıyorum. Bonaparte gibi zeki ve yetenekli birini savaşın arifesinde komutanlıktan alıp onun yerine Maurepas gibi bir ahmağı getirecek kadar doğrudan bir müdahale gerçekleşirse, herkes bunun sadece Charlie'nin kibrinin bir sonucu olduğu sanısına kapılır.

Niagara'da avcılık etkinlikleri ve buradaki sıkıcı yaşam hakkında görünürde tehlikesiz, şifreli bir mektup vardı. Fakat bu kâğıtta, Napoleon ve Frederic'in mektuplarının tüm metni bulunuyordu. Gilbert, bu metinleri Fransız yenilgisinin haberi Paris'e ulaştığı gibi yayınlayıp, tüm ülkede bir şok etkisi yaratmayı planlıyordu. Napoleon'un orijinal mektubu Krala ulaştığı gibi, bu şifreli mektup Robespierre'in ellerinde olacaktı.

Peki krala bağlılık yeminim ne olacak? Ne tür bir entrikanın peşindeyim? Bir komutan olup savaş meydanlarında askerlerime öncülük etmem, ya da bir Vali olup devlet mekanizmasını insanların iyiliği yönünde hareket ettirmem gerekirdi. Bunun yerine komplo kuracak, yalan söyleyecek, insanları sırtından vuracak ve devletime ihanet edebilecek kadar sefil bir duruma düştüm. Ben, halkına sadık kalmak için herkese ihanet eden Brütüs'üm. Fakat keşke tarih bana insaflı davransa da insanlar, Kral Charles'ın kendisini ikinci Charlamagne olarak gördüğünü ve Avrupa'yı yeni bir Fransız imparatorluğuna dönüştürmek için Napoleon'u kullandığını unutmasa... Bunun yerine, Tanrı'nın yardımı ve benim sayemde Fransa, barış ve özgürlüğe verdiği destekle tüm dünyaya örnek olacak.

Krala ve güvenilir komşusuna yazdığı mektupların zarflarını üzerlerine yaktığı mumdan dökülen erimiş balmumuyla kapattı ve ikisini de kendi mührünü bastı. Çağırdığı emir subayı, zarfları posta çantasına koydu ve

kış mevsiminden önce nehri geçip Fransa'ya varabilecek son gemiye götürmek üzere yola çıktı.

Şimdi sadece Measurepas'a yazdığı mektup ve onunla birlikte göndereceği muska kalmıştı. Sana sahip olduğum için ne kadar pişmanım, dedi tılsıma. Keşke Napoleon'un yalanları beni de aldatabilseydi. Bunun yerine ona engel olmaya çalışıyorum. Sezar kadar başarılı bir komutan, ben ve Robespierre'in Fransa'da yaratacağımız demokrasiye destek vermesi mümkün müydü?

Tüm tohumlar ekildi, tüm tuzaklar kuruldu.

Gilbert de La Fayette, sandalyesinde oturup titreyerek bir saat daha geçidi. Sonra ayağa kalkıp en şık kıyafetlerini giydi ve akşamı, beşinci sınıf bir şirketin acınacak haldeki gemisinin Niagara'dan geçişini izledi. Anavatan Fransa, bu zavallı nehire ne yazık ki bundan daha iyi bir ziyaretçi göndermiyordu. En sonunda ayağa kalıp alkışlamaya başladı ve yaşadığı yerin Valisi olduğu için, o şirketin Kanada'daki mali başarısını garantiledi; uzun süre coşkuyla alkışladı. Kısa süre sonra diğerleri de ona katıldı. Kolları acıyana, taşıdığı muska göğsünden akan terlerle ıslanana, harcadığı çabanın verdiği yorgunluğu omuzlarında ve sırtında hissedene, artık alkışlayacak gücü kalmayana kadar çırptı ellerini.

▸17◂
Becca'nın Dokuma Tezgâhı

Alvin'in yaşamının yarısı boyunca yaşadığı yerde kış hüküm sürmüştü. Önceleri karlı havalardan hoşlanırdı. Penceresinden çatlayan buz tabakaların güneşin pürüzsüz kar denizinin üzerinde yaptığı göz kamaştırıcı dansı seyrederdi. Ama o zamanlar her zaman sıcak bir köşeye sığınıyor, annesinin yemeklerini yiyor ve yumuşak bir yatakta uyuyordu. Şimdi bu şeylerden yoksun olduğu için kendini muzdarip hissettiği söylenemezdi; Kızılderililerin yaşama biçimini öğrendikçe, hayatta kalmak Alvin için daha da kolaylaşıyordu.

Tek sorun, uzun süredir evden uzak kalmasıydı. Alvin'in Measure'la birlikte Hatrack Nehrine gitmek üzere yola çıktığı o bahar sabahından bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. O zaman böyle bir yolculuğu gözünde çok büyütmüştü, şimdi ise bu mesafe, yaptığı diğer yolculuklarla kıyaslandığında tek günlük bir gezinti bile sayılmazdı. Güneye doğru o kadar ilerlemişlerdi ki, Kızılderililer Beyazlarla görüşürken İngilizceden çok İspanyolca konuşmaya başlamıştı. Bunun dışında Cree-Ek, Chok-Tae kabileleri ve bataklık bölgesinin "medeniyetsiz" Kızılderili halklarıyla konuştular. Kuzeye, Mizzipy'nin yüksek bölgelerine doğru gittiklerinde ise, her yerde o kadar çok sayıda göl vardı ki, tüm yolculukları kanolarla yapmak mümkündü.

Ziyaret ettikleri her köyde aynı şey oluyordu. "Niyetinin ne olduğunu biliyoruz Ta-Kumsaw, buraya savaş ko-

nuşmaya geldin. Biz savaş istemiyoruz. Ama Beyaz adam topraklarımıza girerse savaşırız."

Sonra Ta-Kumsaw onlara Beyaz adam köylerine geldiğinde her şey için çok geç olacağını, Beyaz adamın orduları karşısında diğer kabilelerin yardımına muhtaç kalacaklarını ve Beyazların onları bir kar fırtınası gibi silip süpüreceğini anlatıyordu. "Tek bir ordu altında birleşmeliyiz. Eğer istersek onlardan çok daha güçlü olabiliriz."

Asla yeterli olmuyordu. Birkaç genç adam başlarını sallayıp, evet demek istiyor, ama yaşlı bilgeler savaş ve zafer değil, huzur ve sakinlik istiyordu. Onlara göre Beyaz adam hâlâ uzakta, hâlâ bir söylentiydi.

Sonra Ta-Kumsaaw Alvin'e dönüp, "Onlara Tippy-Canoe'da neler yaşandığını anlat," diyordu.

Alvin üçüncü anlatışından sonra, Kızılderililerin dinledikleri hikâyeye nasıl bir tepki vereceklerini artık her seferinde önceden tahmin edebiliyordu. Ateşin etrafında oturan Kızılderililer ona bir Beyaz olduğu için nefretle, Ta-Kumsaw'la yolculuk eden bir Beyaz olduğu için ilgiyle bakıyorlardı. Hikâyeyi ne kadar basitleştirirse basitleştirsin, Wobbish bölgesinde yaşayan beyazların Ta-Kumsaw'ın onu ve Measure'ı kaçırıp onlara işkence ettiğini zannettiği ayrıntısını eklese de, onu acı ve amansız bir öfkeyle dinliyorlardı. En sonunda yaşlı bilgeler, dünyaya korkunç bir şeytanı salar gibi toprağı tırmıklıyor ve genç adamlar ucu çakmaktaşından yapılma bıçaklarıyla kendi bacaklarını çizip vücutlarından kan sızmasını sağlıyor, bıçaklarına kana susamayı, kendi bedenlerine acıyı arayıp sevmeyi öğretiyordu.

"Kar, Hio'nun kıyılarından çekildiğinde," diyordu Ta-Kumsaw.

"Orada olacağız," diyordu genç adamlar ve yaşlı bilgeler, başlarını sallayarak onlara izin verdiklerini gösteriyordu. Her köyde, her kabilede aynı şey yaşanıyordu. Kimi zaman içlerinden birkaçı Peygamberden söz ediyor ve barış talep ediyordu. Bu kişiler "korkak kocakarılar" olarak aşağılanıyordu. Fakat Alvin'in gözlemleyebildiği kadarıyla bu kocakarıların nefreti diğer herkesten daha sıcaktı.

Fakat Alvin, kendi ırkına karşı öfke uyandırmak için ondan yararlanan Ta-Kumsaw'a hiç kızmıyordu. Ne de olsa Alvin'in anlatmak zorunda olduğu hikâye gerçekti değil mi? Bunu hiç kimseye, hiçbir nedenle gizleyemezdi. Kendi durumunu, Peygamberin lanetine uğramış ailesinden farklı görmüyordu. Yaşananları anlatmazsa dökülen kanlar onun ellerinde de ortaya çıkacağından değil. O da Tippy-Canoe'daki katliama şahit olan diğer tüm Beyazlar gibi üzerinde bir utanç yükü hissediyordu. Tippy-Canoe hikâyesi gerçekti ve bu hikâyeyi duyan bütün Kızılderililerin büyük bir nefrete kapılıp intikam istemesi, gemileriyle Avrupa'ya dönmeyecek olan bütün Beyazları öldürmek istemesi, Alvin'in onları yaşananlardan haberdar etmemesi için bir gerekçe olamazdı. Hakikati öğrenip, hakikatin yaptıkları seçime bağlı olarak onları iyiliğe ya da kötülüğe götürmesine izin vermek en doğal hakları sayılmaz mıydı?

Tabi Alvin doğal haklar ve buna benzer meseleleri açıkça dile getiremiyordu. Fazla konuşma şansı bulamıyorlardı. Elbette daima Ta-Kumsaw'la birlikteydi, nereye giderlerse gitsinler ondan bir metreden fazla uzaklaşmıyordu. Ama Ta-Kumsaw Alvin'le neredeyse hiç konuşmuyor, konuştuğundaysa sadece, "Balık tut," ya da

"şimdi benimle gel" gibi şeyler söylüyordu. Ta-Kumsaw, Alvin'e karşı dostluk duygusu beslemediğini, aslında yanında bir Beyazın olmasını bile istemediğini artık hiç gizlemiyordu. Ta-Kumsaw, Kızılderililere özgü hızıyla koşuyor ve Alvin'in onu arkasından takip edip etmediğine dikkat etmiyordu. Alvin'in yanında olup olmadığına, ona sadece, "Onlara Tippy-Canoe'da neler yaşandığını anlat," demesi gerektiğinde aldırış ediyordu.

Bir keresinde, Beyazlara karşı büyük bir nefret duyan ve ilk fırsatta Alvin'in kafa derisini soymak istiyor gibi gözüken bir köyden ayrıldıklarında, Alvin ona itiraz etmekten kendini alamamış ve "Neden onlara ben, sen ve Taleswapper'ın birlikte Sekiz Yüzlü Tepe'ye gidişimizin hikâyesini anlatmamı istemiyorsun?" demişti, Ta-Kumsaw'ın tek cevabı, tüm gün onu peşinden sürükleyebilmek için bütün gücüyle koşmak olmuştu.

Söz konusu yol arkadaşlığı olduğunda, Ta-Kumsaw'la birlikte yolculuk etmek, tek başına yolculuk etmekten farksızdı. Alvin, yaşamında daha önce kendisini bu kadar yalnız hissettiğini hatırlamıyordu. Neden devam ediyorum? Bu işin hiçbir eğlenceli yanı yok ve ona kendi halkıma karşı bir savaş çıkarmasında yardım ediyorum. Her şey gittikçe daha da soğuklaşıyor; sanki güneş dünyayı ısıtmaktan vazgeçmiş ve dünyanın bi baştan öbür başa yapraksız gri ağaçlar ve karla kaplı olması gerekiyormuş gibi. Ta-Kumsaw, beni bu soğuk yere bile kabul etmiyor.

Alvin neden devam ediyordu? Bu kısmen Peygamberin, yanında olduğu sürece Ta-Kumsaw'ın başına bir şey gelmeyeceği kehanetinden kaynaklanıyordu. Alvin, Ta-Kumsaw'ın arkadaşlığından hoşlanmıyor olabilirdi ama onun iyi bir adam oluğunu biliyordu. Eğer bir şekilde

onu hayatta tutma gücüne sahipse, bunu elinden geldiğince yapmak onun göreviydi.

Ta-Kumsaw'ın hiçbir şeyin olmadığı yerde yeni bir şey yaratıyor ama bu yeni şey ben olmadan gerçekleşmeyecek.

Bu duygu, anlamadığı bir şeyin yaratılmasına yardım ettiği korkusuna kapılmasına yol açtı ama yanı zamanda içini geleceği görmeye yönelik büyük bir arzuyla doldurdu. Bu yüzden tükenene kadar tüm gücünü harcıyor; ona önce şüpheyle yaklaşan, sonra içlerindeki tüm nefreti gösteren Kızılderililerle konuşuyor, her gününü Ta-Kumsaw'ın peşinde koşarak geçiriyordu. Ormanın yeşili altın sarısına ve kırmızıya dönüyor, sonra güz yağmurları ve yaprakları dökülen ağaçların etkisiyle kararıyor, en sonunda gri ve sonra beyaza bürünüyordu. Ve tüm endişesi, tüm cesaretsizliği, tüm kafa karışıklığı, geçmişte yaşanan ve gelecekte gerçekleşeceğini gördüğü bütün korkunç olaylara dair duyduğu acı, kış mevsimi ile ilgili hoşnutsuzluğa, mevsimin değişmesi, karın erimesi, yaz ve sonra bahar mevsiminin gelmesi için duyduğu sabırsızlığa dönüşüyordu.

Yaz, geçmişte yaşananları hatırlayıp üzerine kafa yoracağı zaman... Yaz, olayların neden iyi ya da kötü şekilde sonuçlandığını anlayabildiği, kar beyazı dehşetin zihninin bir köşesini hasta etmediği, karın altındaki yeryüzünü örtmesi gibi diğer duygularını maskelemediği zaman...

Sonra bir gün Alvin havanın ısındığını, karın çimenlerin, toprağın ve ağaçların üzerinden gevşeyip yavaş yavaş silindiğini ve kuşların kendilerine bir eş bulup yuva yapmaya hazırlandığını fark etti. Ve o gün Ta-Kumsaw

yönünü doğuya, bakışlarını yüksek sıradağların uzandığı uzaklara, Beyaz adama ait Appalachee eyaletinin kuzey kısmındaki, Beyaz adamın çiftliklerinin bulunduğu vadiye çevirdi.

Bu, Alvin'in hayatı boyunca daha önce hiç görmediği türden bir manzaraydı. Fransız şehri Detroit'te olduğu gibi evler tıkış tıkış sıralanmamıştı ve Wobbish bölgesinde olduğu gibi dağınık bir yerleşim yoktu. Burada ağaçların hepsi bir düzen içerisinde, bir çiftçinin tarlasını diğerinin tarlasından ayırıyordu. Yabanıl yaşam, ancak vadinin yukarısındaki dağ eteklerinde başlıyor gibiydi. Toprak bugün yumuşamaya başladığından, toprağı sabanlarıyla yaran, kana susamayı öğretmek istedikleri çakmaktaşından bıçaklarını kendi bedenlerine batıran Kızılderililer gibi toprağın yüzünü mümkün olduğunca nazik bir şekilde süren çiftçiler vardı. Aylar sonra bu topraklardan, Kızılderililerin bıçaklarının altında yukarı doğru fışkıran kan gibi buğday, mısır, çavdar ya da yulaf fidanları fışkıracaktı. Sonra yine kış gelecek, kar tabakaları, bir sonraki yıl açılacak yaralara kadar toprağı iyileştirmek için, bir yara kabuğu gibi toprağın üstünü örtecekti. Tüm vadi bu şekilde, ihtiyar bir at kadar yorgun gözüküyordu.

Böyle hissetmemeliyim, diye düşündü Alvin, Beyazların topraklarını yeniden gördüğüme memnun olmalıyım. Vadinin her yerinde evlerin bacalarından gökyüzüne doğru duman kıvrımları yükseliyordu. İnsanlar sokaklara dökülmüş gibiydi. Çocuklar tüm kış evlerinde inzivaya çekilmelerinin ardından oyun oynamak için dışarı çıkıyor, erkekler ilkbaharın dondurucu havasında terleyerek işlerini yapıyor, nefes nefese kalmış ağır yük hayvanlarının burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Burası rahat bir

ev gibiydi değil mi? Bu, Armor, babası ve diğer bütün Beyazların kurmayı hayal ettikleri Wobbish'ti değil mi? İşte medeniyet diye buna denirdi. Sıra sıra dizilmiş evler, sınır ihlali kavgalarını engellemek için her biri parsellenmiş tarlalar...

Ama neredeyse her dakikasını bir Kızılderili olarak geçirdiği ve bir süreliğine Measure, bir iki gün için Taleswapper dışında tek bir Beyaz adam görmediği bir yılın ardından, Alvin vadiyi bir Beyazın gözleriyle göremiyordu. Orayı bir Kızılderili gibi görüyordu. Bu yüzden karşısındaki medeni şehir, Alvin'e dünyanın sonu gibi geldi.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Alvin Ta-Kumsaw'a.

Ta-Kumsaw cevap vermedi. Dağdan aşağı inip buna hakkı olup olmadığına aldırmaksızın Beyaz adamın vadisine girdi. Alvin, neler olup bittiğini anlamasa da onu takip etti.

Yarısı sürülmüş bir tarlada boş boş dolaşmaya başladılar. Alvin, onları fark eden çiftçinin, saban izine dikkat etmeleri için onlara bağırmadığını görünce çok şaşırdı. Adam başını kaldırıp gözlerini kısarak onlara doğru baktı ve elini salladı. "N'aber Ike!" diye seslendi.

Ike mı?

Ta-Kumsaw elini kaldırıp, adamın selamına karşılık verdi ve yürümeye devam etti.

Alvin neredeyse dayanamayıp kahkahayı basacaktı. Ta-Kumsaw böyle bir yerde medeni çiftçiler tarafından tanınıyor; o kadar ki, Beyaz bir adam o kadar mesafeden kim olduğunu fark edip selam veriyor! Ülkenin en ateşli Beyaz düşmanı Ta-Kumsaw, bir Beyaz ismiyle çağrılıyor?

Fakat Alvin, Ta-Kumsaw'dan tüm bunlara bir açıklama getirmesini istememenin daha yerinde olacağını biliyordu. Ta-Kumsaw, oraya gelme nedeni olan yeri bulana kadar onu takip etti.

Biraz daha eski ve büyük olması dışında şehirdeki diğer evlerden farklı gözükmüyordu. Yeni odalar, ilk kulübe olduğu anlaşılan evin köşesine taş bir temelle eğreti bir şekilde eklenmiş gözüküyordu. Sonra ağaç eve ondan daha büyük bir ev eklenmiş ve kulübe mutfağa dönüştürülmüş, evin önüne iki kat yükseklikte, bodrum dairesi de olan bir ev daha eklenmiş olmalıydı. Odaların hepsinin dış cephesine bir zamanlar tertemiz badana çekilmişti ama şimdi dökülen boyalar gri ve eski ahşabı gösteriyordu. O evde vadinin tüm tarihinin özeti çıkarılabilirdi. Ormanda verilen savaşların arasında yağmurdan korunmak için yapılmış küçük bir kulübe, sonra kısa bir barış döneminde eklenmiş bir oda. Sonra bir refah dönemi, doğan yeni çocuklar ve iki katlı yeni bir ev yapma gerekliliği ve en sonunda o evde yaşayan üç nesil. Gösteriş değil, daha fazla alan yaratmak, hane halkının başını sokabileceği odalara sahip olmak için yapılmış yeni evler.

İşte bu ev, Beyaz adamın doğaya karşı kazandığı zaferin hikâyesini çok iyi anlatıyordu.

Ta-Kumsaw evin arkasındaki küçük ve dökük bir kapının önüne gelip, vurma gerekliliği görmeden açıp içeri girdi.

Alvin bunu görünce ilk defa ne yapacağını bilemedi. Alışkanlık gereği, ziyaret ettikleri kerpiçten Kızılderili evlerine girerken olduğu gibi, onu buraya girerken de takip etmek istedi. Fakat daha eski bir alışkanlık gereği, düzgün bir kapısı olan ve bir ailenin yaşadığı anlaşılan bir

eve öylece giremeyeceğini biliyordu. Ön kapıya gidip kapıyı kibarca çalmaları ve orada yaşayan insanların onları içeri davet etmelerini beklemeleri gerekirdi.

Bu yüzden Alvin, elbette Ta-Kumsaw'ın kapatma zahmetine girmediği arka kapının önünde dikilip, koridorda dolaşan baharın ilk sineklerini seyre daldı. Kapıları açık bırakıp sineklerin evin içine girmesine ve vızıltılarıyla, uyumaya çalışan herkesin gecesini zehir etmesine yol açan insanlara bağıran annesinin sesini duyar gibi oldu: içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Fakat, mandallara asılı ağır ceketlerin ve kapının yanında kirle kaplı postalların bulunduğu arka holden daha ötesine geçmeye cesaret edemedi. Hareket ettiğinde kendisini çok garip hissediyordu. Aylarca ormanın yeşil şarkısını dinledikten sonra işittiği sessizlik sağır ediciydi. Sanki dinlediği o eşsiz şarkı, Beyaz adamın bahar mevsimindeki boğucu yaşamının ahenksizliği içinde yok olup gitmişti.

"Isaac," dedi bir kadın sesi.

Beyazlara özgü gürültülerden biri kesildi. Alvin bunun Kızılderili duyularıyla işittiği bir yaşam sesi değil, kulaklarıyla işittiği gerçek bir gürültü olduğunu ancak o zaman fark etti. Bu sesin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Düzenli bir ritim içerisinde çalışan bir dokuma tezgâhının sesine benziyordu. Evet, bu bir dokuma tezgâhı sesiydi. Ta-Kumsaw, bir kadının halı dokuduğu bir odaya girmiş olmalıydı. Fakat belli ki burada yaşayan kadın onu tanıyordu. Şehre girdiklerinde üzerinde yürüdükleri tarlada gördükleri adam gibi o da Ta-Kumsaw'a aynı isimle seslenmişti. Isaac.

"Isaac," dedi kadın yine.

"Becca," dedi Ta-Kumsaw.

Duyduğu şeyin sadece basit bir isim olmasına karşın, Alvin'in kalbi nedensiz bir şekilde hızla çarpmaya başladı. Fakat Ta-Kumsaw bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, duyan kişinin bir anda heyecanlanmaması imkânsızdı Dahası, Ta-Kumsaw bu ismi Kızılderililere özgü bir İngilizceyle sesli harfleri tuhaf bir şekilde bükerek değil, gerçek İngilizlere özgü kusursuz bir aksanla söylamişti. Sanki konuşan Ta-Kumsaw değil, Papaz Thrower'ın ta kendisiydi.

Hayır hayır, konuşan Ta-Kumsaw değil, beyaz kadınla birlikte aynı odada olan bir beyaz adamdı, hepsi bu. Alvin, seslerin nereden geldiğini, varlığı her şeyi açıklayabilecek olan Beyaz adamı görebilmek için usulca holün sonuna doğru yürüdü.

Açık bir kapının önüne durup, içeride Beyaz bir kadını omuzlarından tutan Ta-Kumsaw'ı gördü. Tek kelime etmeden birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Odada Beyaz adam yoktu.

"Halkım Hio'da toplanıyor," dedi Ta-Kumsaw, o tuhaf, kusursuz İngilizcesiyle.

"Biliyorum," dedi kadın. "Kumaşta çoktan belirdi bile." Sonra dönüp, kapı aralığında dikilen Alvin'e baktı. "ve tek başına gelmemişsin.

Alvin daha önce hiç bu kadar güzel gözler görmemişti. Wastenot ve Wantnot'ın on dördüncü yaşlarına girdikleri zamandan itibaren yaptıkları gibi kadınları arzulayamayacak kadar küçüktü. Bu yüzden, kadının gözlerine bakarken hissettiği, bir erkeğin kadına duyduğu arzudan çok farklı bir şeydi. Sanki bir çift göze değil, güçlü bir ateşe bakıyor, alevlerin dans edişini izliyordu. Karşısındaki

manzaradan bir anlam çıkarmaya çalışmadan yalnızca bu güzelliğin kusursuz rastlantısallığının tadını çıkarmaya çalışıyordu. İşte kadının gözleri Alvin'in üzerinde böyle bir etki yaratmıştı. Sanki bu gözler yaşanan yüzlerce şeyi görmüştü ve geçmişte yaşanan her an bu gözlerin içinde bir girdap gibi dönüyordu; sanki bu zamana kadar hiç kimsenin bu vizyonlardan haberdar olmamış; karşılarına çıkan büyülü görüntüden anlamlı bir hikâye çıkarmaya çalışmamış gibiydi.

Sonra Alvin, bu kadının, Ta-Kumsaw'ı Beyaz bir adama dönüştürebilecek bir büyücülük hünerine sahip olduğu yönünde büyük bir korkuya kapıldı.

"Benim adım Becca," dedi kadın.

"Onun adı Alvin," dedi Ta-Kumsaw, ya da daha doğrusu Isaac, çünkü sesinde insana onun Ta-Kumsaw olduğunu düşündürecek hiçbir tını yoktu. "O, Wobbish bölgesinde yaşayan bir değirmencinin oğlu."

"O, kumaşın ilmeğinin bozulmasına yol açan ip." Alvin'e gülümsedi. "Buraya gel," dedi. "Efsanevi çocuk Renegado'yu[4] bir göreyim."

"O kim?" diye sordu Alvin. "Yağmurlu Tanrı çocuk?*"

"Renegado. Appalachee'de çıkan söylentilerden haberin yok mu? Bir gün Osh-Konsky bölgesinde, ertesi gün Yazoo'nun kıyılarında yer alan küçük bir köyde ortaya çıkıp, Kızılderilileri bir katliam gerçekleştirmeye kışkırtan Ta-Kumsaw ve sürekli onunla birlikte yolculup edip Kızılderilileri çok daha zalim olmaları yönünde teşvik eden,

[4] ÇN isp. Renagodo, ing. Renegade, kaçak, hain.

onlara önceden İspanya ve İtalya'daki Katolik engizisyonlarının gerçekleştirdiği gizli işkence yöntemlerini öğreten Beyaz çocukla ilgili hikâyeleri duymadın mı?

"Bunların hiçbiri doğru değil," dedi Alvin.

Kadın yine gülümsedi. Gözlerinin içindeki alevler dans etmeye devam ediyordu.

"Benden nefret ediyor olmalılar," dedi Alvin. "Daha Inky-zitchum'un ne demek olduğunu bile bilmiyorum."

"Engizisyon," dedi Isaac.

Alvin, içinde korkunç bir dehşet duygusunun oluştuğunu hissetti. Eğer insanlar onunla ilgili böyle hikâyeler anlatıyorsa, demek ki onun bir cani, acımasız bir canavar olduğunu düşünüyorlardı. "Ben sadece Ta-Kumsaw'la birlikte yolculuk edip..."

"Ne yaptığını ve bunu neden yaptığını biliyorum," dedi Becca. "Burada yaşayan insanlar Isaac'ı, onun ve senin hakkında çıkan bu söylentilere kulak asmayacak kadar iyi tanıyor."

Fakat "burada yaşayan insanları" umursamıyordu. Onun asıl ilgilendiği, kendi kasabasındaki, Wobbish'teki insanların onun hakkında ne düşündüğüydü.

"Üzme kendini," dedi Becca. "Bu Efsanevi Beyaz çocuğun kim olduğunu hiç kimse bilmiyor. Onun, Ta-Kumsaw'ın ormanda paramparça ettiği iki masumdan biri, Alvin ya da Measure olmadığından da eminler. Bu arada sen hangisisin?"

"Alvin," dedi Isaac.

"Ah tabi," dedi Becca. "Bunu bana zaten söylemiştin. İnsanların isimlerini aklımda tutmakta çok güçlük çekiyorum."

"Ta-Kumsaw kimseyi parçalamadı."

"Tahmin edebileceğin gibi, bu hikâyeye de inanmadık Alvin."

"Oh." Alvin ne diyeceğini bilemedi. Uzun süredir bir Kızılderili gibi yaşamış olduğu için, söyleyecek hiçbir şeyi olmayan Kızılderililerin yaptığı, Beyaz adamın pek aklına getiremediği bir şey yaptı. Hiçbir şey söylemedi.

"Ekmek ve peynir?" diye sordu Becca.

"Çok kibarsın. Teşekkürler," dedi Isaac.

İnanılır gibi değil! Ta-Kumsaw, gerçek bir beyefendi gibi teşekkür ediyor. Alvin'in şaşkınlığı, Ta-Kumsaw'ın kendi halkı arasında nazik konuşma tarzı ile ün yapmış biri olmamasından değil, Beyaz adamın dilini konuşurken her zaman çok soğuk bir tavır takındığını bilmesinden kaynaklanıyordu. O zamana kadar... Büyünün etkisi...

Becca küçük bir zili çaldı.

"Gösterişsiz bir yer. Ama sadece bu evde, özellikle de bu odada yaşıyoruz. Bu benim daha çok hoşuma gidiyor. Burarın basitliğini seviyorum.

Alvin etrafına baktı. Kadın haklıydı. Bu odanın ilk kulübe olduğunu, diğer odalarla kapanmayan tek penceresinden içeriye güneş ışığı dolduğunu fark etti. Duvarlar hâlâ eski ahşapla kaplıydı; biraz sonra odanın her yerinde, çengellere asılmış, mobilyaların üzerine yığılmış, kapı kollarına sarılmış kumaşlar olduğunu gördü. Bir sürü renkten oluşan ama renklerin bir desen oluşturmadığı, rastgele dokunmuş tuhaf giysilerdi.

Becca'nın zili çalması üzerine odaya ses tonundan yaşlı olduğu anlaşılan bir adam girdi. Ama Alvin, kumaşlara o kadar dalmıştı ki, adamın nasıl gözüktüğüne dikkat edemedi. Bu kadar kumaş ne içindi? Bir insan neden bu

kadar farklı ve düzensiz renklerden oluşan giysiler dikerdi ki?

Ve bu kumaşlar nerede sonlanıyordu?

Odanın, bir düzine kadar dokuma kumaşın üst üste yığıldığı köşesine doğru yürüdü ve bir kumaşın bittiği yerde diğerinin başladığını fark etti. Sanki birisi bu kumaşları birbirine dikmiş, farklı parçalardan oluşan, tek bir top kumaş yapmıştı. Alvin odada dolaşıp, parmaklarıyla duvara asılı kumaşları takip etti. En sonunda, yaşlı adam elinde ekmek ve peynir tepsisiyle odaya geri döndüğünde, kumaşın ucunu buldu. Kumaş, Becca'nın dokuma tezgâhından çıkıyordu.

Bu sırada Ta-Kumsaw, Isaac'ın tonuna büründürdüğü sesiyle Becca ile konuşuyor, Becca da ona, yaşamları boyunca Amerika'da yaşamış ama konuşmalarına soylarının eskiden yaşadığı toprakların kokusu sinmiş Flemenklerinkine benzeyen bir yabancılık tınısına sahip derin, ahenkli sesiyle karşılık veriyordu. Tezgâhın başında dikilen Alvin, ne konuştuklarını ancak o zaman fark edebildi. Becca'nın tek bir bir parçasını bile kesmeden yıllardır dokuduğunu tahmin ettiği bu kumaşı neden sakladığını sormak için yanıp tutuşuyordu. Annesi hep, muhteşem bir sese sahip olup, evinde gün boyu şarkı söyleyen ama kilisenin ilahı korosuna katılmayan Dally Farmer'ı örnek göstererek, insanın sahip olduğu bir şeyi kullanmamasının utanç verici bir savurganlık olduğunu söylerdi.

"Hadi ye," dedi Ta-Kumsaw. Alvin'le konuşmaya başlayınca sesi o İngilizlere özgü havasını kaybetti. Alvin, Ta-Kumsaw'ın bir büyünün etkisi altında olmadığını görüp rahatlasa da, onun böyle konuşmayı nasıl öğrendiğini

merak etmekten kendini alamadı. Alvin, Ta-Kumsaw'ın Appalachee'de Beyaz dostlarının olduğu yönünde hiçbir söylenti duymamıştı. Böyle bir söylentinin kısa sürede diğer bölgelere de yayılması çok kolaydı. Fakat Ta-Kumsaw'ın böyle bir şeyin başkalarının kulağına gitmesini neden istemeyeceğini tahmin etmek de zor değildi. Ta-Kumsaw'ın sözleriyle bu kadar öfkeyle dolan Kızılderililer, onu şimdi burada görseydi ne düşünürlerdi? Ta-Kumsaw'ın savaşma arzusunu o andan itibaren samimi bulabilirler miydi?

Hem Ta-Kumsaw, bu vadide yaşayan Beyaz halklarla gerçek bir dostluğa sahipse, böyle bir savaşı nasıl başlatabilirdi? Kuşkusuz burada toprak ölmüştü, en azından Kızılderililer bunu biliyordu. Ta-Kumsaw buna nasıl tahammül edebilirdi? Aklından geçen bu düşünceler Alvin'in içini öyle bir açlık duygusuyla doldurdu ki, karnı şişene kadar boğazını peynir ve ekmekle doldurmasına rağmen, hissettiği yoksunluk duygusu geçmedi. Ormana geri dönüp, toprağın şarkısını içinde hissetmek istiyordu.

Yemek, Becca'nın vadide olup bitenler hakkında anlattıkları, Vigor Church'te yaşayan komşularının adını taşıyan bir ikisi dışında Alvin'e hiçbir şey ifade etmeyen adamların maceralarıyla geçti. Miller[5] soyadını taşıyan aileler bile vardı. Bu kadar büyük bir vadinin bir sürü değirmenciye ihtiyaç duyacağı düşünülürse, bunda şaşacak hiçbir şey yoktu.

Yalı adam yemek tepsisini geri götürmek üzere geri geldi.

---

[5] ÇN Miller. İng. Değirmenci.

"Kumaşımı gördün mü?" diye sordu Becca.

Ta-Kumsaw başıyla onayladı. "Buraya gelme sebeplerimden biri de bu."

Becca gülümsedi ve onu dokuma tezgâhının yanına götürdü. Taburesine oturup, en son dokuduğu kumaşı kucağında topladı. Kumaşı açarak tezgâhtan üç metre kadar uzaklaştı.

"İşte," dedi, "Halkının Prophetstown'da toplanması burada."

Alvin, Becca'nın elini kumaşın üzerinde gezdirdiğini gördü.

"Her kabileden Kızılderililer," dedi. "Halkının en güçlü savaşçıları..."

İplikler yeşilimsi olsa da, diğer iplerden çok daha ağır, güçlü ve sağlam gözüküyordu. Becca, kucağına biraz daha kumaş yığını çekti. Şimdi desenler çok daha güçlü ve net gözüküyordu ve ipliğin rengi açık yeşile dönmüştü. İplik nasıl bu şekilde renk değiştirebiliyordu?

"Bu gördüğün de Kızılderililere karşı birleşen Beyazlar," dedi.

Şimdi yeni bir kumaş şeridi başlıyordu. Bu kez iplik ilk başlarda sıkı dokunmuş, sonlara doğru toplanıp düğümlenmiş gibi gözüküyordu. Kumaş Alvin'e allak bullak olmuş, birbirine girmiş ipliklerden ibaret gözüktü. Böyle bir kumaştan yapılma bir gömleği kim giymek isterdi ki? Renkler de karman çormandı, sanki herhangi bir desen ya da düzen ortaya çıkarmamak için uğraşılmış gibi dağınık gözüküyordu.

Ta-Kumsaw elini uzatıp kumaşı kendine çekti. Sadece yeşilden oluşan şeritlerin dağınıklaşıp seyrekleştiği yere

gelene kadar çekmeye devam etti. Kumaş, dirsek noktası aşınmış bir gömlek gibi incelmiş gözüküyordu.

Yeşil iplikler Prophetstown'ı temsil ediyorsa, burada neler olup bittiği konusunda yanılmak olanaksızdı. "Tippy-Canoe," diye mırıldandı Alvin. Kumaşın düzenini şimdi anlamıştı.

Becca kumaşın üzerine eğildi ve gözlerinden akan yaşlar kumaşa damladı.

Yüzünden hiçbir üzüntü okunmayan Ta-Kumsaw, yavaş hareketlerle kumaşı yeniden kendine çekti. Alvin, kalan az sayıdaki yeşil ipliği, Tippy-Canoe katliamında hayatta kalabilmiş, kumaşın ucuna göç edip orada durmuş bir avuç Kızılderiliyi gördü. Kumaş bu noktadan sonra daralıyordu. Bir sonraki şeridin ipliğinin rengi yeşil değil, çoğunlukla siyahtı.

"Nefretle kararmış," dedi Becca. "Halkını nefret duygusunda birleştiriyorsun."

"Sevgiyle savaşılabileceğini düşünebiliyor musun?" diye sordu Ta-Kumsaw.

"Bu, savaşı topyekün reddetmek için bir nedendir." dedi Becca nazikçe.

"Beyaz bir kadın gibi konuşma," dedi Ta-Kumsaw.

"Ama o zaten Beyaz bir kadın," dedi Alvin. Kadının çok haklı olduğunu düşünüyordu.

İkisi de Alvin'ae baktı, Ta-Kumsaw kayıtsız, Becca neşe ya da acıma duygusuyla dolu bir bakışla... Sonra yeniden kumaşa döndüler.

Kumaşı hızla takip ederek dokuma tezgâhının silindirine kadar geldiler. Oraya kadar, Ta-Kumsaw'ın ordusunun siyah ordusu yoğunlaşıyor, düğümleniyor, ipler birbirine geçiyordu. Bir başka yerde bazısı mavi, bazısı sarı,

kimisi siyah ipler toplanıyor, kumaşın dokusu korkunç bir görüntüye bürünüyordu. Kumaş şimdi daha kalın olsa da, Alvin'e daha güçlü gözükmedi. Olsa olsa daha zayıftı. Daha az güvenilir...

"Böyle giderse kumaş fazla dayanmayacak," dedi Alvin.

Becca'nın dudaklarında ümitsiz bir gülümseme belirdi. "Durumu bundan daha iyi ifade edemezdin delikanlı."

"Bu, yaklaşık olarak bir yılın hikâyesiyse," dedi Alvin, "kumaşta neredeyse iki yüzyıl bulunuyor olmalı."

Becca başını iki yana salladı. "Çok daha fazlası," dedi.

"Nasıl oluyor da neler yaşandığını bilip bunu kumaşa aktarabiliyorsun?"

"Oh Alvin, insanların nasıl olduğunu bilmeden yaptığı bazı şeyler vardır," dedi Becca.

"Peki kumaşın desenlerini değiştirererek, yaşanmış olayları da değiştiremez misin?" Alvin, zihninde kumaşa yeni bir biçim verdi, ipliklerin yayıldığı alanı genişletip, siyah desenleri birbirinden daha da uzaklaştırdı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Becca. "Ben burada yaptığım şeyle, olayların gerçekleşmesini sağlamıyorum. Tam tersine, gerçekleşen şeyler beni değiştiriyor. Bu konuyu fazla kafana takmasan iyi edersin Alvin."

"Ama iki yüzyıl önce Beyazlar Amerika'da yaşamıyordu bile. Nasıl olur da kumaş bu kadar geriye uzanabilir?"

Becca iç çekip hafifçe inledi. "Isaac, bu çocuğu beni sorularıyla rahatsız etsin diye mi getirdin?"

Ta-Kumsaw ona gülümsedi.

"Bunu kimseye anlatmayacaksın değil mi delikanlı?" diye sordu Becca. "Kim olduğum ve ne yaptığımı sır olarak saklayacak mısın?"

"Söz veriyorum."

"Ben dokuyorum Alvin. Hepsi bu. Ben ve tüm ailem, hatırlayamadığımız kadar uzun zamandan beri dokumacılık yapıyoruz."

"Öyleyse senin adın Becca Weaver olmalı. Kızkardeşimin eşi, Armor-of-God ve onun babasının soyadı da Weaver*[6] ve..."

"Kimse bizi dokumacı olarak adlandırmıyor," dedi Becca. "Bize bir isim verecek olsalardı... Hayır."

Bunu ona söyleyemezdi.

"Hayır Alvin, senin üzerine böyle bir ağırlık yükleyemem. Çünkü gelmek istemezdin. Gelip görmek istemezdin."

"Neyi görmek istemezdim?"

"Isaac gibi... Aslında ona da anlatmamalıydım."

"Ama ona verdiğin sırrı tuttu. Tek kelime etmedi."

"Fakat bunu kendinden gizleyemedi ve görmeye geldi."

"Neyi görmeye geldi?" diye sordu Alvin yeniden.

"Dokuma tezgâhımı dolduran ipliklerin ne kadar uzun olduğunu..."

Alvin, dokuma tezgâhının arkasında çelik tel bir kafesin içinde toplanmış iplikleri ancak o zaman görebildi. Bu iplikler renksiz, bembeyazdı. Pamuk mu? Yün olmadığı

---

[6] ÇN İng. Weaver. Dokumacı

kesin. Belki keten. Dokunmuş kumaşın renklerine bakarken, neden yapıldığını fark edememişti.

"Renkler nereden geliyor?" diye sordu Alvin.

Kimse cevap vermedi.

"İpliklerin bazıları inceliyor."

"Bazıları da sonlanıyor," dedi Ta-Kumsaw.

"Çok sayıda ip sonlanıyor," dedi Becca, "ve çok sayıda ip başlıyor. Bu, yaşamın döngüsü..."

"Ne görüyorsun Alvin?" diye sordu Ta-Kumsaw.

"Bu siyah iplikler senin halkınsa," dedi Ta-Kumsaw. "Bir savaşın yaklaşmakta olduğunu ve çok sayıda insanın öleceğini görüyorum. Fakat bu kez Tippy-Canoe kadar kötü olmayacak."

"Benim gördüğüm de bu," dedi Ta-Kumsaw.

"Peki diğer renkler neyi temsil ediyor? Beyazların ordusunu mu?"

"Batı Tennizy bölgesinin komutanı olan Andrew Jackson adında bir adamın bir ordu kurduğu söyleniyor. Ona İhtiyar Hickory diyorlar."

"O adamı tanıyorum," dedi Ta-Kumsaw. "Ata binmeyi bile bilmez."

"Sen Kızılderililere ne yapıyorsan, o da Beyazlara aynı şeyi yapıyor Isaac. Ülkenin batısında gidip insanları isyana sürüklemediği, onlara Kızılderili Tehdidiyle ilgili, seninle ilgili nutuk çekmediği yer kalmadı Isaac. Senin topladığın her Kızılderiliye karşılık iki Beyaz topladı. Kuzeye gideceğini ve orada bir Fransız ordusuyla birleşeceğini düşünüyor. Tüm planlarını biliyor."

"Hiçbir şey bilmiyor," dedi Ta-Kumsaw. "Söyle bana Alvin, Beyazların ordusu kaç iplikten sonra sona eriyor?"

"Çok... Belki de senin ordundan daha fazla. Emin değilim. Neredeyse eşit..."

"Öyleyse bu kumaş bana hiçbir şey söylemiyor."

"Yanılıyorsun. İstediğin savaşı çıkaracağını ve senin sayende dünyada daha fazla kan ve acı olacağını söylüyor."

"Ama zafere dair hiçbir şey yok."

"Kanla dokunmuş bir kader örgüsünde asla zafer yazmaz."

Alvin, sona ermiş iplerden birinin ucuna başka bir ip bağlayarak birisinin hayatını kurtarıp kurtaramayacağını merak etti. İpin başlangıç noktasının bulunduğu çıkrığı arasa da bulamadı. İplikler, tezgâhın arkasındaki dokuma silindirinden, sanki üzerlerine asılı ağır bir yük varmış gibi sallanıyordu. Fakat Alvin ipliklerin nereden geldiğini göremedi. Hiçbiri ne zemine değiyor ne de sonlanıyordu. Baktığı bir yerde ipler uzun ve sıkı bir şekilde asılıyor, biraz daha uzağa baktığında ise hiçbir şey görmüyordu. Sanki iplerin insan gözünün görebileceği bir başlangıç noktası yoktu.

Fakat Alvin, insan bedeninin küçük işleyişlerini, taşın soğuk iç akımlarını incelediği gibi, iç gözünü kullanarak istediği şeyi görebilirdi. Bu gizli görme gücüyle, tek bir ipin içine baktı ve dokuların birbirine geçip ipi nasıl oluşturduğunu takip etti. Şimdi ipin ucunu takip edebiliyordu. En sonunda doğal gözlerin ipi göremeyeceği noktanın ötesine kadar ulaştı. Bu ip, her kimin hayatını temsil ediyorsa, ölmeden önce önünde uzun bir yaşam vardı.

Tüm bu ipler, kişinin öldüğü anda sonlanıyor ve bir bebek doğduğunda yeni bir ip başlıyor olmalıydı. Hiçlikten çıkan bir başka ip daha...

"Asla bitmez," dedi Becca, "Ben yaşlanıp öleceğim Alvin, ama kumaş devam edecek."

"Hangi ipin sen olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi, "Bilmek istemiyorum."

"Sanırım ben görmek isterdim. Önümde kaç yıl kaldığını görmek isterdim."

"Uzun yıllar," dedi Ta-Kumsaw, "ya da kısacık bir ömür... Önemli olan kalan yıllarınla ne yaptığın."

"Ne kadar yaşadığım da önemli," dedi Alvin. "Önemsiz olduğunu söyleyip geçme, çünkü buna kendin de inanmıyorsun."

Becca güldü.

"Bayan Becca," dedi Alvin, "olayların gelişimini etkileyemiyorsanız, bunu ne için yapıyorsunuz?"

"Bu bir iş... Herkesin bir işi var, benimki de bu..."

"Dışarı çıkıp insanlara giyebilecekleri bir şeyler dokuyabilirdiniz."

"Giyip eskidecekleri şeyler..." dedi Becca, "Hayır Alvin, hem zaten dışarı çıkamam."

"Sürekli bu evin içinde mi kalıyorsunuz yani?"

"Evet, daima..." dedi, "bu odada, dokuma tezgâhımla birlikte..."

"Bir zamanlar sana benimle gelmen için yalvarmıştım," dedi Isaac.

"Ben de sana kalman için yalvarmıştım." Becca, Isaac'a bakıp gülümsedi.

"Toprağın öldüğü bir yerde sonsuza dek yaşayamam."

"Ve ben de kumaşımdan uzakta bir saniye bile yaşayamam. Nasıl toprak senin zihninde yaşıyorsa, Ameri-

ka'daki bütün insanların yaşamları da benim zihnimde yaşıyor. Ama seni seviyorum. Şimdi bile..."

Alvin, orada olmaması gerektiğini hissetti. Sanki onlarla konuşuyor olmasına rağmen, orada olduğunu unutmuştu. En sonunda baş başa kalmak istediklerinin farkına vardı. Bu yüzden yanlarından ayrılıp yeniden kumaşa yöneldi ve bu kez ters yönde, hızla fakat dikkatle, duvarların üzerinden, kapı kolları ve kumaş yığınlarının arasından, ipliğin ilk noktasını bulmaya çalıştı.

Yine bulamadı. Sanki yanlış yönde ilerlemiş ya da kumaş yığınını takip ederken ters yöne dönmüştü, çünkü çok geçmeden kendisini biraz önce takip ettiği yerde, ilk seferde onu dokuma tezgâhına çıkaran yörüngede buldu. Ters yönde ilerlese de yine kısa süre sonra dokuma tezgâhına çıktı. Kumaşın çıkış noktasından vazgeçip, en son dokunmuş iplikleri araştırmaktan başka şansı yoktu.

Yeniden Ta-Kumsaw ve Becca'nın yanına döndü. Fısıltıyla sürdürdükleri konuşmaları sona ermişti. Ta-Kumsaw, Becca'nın önünde yerde bağdaş kurmuş, başını eğmişti. Beca, nazik elleriyle onun saçlarını okşuyordu.

"Bu kumaş, bu evin en eski kısımlarından bile daha yaşlı," dedi Alvin.

Becca cevap vermedi.

"Bu kumaş sonsuza dek sürebilir."

"İnsanlar iplik dokumayı bildikleri sürece, bu kumaş dokuma tezgâhından çıkmaya devam edecek."

"Ama bu dokuma tezgâhından değil. Bu tezgâh yeni," dedi Alvin.

"Arada sırada tezgâhları değiştiririz. Eskisinin etrafına yenisini kurarız. Bizim gibi insanlar böyle yapar."

"Bu kumaş, Amerika'da yaşayan en eski Beyaz yerleşimcilerinden daha yaşlı" dedi Alvin.

"Bir zamanlar daha büyük bir kumaşın parçasıydı. Fakat bir gün, eski kasabamıza yaşarken, ipliklerin büyük bir kısmının kumaşın ucundan söküldüğünü gördük. Büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük babam yeni bir dokuma tezgâhı kurdu. İhtiyacımız olan ipliklere sahiptik. Eski kumaştan söküldüler, biz de oradan devam ettik. Hâlâ ilk kumaşla birleşik. Gördüğün de bu."

"Ama şimdi burada."

"Hem orada hem burada. Bunu anlamaya çalışma Alvin, ben vazgeçeli uzun zaman oldu. Ama yaşamın tüm ipliklerinin tek nir kumaşta dokunduğunu bilmek güzel değil mi?"

"Tenskwa-Tawa ile birlikte batıya giden Kızılderili halkının kumaşını kim dikiyor?" diye sordu Alvin. "Onların iplikleri kumaştan çıkmış."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Becca. "Başka bir dokuma tezgâhı kuruldu ve batıya taşındı. Sana bundan başka bir şey anlatmayacağım."

"Fakat Ta-Kumsaw, tek bir beyazın bile nehrin batısına geçemeyeceğini söylemişti. Bunu Peygamber de söyledi."

Ta-Kumsaw ayağa kalkmadan, oturduğu yerden dönüp Alvin'e baktı. "Alvin, daha küçük bir çocuksun..."

"Ben de sana ilk aşık olduğumda küçük bir kız çocuğuydum," diye hatırlattı Becca. Sonra Alvin'e döndü. "Tezgâhı batıya benim kızım taşıdı. Yarı Beyaz olduğu için oraya gidebilirdi." Yeniden Ta-Kumsaw'ın saçlarını okşamaya başladı. "Isaac benim kocam. Kızım Wieza onun da kızı."

"Mana-Tawa," dedi Ta-Kumsaw.

"Bir süre Ta-Kumsaw'ın burada bizimle yaşamayı seçeceğini düşünmüştüm. Ama sonra bedeni hâlâ bizimle olsa da, ipliğinin gittikçe bizden uzaklaştığını gördüm. Halkıyla birlikte olmak için bu kasabadan ayrılacağını biliyordum. Neden ormanı terk edip bizimle geldiğini de biliyordum. Kızılderili adamın yaşayan ormanın şarkısını duyma açlığından, bir demircinin kızgın demirini dövme arzusundan, bir yer altı avcısının toprağın derinliklerini keşfetme isteğinden daha büyük bir açlık vardır. Ta-Kumsaw'ı evimize getiren de bu açlık duygusuydu. O sıralar tezgâhın dokuyucusu hâlâ annemdi. Ta-Kumsaw'a okuma yazma öğrettim. Babamın kütüphanesinde ve bütün vadide bulduğu her kitabı okudu. Philadelphia'dan onun için getirttiğimiz kitapları da okudu. Kendine başka bir isim seçti. Principia'yı[7] yazan adamın adını aldı. İkimiz de reşit olunca benimle evlendi. Ondan bir bebeğim oldu. Buradan ayrıldı. Wieza üç yaşına girince geri gelip bir dokuma tezgâhı kurdu ve Wieza'yı da yanına alıp halkıyla birlikte yaşamak üzere batıya gitti."

"Sen de kızını alıp gitmesine izin mi verdin?"

"Atalarımdan birinin eski dokuma tezgâhının başında oturup, kızının yeni dokuma tezgâhı ve yanında onu gözeten babasıyla birlikte okyanusun ötesindeki kendi topraklarına gitmesine izin vermesi gibi, ben de kendi kızının gitmesine izin verdim." Becca Alvin'e mutsuzca gülümsedi. "Hepimizin bir işi var. Ama bedeli olmayan

---

[7] Principia. Isaac Newton'ın eylemsizlik ilkesi, etki-tepki ilkesi ve kuvvet-kütle ilişkisi gibi fiziksel kanunları tanımladığı eseri.

bir iş yok. Isaac onu götürdükten sonra hemen dokuma tezgâhına işimi başına dönmüştüm. O zamandan beri başına kötü bir şey gelmedi."

"Ta-Kumsaw buraya geldiğinde ona kızının nasıl olduğunu sormadın bile! Hâlâ sormadın."

"Sormama gerek yoktu," dedi Becca. "Dokuma tezgâhının koruyucularına hiç kimse zarar veremez."

"Peki kızın gittiyse, senin yerine kim geçecek?"

"Belki yakında başka bir kadının kocası gelir. Bu evde kalıp, benim ve kızı için bir yeni bir dokuma tezgâhı yapacak kişi henüz doğmadı."

"Bu gerçekleştiğinde sana ne olacak?"

"Çok fazla soru soruyorsun Alvin," dedi Ta-Kumsaw. Sesi yumuşak ve yorgundu. Yine kusursuz bir İngilizceyle konuşuyordu. Alvin, Beyaz adanın kitaplarını okuyan Ta-Kumsaw'a saygı ve hayranlık duymuyordu. Bu yüzden işittiği hafif azara aldırış etmedi.

"Yerini kızın aldığında sana ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi Becca, "Ama hikâyeye göre böyle bir şey olduğunda biz ipliğin çıktığı yere gideriz."

"Peki orada ne yaparsınız?"

"İplik yaparız."

Alvin, Becca'nın annesini, büyük annesini ve onlardan önce gelen kadınları bir sıra halinde gözünün önüne getirmeye, kaç kişi olabileceklerini düşünmeye çalıştı. Hepsini çıkrıkların başında, iplik eğirirken gözünün önüne getirdi. İplikler uzuyor, uzuyor ve en sonunda kopuyordu. Belki de ip koptuğunda, ellerinde tuttukları sadece bir iplik değil, bir insan ömrünün tamamı oluyordu. Sonra bu ipliği havaya fırlatıyorlar, iplik havada rüzgârla sürükleniyor ve düştüğü yerde başka birinin dokuma

tezgâhına takılıyordı. Rüzgârda süzülen, sonra yakalanan ve insanlık kumaşında dokunan bir yaşam... Rastgele bir zamanda doğmuş, sonra yaşam örgüsüne katılmak için mücadele eden, güce ulaşmak için diğer ipliklere katılan bir ömür...

Bunları hayal ederken, bir taraftan da kumaşla ilgili bir şeyin farkına vardı. Sanki ipler birbirine ne kadar sıkı dokunmuşsa, o kadar güçlü gözüküyordu. Diğer yandan, kumaşın üzerinde öne çıkan iplikler onu çok renkli hale getiriyorsa da, kumaşa fazla güç katmıyordu. Rengini belli etmeyen ipliklerse, diğer ipliklerin arasında derinden yaralanmış gözüküyordu. Bu göze çarpmayan, birbirine sıkıca bağlı ipliklerde bir tür güzellik vardı. Alvin, o andan itibaren daima, diğer insanların gözünden kaçan ve kimsenin aldırmadığı fakat birbirlerine sıkıca tutunarak bir köyün, kasabanın ya da şehrin yaşamını dokuyan insanları görecek, onları sessizce selamlayacak ve kalbinde onlara karşı derin bir hayranlık besleyecekti. Çünkü içinde bulundukları kumaşı, yaşadıkları toplumu güçlü kılanın asıl bu insanlar olduğunu artık biliyordu.

Ta-Kumsaw'ın savaşının başlayacağı noktada sona eren çok sayıda ipliği de hatırladı. Sanki Ta-Kumsaw, burada kumaşı bir makasla kesip koparmış gibiydi.

"Yaşanacak şeyleri iyileştirmenin bir yolu yok mu?" diye sordu Alvin. "Bu savaşın çıkmasını, o iplerin kopmasını engellemek için umut beslenemez mi?"

Becca başını salladı. "Isaac gitmeyi reddetse bile, savaş o olmadan gerçekleşir. Hayır, iplikler Isaac'ın yaptığı bir şeyin sonucunda kopmuyor. Bazı Kızılderililerin, savaşta ölümleriyle sonlanacak bir eylem planını seçtikleri anda zaten kopmuşlardı. Seni endişelendiren buysa, sen ve

Isaac köy köy dolaşıp ölüm yaymıyordunuz. Dünyaya, ihtiyar Hickory'den daha fazla kötülük tohumu saçmadınız. Siz insanlara sadece bir seçim şansı verdiniz. Size inanmak zorunda değillerdi. Ölmeyi seçmek zorunda değillerdi."

"Ama seçtikleri şeyin ne olduğunu bilmiyorlardı."

"Biliyorlardı," dedi Becca, "Her zaman biliriz. Ölüm anı gelene kadar bunu kendimize kabullendiremeyiz. Ama o an geldiğinde, Alvin, ardımızda bıraktığımız tüm hayat önümüzde canlanır ve yaşamımızın her gününü, aldığımız kararları, kendi ölümümüzü nasıl hazırladığımızı anlarız."

"Ya birinin kafasına bir şey düşer ve onu ezerse?"

"Bu şeyin yaşanacağı yerde olmayı seçmiş ve üzerine düşen şeye dikkat etmemiş demektir."

"Ben buna inanmıyorum," dedi Alvin. "Bence insanlar yaşanacak kötü olayları değiştirebilir ve yaşanmasını kimsenin istemediği olaylar yaşanabilir."

"Becca gülümseyip elini ona uzattı. "Buraya gel Alvin. Gel de sana bir sarılayım. Senin basit inancını seviyorum küçüğüm. Kendim inanamasam da, bu inanca tutunmak istiyorum."

Böylece Alvin'e bir süre sarıldı. Onu kollarına öyle sıkıca ve öyle nazikçe sardı ki, Alvin kendisini annesinin kollarındaymış gibi hissetti ve biraz ağladı. Ağlamak istemese de gözyaşlarına engel olamıyordu. Kumaşta kendisini temsil eden ipliğin hangisi olduğunu sormamasının daha iyi olacağını düşündü. Aslında bunu bulmanın çok kolay olduğunu biliyordu. Kumaşın Beyaz adamların kısmında doğmuş ama sonra Kızılderililerin tarafına geçip Peygamberin halkı gibi yeşil renge dönen iplik...

Aklına gelen her türlü soruyu sormaktan çekinmemesine rağmen, sormaya gerek duymayacak kadar emin olduğu bir şey daha vardı: Becca'nın Ta-Kumsaw'ın ipliğinin hangisi olduğunu ve Ta-Kumsaw ile Alvin'in ipliklerinin en azından bir süreliğine birbirine bağlı olduğunu bildiğinden emindi. Alvin onunla birlikte olduğu sürece Ta-Kumsaw hayatta kalacaktı. Alvin, kehanetin iki farklı sonu olduğunu biliyordu: Birincisinde Alvin Ta-Kumsaw'ı ölüme terk edip ilk önce kendisi ölüyor, ikincisinde ise ne Alvin ne de Ta-Kumsaw ölüyor, iplikleri gözden kayboluncaya dek uzuyordu. Üçüncü bir ihtimal daha vardı. Alvin şimdi gidip Ta-Kumsaw'ı terk edebilirdi. Ama böyle bir şey yaparsa, artık Alvin olmaktan çıkardı. Bu yüzden, bunu bir olasılık olarak düşünmek bile anlamsızdı.

Alvin o gece evin kütüphanesinde kendisi için yaptıkları yer yatağında uyudu. Uyumadan önce Adam Smith adında bir adamın yazdığı bir kitaptan birkaç sayfa okudu. Ta-Kumsaw'ın nerede uyuduğunu bilmiyordu ve sormaya gerek duymadı. Alvin, bir adamın karısıyla ne yaptığının çocukları ilgilendiren bir mesele olmadığını biliyordu. Ama Ta-Kumsaw'ın oraya geri dönmesinin asıl nedeninin, dokuma tezgâahını görme isteği değil, Becca'nın söz ettiği açlık duygusu olduğunu düşünmeden edemedi. Becca'nın dokuma tezgâhı ile ilgilenecek bir kız çocuğu daha yapmak istiyor olabilirdi. Alvin'e göre bu, Beyaz Amerika'nın kumaşını bir Kızılderili'nin kızına teslim etmek hiç de fena bir fikir değildi.

Sabah Ta-Kumsaw onu evden çıkardı ve birlikte ormana geri döndüler. Ne Becca ile ne de başka biriyle konuştular. Şimdi her şey eskisi gibiydi. Ta-Kumsaw sadece

Alvin'den bir şey istediği zaman ağzını açıyordu. Alvin, onu bir daha Isaac sesiyle konuşurken duymadı ve böyle birinin gerçekte varolduğundan bile şüphelenmeye başladı.

Wobbish'in Hio'ya döküldüğü kuzey kıyısında, Alvin tüm dünyada yaşadığını düşündüğünden daha fazla Kızılderiliden oluşan bir ordu toplandı. Alvin'in, aynı anda tek bir yerde toplanabileceğini düşündüğünden daha fazla Kızılderili.

Böyle bir topluluğun acıkacağını hisseden, onların ihtiyaçlarını ve dünyaya gelme sebeplerinin onları doyurmak olduğunu bilen hayvanlar da geldi. Orman, Beyaz adamın baltalarına dayanabilmek için tek umudunun Ta-Kumsaw'ın zaferine bağlı olduğunu biliyor muydu? Hayır, diye düşündü Alvin. Orman sadece her zaman yaptığı şeyi yapıyor, kendisini koruyabilmek için sahip olduğu olanaklarla yetiniyordu.

Hio'dan kuzeye doğru yola çıktıkları o sabah yağmur yağıyor ve sert bir rüzgar esiyordu. Fakat yağmur Kızılderili adama bir engel oluşturur muydu hiç? Detroit'tek Fransızların gönderdiği elçi gedi. Birliklere katılıp, İhtiyar Hickory'nin ordusunu kuzeye sürme vakti gelmişti.

▶18◀
Detroit

Frederic, Comte de Maurepas için her şey yolunda gidiyordu. Detroit'teki cehennemden ve Paris'in rahatlığından uzakta, kendisinden daha büyük bir olayın bir parçası olmak ona büyük bir yaşam enerjisi vermişti. Savaş çok yakındı, kalede herkes telaş içindeydi; barbar Kızılderililer ormanın uzak köşelerinden gelip orada toplanıyordu. Kısa süre sonra, Maurepas'ın komutasındaki Fransız ordusu, İhtiyar Chestnut'ın Maw-Mee'nin kuzeyinden getirdiği ayaktakımını büyük bir hezimete uğratacaktı. Neydi şu adamın adı? Willow mu? Her neyse...

Elbette içinde uyanan korkuyu kendinden gizleyemiyordu. Frederic hiçbir zaman bir eylem adamı olmamıştı ve şimdi etrafında olan biten bunca şeyi tam olarak anlamakta güçlük çekiyordu. Napoleon'ın bu vahşilerin ağaçların ardına gizlenerek savaşmasına izin vermesi bazen canını sıkıyordu. Elbette Avrupalılar, en barbar Amerikalılar bile, Kızılderililerin, ormanda saklanma yeteneklerini kendi menfaatleri için kullanmalarına izin vermeyecek kadar incelikli olmalıydı. Zararı yok. Napoleon, planının işe yarayacağından emindi. Ne ters gidebilirdi ki? Her şey Napoleon'un anlattığı şekilde gelişiyordu. Yaklaşmakta olan savaş, Vali La Fayette'i, o hain Feuillant köpeği bile heyecanlandırıyordu. O kadar ki, Frederic'in daha on dakika önce limana yanaşırken gördüğü, daha fazla askerden oluşan bir gemi daha göndermişti.

"Efendim," dedi kapısında beliren hizmetçi. Birinin geldiğini haber verdi.

"Kim?" Böyle kötü bir zamanda kim ziyaretine gelebilirdi ki?

"Validen mesaj getiren bir elçi."

"Gelsin," dedi Frederic. Adamı dışarıda beklemekten ağaç etmek istemeyecek kadar keyfi yerindeydi. Ne de olsa akşam olmuştu. Böyle bir saatte meşgul olma pozlarına girmeye gerek yoktu. Saat sabaha karşı dört olsa bile!

Üzerinde şık bir üniforma olan bir adam içeri girdi. Orduda önemli bir konuma sahip biri olmalıydı. Frederic bu adamın tanıdığı biri olup olmadığını düşündü. Dikkate değer biri olmadığını anlayınca, selam vermeden bekledi.

Askerin elinde iki mektup vardı. Birini Frederic'in masasının üzerine koydu.

"Diğeri de benim için mi?"

"Evet efendim. Ama Vali, size önce ilkini verip, benim huzurumda okumanızı bekledikten sonra, diğer mektubu size vermem gerekip gerekmediğine karar vermemi emretti.

"Valinin emirleri öyle mi! Demek önce onun mektubunu okuyana kadar, bana yazılmış diğer mektubu beklemem gerekiyor!"

"İkinci mektup size yazılmadı efendim," dedi asker. "Bu yüzden sizin mektubunuz değil. Ama onu da görmek isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Ya gün boyu çalışmaktan yorulduysam ve mektubu yarın okumayı tercih edersem?"

"O zaman, ilk mektubu beş dakika içinde okumazsanız, yanımda getirdiğim üçüncü bir mektubu askerlerini-

ze okumak durumunda kalırım. Bu da sizi savaşı komuta etme sıkıntısından kurtarır ve beni, Valinin emriyle Detroit kalesinin başına geçirir."

"Küstahlığın bu kadarı! Benimle böyle konuşma cesaretini nereden buluyorsun?"

"Şu anda size valinin sözlerini aktarıyorum efendim. Mektubunu okumanız için ısrar ediyorum. Bunu yapmanın size bir zararı dokunmaz. Ama okumazsanız başınıza gelecekleri tahmin bile edemezsiniz."

Katlanılır gibi değil. Bu vali denen adam ne sanıyordu kendini? Aslına bakılırsa o bir Markiydi. Bu durumda La Fayette, Kralın gözünde ondan daha az değerli biriydi.

"Beş dakikanız var efendim."

Frederic mektubu öfkeyle açtı. Zarf ağırdı, kâğıdı açınca içinden bir muska çıktı.

"Bu nedir?"

"Mektup, efendim."

Frederic mektuba hızla göz gezdirdi. "Bir muska! Kutsal adam! Tüm bunlardan ne çıkarmam gerekiyor? La Fayette batıl inançlı bir adam mı oldu?" Fakat frederic, gösterdiği tavra rağmen, muskayı takacağını biliyordu. Şeytana karşı bir koruyucu! Bazı muskaların ne kadar değerli olduğunu, Kutsal Ananın hepsine dokunup onları kudretle doldurduğunu duymuştu. Bu da onlardan biri olabilir miydi? Muskanın zincirini açıp, başının üstüne kaldırdı.

"Gömleğinizin içine," dedi asker.

Federic bir an için ona şaşkınlıkla baktı. Sonra kendisinden ne beklendiğinin farkına vardı ve muskayı gömleğinin içine soktu. Şimdi muska gözükmüyordu.

"İşte," dedi. "Taktım."

"Mükemmel, efendim," dedi asker. Diğer mektubu uzattı.

Bu mektup çok sıkı kapatılmamıştı ama üzerinde bir mühür vardı. Frederic, zarfın üzerinde Majestelerinin mührünü görünce şaşkına uğradı. Mektup, Marquis de La Fayette'e yazılmıştı. Napoloen Bonaparte'ın derhal tutuklanmasını, vatana ihanet, halkı isyana teşvik, görevi kötüye kullanma suçlarından yargılanmak üzere zincirlenerek Paris'e gönderilmesini emrediyordu.

"Yalvarmanın beni etkileyeceğini düşünmüyorsun ya?" dedi Maurepas.

"Yalvarmamın değil, sana söyleyeceklerimin haklılığının vereceğin kararı değiştireceğini düşünüyorum," dedi Napoleon. "Savaş yarın. Ta-Kumsaw, tüm emirleri benden almayı bekliyor ve bu anlaşmada Fransız ordusundan ne beklendiğini bilen tek kişi benim."

"Tek kişi sen misin? Nasıl oldu da bir anda, orduyu komuta edebilecek tek kişi olduğunu düşünecek kadar kibre kapıldın?"

"Bunun nedenini anlayabileceğinizden eminim efendim. Yaşanacakların ciddiyetini ve benim..."

"Boşuna nefesini tüketme," dedi Maurepas. "Artık sana kanacak değilim. Senin büyülerini, şeytani hilelerini artık açıkça görebiliyorum. Şu andan itibaren beni aldatmaya yönelik bütün çabaların boşa çıkacak. Düşündüğünden daha güçlü biriyim. Gizli güçlerim var!"

"Halkının gözünde ne kadar büyük bir aptal olduğunu düşünürsek, bu çok sevindirici bir haber," dedi Napoleon. "Fakat ben olmadan uğrayacağın yenilgi, seni Fransız ordusu tarihindeki en büyük ahmak konumuna yükseltecek. Her kim alçakça ve kaçınılmaz bir felakete

uğrarsa, insanlar ona gülüp, Maurepas gibi biri olduğunu söyleyecek!"

"Yeter," dedi Maurepas. "Vatana ihanet, halkı isyana teşvik, görevi kötüye kullanma... Başının ne kadar büyük bir belada olduğunu anlamana bunlar da yetmezse, Bay Giyotinin icabına bakacağından emin olabilirsin seni kibirli hergele! Ayakların zincirlendiğinde, kafan uçurulmadan önce Majestelerine de böyle yalvarmayı bir dene bakalım!"

İhanet sabah olana kadar anlaşılmadı. Sonra her şey çok hızlı gelişti. Fransız levazım subayı Ta-Kumsaw'ın halkına barut vermeyi reddedince durum yavaş yavaş açığa çıktı. "Emirler bu yönde," dedi.

Ta-Kumsaw Neapoleon'u görmeye çalışınca ona gülüp, "Seni ne şimdi ne de başka bir zaman görecek," dediler.

Peki de Maurepas'la görüşebilirler miydi?

"O bir Comte. Kendini vahşilerle görüşecek kadar alçaltabilecek biri değil. Napoleon alçağı gibi vahşi hayvanlara hayranlık da duymaz."

Alvin, o gün konuştukları Fransızların hepsinin, Napoleon'un ordudan uzaklaştırmaya çalıştığı askerler olduğunu işte o zaman fark etti. Napoleon'un güvendiği adamların hiçbiri ortalarda gözükmüyordu. Napoleon düşmüştü.

"Yay ve ok," dedi askerlerden biri. "Sizin gibi cesur savaşçıların asıl marifetli olduğu silahlar bunlar değil miydi? Kurşunlarla düşmandan çok kendi adamlarınıza zarar verirsiniz."

Ta-Kumsaw ona Amerikan ordusunun öğlen vakti savaş meydanına varmış olacağını söyledi. Ta-Kumsaw

düşmanı rahatsız etmek için tüm askerlerini bölgeye konuşlandırmıştı. Ama şimdi, tüfekler olmadan, fırlattıkları oklarla İhtiyar Hickory'nin ordusuna yerlerini belli etmekten başka zararları olmayacaktı. Okçu birlikleri Amerikanlara o kadar çok yaklaşmıştı ki, pek çoğu şimdiden ölmüştü.

"Bana fazla yaklaşma," dedi Ta-Kumsaw Alvin'e. "Hepsinin kehanetten haberi var. Cesaretimin, seninle birlikteyken ölmeyeceğimi bilmemden kaynaklandığını düşünebilirler."

Böylece Alvin Ta-Kumsaw'ın uzağında durdu ama onun bedeninde açılan yaraları görüp iyileştiremeyecek kadar uzaklaşmadı. Fakat Ta-Kumsaw'ın ruhunda şimdiden oluşmaya başlayan korkuyu, öfkeyi ve umutsuzluğu iyileştiremiyordu. Emin oldukları zafer, barut olmadan, Napoleon olmadan, şimdi sadece şansa kalmıştı.

Temel taktikler başarılı oldu. İhtiyar Hickory kendisine kurulan tuzağı fark etse de bulunduğu bölge onu geri çekilmeye zorladı. Geri çekilmenin bir felaketle sonuçlanacağını bildiği için ordusunu cesurca Kızılderililerle dolu tepelerin arasına yönlendirdi. Bu dar bölgede Fransız bombardıman topları ve tüfekleri Amerikanları silip süpürürken, Kızılderililer sadece kaçmaya çalışanları öldürebilir ve savaş zaferle sonuçlanabilirdi. Fakat bu durumda Amerikalıların moralinin bozulması, kafalarının karışması ve etraflarını saran Kızılderililerin attığı oklarla çok kayıp vermeleri gerekirdi.

Taktikleri başarılı olsa da, Amerikan ordusu Fransızların karşısına çıkınca, toplarla dolu dokuz bombardıman silahından ve tüm alanı silip süpürecek iki bin silahlı askerden çekindi. Tam bu sırada Fransızlar anlaşılmaz bir

şekilde geri çekilmeye başladı. Sanki sahip oldukları avantajlı poziyona güvenememişlerdi. Bombardıman silahlarını almaya bile kalkışmadan, kısa sürede yıkıma uğrayacaklarından korkmuş gibi geri çekildiler.

Savaşın bu andan itibaren nasıl gelişeceğini tahmin etmek zor değildi. İhtiyar Hickory eline geçen fırsattan yararlanmakta gecikmedi. Askerler, Kızılerililere aldırmadan Fransızların üstüne atıldı ve kaçmayan bütün düşman askerlerini öldürüp, onların bombardıman toplarını ve silahlarını ele geçirdi ve ateş etti. Bir saatten kısa süre içinde, kale duvarlarını indirmek için Fransızların ağır silahlarını kullanmaya başladılar. Amerikanlar Detroit'e sızdı, sokaklarda kanlı bir savaş başladı.

Ta-Kumsaw bu olanlardan sonra savaş meydanını terk etmeliydi. Amerikanların Fransızları yıkıma uğratmasına izin verip, kendi ordusunu güvenli bir alana götürmeliydi. Belki, Fransızlar ona ihanet etmiş olsa da onlara yardım etmenin görevi olduğunu hissetti. Belki de içinde, savaşa Amerikanlar dâhil olsa bile Kızılderili ordusunun zafere ulaşabileceğine dair bir umut ışığı doğmuştu. Kim bilir, belki de bütün kabilelerden topladığı insanlarla bir daha bu kadar büyük bir ordu kuramayacağını; şimdi geri çekilirse bir daha kimsenin ona destek vermeyeceğini hissetmişti. Bu halk, onu takip etmezse, başka hiçbir lideri takip etmezdi ve Beyaz adam yavaş yavaş zafere ulaşıp, bütün kabileleri sırayla bu topraklardan silebilirdi. Ta-Kumsaw, ne kadar uzak bir ihtimal olursa olsun şimdi ya zafere ulaşacaklarını, ya da mücadelelerinin sonsuza dek bitmiş olacağını, katliamdan kaçabilen halkının ya tanımadıkları, ormanın eskisi kadar yoğun olmadığı yerlere gideceğini ya da küçülmüş bir

halk olarak kalıp Kızılderili gibi değil Beyaz adam gibi yaşamaya başlayacağını, ormanın yeşil şarkısının sonsuza dek susacağını biliyordu. İçinde zafer umudu taşısa da taşımasa da, savaşmadan teslim olamaz, halkının geleceğini Beyaz adamın ellerine teslim edemezdi.

Bu yüzden sadece yay ve oklarla, sopalar ve bıçaklarla silahlı Kızılderililer, Amerikan ordusuna arkadan saldırdı. İlk başta çok fazla Beyazın canını aldılar, onları sopalarla yere devirip, bıçaklarıyla vücutlarını delik deşik ettiler. Ta-Kumsaw tüfekleri, barutları ve cephaneleri ölülerden almaları için onlara bağırdı ve Kızılderililerden çoğu bu emre uydu. Fakat İhtiyar Hickory çok geçmeden ordusuna çekidüzen verdi ve silahlar yeniden el değiştirdi. Açık alanda savunmasız kalan Kızılderililer, yoğun taarruz altında çok fazla kayıp verdi.

Akşam güneş batarken, Detroit alevler içindeydi ve duman bulutları ormana kadar yayılmıştı. Ta-Kumsaw, kendi kabilesinden birkaç yüz askerle bu boğucu karanlığın içinde durdu. Diğer kabileler oraya buraya kaçışmıştı. Savaşın akıbetinden tamamen ümidi kesmiş olanlar, ormana, Beyaz adamın onları takip edemeyeceği yerlere gitmişti. İhtiyar Hickory, Ta-Kumsaw'ın ağaçlarla kaplı kalesine son darbeyi vurmak üzere, Fransız şehrini yağmalayıp, Papist katedralindeki aziz heykellerini yakıp yıkmakla meşgul olmayan bin kadar Amerikan askeriyle birlikte harekete geçti.

Her yönden kurşun yağmuruna tutulmuş gibiydiler. Fakat Ta-Kumsaw tüm bunların arasında ayakta dikilip adamlarını ilk saldırıda ölmüş Amerikalılardan çaldıkları silahlarla savaşmaya zorluyordu. O onbeş dakika, hiç bitmeyecek gibiydi. Ta-Kumsaw çıldırmış bir adam gibi

savaşıyor, Shaw-Nee askerleri onunla birlikte savaşıp ölüyordu. Ta-Kumsaw'ın bedeni kıpkırmızı yaralarla kaplandı; sırtından ve karnından kanlar akıyor, ayaklarından biri aksıyordu. O kadar fazla yara almıştı ki, ayakta duracak gücü nereden bulduğunu kimse anlayamadı. Ama Ta-Kumsaw da diğer herkes gibi etten yapılmıştı. En sonunda dumanlı karanlığın içine yere yıkıldı.

"Onu Shaw-Nee'ler götürdü," dedi İhtiyar Hickory. Tahmininde haklıydı. Böyle bir Beyaz hainin, Fransızlar kadar sadakatsiz davranıp, savaş sırasında kaçmış olabileceğinden hiç şüphesi olmadığı için, Alvin'i bulmaları için askerlerini ormana göndermedi. Boşverin, dedi İhtiyar Hickory, ve komutanlarına kim karşı çıkabilirdi? Onlara bir zafer kazandırmıştı değil mi? Kızılderili direnişini ilk ve son kez sonlandırmıştı değil mi? İhtiyar Hickory'yi ya da gerçek ismiyle Andy Jackson'ı kral yapmak istiyorlardı. Ama günü geldiğinde devlet başkanı olmasına da razı olabilirlerdi. Fakat diğer yandan Ta-Kumsaw'ı da unutamazlardı. Çok geçmeden Ta-Kumsaw'ın bir yerlerde hayatta olduğu, aldığı yaralarla sakatlanmış bir halde, iyileşip, Mizzipy'nin karşı yakasında, Güney bataklıklarında ya da Appalachee Dağlarında gizli bir istihkâm bölgesinde yeni bir Kızılderili isyanı başlatmayı planladığına dair söylentiler dolaşmaya başladı.

Alvin savaş boyunca Ta-Kumsaw'ı hayatta tutmak için tüm gücünü harcadı. Ta-Kumsaw'ın etini delen her yeni kurşunda, bozulan atardamarlarını iyileştirmeye, kanı vücudunda tutmaya çalıştı. Duyduğu acıyı dindirebilecek kadar zamanı yoktu. Ama zaten Ta-Kumsaw aldığı derin yaralara aldırmıyor gibiydi. Alvin, sağlam bir ağaçla yıkılmış bir ağaç arasınaki sığınağında çömelip

gözlerini kapatmış, Ta-Kumsaw'ı sadece iç gözüyle izlemiş ve onun tüm bedenini görmüştü. Alvin, içinde büyüttüğü Ta-Kumsaw efsanesini yok edecek hiçbir şey görmedi. Kurşun yağmurunun üzerine düşürdüğü yaprakları ve tahta parçalarına bile dikkat etmedi. Zihnini Ta-Kumsaw'ı ayakta tutabilmaya o kadar odaklamıştı ki, sol elinin arkasına aldığı kurşun yarasını bile fark edemedi.

Fakat Alvin tek bir şeyi gördü: Yok Edici, görüş mesafesinin hemen ucunda, saydam bir gölge gibi dalgalanıyor, ormana gittikçe daha fazla sızıyordu. Alvin Ta-Kumsaw'ı iyileştirebilirdi. Fakat ormanın yeşil şarkısını kim iyileştirebilirdi? Her bir kabilenin, her bir Kızılderilinin yıkılışına kim engel olabilirdi? Ta-Kumsaw'ın büyük çabalar vererek yarattığı her şey, bir saat kadar kısa süre içerisinde yok oluyordu ve Alvin bu sırada ancak tek bir kişiyi hayatta tutabilirdi. Dünyayı değiştiren, en sonunda daha fazla kayıp ve acıya neden olmuş olsa bile bir şeyler yaratmış olan büyük bir adamı... Ta-Kumsaw bir yaratıcıydı fakat Alvin yaşamını kurtarsa bile, onun dağılmış kabileleri tek bir halk haline getirdiği günlerin sona erdiğini biliyordu. Yok Edici, Alvin'in dostunun hayatta kalmasını bu yüzden fazla görmüyor olmalıydı. Yok Edicinin bu şölende hiçlikle yuttuğu diğer şeylerle kıyaslandığında, Ta-Kumsaw'ın ne önemi olabiliri ki? Taleswapper'ın uzun süre önce söylediği gibi: Yok Edici, tek bir insanın yaşamı boyunca yaratmaya çalıştığı her şeyi, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir süre içinde hiçliğe uğratabilirdi.

Alvin, içinde neler olduğu konusunda endişelenip Ta-Kumsaw'ın nerede olduğuna fazla dikkat etmezken, Kızılderililer Alvin'in gizlenme yerini, sanki Alvin ağaca

bağlanmış bir köpekmiş gibi çembere aldı ve bu çember gittikçe daha da daraldı. Kurşun yağmuru Alvin'in dayanamayacağı kadar şidetlenince ve Alvin'in durduramayacağı kadar kan akmaya başlayınca, Ta-Kumsaw Alvin'in sığınağında yere yıkıldı, Alvin'in bedenin üzerine düşüp, çocuğun korkuyla soluksuz kalmasına yol açtı.

Alvin, yaraları iyileştirmek, yırtılmış eti birleştirmek, kopmuş sinirleri bir araya getirip kırılmış kemikleri eski hallerine getirmekle o kadar meşguldu ki, etrafındaki adamların Ta-Kumsaw'ı aradığını fark edemedi. Ta-Kumsaw'ın hayatını kurtarabilmek için ümitsiz bir çabayla, kendi bıçağıyla Kızılderilinin etini yarıp bedenine giren kurşunları çıkardı. Tüm bu sırada havayı o kadar yoğun bir duman kaplamıştı ki, Alvin'in gizli sığınağını hiç kimse göremezdi.

Alvin ertesi gün akşama doğru uyandı. Ta-Kumsaw zayıf ve bitkin fakat hâlâ hayatta, yanında uzanıyordu. Alvin'in tüm vücudu kir içerisindeydi ve her yeri kaşınıyordu. Ayağa kalkabilmek için büyük bir dikkatle bedenini üzerindeki Ta-Kumsaw'ın bedeninden kurtardı. Ta-Kumsaw hava kadar hafiflediği için fazla zorlanmadı. Bir önceki gece ortalığı kaplayan duman şimdi dağılmış olsa da, hâlâ görünmez olduğunu hissedip, gün ışığının altında üzerindeki Kızılderili giysisine aldırmadan yürüdü. Amerikalıların harabeye dönmüş Detroit yakınlarında kurdukları kamptan, sarhoş olmuş askerlerin sesleri ona kadar ulaştı. Dumanlar hâlâ ağaçların üstünde rüzgârla birlikte sürükleniyordu. Alvin yürüdüğü her yerde, toprağın üstünde ıslak saman gibi yığılmış Kızılderili bedenleri gördü. Hava ölüm kokuyordu.

Ta-Kumsaw çoktan uyanmıştı. Ölmüş bir arkadaşının bedeninin üzerinde, ayakta dikiliyordu. Onu başını arkaya atmış, ağzını açmış halde gören Alvin, insan kulağının duyamayacağı kadar derin ve sesli bir çığlık attığını düşündü. Sanki sesinin titreşimini ancak toprak hissedebilirdi. Alvin onadoğru koşup kollarına atıldı. Ta-Kumsaw'a sarılırken küçük bir çocuktan farksız gözüküyordu. Hissettiği o çaresizlik anında bile Ta-Kumsaw'ı rahatlatmaya çalışıp, "Elinden geleni yaptın, yapılabilecek her şeyi yaptın," diye fısıldadı.

Ta-Kumsaw ona hiçbir şey söylemese de, sessizliği yeterli bir cevap sayılabilirdi. Sanki 'Henüz işim bitmedi, daha yapacağım çok şey var" der gibiydi.

Akşama doğru, kendilerini gizlemeye bile çalışmadan oradan uzaklaştılar. Beyazların bazıları akşamdan kalma uyanıp, Kızılderili ordusunun cesetleri arasında yürüyen Kumsaw ve Kaçak çocuğun vizyonunu gördüklerine yemin ettiler. Fakat kimse onları dikkate almadı. Hem ne önemi vardı ki? Ta-Kumsaw artık Beyazlar için bir tehlike oluşturamazdı. Beyazların büyük kayıplar vermelerine neden olsa da, bu Kızılderilinin hakkından gelmeyi bilmişlerdi. Ta-Kumsaw onları büyük bir bozguna uğratmayı planlamıştı ama onlar onu ve halkını püskürtmeyi başarmıştı. Az sayıda kişi hayatta kalmayı başardıysa ne çıkardı yani? Artık güçlü değillerdi. Tek bir gecede işleri bitmişti.

Alvin ve Ta-Kumsaw, güneye, My-Ammy nehrinin başlangıç noktasına yaptıkları uzun yolculuk boyunca birbirlerine tek kelime etmediler. Birlikte bir kano yaptılar. Alvin tahtayı yumuşattığı için bu iş yarım saatten fazla zamanlarını almadı. Yarım saatlerini de iyi bi r kürek

yapmak için harcaılar. Sonra kanoyu nehrin kenarına ittiler. Kanonun yarısı suya batınca Ta-Kumsaw dönüp elini Alvin'e uzattı ve sözcükler ağzından döküldü: "Bütün Beyaz adamlar senin kadar dürüst olsaydı, asla onların düşmanı olmazdım."

Ve Alvin, ara vermeksizin kürek çekip nehrin ötesinde gözden kaybolan Ta-Kumsaw'ı izlerken, yenilen tarafın Ta-Kumsaw olmadığını hissetti. Sanki savaş Ta-Kumsaw'la ilgili değil, Beyaz adamla ve onun bu toprağı hak edip hak etmediği ile ilgiliydi. Onlar savaşı kazandıklarını, Kızılderili adamın mağlubiyete uğrayıp beyaz adama boyun eğdiğini düşünedursun, asıl kaybeden Beyaz adamdı. Çünkü Ta-Kumsaw Wobbish'ten Hio'ya, Hio'dan Mizzipy'ye doğru kürek çekerken, kendisiyle birlikte toprağı, ormanın yeşil şarkısını da götürüyordu. Beyaz adamın yalanlarıyla ve o kadar kan dökerek kazandığı, Kızılderili adamın canlı toprağı değil, toprağın cesediydi. Alvin, bu toprağın çok geçmeden toza dönüşeceğini biliyordu.

Ama kim ne derse desin, ben bir Kızılderili deği,l Beyazım. Ayaklarımızın altında çürüse de, bu topraklardan başka bir toprağımız, bu halktan başka bir halkımız yok. Alvin bu yüzden Wobbish'ın kenarından nehrin aşağısına doğru yürüdü. Tippy-Canoe'nun daha büyük bir nehre döküldüğü yerde babasını ve annesini, erkek kardeşlerini ve kız kardeşlerini, çıraklık öğrenmek için Hatrack River'dan yola çıktığı günden beri başına neler geldiğini öğrenmek için onu bekleyen herkesi bulacağını biliyordu.

▶19◀
Eve Dönüş

Napoleon, Fransa'ya geri dönerken ayakları zincirlerle bağlanmamıştı. İkinci sınıf kamarada uyudu ve onunla yol arkadaşlığı etmekten fazlasıyla memnun olan Vali La Fayette'le aynı masada yemek yedi. La Fayette, Atlantik okyanusunun karşı yakasına geçen gemide geçirdikleri sıcak akşamüstlerinde, tüm devrim planlarını Napoleon'a anlattı ve Napoleon ona, devrimi daha hızlı ve etkili gerçekleştirmek için neler yapılması gerektiğiyle ilgili tavsiyelerde bulundu.

La Fayette, Bretagne kıyılarının denizin ötesinde görünmeye başladığı ilk gün, Napoleon'a şöyle dedi: "Bu üzücü olayların en iyi yanı bu sayede dostluğumuzun pekişmiş olması. Artık sen de bunun bir parçası olduğuna göre, devrimin başarılı olması kaçınılmaz. Bir zamanlar sana güvenmemekle, Kralın kuklası olduğunu düşünmekle ne kadar a yanılmışım! Ama Fransa çok geçmeden senin gerçek bir kahraman olduğunu ve Detroit'teki yenilginin sorumlusunun Freddie ve Kral olduğunu anlayacak. Biz burada Fransa halkı için daha iyi bir yönetim biçimi öneriyorken, tüm bölgenin Protestanlar ve vahşilerin elinde olması ne kadar da yazık. Demokrası hayalleri kurduğum tüm o yıllar boyunca hep senin gibi bir adam aradım. Biz Feuillantların tek ihtiyaç duyduğu, bize rehberlik edecek, Fransa'yı gerçek bir özgürlüğe kavuştura-

bilecek bir adamdı." Sonra iç çekip, sandalyesinin yastıklarına biraz daha gömüldü.

Napoleon bu sözleri hem memnuniyet duygusuyla hem de üzülerek dinledi. Çünkü daha önce La Fayette'in karakterinden aldığı bir güçle cazibesine karşı koyabildiğini zannetmişti. Şimdi ise buna neden olanın aptalca bir muska olduğunu, Napoleon'a direnmek söz konusu olduğunda La Fayette'in de diğer herkes kadar iradesiz bir adam olduğunu biliyordu. O muska, Detroit'in dışındaki bir toplu mezarda gömülü olduğuna göre, Napoleon Tanrı ya da Doğa dışında dünya üzerinde kendisini yenebilecek hiç kimse bulamayacağını, sahip olduğu gücü hiç kimsenin inkâr edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden La Fayette'in gevezeliklerini, bir zamanlar o olduğunu zannettiği adama özlem duyarak dinledi.

Güvertedekiler aceleyle, birbirlerini itip büyük bir gürültü çıkararak geminin en uç noktasına doğru ilerlemeye çalışıyordu. Karaya çok yaklaşmışlardı. Napoleon sonunda vatanına, Fransa'sına kavuşmuştu.

Ta-Kumsaw, Hio'nun Mizzipy'ye dökülüp daha güçlü akıntılarda kaybolduğu noktaya geldiğinde, toprağa çöken kalın sis tabakasından endişelenmesine gerek yoktu. Batıya gitmesi gerektiğini biliyordu ve bütün kıyılar onun sığınağı olabilirdi. Yaşamının sonuna yaklaşmıştı.

Çünkü artık önünde yapması gereken çok fazla şey kalmamıştı. Mizzipy'nin batısındaki topraklar kardeşine aitti ve Beyaz adam bu bölgeye giremezdi. Toprağın kendisi, su, bütün canlılar, Kızılderililerin bir kez daha mağlup edilebileceğini düşünecek kadar aptal olan beyazlara engel olmak için çalışacaktı. Ama Kızılderili halkının artık Ta-Kumsaw gibi bir savaşçının değil, Peygamberin yete-

neklerine ihtiyacı vardı. Ta-Kumsaw doğuda, yenilgiye uğramış Kızılderililer ve aptal Beyazlar arasında efsanevi bir kişilik olabilirdi. Fakat batıda onun gerçekte kim olduğunu herkes biliyordu. Bir hayalkırıklığı anıtı, halkının yıkımına neden olan elleri kanlı bir adam...

Dalgalar kanosuna vuruyordu. Yakınlarda bir kuş ötüşü duydu. Sis daha da beyazlaşıp gözünü aldı. Sonra sis çekildi ve güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Üç kürek darbesinden sonra kanosu kıyıya yanaştı. Nehrin kenarında dikilen bir adamın gölgesini görünce çok şaşırdı. Adam uzanıp, Ta-Kumsaw'ın kanosunun ucunu tutup nehrin kenarına çekti ve sonra Ta-Kumsaw'ın inmesine yardım etti. Güneş ışığı gözlerini o kadar kamaştırmıştı ki, Ta-Kumsaw adamın yüzünü hâlâ görememişti. Fakat görmesine gerek yoktu, eline değen dokunuştan ve mırıltılı sesinden onun kim olduğunu anlamıştı: "Bırak kano dalgalarla sürüklensin kardeşim. Bundan sonra hiç kimse nehrin diğer yakasına geçmeyecek."

"Lolla-Wossiky," diye haykırdı Ta-Kumsaw. Sonra ağlayarak kardeşinin önünde diz çöktü ve onun dizlerine sarıldı. Başının üstündeki kardeşi, Lolla-Wossiky, Tenskwa-Tawa ona arıların ölümüyle ilgili hüzünlü bir şarkı söylerken, Ta-Kumsaw'ın tüm kederi, tüm ızdırapı döktüğü gözyaşlarıyla akıp gitti.

Alvin kasabaya vardığında, orada bazı şeylerin değişmiş olduğunu gördü. Wobbish Yolunun girişinde, üzerinde şu sözler yazılı bir tabela asılıydı:

Geçip git yabancı, eğer yapabilirsen
Ya da gel ve korkunç bir hikâye dinle bizden

Alvin bu tabelanın hangi amaçla asılı olduğunu biliyordu. Ama o, bu kasabaya yabancı değildi.

Gerçekten öyle miydi acaba? Vigor Church'e giden yol boyunca yürürken, kasabaya yeni binaların dikildiğini gördü. Artık insanların evleri iç içe gibiydi ve Vigor Church gelişmiş bir kasabaydı. Ama yürümeye devam ederken hiç kimse ona selam vermedi. Açık alanda oynayan çocukların bile ona söyleyecek hiçbir şeyleri yok gibiydi. Anne ve babaları yabancıları karşılamamalarını söylemiş olmalıydı. Belki de babalarını ya da ağabeylerini, kasabaya giren her yabancıya o korkunç hikâyeyi anlatırken dinlemekten yorulmuş, yabancılara selam vermez olmuşlardı.

Ve ardında bıraktığı bir sene Alvin'i de değiştirmişti. Boyu uzamıştı, doğru, ama aynı zamanda yürüyüşü de değişmişti. Şimdi daha çok, ayaklarının altında Beyaz adamın topraklarını hissetmeye alışık olmayan, bu kısımlarda yok olan ormanın yeşil şarkısını duymak isteyen bir Kızılderili gibi yürüyordu. Belki de bu günlerde buraya yabancıyımdır, diye düşündü Alvin. Belki de geçen sene, buraya Alvin Junior olarak dönemeyecek kadar çok şey yaşamış ve görmüşümdür.

Alvin, kasabadaki değişikliklere rağmen yolunu bulmakta güçlük çekmedi. Kasabanın bu kısmı fazla değişmemiş gibiydi. Babasının evine gelene kadar hâlâ yol boyunca en küçük su birikintisinin üstünde bile köprüler vardı. Alvin eskisi gibi, karşısındaki suyun kendisine duyduğu öfkeyi hissetmeye çalıştı. Ama bir zamanlar onun düşmanı olan kara şeytan, artık bir Kızılderili gibi, doğayla bütünleşmiş bir halde yürüdüğü için onu tanıyamıyordu. Zararı yok, diye düşündü Alvin. Toprak ehlileşip bozuldukça, yine bir Beyaz gibi adım atmaya başlayacağım ve Yok Edici beni bulacak. Kızılderilinin bu top-

raklar üzerindeki iyileştirici etkisini bozduğu gibi, bana zarar vermenin yolunu da bulacak. Peki Yok Edici yeniden karşıma çıktığında ya Ta-Kumsaw kadar güçlü, Tenskwa-Tawa kadar bilge biri olamazsam?

O eski ilahının dediği gibi, yaşamıma devam etmeliyim, geçen her günle... acımı alıp rahatlık veren, beni yükselten, ruhumu iyileştiren, bütünlük veren gökyüzünde tanrı, onun ışığı ve sevgisiyle... Amin... Amin...

Cally evin verandasında hiçbir şey yapmadan dikiliyordu. Sanki Alvin Junior belki o gün evine döner diye onun yolunu gözlüyor gibiydi. Belki de yaptığı gerçekten buydu, belki de... Alvin ne kadar değişmiş olsa da, onu gördüğü anda tanıdı ve bağırmaya başladı.

"Alvin! Ally! Alvin Junior! Eve döndü! Evine döndün!"

Sesini duyup evden ilk çıkan Measure oldu. Elinde tuttuğu baltayı bırakmadan onlara doğru koştu. Karşısındakinin gerçekten Alvin olduğunu anlayınca baltasını yere atıp Alvin'i omuzlarından tuttu ve vücudunda bir yara izi olup olmadığına baktı. Aynı şeyi Alvin de yaptı. Measure'ın vücudunda hiçbir yara kalmadığını, kardeşinin tamamen iyileştiğini görüp rahatladı. Fakat Measure, Alvin'in yüzünde fiziksel yaralardan çok daha derin izler buldu ve yumuşak bir sesle, "Yaşlanmışsın Alvin," dedi. Alvin hiçbir karşılık vermedi. Measure haklıydı. Kısa bir süre birbirinin gözlerinin içine baktılar. İkisi de Kızılderili adamın acı ve sürgün yolunun ne kadar uzun olduğunu biliyordu. Onların bildiklerini başka hiçbir beyaz öğrenemezdi. Sonra annesi verandada belirdi, babası değirmenden eve geldi. Hiçbir şey söylemeden oğullarına sarılıp, onu doya doya öptüler, mutluluk gözyaşlarına bo-

ğıldılar. Oğulları için büyük bir karşılama töreni hazırlayamamışlardı ama ona özel bir sofra kurmak için hemen bir domuz kestiler. Cally koşarak erkek kardeşlerinin çiftliklerine ve Armor-of-God'ın dükkânına gitti ve onlara sevinçli haberi verdi. Çok geçmeden hepsi, ölmediğini bildikleri ama bir daha görmekten umudu kestikleri Alvin'e hoş geldin demek için evde toplandı.

Sonra vakit geç olmaya, babası ellerini ceplerinde gizlemeye, diğer adamlar ve kadınlar sessizleşmeye başlayınca Alvin başını sallayıp konuştu: "Bana anlatmak zoruna olduğunuz bir hikâye olduğunu biliyorum. Hepiniz, şimdi anlatın ve ben de size bu hikayedeki yerimi anlatayım.

Kasaba halkı ve Alvin yaşadıkları korkunç hikâyeyi anlattı. Şimdi eve neşeden çok gözyaşı ve vicdan azabı hâkimdi. Wobbish vadisi, bildikleri tek vatandı; duydukları pişmanlıkla yaşamlarına ancak burada katlanabilirlerdi. Tippy-Canoe'da cinayet işlemiş bütün insanlar bir aradaydı ve yabancıları görmüyorlardı. Kasabalarına gelen her yabancıya yaptıklarını anlatmak zorunda olsalardı, nereye gidip huzur içinde yaşayabilirlerdi? Babası, "Belki de senin çıraklık meseleni hâlâ düşünebiliriz. Ne dersin Alvin?"

"Bu daha sonra düşünülecek şey," dedi annesi. "Bu sorunlarla daha sonra uğraşırsınız. Oğlum evine döndü ve şimdilik bundan başka bir şeye ihtiyacımız yok, duydunuz mu beni? Bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm oğlum annesine geri geldi. Oğlumu bir daha asla göremeyeceğimi söyledikten sonra beni yanıltan Tanrıya şükürler olsun."

Alvin annesine sıkıca sarıldı. Ona kehanetinin haklı olduğunu, evine geri dönen çocuğun, onun tatlı küçük Alvin'i olmadığını söylemedi. Bırakayım da bunu kendi keşfetsin. Şimdilik yaşadığı o yılı ve tüm büyük değişimleri geride bırakmış olması, o ve etrafındaki dünya ne kadar farklılaşmış, ne kadar kötü yönde değişmiş olursa olsun, yaşamına, daha fazla olağanüstü macera yaşamadan devam edebileceğini bilmek onun için yeterliydi.

Gece kendi yatağında yatan Alvin, ormanın bu kadar seyrekleşmesine, önlerinde uzanan geleceğin bu kadar karanlık olmasına rağmen hâlâ sıcak ve güzel, hâlâ aydınlık ve umutlu olan yeşil şarkıyı dinledi. Çünkü yaşamın şarkısında gelecek korkusu yoktur, sadece yaşanan anın sonsuz neşesi vardır. Şimdilik tek istediğim bu, diye düşündü Alvin. Yeterince güzel olan şu an...

"Siz kızılderililerin çok ilginç bir düşünce tarzınız olduğunu söylemeliyim, dedi Armor. Yani, birine ölene dek işkence etmenin bir iyilik olduğunu mu söylemek istiyorsun?

Herhangi bir kimseye değil, düşmana yakalanan düşman ölmeden önce kahramanlık gösterirse, ruhu evine uçar, annesine ve kız kardeşlerine onun cesurca öldüğünü anlatır. Sonra ailesi onun için şarkılar söyleyip yas tutar. Eğer kahramanlık göstermezse, ruhu pisliğe gömülür. Onu ayaklarının altına alıp ezersin. Asla eve gidemez ve adını hiç kimse hatırlamaz."

Kanada sınırında bir çocukken hayatı, Kan Kızılderilileri kabilesi tarafından kurtarılan büyükbabam Orson Rega Card'ın (1891-1984) anısına.

Orson Scott Card

ISBN 605-5532-41-7

22.00 TL

9 786055 532413